

Âm Vô Dạ Online

Contents

Âm Vô Dạ Online	3
1. Quyển 1 - Chương 1	3
2. Quyển 1 - Chương 2	4
3. Quyển 1 - Chương 3	6
4. Quyển 1 - Chương 4	8
5. Quyển 1 - Chương 5	10
6. Quyển 1 - Chương 6	12
7. Quyển 1 - Chương 7	13
8. Quyển 1 - Chương 8	14
9. Quyển 1 - Chương 9	16
10. Quyển 1 - Chương 10	18
11. Quyển 1 - Chương 11	20
12. Quyển 1 - Chương 12	21
13. Quyển 1 - Chương 13	23
14. Quyển 1 - Chương 14	25
15. Quyển 1 - Chương 15	26
16. Quyển 1 - Chương 16	28
17. Quyển 1 - Chương 17	29
18. Quyển 1 - Chương 18	32
19. Quyển 1 - Chương 19	33
20. Quyển 1 - Chương 20	34
21. Quyển 1 - Chương 21	36
22. Quyển 1 - Chương 22	38
23. Quyển 1 - Chương 23	40
24. Quyển 1 - Chương 24	42
25. Quyển 1 - Chương 25	44
26. Quyển 1 - Chương 26	46
27. Quyển 1 - Chương 27	48
28. Quyển 1 - Chương 28	50
29. Quyển 1 - Chương 29	51
30. Quyển 1 - Chương 30	53
31. Quyển 1 - Chương 31	55
32. Quyển 1 - Chương 32	56
33. Quyển 1 - Chương 33	58
34. Quyển 1 - Chương 34	61
35. Quyển 1 - Chương 35	63
36. Quyển 1 - Chương 36	65
37. Quyển 1 - Chương 37	67
38. Quyển 1 - Chương 38	69
39. Quyển 1 - Chương 39	71
40. Quyển 1 - Chương 40	73
41. Quyển 1 - Chương 41	75

42. Quyển 1 - Chương 42	77
43. Quyển 1 - Chương 43	79
44. Quyển 1 - Chương 44	81
45. Quyển 1 - Chương 45	82
46. Quyển 1 - Chương 46	84
47. Quyển 1 - Chương 47	86
48. Quyển 1 - Chương 48	88
49. Quyển 2 - Chương 1	90
50. Quyển 2 - Chương 2	93
51. Quyển 2 - Chương 3	95
52. Quyển 2 - Chương 4	97
53. Quyển 2 - Chương 5	99
54. Quyển 2 - Chương 6	102
55. Quyển 2 - Chương 7	104
56. Quyển 2 - Chương 8	107
57. Quyển 2 - Chương 9	109
58. Quyển 2 - Chương 10	111
59. Quyển 2 - Chương 11	113
60. Quyển 2 - Chương 12	116
61. Quyển 2 - Chương 13	118
62. Quyển 2 - Chương 14	119
63. Quyển 2 - Chương 15	122
64. Quyển 2 - Chương 16	124
65. Quyển 2 - Chương 17	126
66. Quyển 2 - Chương 18	128
67. Quyển 2 - Chương 19	130
68. Quyển 2 - Chương 20	132
69. Quyển 2 - Chương 21	134
70. Quyển 2 - Chương 22	136
71. Quyển 2 - Chương 23	138
72. Quyển 2 - Chương 24	140
73. Quyển 2 - Chương 25	142
74. Quyển 2 - Chương 26	145
75. Quyển 2 - Chương 27	146
76. Quyển 2 - Chương 28	148
77. Quyển 2 - Chương 29	151
78. Quyển 2 - Chương 30	152
79. Quyển 2 - Chương 31	154
80. Quyển 2 - Chương 32	156
81. Quyển 2 - Chương 33	158
82. Quyển 2 - Chương 34	160
83. Quyển 2 - Chương 35	162
84. Quyển 2 - Chương 36	164
85. Quyển 2 - Chương 37	166
86. Quyển 2 - Chương 38	167
87. Quyển 2 - Chương 39	169
88. Quyển 2 - Chương 40	171
89. Quyển 3 - Chương 1	173
90. Quyển 3 - Chương 2	175
91. Quyển 3 - Chương 3	177
92. Quyển 3 - Chương 4	179
93. Quyển 3 - Chương 5	180
94. Quyển 3 - Chương 6	182
95. Quyển 3 - Chương 7	184

96. Quyển 3 - Chương 8	186
97. Quyển 3 - Chương 9	188
98. Quyển 3 - Chương 10	189
99. Quyển 3 - Chương 11	191
100. Quyển 3 - Chương 12	193
101. Quyển 3 - Chương 13	194
102. Quyển 3 - Chương 14	196
103. Quyển 3 - Chương 15	197

Ám Vô Dạ Online

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, võng du, 1vs1, cường cường, oan gia, HE. Nhân vật chính: An Chấn Vũ (Bắc Hoà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-vo-da-online>

1. Quyển 1 - Chương 1

Reng reng reng

Chờ đến khi tiếng chuông tan giờ làm vui sướng lòng người vang lên, giáo sư cầm lấy tài liệu rời phòng học, Hàn Phi Tường liền vô lực nằm úp sấp xuống bàn, khuôn mặt búp bê khả ái tràn đầy mệt mỏi.

“Đại ca, cậu tối qua lại chơi game thâu đêm hả?” Lý Dật qua bên cạnh Hàn Phi Tường ngó đến, quan tâm hỏi thăm.

“Đừng nói nữa đi, Vũ Dạ cũng đâu hay đến mức đấy.” Vẫn dựa vào bàn mà duy trì tư thế, Hàn Phi Tường có chút ỉu xiu.

“Tớ xin cậu đấy đại ca, danh tiếng của cậu ở Vũ Dạ chính là không ai không biết nha, cậu còn ngại nhảm chán?” Trừng lớn mắt, Lý Dật khoa trương nói lớn.

Vũ Dạ là game online cực thịnh hành gần đây, Hàn Phi Tường trong game này thành lập công hội chính là công hội lớn đầu tiên của Vũ Dạ, bản thân cậu cũng là game thủ có thực lực đứng đầu bảng xếp hạng Vũ Dạ.

“Nhảm chán chính là nhảm chán thôi, cậu cũng đừng nói nhảm nữa.” Lửa giận bùng phát, Hàn Phi Tường liền dấm lên, đương nhiên lực đạo kiểm chế nên rất nhẹ.

Đừng nhìn Hàn Phi Tường có khuôn mặt trẻ con kia, kì thực năng lực đánh nhau của cậu trong đại học rất nổi danh, vừa vào trường liền chinh đồn một đám sinh viên bất lương, trở thành đại ca của bọn họ. Nhưng bản thân cậu cũng không phải phần tử đầu gấu trong trường, thậm chí đối với các giáo sư cậu là sinh viên

ưu tú, thành tích học tập tốt, bộ dáng đẹp trai, thể dục hạng nhất, thi đấu giành được rất nhiều giải cho trường. Chẳng qua tính cách cậu có chút lười nhác, không thích tuân theo quy củ thôi.

“Tớ biết rồi mà, đại ca, cậu đừng cứ đột nhiên sinh khí nha.” Che che cái mũi bị đánh đến, Lý Dật đối với tính tình hung bạo của đại ca nhà mình thật không hiểu nổi.

Ánh mắt trong lúc vô ý tia đến thân ảnh tao nhã mang vẻ cao quý cách đó không xa, Lý Dật lấy cánh tay huých Hàn Phi Tường, “Đại ca, nghe nói kỳ thi lần này thành tích của cậu không bằng tên nhóc kia?”

Ngẩng đầu nhìn đối thủ một mắt một còn của mình – An Chấn Vũ, ánh mắt Hàn Phi Tường nhanh chóng bốc hỏa, tức chết mất, nếu không không phải gần đây mình chơi game chăm chú quá mức, thì làm sao có thể thua hẳn được!

Tựa hồ chú ý tới ánh nhìn đăm đăm của Hàn Phi Tường, An Chấn Vũ quay đầu nhìn lại phía cậu, khoe môi nhếch lên, cười nhạt.

Ánh mắt hai người trên không trung giao nhau, va chạm kịch liệt đến tóe lửa, mọi người trong lớp nhìn xem đều sợ hãi không thôi, chỉ lo bọn họ lao vào đánh nhau.

Ba giây sau, hai người không hện mà cùng hừ lạnh một tiếng, tầm mắt dời đi chỗ khác.

Đại học Hiên Viên là trường đại học số một số hai cả nước, sinh viên có thể được vào đây học không phải là gia thế hiển hách thì cũng là thành tích học tập hàng đầu, như vậy vô tình cũng gây nên mâu thuẫn. Kể giàu có khinh thường những đứa học giỏi, cho rằng bọn chúng không có tiền, đứa học giỏi lại khinh thường bọn con nhà giàu, nghĩ chúng chẳng có bản lĩnh, nếu không dựa vào gia thế thì căn bản không có khả năng thi được vô trường này. Mâu thuẫn từ xưa tới nay, đến lúc Hàn Phi Tường cùng An Chấn Vũ nhập học thì hoàn toàn công khai đối lập, hai người dẫn đầu sinh viên hai phái, thường đối chọi gay gắt.

“Đại ca, đừng để ý tới tên kia, đúng rồi, tớ nghe nói gần đây có ra game online mới, tên là Âm Vô Dạ, đại ca cậu có hứng thú hay không?” Lục từ cặp sách ra một tờ áp phích, Lý Dật dò hỏi.

Cầm tờ áp phích, mắt Hàn Phi Tường sáng lên, tạo hình nhân vật rất đẹp, mặt trên in hình sáu chức nghiệp chính, trang phục tự nhiên nhẹ nhàng, bối cảnh rất thật, tạo nên ấn tượng đầu vô cùng tốt với người xem.

“Trò chơi độ chân thật 90%, cảm giác đau đớn 50%, NPC trí tuệ hóa?” Đọc đến giới thiệu, Hàn Phi Tường kinh ngạc chớp mắt, trình độ công nghệ như thế này ở trong lĩnh vực game online là phi thường tiên tiến.

“Sao vậy? Đại ca có hứng thú không?”

“Có vẻ không tồi, dù sao Vũ Dạ cũng chơi đủ rồi, đổi sang trò này thử một chút coi sao.” Không thể phủ nhận, hứng thú của Hàn Phi Tường đã bị khơi mào.

“Quá tuyệt vời!”

Đôi mày kiếm xinh đẹp khẽ nhíu lại, vừa rồi đoạn đối thoại của hai kẻ kia hoàn toàn bị An Chấn Vũ nghe được, cũng không phải hẳn cố ý nghe, mà là thanh âm bọn họ thực sự đều quá lớn, chính mình không muốn nghe cũng không được..

Game online? Tên kia sở dĩ thua mình, hoàn toàn là do trò chơi? Tính cách cao ngạo của An Chấn Vũ tất nhiên không chịu nổi thắng lợi kiểu này.

Một khi đã thế, tôi cũng muốn xem một chút cái thứ gọi là game online mà cậu mê mẩn rốt cuộc có mị lực thế nào.

2. Quyển 1 - Chương 2

“Con về rồi đây.” Hàn Phi Tường vừa mới đẩy cửa, liền thấy phi đao liên tiếp phóng về phía mình, cậu lập tức dùng thân thủ nhanh nhẹn nhảy qua một bên né tránh công kích.

“Ba mẹ, con đã nói với hai người bao nhiêu lần rồi, không cần phải bày mấy thứ dọa người như vậy chứ!” Vọt vào trong phòng, sắc mặt Hàn Phi Tường trông phi thường khó coi.

“Ha ha, ba mẹ đây là đang rèn luyện cho con nha.” Một quý phu nhân ôn nhu xinh đẹp dựa vào bên người chồng, mỉm cười tao nhã đáp, không hề đem lửa giận con mình để vào mắt.

“Tiểu Tường, con phải biết rằng, con là người thừa kế duy nhất của Hàn gia chúng ta, thân thủ nhất định phải thật tốt, nếu không sẽ thật có lỗi với danh tiếng nhà chúng ta.” Ba Hàn Phi Tường vẻ ngoài vô cùng thành thực điềm tĩnh, ôm lấy bà vợ mình, ôn hòa nhưng vẫn nghiêm khắc nói.

Nhắc đến Hàn gia, giới thượng lưu đều không ai không biết đến, Hàn gia nhiều thế hệ nay đều làm nghề vệ sĩ, năng lực bảo vệ dù người hay vật đều chưa từng có một lần thất bại, danh tiếng Hàn gia là phi thường vang dội.

“Con đã biết, ba mẹ mỗi ngày đều nhắc đi nhắc lại, con nghĩ không biết mới khó.” Xoa xoa cái trán, Hàn Phi Tường đau đầu muốn chết.

“Vậy, con trai yêu dấu, mừng con về nhà nào ~” Mẹ Hàn tiến lên ôm lấy con mình, hôn chụt một cái.

“Đừng coi con là con nít nữa chứ.” Cậu cố gắng giãy ra khỏi vòng ôm của mẹ hiền, đáng tiếc vẫn là vô ích.

“Được rồi, ba mẹ phải đi công tác nước ngoài, một mình con ở nhà phải tự chăm sóc cho tốt nhé.” Kéo vợ đi, ba Hàn báo một tiếng, xách lấy hành lý rời khỏi nhà.

“Muốn làm gì chứ, mỗi lần đều là như vậy.” Lắc đầu nhìn bóng dáng ba mẹ đi xa, Hàn Phi Tường sớm đã quen với việc hai người đi đi về về bất thường, ngược lại còn vì thế mà cảm thấy nhẹ nhõm, như vậy cũng không phải mỗi ngày đối mặt với đủ loại thí nghiệm không biết khi nào sẽ xuất hiện kia. Nếu có một người mà ngay cả khi ăn cơm cũng phải chịu công kích của cha mẹ, vậy nhất định có thể hiểu được nỗi lòng của Hàn Phi Tường.

Ăn qua loa cơm chiều tự tay làm, Hàn Phi Tường liền lấy từ cặp sách ra bộ trang bị Âm Vô Dạ, hôm nay là ngày đầu tiên Âm Vô Dạ chính thức bán tài khoản cho game thủ, cậu thật vất vả mới tranh được một cái. Quảng cáo hoàn mỹ của Âm Vô Dạ làm cho rất nhiều người động tâm, xem đến quang cảnh bán tài khoản game hôm nay có thể biết được trò chơi này tương lai sẽ rất rộng mở.

Đội mũ giáp, Hàn Phi Tường chính thức tiến vào trò chơi.

“Vui lòng nhập mã tài khoản.” Tiến vào giao diện đăng kí, chung quanh tối đen như mực, chỉ có một giọng nữ bên tai nhẹ nhàng vang lên.

“552367.”

“Tài khoản được xác nhận, hiện đang tiến hành xác định thân phận, yêu cầu người chơi nhập số chứng minh thư.” Bởi vì mỗi người chỉ có thể lập một tài khoản, vì phòng ngừa bị trộm nick, người chơi phải tiến hành xác định thân phận.

“XXXXXXXXXX.”

“Thân phận xác định, Hàn Phi Tường, nam, 20 tuổi, nếu không sai mời nói “đúng”.

“Đúng.”

“Bây giờ chào mừng bạn đến với giao diện tạo nhân vật. “

Dứt lời, Hàn Phi Tường chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đến khi thích ứng được ánh sáng mới phát hiện mình hiện tại đang ở trong một khoảng không gian hư cấu, toàn bộ khung cảnh chỉ có một mái vòm, xung quanh là 4 cột đá, chính mình đang đứng giữa, cách đó không xa lơ lửng giữa không trung là một chàng trai đeo mặt nạ hóa trang.

“Chào mừng bạn đã đến đây, tôi là người hướng dẫn quá trình sáng tạo nhân vật, mỗi một tài khoản chỉ có thể tạo một nhân vật, một khi xác nhận sẽ không dễ dàng bị xóa đi, nếu muốn xóa bỏ phải chịu một thời gian xử phạt không được tái tạo nhân vật mới, bây giờ mời bạn đặt tên nhân vật. “

“Tri Hỏa Âm Diễm.” Hàn Phi Tường mỗi lần chơi một game mới điều thay một tên khác, lý do chính là không muốn bị danh tiếng từ game trước gây phiền toái, với cậu mà nói trò chơi mới tức là khởi đầu mới.

“Xác nhận tên này chưa có người dùng, sau đây, mời lựa chọn chủng tộc. “

Người kia vừa nói xong, trước mặt Hàn Phi Tường liền hiện ra một cái máy nhìn tựa như máy chơi trứng thưởng.

“Bạn cứ trực tiếp dịch chuyển cái cần kia là được.” Nhìn ra sự khó hiểu trong mắt Hàn Phi Tường, người hướng dẫn giải thích.

Chần chờ một chút, Hàn Phi Tường dùng tay kéo cái cần xuống, chữ ở trên mặt máy chuyển động rất nhanh, lập tức dừng lại ở Nhân tộc.

“Chủng tộc nhân loại, ngoại hình trong trò chơi được chia làm các dạng bảo trì nguyên dạng, làm xấu hoặc tùy ý phân phối, mời chọn ngoại hình.” Người kia nhắc hẳn tiếp tục kéo cần điều khiển.

Hàn Phi Tường cảm thấy được trò chơi này thật thú vị, tất cả đều dựa vào vận may mà có, cùng các trò chơi trước đây hoàn toàn bất đồng.

Lại kéo cần điều khiển, lần này lựa chọn dừng ở bảo trì nguyên dạng.

“Cuối cùng, xin mời lấy mẫu thuộc tính năng lực, thuộc tính sau này cùng năng lực rèn luyện của người chơi đều có tương quan.”

Dứt lời, trước mặt Hàn Phi Tường cái máy kia đã biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó là một quả cầu thủy tinh.

Theo lời hướng dẫn, Hàn Phi Tường đem hai tay chạm vào phía trên quả cầu, vài giây sau, cầu thủy tinh nguyên bản trong suốt xuất hiện cùng một lúc hai màu đỏ và xanh lá.

Người hướng dẫn chớp chớp mắt, có chút kinh ngạc nói: “Thật khó thấy nha, thế nhưng lại xuất hiện người có song thuộc tính. “

Hàn Phi Tường còn chưa hiểu gì, người kia liền mang một biểu tình tràn đầy nghiêm trang mà ngâm nga:

“Quốc đảo thần thánh xưa nay chỉ toàn hắc ám bao phủ, không ai hay biết nơi này ngày đêm bị bóng tối nuốt chửng, kỵ sĩ mang theo trái tim sáng ngời và dũng khí, cùng bạn đồng hành lấy kiếm sắc chém tan mây đen, trả lại phần hoa xưa cũ, hoan nghênh tiến vào Âm Vô Dạ... “

Một làn sáng trắng lóa hiện lên trước mắt Hàn Phi Tường, cậu cảm giác mái vòm vốn đang sừng sững bỗng đột nhiên không thấy nữa, cả người theo không trung rơi xuống.

3. Quyển 1 - Chương 3

“Đau quá đi!” Một đám thanh âm khóc thét vang lên bên cạnh Tri Hỏa, tuy rằng mọi người đều rơi xuống mặt cỏ, nhưng từ trên cao đáp xuống thì lực vẫn tính là rất mạnh.

Tri Hỏa với thân thủ nhanh nhẹn do trải qua huấn luyện trường kỳ tránh được một kiếp.

Rốt cuộc không hiểu người thiết kế trò chơi này suy nghĩ như thế nào, toàn bộ trò chơi này tràn ngập một bầu không khí muốn chơi xấu người ta.

Bất đắc dĩ mà thở dài, Tri Hỏa đứng dậy nhìn xung quanh bốn phía, mấy người khác cùng cậu rơi xuống thảm cỏ trước một cái thôn, nói vậy chắc đây chính là thôn Tân Thủ rồi.

Tri Hỏa vừa mới chuẩn bị bước tới thôn, ai ngờ ông tay áo bị người khác kéo lại, cúi đầu, cậu thấy một tên con trai bộ dạng tuấn mỹ nhìn mình cười hi hi, cậu ta có một đôi mắt rất xinh đẹp, màu nhạt gần như trong suốt, mái tóc dài màu tím dùng dây thun đơn giản cột lại thành đuôi ngựa.

“Ha ha, có thể kéo tôi lên được không?”

Có lẽ là do nụ cười của cậu ta rất thuần khiết, cũng có khi thói quen thích kết giao bạn bè của mình lại phát tác, tóm lại, Tri Hỏa cuối cùng vẫn là đưa tay kéo cậu ta lên.

Phủi nhẹ bụi đất sau gáy, cậu ta cầm lấy tay Tri Hỏa, nhiệt tình nói: “Chào cậu nha, tôi tên là Cổ Lam, cậu tên gì?”

“Tên tôi là Tri Hỏa Âm Diễm, cậu cứ gọi Tri Hỏa được rồi.” Vẻ mặt tươi cười, Tri Hỏa phóng khoáng kết giao bạn mới.

“Chúng ta nhanh vào thôn đi.”

—

“Chào mừng đến với thôn Tân Thủ, vui lòng trước hết để tôi giảng giải một chút về bối cảnh Âm Vô Dạ cho các bạn.” Đi vào thôn, Tri Hỏa cùng Cổ Lam còn lo chưa tìm thấy NPC, một NPC đại tỷ với bộ dáng thành thực liền chủ động tiến lên đón, vẻ mặt tươi cười nói.

Thật không hổ là NPC trí tuệ hóa, quả nhiên lợi hại. Âm thầm tán thưởng một câu, Tri Hỏa kiên nhẫn lắng nghe giới thiệu trò chơi mà trước giờ mình vốn không hề thích.

“Toàn bộ trò chơi được chia thành một đại lục trung ương cùng bốn đảo phụ lớn, đại lục trung ương lại bao gồm năm phần là trung tâm và các khu theo bốn hướng.

Mỗi bộ phận đều có một thành thị, phía Bắc là lãnh thổ của bộ tộc nhân thú, rét lạnh hoang vắng. Phía Tây là sa mạc, phía Đông là hải cảng, phía Nam thực sự khí hậu phi thường tốt, có một bộ phận Yêu tinh Tộc tồn tại. Trung tâm chính là nơi các bạn đang có mặt đây, nơi này là thôn Tân Thủ thuộc thành thị rất phồn hoa, toàn bộ đại lục trung tâm chính là đây.

Bốn đảo nhỏ lần lượt là đảo Mộng Áo – nơi sống của tộc Yêu tinh, theo sau chính là hai đảo song sinh Tịch Dương và Lạc Nhật, trong đó đảo Tịch Dương là nơi cư ngụ của bộ tộc Thiên Sứ, đảo Lạc Nhật của tộc Ác Ma, cuối cùng là Hải Dương – hòn đảo xinh đẹp thần bí nhất nằm sâu dưới đáy biển.”

Được rồi, tri thức địa lý này phổ biến đã xong, mời tới phía trước không xa có tòa nhà nóc màu lam, nơi đó có người giới thiệu chức nghiệp cho các bạn.” NPC chú ý tới Tri Hỏa và Cổ Lam hai người bộ dạng tựa như sắp ngủ đến nơi, mỉm cười, cũng không có nổi nóng.

“Cảm ơn cảm ơn!” Thật vất vả đợi cho đến khi chấm dứt, Tri Hỏa kéo theo Cổ Lam đang sắp rót cả nước miếng, nói câu cảm ơn xong liền đi vào trong thôn.

Khi đến được tòa nhà nóc màu lam, bên trong đã có rất nhiều người.

“Thật không nghĩ tới trò chơi mới mở ra được nửa giờ ngắn ngủi, nhân số thế nhưng đã nhiều đến thế, theo như NPC vừa rồi nói, nơi này chẳng qua chỉ là Thôn Tân Thủ của nhân loại thôi, tiềm lực trò chơi này thật lớn nha.” Cổ Lam nhìn cảnh tượng trước mắt tấm tắc kinh ngạc.

Tri Hỏa biểu tình kỳ quái nhìn cậu ta. “Cậu vừa rồi hóa ra không ngủ.”

“Ha ha, tôi là lợi hại đó, đang ngủ nhưng vẫn có thể nhớ kỹ lời người khác nói.” Đắc ý nhìn Tri Hỏa liếc mắt tới, Cổ Lam chỉ chỉ đầu mình giải thích.

Ai, tên nhóc này giống An Chấn Vũ kia đều là thiên tài sao? Quên đi, dù sao cậu ta không đáng ghét là được.

Không suy nghĩ chuyện các đảo xung quanh nữa, Tri Hỏa cẩn thận nghe lời NPC già nua bắt đầu nói.

“Âm Vô Dạ, trò chơi này.” Nâng lên kính mắt hình bán nguyệt, lão nhân tạm dừng một chút mới tiếp tục nói: “Trò chơi này gồm có 6 loại chức nghiệp, phân biệt là Kiếm sĩ, Ma pháp sư, Cung thủ, Tể tự, Đạo tặc cùng Nhạc công.”

Nói đến đây, lão nhân tạm dừng một chút, nhìn ra chung quanh, mọi người mạnh mẽ áp chế xúc động muốn giục ông nói nhanh một chút, im lặng chờ ông tiếp tục.

“Những nghề nghiệp này trò chơi khác đều có, không có gì khác biệt cả, cho nên ta cũng không giới thiệu nữa.”

Lời này vừa nói ra, mọi người cười ngất, thật sự là ngắn gọn a!

“Mặc dù vậy.” Biểu cảm tươi cười của ông chợt biến đổi, nghiêm túc nói: “Trò chơi này có đặt ra một số chức nghiệp là do chức nghiệp khác tiến hóa lên, nhưng làm sao mà tiến hóa được là bí mật, phải thông qua nhiệm vụ đặc thù cùng với cơ duyên mới có thể mở ra, nên mọi người phải tận lực mà cố gắng a.”

Một câu gợi lên lòng hiếu kỳ của mọi người xung quanh, người chơi ai chẳng có ham muốn tìm hiểu chức nghiệp che giấu cùng thần khí.

Đáng tiếc, lão nhân cũng không có lộ ra thông tin gì nữa. “Tốt rồi, chương trình học của ta chỉ giảng đến đây, mọi người đi sang tòa nhà nóc đi.”

Lắc lắc đầu, Tri Hỏa càng ngày càng khẳng định trò chơi này có khuynh hướng muốn chơi xấu, NPC có trí tuệ cũng quá cao đi, lại còn biết đùa giỡn người chơi, khơi dậy trí tò mò của mọi người.

Nhàm chán tiếp tục đi đến phía mái nhà màu đỏ, giới thiệu thế nào cậu cũng muốn nghe toàn bộ.

“Nào nào, bây giờ đến lượt tôi giải thích một chút với các bạn một chút về năng lực thuộc tính trước đó, rốt cuộc là như thế nào.” Mới bước vào phòng, một giọng nam cởi mở liền truyền đến tai.

“Thuộc tính năng lực tổng cộng được chia làm 6 loại, thuộc tính Thánh toàn năng thiên về phòng ngự, thuộc tính Âm toàn năng thiên về công kích, thuộc tính Phong gia tăng nhanh nhẹn, Hỏa gia tăng công kích, Thủy gia tăng tốc độ hồi máu cùng với thuộc tính Thổ gia tăng phòng ngự. Chúng ảnh hưởng trực tiếp tới năng lực của nhân vật các bạn chơi, nói như vậy là vì mỗi người chỉ có được một thuộc tính.”

Khó trách khi mình có song thuộc tính, người kia lại giết mình. Nhớ đến NPC lúc trước ở giai đoạn sáng tạo nhân vật, Tri Hỏa giờ này mới hiểu được nguyên do.

“Cuối cùng, tôi cũng muốn nói thêm rằng, lúc sáng tạo nhân vật cùng người chơi, hệ thống có phân phối mỗi người một vật phẩm trang sức, thứ này phải mang lên người, sau này nó sẽ là vũ khí của các bạn, vũ khí của mỗi người hình dạng cùng năng lực đều là không giống nhau, các bạn phải tự rèn luyện, vũ khí cao cấp nhất hệ thống đặt ra còn có linh hồn, trí óc của riêng mình.”

“Tóm lại, mọi người chơi vui vẻ nhé.” NPC lớn tiếng cười, cổ vũ.

4. Quyển 1 - Chương 4

“Vật phẩm trang sức, vật phẩm trang sức, a, tìm được rồi.” Ngồi xếp bằng dưới tàng cây, Tri Hỏa mở ra ô trang bị, lục lọi một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy.

“Thật là, trò chơi này cấp vật phẩm rác rưởi cũng nhiều quá đi.” Lôi ra nào là khăn mặt, một cái chén, chum, dây nịt, sau một tá đồ đặc kỳ quái, trên tay Tri Hỏa mới xuất hiện một thứ nhìn rất giống khuyên tai.

Mà Cổ Lam cũng tìm được vật phẩm trang sức của mình, một cái nhẫn bạc nạm ngọc tím.

“Tuy rằng không biết mấy thứ này dùng như thế nào, nhưng tốt nhất vẫn là giữ lại đi.” Thấy xung quanh chỗ Tri Hỏa ngồi bày la liệt đủ thứ lung tung, Cổ Lam tốt bụng khuyên nhủ, “Mà này, Tri Hỏa, cái thứ đó của cậu là gì vậy? Khuyên tai à?”

“Hình như đúng thế.” Đen mặt cầm cái khuyên tai ngọc đỏ hình thập giá đưa tới trước mặt Cổ Lam, Tri Hỏa hoàn toàn không hiểu nổi, cậu đường đường một đẳng nam nhi, là đàn ông con trai hần hoi, thế mà lại được cấp thứ đồ nữ trang này, hơn nữa còn là khuyên đơn...

“Ha ha ~~” Thấy biểu tình lúc này của Tri Hỏa, Cổ Lam kìm chế không được phá lên cười.

Nói thật, Tri Hỏa bộ dạng kỳ thực quá đáng yêu, lộ ra khuôn mặt búp bê, ánh mắt đen láy trông rất hồn nhiên, tóc ngắn phủ qua tai màu đỏ tạo cảm giác vui vẻ hoạt bát, giống như ngọn lửa nhiệt huyết rực rỡ vậy.

“Có gì buồn cười chứ.” Bất mãn kêu to, Tri Hỏa thụi lên đầu Cổ Lam, cảm tức nhìn cậu ta.

Ai, tại sao tính cách so với diện mạo lại kém hơn nhiều thế. Vô tội xoa đầu, Cổ Lam cảm thán nói.

“Dù hình thù có như thế nào, chúng ta vẫn phải đeo đồ trang sức này vô thôi, nhưng vấn đề là sao để biến được nó ra nhĩ... Từ từ nghiên cứu sau vậy.” Sợ bị đàn áp bạo lực lần nữa, Cổ Lam biết điều lựa chọn nói lãng sang chủ đề khác.

Đến khi Tri Hỏa không cam tâm đeo xong cái khuyên tai, Cổ Lam mới tiếp tục nói: “Được rồi, hai đứa mình trước tiên đi luyện cấp đã, đợi lâu chỉ sợ bị nhiều người vượt mặt mất.”

“Được được, nhưng mà, cậu có biết kiếm quái ở đâu không?” Nghi hoặc liếc mắt nhìn Cổ Lam, bọn họ trên đường đi từ này đều không thấy gì nha.

“Biết mà.” Cổ Lam tỏ vẻ thần bí lấy từ trong ngực ra một cái bản đồ, quơ trước mặt Tri Hỏa.

“Cậu kiếm bản đồ ở đâu vậy??”

“Hỏi chị gái NPC gặp lúc đầu nha.”

“Lúc nào cơ? Tại sao tôi không có phát hiện ra?” Tri Hỏa nhớ rõ cậu với Cổ Lam chưa từng tách nhau ra, làm sao cậu không hề biết chuyện NPC cho Cổ Lam tấm bản đồ này?

“Ha ha ~ Bí mật nhé ~ ” Đưa ngón trỏ lắc lắc, Cổ Lam nghịch ngợm nói.

“Quý hạp hời! Chúng ta có phải anh em tốt hay không hả, là anh em thì không nên có bí mật.” Tri Hỏa chưa định từ bỏ ý định tiếp tục truy cứu.

“Cậu rốt cuộc có muốn đi luyện cấp hay không đây.” Dời tầm mắt sang nơi khác, Cổ Lam nhất quyết không chịu nói cho cậu biết.

“Đi thôi.” Bất mãn vỗ lưng Cổ Lam, Tri Hỏa giật lấy tấm bản đồ, dẫn đầu đi ra khỏi thôn Tân Thủ.

Khí lực thật đúng là lớn nha. Nhấn mặt cau mày xoa bóp cái trán, Cổ Lam thật sợ nếu cứ tiếp diễn như này thì bản thân mình sẽ nhanh chóng bị cậu ấy đánh chết, ai~ bộ đáng đáng yêu thế kia nên phải dịu dàng một chút thôi.

Than ngắn thở dài, Cổ Lam cũng không dám để cậu nghe thấy nữa, ngoan ngoãn đi theo.

“Má ơi, cái lão thiết kế trò chơi này rốt cuộc là ai hả! Tại sao lại làm ra cái thứ biến thái này! Hấn nghĩ để chúng ta đánh như thế nào a! “

Đằng sau bị một đám tựa như quả cầu tròn mềm nhũn dính dính đuổi theo, Tri Hỏa tức giận mắng to.

“Thật đáng yêu quá đi.” Cổ Lam thực mạng chạy trốn chết cùng Tri Hỏa, thế nhưng còn có tâm tư quay đầu nhìn đám quái này, cười đến cực kỳ vui vẻ.

“Thế có muốn tôi đá cậu qua đó làm bạn cùng chúng nó không hả.” Cảm tức nhìn đồ ngốc Cổ Lam bị mất dây thần kinh, Tri Hỏa âm u nói.

“A? Ha, ha ha, cậu quá khách khí rồi.” Mặt cứng ngắc nhìn Tri Hỏa đang rất muốn đá mình một cước, Cổ Lam một đằng cố sống cố chết ôm chặt lấy cánh tay cậu, một đằng cười khổ nói.

“Đáng giận! Ông đây không chạy nữa.” Cảm giác mình như đứa ngốc bị truy đuổi khắp đồng cỏ, Tri Hỏa nổi giận bưng bưng, đột nhiên dừng lại hét lớn.

Cổ Lam vì không kịp dừng lại nên đụng luôn vô gáy cậu, xoa xoa cái mũi bị đụng phải, Cổ Lam tò mò hỏi. “Cậu định đối phó như thế nào? “

“Đối phó sao ấy hả, ha ha ~ “

Nhìn bộ dáng lúc này của Tri Hỏa, Cổ Lam nghĩ cuối cùng mình đã biết thế nào là nụ cười khi người ta nổi đóa, thấy hơi sợ liền trốn sang một bên, yên lặng cầu nguyện cho đám quái đáng thương.

“Bọn chúng mày tự tìm chết cho ông.” Một cước đạp lên đám quái, Tri Hỏa thể mà trực tiếp dùng tay không đánh giặc.

Chắc chắn, thật lợi hại, thân thủ không tồi chút nào. Khoanh hai tay, Cổ Lam phẩn chấn đứng một bên nhìn Tri Hỏa trình diễn nguyên màn đấu võ.

“Ngu ngốc.” Đột nhiên, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên giữa cuộc chiến.

Tri Hỏa cùng Cổ Lam còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, quái trong nháy mắt liền biến mất, để lại trên mặt đất đầy chiến lợi phẩm.

Quay người lại, liền thấy một chàng trai cực kỳ anh tuấn lạnh lùng đứng tại chỗ, cầm trên tay một thanh kiếm trong suốt, toàn thân kiếm sáng bóng tỏa ra hào quang xinh đẹp.

“Yêu tinh?” Nhìn ra đôi tai nhọn hoắt của người kia, Cổ Lam kinh ngạc kêu lên.

Người con trai này có một mái tóc dài đến thắt lưng màu trắng bạc, ánh mắt màu lam kia toát ra sự lạnh nhạt, làm cho người ta chú ý nhất là đôi tai nhọn hoàn toàn bất đồng với nhân loại.

5. Quyển 1 - Chương 5

“Cậu là ai?” Mắt thấy đám quái mình vừa đánh trong nháy mắt bị cái tên này giết chết trong vài giây, Tri Hỏa lập tức lửa giận phùng phùng, hơn nữa nếu cậu nghe không lầm, thời điểm hắn vừa xuất hiện chính xác có nói đến hai chữ “ngu ngốc”.

Giương mắt hờ hững liếc qua Tri Hỏa một cái, An Chấn Vũ nghĩ bản chất ngu ngốc quả nhiên thế nào vẫn cứ là ngu ngốc, cho dù chơi trò chơi vẫn ngốc như thế, tự mình lãng phí thời gian đến chơi đùa cậu chẳng phải quá nhàm chán sao.

“Này, tên kia, chẳng lẽ chưa ai nói qua với nhà ngươi, người ta hỏi thì phải trả lời sao?” Nổi điên định xông lên dạy dỗ đồ kiêu căng này một chút, cũng không ngờ bị Cổ Lam ở phía sau giữ lại.

“Tri Hỏa, cậu bình tĩnh chút đi nào.”

“Bình tĩnh cái gì chứ! Hắn thật sự quá đáng mà!” Quay đầu cảm tức trừng Cổ Lam, Tri Hỏa không hiểu nổi sao cậu ta lại đi can mình.

Hừ lạnh một tiếng, An Chấn Vũ không có hứng thú xem hai người bọn họ giằng co, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Này, cậu cái tên này!” Thật vất vả thoát khỏi Cổ Lam, quăng được cậu ta ngã bẹp xuống đất, Tri Hỏa vừa mới quay đầu liền thấy An Chấn Vũ đã đi được cả quãng xa rồi, vội vàng vọt lên, nắm lấy áo hắn, trợn to mắt mà trừng người ta.

Đáp lại ánh mắt của Tri Hỏa, An Chấn Vũ tựa hồ cảm thấy tim mình đập mạnh một cái, đôi con ngươi đen láy kia giờ tựa như đang bốc hỏa, chói đến hoa mắt.

Nhân vật này do mình chọn lựa lại là một bộ dáng hoàn toàn không có điểm nào giống như khuôn mặt ngoài đời, cho nên An Chấn Vũ biết Tri Hỏa không nhận ra hắn, một ý niệm đột nhiên hình thành trong đầu.

“Tôi tên là Bắc Hoàng Minh.” Gạt tay Tri Hỏa ra, Bắc Hoàng Minh mỉm cười trả lời.

Sửng sốt một chút, Tri Hỏa ngạc nhiên không hiểu hắn sao lại trở mặt nhanh như vậy, một giây trước còn chuẩn bị rời đi, bây giờ tự dưng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Tri Hỏa, cậu đừng có thô bạo thế chứ.” Thật vất vả từ mặt đất đứng lên, Cổ Lam bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Nào có.” Hừ một tiếng, Tri Hỏa cũng biết mình vừa rồi thực sự có hơi quá, nhưng là không trách cậu được, ai bảo lúc này, Tri Hỏa có lỗi giác như gặp phải tên khốn An Chấn Vũ kia.

“Cái kia, tôi muốn hỏi một chút, vũ khí của cậu làm sao biến ra được như vậy?” Sờ sờ đầu Tri Hỏa, Cổ Lam quay sang hỏi Bắc Hoàng Minh.

“Cầm vật phẩm trang sức, rồi ở trong đầu nghĩ ra hình dạng vũ khí là được.” Bắc Hoàng Minh cũng không keo kiệt, sẵn khoái nói ra bí quyết.

“Hóa ra là vậy a.” Tri Hỏa nóng lòng muốn thử cầm khuyên tai ở trong đầu nghĩ thứ đồ muốn có, nhưng rốt cuộc không thấy biến hóa gì cả.

“Cậu gạt tôi hả!” Mở mắt ra, Tri Hỏa lên án nói.

“Sao lại vậy? Tôi dùng phương pháp đó có được vũ khí mà.” Bắc Hoàng Minh cũng nghi hoặc .

“Tri Hỏa, cậu nói cho tôi xem vừa rồi cậu nghĩ ra vũ khí gì?” Cổ Lam đột nhiên xen mồm hỏi.

“AK47 đó.” Chớp mắt mấy cái, Tri Hỏa thành thật trả lời.

Hít sâu một chút, Bắc Hoàng Minh thật vất vả mới khống chế được cơn tức của mình, nhẹ nhàng nói. “Trò chơi làm sao có thể xuất hiện được loại đồ này.”

“Ha ha, tôi biết mà, nhưng cảm thấy nếu được thì thật tốt, thử xem mà thôi.” Nói đến đây, trên tay Tri Hỏa xuất hiện một thanh kiếm màu đỏ. “Hình như tân thủ mới đầu chỉ biến ra được kiếm thôi.”

Quay đầu nhìn thanh kiếm tím trong tay Cổ Lam, Tri Hỏa cho ra kết luận cuối.

“Tốt rồi tốt rồi, có vũ khí, chúng ta có thể dựng nghiệp lớn rồi.” Lời Cổ Lam như thể đem bọn họ chuyển nghề ăn cướp mà sống.

“Nói đúng nha, xông lên.” Tri Hỏa cũng như con nít, hưng trí bừng bừng đáp lại.

Có lẽ, chủ ý này không tồi, nhìn hai người trước mặt, Bắc Hoàng Minh đột nhiên nghĩ, mà trên mặt hắn đã hiện ra vẻ mặt tươi cười thật lòng đã lâu không xuất hiện.

Thở hồng hộc ngã xuống mặt cỏ, kinh nghiệm của ba người có lẽ đã đủ cho bọn họ chuyển chức.

“Không nghĩ tới kinh nghiệm yêu cầu chuyển chức với tân thủ lại thấp như thế.” Tri Hỏa chưa từng chơi một game nào mà điều kiện chuyển chức vốn vẹn trong một ngày liền đạt tới.

“Bởi vì giai đoạn người chơi thật sự du ngoạn trong Âm Vô Dạ là sau khi chuyển chức mới có thể kích hoạt, cho nên để mọi người không cảm thấy nhàm chán, bọn họ mới làm cho yêu cầu chuyển chức thấp như vậy.” Cổ Lam nhanh chóng đưa ra tin tình báo chính mình có được.

“Cổ Lam, tôi sao mà cứ thấy cậu nghiên cứu trò này rất kỹ nha.” Tri Hỏa kỳ quái hỏi.

Nghe xong thắc mắc của Tri Hỏa, sắc mặt Cổ Lam khẽ biến một chút, nhưng bởi vì cả ba đều đang nằm trên mặt đất, cho nên không bị bọn họ thấy, cậu ta liền vui tươi hơn hử nói: “Đây là bí mật.”

“Cổ Lam!” Quay đầu giận dữ trừng cậu, Tri Hỏa nghi ngờ cậu ta thế nào lại có nhiều bí mật đến thế.

“Ha ha, đúng rồi, các cậu chuẩn bị chuyển sang chức nghiệp gì?” Thông minh nói sang chuyện khác, Cổ Lam không muốn tiếp tục quanh quẩn ở vấn đề này nữa.

“Tôi muốn chuyển kiếm sĩ!” Tri Hỏa vẫn thích kiếm sĩ luôn đứng ở phía đầu chiến tuyến, vì đồng đội mà ngăn cản hết thấy những công kích tổn thương, cho nên cậu chơi game bình thường luôn chọn chức nghiệp này.

“Tôi chắc là sẽ chuyển ma pháp sư.” Bắc Hoàng Minh suy nghĩ một chút rồi đáp.

“Tại sao? Kiếm cậu dùng rất khá mà?” Kỳ quái hỏi, Tri Hỏa cảm thấy hắn điều khiển kiếm cho với mình còn thành thạo hơn.

“Chỉ là muốn chuyển ma pháp sư mà thôi.” Cười cười giải thích.

Hơn nữa, kiếm sĩ cũng chơi qua rồi, thực nhàm chán. Đương nhiên Bắc Hoàng Minh cũng sẽ không đem nguyên do thực sự này nói ra, hắn còn chưa muốn chết.

“Vậy còn Cổ Lam?” Coi như chấp nhận đáp án kia của hắn, Tri Hỏa liền hỏi Cổ Lam.

“Chắc là chọn thích khách, cảm giác rất oai phong.” Khoa tay múa chân, Cổ Lam cười, điệu bộ như trẻ con.

“Ừ ừ, chúng ta ngày mai hẹn nhau đi chuyển chức nhé.”

“Được.”

6. Quyển 1 - Chương 6

“Đại ca, cậu chơi Âm Vô Dạ chưa?” Hàn Phi Tường mới vừa vào phòng học, đã bị Lý Dật kéo qua hỏi.

“Ừ, chơi rồi, cậu thì sao? Ở chỗ nào?”

“Tớ là Ma tộc, bây giờ còn đang chạy toán loạn trên đảo Lạc Nhật. Nói thật, trò chơi này làm ra thật là đẹp a, đại ca cậu sau này có cơ hội nhất định phải đến đảo Lạc Nhật xem thử nhé, thật sự đẹp lắm luôn.” Nhớ lại lúc vừa trông thấy khung cảnh đảo Lạc Nhật, Lý Dật tán thưởng không thôi.

“Tớ sẽ đến.” Hàn Phi Tường chơi game ngoại trừ sở thích kết bạn, hứng thú nữa là đi du lịch khắp các bản đồ trò chơi, thưởng thức phong cảnh khác lạ của từng nơi.

“Đúng rồi, đại ca, cậu cũng đạt yêu cầu chuyển chức rồi đúng không?”

“Ừ, làm sao thế?” Thả lỏng cơ thể, Hàn Phi Tường thuận miệng hỏi.

“Nghe nói nhiệm vụ chuyển chức của trò chơi này rất biến thái.”

“Biến thái?” Nhún mày, hứng thú trong Hàn Phi Tường bị khơi mào, cậu thích những chuyện càng khó càng tốt.

“Cụ thể là sao thì tớ cũng không rõ lắm, nhưng mà trên diễn đàn chính phủ đã có rất nhiều người kêu ca oán giận.” Nhún vai, Lý Dật tỏ vẻ chính mình cũng không biết nhiều.

“Đêm nay online tớ sẽ thăm dò một chút vậy.” Nhếch môi, Hàn Phi Tường cười phóng khoáng.

Hừ lạnh một tiếng, An Chấn Vũ thu hồi tầm mắt hướng đến Hàn Phi Tường đã được một lúc, có chút bất đắc dĩ, tại sao mình hôm nay lại khác thường như vậy, thế mà quay sang chú ý đồ ngu ngốc kia?

Nghĩ không ra đáp án, An Chấn Vũ cảm thấy được chính mình hành xử thật kỳ quái, đầu tiên là chạy vào trò chơi, sau lại trở thành bằng hữu cùng đối thủ một mất một còn, toàn bộ đều cảm thấy chỗ nào cũng quỷ dị.

—

Vừa lên mạng, Tri Hỏa mới chợt phát hiện cậu đã quên cùng Cổ Lam, Bắc Hoàng Minh kết bạn, hiện tại căn bản không biết làm sao liên lạc với bọn họ.

Đang lúc cậu ở nơi này ngốc ngốc một hồi lâu, đột nhiên trước mắt lóa lên ánh sáng trắng, thân hình cao ngất của Bắc Hoàng Minh hiện ra trước mặt Tri Hỏa.

“Ngu ngốc, cậu đang ở đây ngăn người cái gì hả.” Thấy Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cũng sững sốt một chút, lạnh lùng chọc một câu.

“Minh à!” Hô to một tiếng, Tri Hỏa nhào đến, “Cuối cùng cũng thấy cậu rồi.”

“Này này, đồ ngốc cậu làm cái trò gì đấy!” Bị Tri Hỏa đột nhiên ôm tới, Bắc Hoàng Minh chân tay luống cuống kêu lên.

Sau một lúc lâu, cuối cùng đẩy được Tri Hỏa ra, Bắc Hoàng Minh nghe cậu giải thích, hiểu được rồi thì trở lên vô lực, “Nói tóm lại, cậu là sợ không tìm thấy bọn tôi.”

“Ừ ừ, đúng vậy.” Ngồi chồm hồm ngồi trước mặt Bắc Hoàng Minh, lúc này Tri Hỏa giống y như cún con, nhìn hẩn.

“Đi thôi.” Thở dài, Bắc Hoàng Minh đứng lên.

“Hả?” Khó hiểu nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa không biết hẩn định làm gì.

“Chúng ta trước tiên đi chuyển chức đã, nếu như có duyên với Cổ Lam, thì nhất định có thể gặp lại cậu ta.” Nói xong, hẩn liền đi trước một bước.

“Chờ tôi một chút a.” Nghĩ lại lời Bắc Hoàng Minh cũng có lý, Tri Hỏa thu hồi tâm trạng uể oải, đi theo.

Nhận được lời mời kết bạn Bắc Hoàng Minh gửi sang, Tri Hỏa hơi sững sốt.

“Đỡ cho cậu sau này lại không tìm ra tôi.” Không được tự nhiên nói ra những lời này, Bắc Hoàng Minh không ngoảnh lại.

“Ha ha, nhìn đoán không ra mà, Minh cậu hóa ra là cái đồ ngoài lạnh trong nóng nha.” Cười cười khoác tay lên lưng hẩn, Tri Hỏa ánh mắt gian tà vạch trần.

“Ngu ngốc.” Mắng một câu, Bắc Hoàng Minh cũng không rõ tại sao mình cứ không yên lòng về cậu, rõ ràng, hai người bọn họ là kẻ địch a.

Đỡ lấy cái trán, Bắc Hoàng Minh cảm thấy chính mình càng ngày càng không hiểu nổi bản thân.

7. Quyển 1 - Chương 7

Nhìn xung quanh từng hàng người tập nập, Tri Hỏa cảm thấy nhức đầu, cậu thật sự không nghĩ tới mới một ngày mà đã có nhiều người đạt tới tiêu chuẩn chuyển chức thế, biết vậy hôm qua đến xin chuyển luôn cho xong.

Lén thở dài, Tri Hỏa ngoan ngoãn đứng ở cuối hàng, chờ đến lượt.

Đang lúc chờ lâu đến muốn ngủ gật, đột nhiên có người ở phía sau đụng phải lưng cậu, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chàng trai diện mạo bình thường mắt tím tóc lam đang nhìn mình, biểu tình ngượng ngùng.

“Thật có lỗi, tôi đứng không vững nên đụng phải cậu, ngại quá.” Người này tươi cười đầy vẻ có lỗi, thành thật giải thích.

“Không sao không sao.” Tri Hỏa vốn không phải người đụng một phát là ngã lẩn, nếu như còn tính toán chi li thì hóa ra lỗi lại thành của cậu, “Tôi là Tri Hỏa Ấm Diễm, gọi Tri Hỏa là được rồi, còn cậu?”

Chàng trai kia đơ người một lúc, không nghĩ tới Tri Hỏa không có nổi cáu, ngược lại còn đầy vẻ thân thiện vươn tay, lập tức liền hoàn hồn, mỉm cười, “Tôi tên là Thiếu Ảnh.”

“Thiếu Ảnh cậu có biết chuyển chức phải vượt qua nhiệm vụ gì không?”

“Không, tôi không biết, trò chơi còn chưa công khai chuyện này mà.”

“A, thôi vậy.” Thì thào lẩm bẩm, Thiếu Ảnh còn tưởng rằng cậu đang lo lắng, vừa định cổ vũ cậu vài câu, liền thấy Tri Hỏa ngẩng đầu, cười to nói, “Ha ha, thật sự là chờ mong nha, hy vọng chơi vui một chút.”

Sững sốt một lúc, Thiếu Ảnh không tự giác mà tươi cười, cậu ta, thật đúng là một người thú vị.

Sờ sờ mặt, Thiếu Ảnh cảm thấy hôm nay số lần mỉm cười còn nhiều hơn cả năm cộng lại.

Cùng Thiếu Ảnh một hỏi một đáp xong, hai người rất nhanh cũng sắp đến lượt, theo như tiếp xúc từ này, Tri Hỏa nhận ra Thiếu Ảnh là một người yên lặng ít nói, nhưng lại mang đến cảm giác thật lòng đáng tin cậy, cùng người này kết bạn là rất đáng giá.

“Thiếu Ảnh, đến tôi rồi, đi vào trước, cậu cũng cố lên nhé.” Cuối cùng đến phiên Tri Hỏa lên công hội chuyển chức, trước khi đi, cậu cười tươi động viên Thiếu Ảnh.

Thật là một người thú vị a. Mang theo ý cười nhìn theo thân ảnh Tri Hỏa dần biến mất.

—

Đi vào phòng, Tri Hỏa liền thấy một ông lão yêu tinh có chòm râu dài ngồi bên bàn ngáp một cái to, bộ dạng trông rất đáng yêu.

Nhìn không được, Tri Hỏa cười ra tiếng, nghe thấy tiếng cười, lão yêu tinh ngẩng đầu nhìn thấy Tri Hỏa, vẻ mặt mờ mịt.

“Nhà người đang cười cái gì đó?”

“A, không, không cười gì cả.” Thật vất vả ngăn chặn ý cười, Tri Hỏa miễn cưỡng điều chỉnh lại thái độ, làm cho mình có vẻ nghiêm túc.

“Quên đi, chúng ta tiến hành khảo nghiệm trước đi, nào, tự người chọn đề bài.” Dem cái hộp đưa tới trước mặt Tri Hỏa, lão yêu tinh nhắc Tri Hỏa đưa tay.

Thò tay vào thùng, Tri Hỏa không lưỡng lự nhiều, liền trực tiếp bốc một tờ giấy lên.

“Nào, ta xem xem.” Lão yêu tinh đeo kính mắt hình bán nguyệt, neho mắt nhìn chữ viết trên giấy, nhìn rồi lại nhìn, sau một lúc lâu, mới ngẩng lên, dùng ánh mắt thương hại trông Tri Hỏa, bị ông ngắm chăm chú đến sồn gai ốc, Tri Hỏa liền hỏi luôn, “Của cháu là đề bài thể nào?”

“Đánh bại Chó Ba Đầu canh địa ngục, tìm Nữ Thần Nguyệt Quế, lấy được nhánh cây Mạn Đằng”. Ông lão yêu tinh sờ sờ chòm râu dài của mình, lắc đầu nói, “Số nhà người thật đúng là mạt rệp, đây chính là đề thi khó khăn nhất.”

“Không sao cả, khó thì chơi mới vui.” Nhận tờ giấy trong tay lão yêu tinh, Tri Hỏa cười nói, một chút cũng không lộ ra vẻ mặt tức giận.

“Hả?” Trùng mắt nhìn, lão yêu tinh không dự đoán được thể mà lại xuất hiện loại người mê thách thức như Tri Hỏa, choáng váng một chút, đến khi Tri Hỏa rời đi, mới nhớ mình còn có đồ chưa giao cho cậu, hét lớn: “Ấy, nhóc con, từ từ đã.”

“Cái gì vậy?” Dừng bước lại, Tri Hỏa nghi hoặc nhìn lão yêu tinh.

“Đây nha, đây là đạo cụ chuyển chức đưa cho người, mấy thứ bên trong có thể giúp người, còn nữa, người có thể tìm người khác hỗ trợ cùng thực hiện nhiệm vụ này.”

“Cảm ơn ông.” Nhận lấy mấy món đồ, Tri Hỏa cười nói tạ ơn.

Thật thú vị nha. Tiễn Tri Hỏa rời đi xong, từ trong thân thể lão yêu tinh bay ra một linh hồn nam nhân trông rất hào hoa phong nhã, mình còn nghĩ rằng nhiệm vụ này rất khó xử lý cơ, ít nhất cũng bị người khác oán giận không thôi, hy vọng cậu ta có thể hoàn thành được.

Người này mỉm cười, lập tức ở trong phòng tan biến đi mất.

8. Quyển 1 - Chương 8

Mới khỏi công hội chuyển chức, Tri Hỏa liền thấy một chàng trai tuấn mỹ mặc trang phục pháp sư đứng chỗ đài phun nước cách công hội không xa, giữa đầu ngón người nhìn bầu trời.

Xung quanh không biết đã có bao cô gái đang tuổi mộng mơ đem ánh mắt mong chờ lặng lẽ dõi theo hắn, nhưng bản thân hắn dường như căn bản không hề biết đến, cứ đứng yên ở nơi đó.

Mắt thấy mấy cô xung quanh đều nhin không nổi chuẩn bị nhào lên, Tri Hỏa lập tức nhớ tới nguyên tắc bạn bè hoạn nạn có nhau, liền xông lên kéo hắn cùng nhau bỏ chạy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Bị Tri Hỏa kéo chạy ra xa một đoạn, Bắc Hoàng Minh mới mang vẻ mặt mờ mịt nhìn cậu.

“Cậu...” Tri Hỏa vốn định nói cậu còn sắp bị đám đàn bà con gái háo sắc kia ăn tươi nuốt sống cũng không biết, nhưng nghĩ lại vẫn là không nói ra, dù sao không phát sinh ra chuyện gì, liền đổi giọng nói, “Không có gì.”

Bắc Hoàng Minh nhìn Tri Hỏa, khóe miệng mơ hồ xuất hiện một tia cười gian trá, hắn làm sao không nhận ra đám con gái kia đang dùng loại ánh mắt gì nhìn mình, nhưng dù sao có thể thấy Tri Hỏa đối hắn quan tâm như vậy, bị xem thêm vài lần rồi vài lần nữa, cũng đáng giá.

“Đúng rồi, cậu đã chuyển chức được, thật là nhanh.” Đi quanh người Bắc Hoàng Minh đánh giá bộ trang phục mới, Tri Hỏa cảm thấy trang phục pháp sư này thật rất hợp với hắn.

Vốn Bắc Hoàng Minh thoát nhìn có dáng vẻ một cậu thư sinh hơi nhu nhược, hiện giờ phục trang pháp sư khoác lên thân hình thon dài làm lộ ra khí chất của hắn, đem mị lực của hắn phát huy tới đa.

“Đúng vậy a, có mấy yêu cầu thôi.” Thực nhằm chán, nghĩ lại cái đề mục dành cho con nít còn hợp hơn, Bắc Hoàng Minh cảm thấy thật không có ý nghĩa.

“Cậu làm sao mà chưa chuyển nghề?” Phát hiện Tri Hỏa vẫn mặc một bộ tân thủ, Bắc Hoàng Minh khó hiểu hỏi.

“Số quá hên, bốc trúng một nhiệm vụ siêu khó.” Cười quơ quơ tờ lệnh chuyển nhiệm vụ trong tay, Tri Hỏa cũng không mang vẻ mặt uể oải.

“Ừm, là nhiệm vụ gì, tôi muốn xem.” Nhíu mày, hứng thú của Bắc Hoàng Minh cũng bị gọi lên.

Huýt sáo một tiếng, Bắc Hoàng Minh hỏi tiếp: “Sao rồi hả, cần bạn đồng hành không?” Hắn thực sự thích nhiệm vụ yêu cầu cao a.

“Đang chờ cậu nói những lời này đây.” Lôi ra gói lớn chứa đạo cụ chuyển chức lão yêu tinh cấp cho, cậu đem nước thuốc thần bên trong toàn bộ giao cho Bắc Hoàng Minh.

“Tôi còn chưa nói sẽ đi cùng cậu đâu đấy?” Nhận mấy bình nước thuốc, Bắc Hoàng Minh đột nhiên có chút ngạc nhiên.

“Không biết nữa.” Kéo kéo mấy lọn tóc, Tri Hỏa cười hơi xấu hổ, “Tôi cảm thấy rồi cậu sẽ đồng ý, không hiểu tại sao.”

Mỉm cười, Bắc Hoàng Minh không có nói tiếp.

Đây coi như là trực giác động vật sao? Bắc Hoàng Minh nhớ lại liền phát hiện ra, Tri Hỏa so với người bình thường trực giác mạnh hơn nhiều, hơn nữa thường rất đúng, cho nên Bắc Hoàng Minh vẫn cảm thấy cậu giống như động vật hoang dã vậy.

“Nào, tôi xem đã, Chó Ba Đầu canh địa ngục ở địa bàn của Ma tộc, cho nên... Cái gì cơ!” Tri Hỏa kêu lớn, “Cho nên phải đến đảo Lạc Nhật của Ma tộc!”

“Tri Hỏa, tôi nghĩ thời gian làm tân thủ của cậu có lẽ sẽ rất lâu đấy.” Vỗ vỗ bả vai Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cười bí hiểm.

“Hả, tại sao thế?” Bị vẻ mặt tươi cười của Bắc Hoàng Minh dọa, Tri Hỏa rất không an lòng hỏi lại.

“Bởi vì trước tiên chúng ta phải đến hải cảng ở ven rìa phía Đông, ở đó mới có thể lên thuyền sang bốn đảo phụ, bởi vì chúng ta không có tiền, cho nên không thể dùng thuyền tổng, chỉ có thể đi thẳng đến, nhưng lại phải vừa đi vừa kiếm phí lên thuyền, tóm lại, đến lúc này khoảng cách đến mục tiêu là phi thường lớn. “

“A, không phải chứ.” Tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trên không trung, thật lâu không tiêu tan.
Tri Hỏa giờ đây mới lần đầu tiên ý thức được nhiệm vụ này quả nhiên thật phiền toái.

9. Quyển 1 - Chương 9

“Cậu đang làm cái gì đấy?” Ngồi xuống đất thở dốc, Bắc Hoàng Minh kỳ quái hỏi Tri Hỏa đang ngồi chồm hổm chọc chọc xác quái.

“Tôi đang nghĩ, thứ này liệu có ăn được không?” Tựa lưng vào Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa thành thật đáp lại.

“Ngu ngốc.” Bắc Hoàng Minh xoa bóp cái trán, vạ phần bất đắc dĩ.

“Đúng đấy, mặc kệ, thử xem rồi nói sau, tôi sắp chết đói rồi!” Tri Hỏa đói sắp phát điên không buồn để ý chằm chọc của Bắc Hoàng Minh, dù sao cái miệng độc của hắn không phải là chuyện mới biết được một hai ngày.

Bọn họ còn không nghĩ tới trò chơi này lại chân thật đến thế, cảm giác đói bụng ấy vậy mà xuất hiện, vốn cho rằng không để ý tới nó cũng chẳng sao, mà không nghĩ tới... Nếu mặc kệ nó, nhân vật thật sự sẽ chết đói, giống như trong hiện thực.

Vì để mau chóng gom góp tiền mua vé tàu, hai người bọn họ dọc đường đi đi có thể tiết kiệm liên tiết kiệm nên cơ bản đều luôn ở trong tình trạng đói khát. May mà Bắc Hoàng Minh đã chuyển chức, cho nên thời gian chịu đựng so với Tri Hỏa dài hơn một chút.

Mất lạnh nhìn Tri Hỏa tâm tình khoái trá xử lý thi thể quái, Bắc Hoàng Minh cũng không phản đối, dù sao coi ngựa chết như ngựa sống mà đói dài, thử xem cũng không tổn thất gì, so với chết đói còn tốt hơn.

Giải phẫu xác quái xong, Tri Hỏa cười đến vui vẻ, tìm mấy nhánh cây xung quanh, gom lại một chỗ, chuẩn bị châm lửa.

“Cậu thường làm mấy chuyện này?” Tay chống cằm, Bắc Hoàng Minh nhàm chán hỏi, hắn trông ra Tri Hỏa mặt không đổi sắc dùng dao cắt tiết, chặt chân tay, động tác thuần thục cực kỳ.

“Ừ, đúng vậy, ba mẹ tôi bình thường không hay ở nhà, cũng là lo cho cái dạ dày của mình, nên tôi chỉ còn cách tự học nấu ăn, cho nên chuyện giết mổ gà, tôi làm quen rồi.”

Xem ra, Tri Hỏa đã đem con quái này thành một bàn đồ ăn Trung Quốc, giống như thịt bò thịt gà.

Lắc lắc đầu, Bắc Hoàng Minh nhượng bộ cậu, mở khung trạng thái của mình, xem xét một chút các chỉ số.

“Này này, Minh, phóng ra một quả cầu lửa đi.” Xử lý xong con quái, Tri Hỏa mới nhớ mình không có công cụ châm lửa, nghĩ tới nghĩ lui, liền nhớ đến Bắc Hoàng Minh.

“Lần sau chuyện nhàm chán thế này đừng bảo tôi làm.” Bắc Hoàng Minh nói vậy nhưng vẫn quăng một cái kỹ năng hỏa cầu qua.

“Ha ha, tôi biết Minh là tốt nhất mà.” Mãn nguyện nhìn đồng củi bắt lửa, Tri Hỏa dùng nhánh cây dựng xiên thịt lên, hơ trên lửa mà nướng.

Chỉ chốc lát sau, trong rừng cây liền tràn ngập mùi thịt nướng.

“Nướng xong rồi này, cho cậu.” Dem xiên thịt nướng vừa tới đưa cho Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa lại cầm một xiên khác đem đi nướng tiếp.

“Cậu không ăn trước sao?” Biết Tri Hỏa so với chính mình còn đói hơn, Bắc Hoàng Minh có chút ngoài ý muốn không hiểu sao cậu làm trước cho mình ăn.

“Không có việc gì, cậu cứ ăn trước đi, cũng sắp được rồi mà.” Khoát tay áo, lực chú ý của Tri Hỏa toàn bộ tập trung vào bếp nướng.

Bắc Hoàng Minh nghĩ ra đến tột cùng sao mình cứ cố chấp muốn đi theo Tri Hỏa, qua mấy ngày ở cùng, Bắc Hoàng Minh phát hiện Tri Hỏa là người rất nặng nghĩa khí, cũng thực một lòng quan tâm đến bạn bè. Mặc dù có lúc cậu nổi tính trẻ con, nhưng làm người ta có cảm giác giống như ánh mặt trời, thu hút mọi người muốn ở bên cạnh cậu.

Nếu có thể, tôi cảm thấy có cậu làm bạn không tồi chút nào.

Nhưng nghĩ thì vẫn là nghĩ trong đầu, Bắc Hoàng Minh biết ở trong hiện thực chuyện này không có khả năng xảy ra, hắn và Tri Hỏa kết thù oán quá sâu, trừ phi là hắn làm hòa trước. Vả lại, hắn cũng không biết một Tri Hỏa không nhận ra thân phận của hắn sẽ xử trí như thế nào. Nhưng vấn đề hắn là kẻ có lòng tự trọng cực kỳ lớn, sẽ tuyệt không chủ động hạ thấp mình trước, cho nên Bắc Hoàng Minh biết căn bản giải quyết được khúc mắc này là chuyện không tưởng.

Cười khổ một chút, Bắc Hoàng Minh ăn một miếng thịt nướng, mùi vị thịt thơm nồng tan ra trong miệng.

Hương vị thật không tồi. Bắc Hoàng Minh có chút ngoài ý muốn.

“Sao vậy, có ngon không?” Khẩn trương nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa không yên lòng hỏi, dù sao cậu từ trước tới nay vẫn chưa thử làm đồ ăn trong trò chơi bao giờ.

“Cũng không tệ lắm.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, tôi cứ sợ không ăn được.”

Đột nhiên một tiếng mèo kêu vang lên.

“Meo meo.”

Hả? Hai người còn chưa lấy lại tinh thần, thịt nướng trên tay Tri Hỏa đã trong tích tắc không thấy, bóng dáng một con mèo đen cũng nhanh chóng biến mất ở bụi cỏ ven đường.

“A a a! ! Con mèo chết dẫm, đem thịt trả lại cho ông!” Tri Hỏa vừa định đuổi theo, nhưng vì bụng thật sự quá đói, nên lại ngồi phịch xuống đất.

Ngủ gục, cười khẽ nhìn Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh không hề phát hiện nụ cười của mình lúc này có bao nhiêu dịu dàng.

“Này, cho cậu.” Chia một nửa thịt đưa Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cũng không muốn nhìn cậu đói chết.

“Cảm ơn.” Cười khổ nhận xâu thịt, Tri Hỏa lang thôn hổ yết thôn tính chỗ thức ăn.

“Ăn no quá no quá đi.” Mấy ngày qua đến giờ, Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh lần đầu có cảm giác ấm no, thật ra, ở trong hiện thực bọn họ chưa bao giờ trải qua đói khát, nhưng mới chạy vào trò chơi đã phải nếm qua một lần.

“Ừ, vấn đề ăn uống giờ không phải nghĩ nữa rồi, cái chính là lo liệu tiền làm sao.” Ăn uống no đủ, hai người bắt đầu bàn chuyện chính sự.

“Mấy ngày nay đánh quái, chúng ta chỉ kiếm được 1 đồng bạc, vé tàu tôi lên mạng tra qua, mỗi cái phải đến 5 đồng vàng.” Nhún vai, Bắc Hoàng Minh thản nhiên nói ra thảm trạng của hai người.

“A a, thế thì phải kiếm đến năm tháng nào chứ.” Dọc đường đi, Tri Hỏa đã nhìn thấy rất nhiều người chuyển chức thành công, cậu cũng muốn được nhanh mặc bộ trang phục kiếm sĩ đẹp trai kia a.

“Trừ phi, chúng ta đi đánh quái đẳng cấp cao.” Căn nhắc một chút thực lực của hai người, Bắc Hoàng Minh nói ra phương pháp nhanh nhất, nhưng cũng là nguy hiểm nhất.

“Tôi bây giờ cấp 15, bởi vì không chuyển chức, hệ thống kỹ năng còn chưa được kích hoạt nữa.”

“Tôi 20 cấp rồi, hơn nữa có song thuộc tính Thánh – Phong, kỹ năng Phong cầu đã lên tới Cuồng phong bậc trung cấp.”

“Mặc dù nghe có vẻ quá sức, nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể nghĩ ra cách mà đánh quái.”

“Đây là biện pháp duy nhất.”

Cùng một lúc thở dài, hai người bắt đầu kiếm tìm quái luyện cấp.

10. Quyển 1 - Chương 10

Nhằm chán ngáp một cái, Tri Hỏa một kiếm chém xuống, lưu lại trên mặt đất một vật phẩm, lại ngẩng đầu nhìn về phía Bắc Hoàng Minh, hắn vẫn như cũ đang ở chỗ kia một tay niệm hỏa cầu, một bên phi phong đao, giết đến điên cuồng chóng mặt.

Sau khi Bắc Hoàng Minh lên mạng tìm hiểu, quái thích hợp nhất với yêu cầu của bọn họ, là hoa yêu hệ thực vật cấp 25, chẳng những rất nhiều tiền, hơn nữa chỉ có thể đứng một chỗ, không thể công kích tầm xa, là quái hơn cấp thích hợp nhất dành cho ma pháp sư hoặc cung thủ.

Nguyên bản Tri Hỏa chỉ có thể đứng ở một bên xem, nếu cậu xông lên đánh, có lẽ sau vài phát thì về luôn điểm tái sinh. Sau cậu trong lúc vô ý phát hiện ra đám ong mật ở phụ cận hoa yêu có cấp bậc thấp, ăn bám dù gì cũng không tốt, cậu liền sang bên đó tiêu diệt bầy ong.

Chính là, động tác lặp lại trong thời gian dài, làm cho hai người cảm thấy nhàm chán đến cực điểm.

“Thật chán quá, Minh à.”

“Không có cách nào khác, hoa yêu trước mắt có thể làm chúng ta thắng cấp nhanh nhất, tiền vào cũng nhiều nhất, cậu nhẫn nại một chút đi.” Tuy rằng nói thế, Bắc Hoàng Minh cũng mau nhẫn đến cực hạn, động tác quăng ma pháp lâu sau đều thô lỗ hơn so với lần trước.

“Chúng ta hiện tại có bao nhiêu tiền ?” Kiếm đỏ như máu chém ra vài lần, trên mặt đất liền rụng xuống một đồng ong chết.

“Để tính xem.” Ném nốt một kỹ năng hỏa cầu, Bắc Hoàng Minh chăm chú đếm, “Ừm, hiện tại đã có 3 đồng vàng, nhưng mà khoảng cách so với 10 đồng vẫn còn xa xôi lắm.”

“A a a

” Tri Hỏa sắp phát điên, hiện tại hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao tiền bạc có thể bức chết một người anh hùng.

“Đừng gào thét nữa, vô dụng thôi, có gì ăn không? Tôi đói bụng rồi.”

“Này, cho cậu.” Lôi thịt nướng từ trong ba lô ra đưa cho Bắc Hoàng Minh.

“Meo meo.”

Tiếng mèo kêu lại xuất hiện, hai người thân mình cứng lại, quả nhiên một cái bóng đen hiện lên trước mặt, lúc sau hoàn hồn, thịt nướng trên tay lại không thấy đâu.

“Đây là chuyện gì hả?” Quay mặt nhìn nhau, hai người hoàn toàn không hiểu tình huống này là sao.

“Này. . . Trò chơi còn thiết kế mèo sao?” Bắc Hoàng Minh hoàn toàn vô lực hỏi.

“Không biết nữa, nhưng tôi cứ thấy lão thiết kế ra cái trò này thực muốn làm điều ác.” Tuy rằng không dám tin, nhưng dựa vào những gì đã trải qua trước đó, việc mèo xuất hiện cũng không tính là vô lý.

Nhưng tin thì cứ tin, sắc mặt Tri Hỏa vẫn là trầm xuống, “Chết tiệt, tại sao nó cứ cướp thịt nướng của chúng ta chứ!”

“Quên đi, có mỗi miếng thịt nướng, đừng phí công, việc trọng yếu nhất của chúng ta giờ đây là cố gắng kiếm tiền.”

“Minh.” Một đám hạ xuống bả vai Hoàng Minh, thanh âm Tri Hỏa rất u ám.

“Cái, cái gì hả?” Khẽ run, Bắc Hoàng Minh nhẹ giọng hỏi.

“Chẳng lẽ cậu không biết sao? Một miếng thịt nướng cũng là rất quý, chúng ta mấy ngày hôm trước là bởi vì không có một miếng thịt mà thiếu chút nữa chết đói. Nếu hiện tại cậu không quý trọng một miếng thịt nướng mà nói ra những lời như thế, một ngày nào đó nhất định cậu sẽ vì một miếng thịt nướng mà phải khóc, tuyệt đối!” Tri Hỏa toàn diện bùng nổ.

“Đúng vậy, rồi rồi, tôi biết.” Bất đắc dĩ đáp lại, Bắc Hoàng Minh nhìn ra Tri Hỏa đã sắp phát điên rồi. Vì không muốn kích thích cậu, đành phải hòa hoãn.

Đột nhiên, một tiếng gầm rú phá ngang cuộc nói chuyện của hai người.

“Tiếng gì vậy nhỉ?” Tri Hỏa vẽ mặt mờ mịt, lại thấy biểu tình kinh hoàng khó xuất hiện trên mặt Bắc Hoàng Minh.

“Chạy mau.” Không nói thêm, Bắc Hoàng Minh kéo Tri Hỏa chạy lên phía trước.

“Rốt cuộc là làm sao?”

“Là Sư Long cấp 40 đó, trời ạ, với cấp bậc người chơi hiện giờ, thậm chí còn có đứa ngu dám chọc vào nó?” Bắc Hoàng Minh thật không thể tin được, vì để chơi thành thạo game này, hần lên mạng chính phủ nghiên cứu khá kỹ, biết hiện giờ cấp bậc trung bình của người chơi là trên dưới 20, cao nhất cũng chỉ là 30, thế mà người này đụng luôn tới quái 40 cấp a.

“Nó dường như bị thương.” Trong lúc chạy trốn, Tri Hỏa còn quay lại cố nhìn con quái 40 cấp, kinh ngạc kêu lên.

“Vậy thì càng phải chạy nhanh, căn cứ vào thiết kế game, quái bị thương càng trở nên cuồng bạo.” Không nghe rõ thì thôi, vừa hiểu được, Bắc Hoàng Minh bị dọa thành một thân mồ hôi lạnh, tuy rằng lực hấp dẫn của quái 40 cấp là rất lớn, nhưng hắn vẫn tự biết thân biết phận, còn chưa muốn chết nhanh như vậy.

“Bị đuổi như này, nó nhanh hơn chúng ta rất nhiều, nếu lãng phí khí lực thế, thà rằng dừng lại nghĩ cách thì hơn.” Dừng bước lại, Tri Hỏa vẽ mặt hưng phấn.

Ai, thực nên khen cậu to gan, hay là mắng cậu đủ liều đây? Xoa xoa huyết thái dương đau nhói, việc duy nhất Bắc Hoàng Minh làm được chỉ có thể là nghe theo.

“Tri Hỏa, cậu là song thuộc tính Phong – Hỏa, cho nên nhanh nhẹn rất cao, cứ kiên trì quấy nhiễu đường tấn công của nó, đừng cho nó tới gần cậu, tôi sẽ công kích từ xa.”

“OK, cậu phải cẩn thận nha.” Mang biểu tình đầy tự tin, Tri Hỏa vọt lên phía trước.

Cậu cũng phải cẩn thận.

Không nói ra lời, Bắc Hoàng Minh liền trực tiếp triển khai công kích.

“Chết tiệt.” Tri Hỏa không nghĩ tới Sư Long kích cỡ vĩ đại, động tác thế mà cũng rất mau lẹ, nhất thời không kịp tránh, bị nó quật mạnh ngã trên mặt đất.

Đau quá. Tri Hỏa cảm thấy huyết mạch trong cơ thể quay cuồng, thanh máu lập tức bị trừ đi một phần ba.

Khốn kiếp, Bắc Hoàng Minh tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trông thấy bộ dáng Tri Hỏa bị thương, bình tĩnh kiêu ngạo của mình toàn bộ đều biến mất, trong lòng tràn ngập lửa giận.

“Liệt viêm trụ.” (1) Lần đầu tiên sử dụng ma pháp mới vừa nâng lên mức hai cấp, ma lực của Bắc Hoàng Minh toàn bộ đều dùng hết.

Bất quá hiệu quả cũng không tệ lắm, máu của Sư Long chỉ còn lại một vạch mỏng, người chơi tập kích nó lúc trước quả thật rất lợi hại, đều đã xóa sạch hơn nửa lượng máu của nó.

Đứng dậy, Tri Hỏa hung hăng đâm lên một kiếm, chỉ nghe “uỳnh” một tiếng, Sư Long đổ sập xuống đất mà chết.

Chú thích:

(1) Liệt viêm trụ: pháp thuật tạo ra những trụ lửa.

11. Quyển 1 - Chương 11

Thở hổn hển, gập trên mặt đất cố sức hô hấp, chiêu Liệt viêm trụ đó tiêu hao toàn bộ ma lực của Bắc Hoàng Minh, cộng thêm một mối làm hắn ngã thẳng xuống.

Chết tiệt, trò chơi này tái hiện thật như thế sao? Hắn vì vượt qua cực hạn của cơ thể nên cảm thấy mọi thứ như trở nên trống rỗng.

“Này, Minh, cậu không sao chứ?” Dốc bình hồng thủy vào miệng, Tri Hỏa mới miễn cưỡng đứng dậy được, mới vừa rồi bị Sư Long đánh không nhẹ chút nào.

“Không có việc gì, cậu đi thu thập vật phẩm đi.” Nhìn trên mặt đất rớt đầy tiền và đồ đạc, Bắc Hoàng Minh cảm thấy bọn hắn bị thương vẫn là đáng giá.

“Đã biết.”

“Này, bọn các anh sao lại tranh quái với tôi!” Đang lúc Tri Hỏa thu thập xong toàn bộ vật phẩm, một giọng nữ ngọt ngào nhưng tràn ngập tức giận vang lên.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô gái bộ dạng rất xinh xắn thanh tú đang nổi giận dùm dùm nhìn bọn họ.

“Ồ? Sư Long này là cô đánh ư?”

“Đúng rồi.” Vênh mặt, cô nàng hừ lạnh nói.

Đưa mắt đánh giá cô, Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh đều để lộ biểu tình không tin nổi, nói đùa cái gì chứ, con Sư Long này hai người bọn họ đánh đến nửa ngày còn không xong, cô nàng làm sao lợi hại đến mức chém rụng nửa khối máu của nó chứ?

“Bọn các người xem thường ai hử! Nói xem nên xử lý sao đây?”

“Xử lý cái gì? Cô nói xử lý như thế nào? Quái thì chết rồi, kinh nghiệm chúng tôi cũng nhận được rồi, còn nhỏ ra cho cô được sao?” Gặp loại con gái mềm miệng xấu xa thế này, Bắc Hoàng Minh cũng có chút bực mình, cao giọng nói.

“Ồ hay, như vậy là hai người không chịu trách nhiệm hử! Có phải đàn ông nữa không? Tôi thấy ngay cả đàn bà con gái còn không bằng, bọn gay!” Nhìn ra bọn hắn không có ý định giải quyết chuyện này, cô nàng tên Túy Hồn tự nhiên cũng không khách khí nữa.

“Cô...” Tri Hỏa tức đến nổi mặt mũi méo mó, sao lại có thể loại con gái nói năng không suy nghĩ thế này, nhưng bởi vì từ nhỏ cậu đã được dạy là không thể đánh con gái, đành phải nén giận không nói câu nào, bằng không nếu đúng như tính tình hung bạo của cậu, chắc chắn sẽ xông lên đánh nhau với cô ta.

Đương nhiên Tri Hỏa không dám động thủ với con gái không có nghĩa Bắc Hoàng Minh cũng vậy, chắc chắn hắn không đánh con gái, nhưng mở mồm ra cũng đừng hy vọng hắn khách khí.

“Hừ, gay sao? Tôi xem bộ dáng thô lỗ của cô thế kia thì giống cái gì, đúng tư thế một bà cô chanh chua đang chửi đổng.” Đánh giá Túy Hồn vài lần, Bắc Hoàng Minh lộ ra biểu tình khinh thường.

“Anh...” Cho tới bây giờ còn chưa bị ai nói như thế, Túy Hồn lập tức á khẩu, từ nhỏ được cưng chiều tới lớn cô nàng còn chưa bị đối xử thế này bao giờ.

“Tôi thì làm sao, cô cũng không phải xấu hổ, chỉ cần trốn trong nhà đừng ra khỏi cửa là được rồi.” Lại đổ thêm dầu vào lửa, Bắc Hoàng Minh thành công ức Túy Hồn nổi điên bỏ đi.

“Các người cứ nhớ cho tôi, đừng làm tôi trông thấy lần nữa, bằng không sẽ không nương tay nữa đâu!” Trước khi đi lưu lại lời đe dọa, Túy Hồng không muốn nán lại đây thêm giây nào nữa, lập tức rời đi.

Đối mặt với uy hiếp của Túy Hồng, Bắc Hoàng Minh chỉ đơn giản hừ lạnh một tiếng.

—

“Minh, cậu thật là lợi hại.” Tri Hỏa lần đầu tiên lĩnh hội mấy lời nói ác độc của hắn, tặc lưỡi lấy làm kinh ngạc.

“Nếu cậu có 5 bà chị mỗi bà một cái miệng lợi hại hạng nhất, chẳng mấy ngày cậu cũng sẽ lợi hại như thế thôi.” Cười khở nói, nghĩ tới 5 chị gái ở nhà, Bắc Hoàng Minh đã cảm thấy đau đầu. Hơn nữa giáo dục của dòng họ nhà hắn là, mặc kệ đối phương là nam hay nữ, chỉ cần đụng chạm đến mình cái gì phải trả là gấp bội, cho nên Bắc Hoàng Minh có biểu hiện này cũng không tính là kỳ quái.

“Dù vậy làm thế có đúng không? Quái cũng là cô nhỏ đó đánh bị thương nặng nên chúng ta mới có thể động thủ.” Tri Hỏa có chút bất an.

“Tôi vốn là nghĩ sẽ nói chuyện rõ ràng với cô ta, hơn sẽ thỏa thuận luôn, cô ấy muốn giải quyết như thế nào chúng ta cũng chấp nhận, ai bảo cô ta ăn nói ngang ngược.” Bắc Hoàng Minh lắc đầu thở dài, tỏ thái độ đây đều là do cô nàng kia chuốc khổ về mình.

Này này, lời cậu nói lúc nãy có ý như vậy hả? Tri Hỏa đầu đầy hắc tuyến a.

“Hơn nữa, cậu làm sao biết được con Sư Long kia là do cô ấy đánh, mà chúng ta cũng tiêu hao rất nhiều khí lực không phải sao? Cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường.” Khoát tay, Bắc Hoàng Minh không hề có chút áy náy nói.

Nói da mặt cậu ta dày, hay là nên coi cậu ta nhìn thông suốt vấn đề đây. Tri Hỏa lại hắc tuyến.

Nguyên lai nhìn người thật sự không thể chỉ nhìn bề ngoài nha, mấy ngày liên tiếp đối với Tri Hỏa, ấn tượng về một Bắc Hoàng Minh lạnh lùng đều đã sụp đổ, thay vào đó là dấu hiệu của mồm miệng ác độc cùng da mặt siêu dày.

12. Quyển 1 - Chương 12

“Minh, tôi mệt mỏi quá rồi.” Nằm trên mặt đất, Tri Hỏa thật sự chịu không nổi nữa, mấy ngày liên tiếp chỉ có đánh quái làm cho thể lực của cậu xuống tới cực hạn.

Cho tới bây giờ chưa từng chơi trò chơi nào mệt như vậy, thiết kế quá chân thật. Nằm trên mặt đất đành nhắm mắt oán giận.

“Thật vô dụng.” Dùng chân đá đá Tri Hỏa đang nằm bẹp trên mặt đất giả chết, Bắc Hoàng Minh lạnh nhạt châm chọc.

“Tôi nghiêm túc hoài nghi liệu cậu có phải quái vật hay không.” Mở mắt ra nhìn khuôn mặt tuần tú của Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa đột nhiên nói, cậu chính là đã trải qua huấn luyện đặc biệt ở nhà, Bắc Hoàng Minh tại sao còn có thể giống như không hề hấn gì?

Nhìn thấy ánh mắt đánh giá nghi ngờ của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh quay mặt đi, “Vậy nghỉ ngơi một chút đi.”

Kỳ thật cũng không phải Bắc Hoàng Minh thể lực siêu nhân, hắn cũng chịu không nổi, chỉ là giáo dục từ nhỏ khiến hắn không có thói quen ở trước mặt người khác lộ ra trạng thái thất thố, nên dù đã mệt muốn chết, hắn vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì.

Tuy rằng đang nằm, nhưng ánh mắt Tri Hỏa vẫn dừng lại trên người Bắc Hoàng Minh.

“Làm gì vậy?” Thanh âm không có chút suy chuyển, Bắc Hoàng Minh hỏi thật sự bình tĩnh, một chút cũng không có cảm giác gượng gạo khi bị người ta nhìn tới.

“Minh à, tôi cảm thấy cậu rất giống một người học cùng lớp, chẳng qua cậu không đáng ghét như hần.” Ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, cũng chỉ có lúc này Tri Hỏa mới cảm nhận được độ chân thật trò chơi đạt đến không tệ chút nào.

“Cậu rất ghét hần?” Tim đột nhiên đập mạnh, Bắc Hoàng Minh còn tưởng rằng Tri Hỏa nhận ra hần .

“Cũng không phải, thật ra tôi cảm thấy làm bạn với hần cũng không tồi, chẳng qua không quen nhìn bộ dáng lạnh lùng của hần, lúc nào cũng duy trì khoảng cách với người chung quanh, cảm giác rất khó chịu .”

“Tôi lúc đó cũng vậy mà?” Chớp mắt hỏi, Bắc Hoàng Minh chưa bao giờ biết hóa ra đây là nguyên nhân mà Tri Hỏa chán ghét mình.

“Không, cậu không giống thế.”

“Làm sao lại không giống?” Đều là cùng một người thôi.

“Ừm? Nói sao nhỉ, chính là không có cái cảm giác bị người ta đem mình ly xa đến ngàn dặm, còn ở chung cực kỳ hợp nữa, trừ bỏ mồm lưỡi ác độc.” Dứt lời, Tri Hỏa còn nghịch ngợm thè lưỡi.

Bắc Hoàng Minh ngây người một chút, tuy rằng rất nhanh liền khôi phục, nhưng mà tim của hần lại đập thật sự nhanh.

Mới vừa rồi, hần thế mà cảm thấy Tri Hỏa nhìn qua thật đáng yêu? Nói đùa cái gì chứ, bọn họ chính là đối đầu nhau đến chết, hơn nữa đều là con trai.

“A, mệt mỗi quá mệt mỗi quá.” Ngáp một cái, Tri Hỏa nhắm mắt ngủ.

Thật là... Thở dài, Bắc Hoàng Minh dùng nhánh cây khều khều đồng lửa trên mặt đất sao trời.

Đùa giỡn thế này... Có phải quá mức rồi hay không? Bởi vì cảm thấy chơi vui mà tiếp cận cậu ta, hiện tại chính mình lại thành ra tâm phiền ý loạn.

Mắt nhìn sang Tri Hỏa đang ngủ say không hề phòng bị, Bắc Hoàng Minh thế nhưng cảm thấy được khuôn mặt búp bê kia thoát nhìn vẫn là cực đáng yêu.

A a a, mình quả nhiên không được bình thường rồi.

—

“Này, dậy thôi.” Dùng chân đá đá Tri Hỏa còn đang ngủ say, Bắc Hoàng Minh tâm tình thật không tốt.

Chết tiệt, tôi đau đầu cả đêm, cậu vậy mà ngủ êm đềm mộng đẹp như thế.

“Ừ.” Mở mắt ra, Tri Hỏa hiển nhiên còn đang ngái ngủ, lơ mơ dụi dụi mắt, sau một lúc lâu mới cười thật tươi, nói, “Buổi sáng tốt lành nha, Minh.”

Ai, làm bầm một tiếng, Bắc Hoàng Minh cư nhiên đỏ mặt.

Mang ra thịt nướng làm bữa sáng, hai người liền cảm thấy buồn nôn, tuy rằng tay nghề của Tri Hỏa vô cùng tốt, nhưng cứ ăn một ngày ba bữa y hệt nhau thì ai chả muốn phun hết ra ngoài.

“Meo meo.” Đột nhiên, tiếng mèo thần bí kia lại xuất hiện, bất quá lần này con mèo chỉ đứng đỉnh đi ra, chứ không như hai lần trước đột ngột xông tới.

Bảo vệ thịt nướng, Tri Hỏa hung tợn trừng mắt nhìn mèo kia, tuy rằng không rõ có phải so với hai lần trước cùng là một con mèo, nhưng tóm lại phòng bị có còn tốt hơn không.

“Này, nhóc con, ta quyết định đi theo ngươi, hương vị thịt nướng nhà ngươi làm rất ngon.” Đột nhiên, con mèo mun mở miệng nói.

“Á á á ! ! Mèo, mèo mở miệng nói chuyện này!” Bị dọa đến lùi lại phía sau vài bước, Tri Hỏa kêu lớn lên.

“Ầm ỉ quá.” Mặt nhăn mày nhú kháng nghị một câu, Bắc Hoàng Minh thật thực trấn định, dù sao đây cũng là trò chơi, có cái gì không thể xuất hiện.

“Này, nói cho xong đi, nhà ngươi có định... cùng ta hay không hả?” Hiển nhiên cho thấy tính tình mèo mun cũng không hề dễ chiều chút nào.

Kinh ngạc lúc đầu đi qua, Tri Hỏa rất nhanh khôi phục bình tĩnh, đánh giá kỹ con mèo này, tỏ ra tùy tiện nói: “Sao cũng được, dù sao cũng chỉ thêm một miệng ăn, nhưng nói trước, ta chỉ có thịt nướng cho mi thôi, những thứ khác không có tiền mua.”

“Được rồi.” Mèo cũng thực dễ dàng thỏa mãn, sảng khoái đáp ứng.

Bắc Hoàng Minh nhàm chán nhìn hiệp nghị một người một mèo nơi này, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

“Tốt rồi tốt rồi, mau ấn vô nút thu phục thú cưng trên khung trạng thái của ngươi đi.”

“Ừ.” Nhìn nhìn mèo mun rồi ấn nút, đột nhiên xuất hiện thông báo của hệ thống.

Hệ thống thông báo: người chơi Tri Hỏa Âm Diễm thu phục Miêu Yêu làm thú cưng.

Hệ thống thông báo: người chơi Tri Hỏa Âm Diễm trở thành người đầu tiên trong trò chơi thu phục được thú cưng, hệ thống thưởng cho 100 đồng vàng, gia tăng điểm danh vọng 100, điểm mị lực 50.

“Á, Minh, cậu nghe được không? Chúng ta có 100 đồng vàng!” Không nghĩ tới chỉ thu một con mèo sẽ có lợi như thế, Tri Hỏa cao hứng kêu to, quan trọng nhất bọn họ cuối cùng có thể không lo lắng chuyện tiền bạc nữa.

Ngu ngốc.

Một người một mèo nhìn Tri Hỏa đang cao hứng nhảy vòng tại chỗ, chấm dứt kết luận.

13. Quyển 1 - Chương 13

Có được tiền, hành trình kế tiếp của hai người vẫn còn rất dài, gần một ngày sau liền đi đến thành phố phía Đông.

“Thật cảm động quá, cuối cùng đã được nhìn thấy người.” Cũng không thể trách Tri Hỏa kích động đến thế, dù sao bọn họ đã chết đi tại cái nơi chìm không thềm để trứng kia một thời gian rất dài, đoán chừng cũng là nhóm người đầu tiên du hành đến phía Đông.

“Đi mua vé tàu đi.” Bắc Hoàng Minh như cũ rất lạnh lùng tiêu sái ở phía trước.

“Này, chờ tôi với chứ.” Tri Hỏa bị bỏ rơi lại đằng xa chỉ có thể đuổi theo, “Thật là, cậu thực không kiên nhẫn a.”

Liếc nhìn Tri Hỏa xụ mặt lén than thở, Bắc Hoàng Minh chỉ hừ lạnh một tiếng.

Đồ ngu ngốc, lại còn thắc mắc tôi sao mà gấp thế ư, mấy ngày nay chẳng biết ai cứ luôn mồm lái nhái phải nhanh chuyển chức.

“Ha ha, đúng là đứa nhỏ không thành thật nha.” Nhìn ra tiếng lòng của Bắc Hoàng Minh, Đóa Miêu Miêu ngồi chồm hóm trên vai Tri Hỏa lắc lắc cái đuôi, rồi tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bởi vì vé tàu rất đắt, thêm nữa trò chơi vừa mới bắt đầu không bao lâu, tất cả mọi người đều nghèo rớt mùng tơi, cho nên chỗ bán vé cực kỳ vắng vẻ, hai người căn bản không cần xếp hàng liền mua được vé tàu.

“Hoàn hảo, chúng ta vừa vặn đến đúng giờ, nửa tiếng sau có thuyền đi đảo Lạc Nhật.” Nhìn thời gian khởi hành trên vé tàu, Bắc Hoàng Minh tự thấy may mắn, nhanh chóng giục Tri Hỏa đi mau.

“Dù sao còn tận nửa giờ, chúng ta đi xung quanh thăm thú đã.” Nói xong, Tri Hỏa cũng không chờ Bắc Hoàng Minh phản đối, liền kéo hắn đi luôn.

Bản chất vẫn chỉ là trẻ con. Bất đắc dĩ thở dài phía sau Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cũng lười quản cậu.

Hai người đem đồng vật phẩm gom được đoạn thời gian trước bán đi, có thêm không ít tiền, lại mua thêm chút thuốc hồi máu và ma lực, liền rời đi.

Đi ngang qua cửa hàng đạo cụ, Bắc Hoàng Minh nguyên bản cũng không muốn vào, nhưng vì Tri Hỏa thấy nhiều thứ khá hay ho liền kiên quyết kéo hắn theo.

Nhàm chán đứng giữa cửa hàng đánh giá đồ đạc xung quanh, ánh mắt Bắc Hoàng Minh vô ý dừng lại ở một cái nhẫn nho nhỏ, xung quanh nó tỏa ra một vầng sáng màu lam sâu thẳm, tuy rằng phong cách cổ xưa, nhưng lại xinh đẹp không nói nên lời.

“Ha hã, cậu thanh niên này thực tình mắt a.” Đột nhiên, ông già chủ cửa hàng đến bên cạnh Bắc Hoàng Minh, cười nói.

“A, sao lại nói vậy?” Chớp mắt, hứng thú trong Bắc Hoàng Minh bị khơi mào.

“Đây là nhẫn ma thuật, nhìn trang phục thì đoán cậu là ma pháp sư, ta đây có thể nói cho cậu biết thứ này đối với cậu cực kỳ hữu dụng, nhưng cụ thể tác dụng như thế nào, ta không thể nói cho cậu biết.” Cầm lấy nhẫn, ông già nói.

Nhìn gần, Bắc Hoàng Minh mới phát hiện cái nhẫn này là màu xanh lạnh như băng, tuy rằng động tâm, nhưng hắn cũng không biểu hiện ra ngoài, hờ hững hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền?”

“Ha hã, thứ này không bán, mà cần đổi lấy một thứ, ta nhìn đáng vẻ cậu tựa hồ sắp đi tới đảo Lạc Nhật, ta đây sẽ yêu cầu lấy trái cây dành dành của đảo Lạc Nhật.”

Ông vừa dứt lời, hệ thống liền thông báo: nhiệm vụ ẩn tìm kiếm quả dành dành, nhận hay không.

“Đó là thứ gì?” Bắc Hoàng Minh sợ là chuyện phiền toái, không dám nhận bừa, muốn hỏi cho rõ ràng.

“Chỉ cần cậu gặp người của Ma tộc, bọn họ đều sẽ biết.” Ông ta vẫn không chịu nói rõ ràng, thấy mặt Bắc Hoàng Minh lộ vẻ do dự, ông cất lại nhẫn, “Cậu đã không muốn đi, ta cũng không miễn cưỡng.”

“Tôi nhận.” Kiêu ngạo của Bắc Hoàng Minh bị đả kích, liền ấn xuống nút đồng ý.

“Ha hã, tốt rồi, chờ sau khi tìm được quả dành dành cậu hãy tới tìm ta.” Nói xong, ông chủ liền cười đến vui vẻ tiêu sái đi vào buồng trong cửa hàng.

—

“Này, Minh, xảy ra chuyện gì?” Tri Hỏa mua trang bị xong tiến đến vỗ vai Bắc Hoàng Minh, triệu hồi hồn phách hắn, “Phát ngốc gì đây.”

“Không, không sao, tôi vừa mới tiếp nhận một cái nhiệm vụ.” Thu hồi ánh mắt, Bắc Hoàng Minh thoải mái nói.

“Hã, nhiệm vụ gì cơ?” Tri Hỏa cũng không cự nự, dù sao với cậu một cái nhiệm vụ cũng chỉ là nhiệm vụ, hai cái cũng tiện luôn một thể.

“Tìm quả dành dành, có lẽ qua đảo Lạc Nhật nên tìm một người thuộc Ma tộc.”

“Nhắc đến Ma tộc, tôi có một đứa bạn vừa vặn chơi Ma tộc, chúng mình tìm cậu ta đi.”

“Ừ là Lý...” Bắc Hoàng Minh thiếu chút nữa nói ra tên Lý Dật, vội vàng ngậm miệng.

“Gì cơ?” Nghi hoặc liếc mắt nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa ngạc nhiên không hiểu sao hắn lại biết bạn cậu họ Lý.

“Không, không gì cả, thời gian cũng tới rồi, chúng ta nên trở về bến tàu.” Có chút chột dạ nói, lần này đổi lại thành Bắc Hoàng Minh lôi Tri Hỏa đi.

Mặc dù còn muốn hỏi, nhưng Tri Hỏa vẫn lựa chọn không tiếp tục nữa, nếu Bắc Hoàng Minh thực sự có chuyện muốn nói, hẳn nhất định sẽ tự mình nói ra, ép buộc hẳn, ngược lại không tốt chút nào.

“Thật là một đám quỷ nhóc phiền toái.” Ngáp một cái, Đóa Miêu Miêu tiếp tục ngủ.

14. Quyển 1 - Chương 14

Trải qua thời gian dài lênh đênh trên biển, cuối cùng Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh cũng tới được chỗ cư ngụ của Ma tộc – đảo Lạc Nhật.

Đảo Lạc Nhật chỉ có hai khoảng thời gian luân phiên là hoàng hôn và đêm tối, nhưng đó là do trở ngại của riêng chủng tộc này. Nơi này cho dù là ban đêm cũng không làm người ta nhìn mọi thứ không rõ, trên đảo nơi nơi có dạ minh châu xa xỉ chiếu sáng, dĩ nhiên dạ minh châu này không có khả năng bị gỡ trộm.

Hai người tới đảo Lạc Nhật vừa vặn là khi hoàng hôn đang đẹp nhất. Tuy rằng bị chia làm hoàng hôn cùng đêm tối, nhưng hai đoạn thời gian này cũng không phải là chia đều cho nhau, hoàng hôn mỗi ngày chỉ có nửa giờ, bởi vì rất ngắn, nên càng hiếm gặp.

Hoàng hôn trên đảo so với đại lục của nhân loại hoàn toàn bất đồng, hoàng hôn nơi này hoàn toàn là màu vàng nâu hòa với màu đỏ nhạt, vừa kỳ bí lại mang vẻ đẹp làm khiếp sợ hồn người.

“Thật đẹp nha.” Tri Hỏa lưu luyến cảnh đẹp nơi đây, thật lâu không muốn rời đi, hiếm khi được chứng kiến, lần này Bắc Hoàng Minh cũng không có ngăn cản, bởi vì hẳn cũng hiểu được nơi này thật sự rất đẹp.

Chờ đến lúc hoàng hôn buông xuống, hai người mới lấy lại tinh thần, nhớ tới chính sự.

“Được rồi, nếu đã đến đảo Lạc Nhật, trước tiên đi tìm bạn tôi đã, cậu ta ở đây lẫn lộn lâu như thế hẳn có thể giúp đỡ chúng ta.”

Thần nhiên gật gù đầu, Bắc Hoàng Minh liền ôm lấy Đóa Miêu Miêu ngồi bên bể phun nước trong quảng trường trung tâm đảo nghỉ ngơi.

—
“Cái gì cơ! Cậu nói cậu vừa đi khỏi đảo Lạc Nhật!” Đột nhiên, giọng nói trong trẻo đặc biệt của Tri Hỏa vút cao, làm mọi người đều quay lại nhìn cậu.

Xoa nhẹ ấn đường, Bắc Hoàng Minh đối với thần kinh thô của cậu tỏ ra vô lực, thật sự phiền toái, không hiểu làm sao cậu ta có thể làm thủ lĩnh cả đồng người như vậy, càng kỳ quái là bọn họ không có làm phản, ngược lại luôn tỏ ra ngưỡng mộ cậu.

“Thế nào rồi?” Một phen túm lấy cổ áo Tri Hỏa, kéo cậu ngồi xuống, Bắc Hoàng Minh lúc này mới hỏi.

“Bạn tôi vừa mới rời khỏi đảo Lạc Nhật, nói cho ngắn gọn, chúng ta bây giờ không đào đâu ra hướng dẫn viên du lịch.” Mặt đầy vẻ đau khổ, Tri Hỏa thành thật trả lời.

“Quên đi, chúng ta tự tìm cũng được.” Dù sao ngay từ đầu Bắc Hoàng Minh cũng nghĩ sẽ không trông cậy hoàn toàn vào người khác.

“Cho hỏi, bọn các cậu cần người dẫn đường?” Đột nhiên một giọng nữ ngọt ngào xen vào cuộc nói chuyện của họ.

Ngẩng đầu nhìn, là một người chơi Ma tộc rất xinh đẹp, rõ ràng là con gái, nhìn qua lại thấy mang vẻ đẹp trung tính, mái tóc dài màu lam ánh bạc được cột hờ lại bằng dây thun màu xanh nước biển, buông xuống trước ngực, đôi mắt xanh đậm sáng lấp lánh linh động, thoạt nhìn mang vẻ rất hoạt bát dễ chịu.

Nhìn qua cách ăn mặc của cô nàng, hai người đoán ra nhỏ là một đạo tặc.

“Đúng vậy, chúng tôi cần hoàn thành một nhiệm vụ, nhưng bởi vì chưa quen thuộc nơi này, cho nên...” Tri Hỏa miễn cưỡng gãi đầu lên sân khấu trả lời, dù sao gặp loại chuyện này Bắc Hoàng Minh như trước sẽ không thèm để ý, nếu gặp con trai thì không sao, nhưng lần này là con gái, không để ý tới lời nói của người ta, tựa hồ làm thế thật không phải nha.

“Tôi nhận hướng dẫn du lịch cho các cậu nhé, tôi là Tranh Nguyệt Lưu Ly, gọi tôi Lưu Ly là được rồi.” Lưu Ly phóng khoáng vươn tay, tự giới thiệu.

Hai người bọn họ vừa tới quảng trường nhỏ liền chú ý, bởi vì trò chơi vừa mới bắt đầu, chủng tộc khác có mặt trên đảo Lạc Nhật là rất ít, diện mạo khác xa Ma tộc của hai người tự nhiên làm rất nhiều người chú ý tới, hưởng chi cả hai đều tuân mỹ như thế.

Mà Lưu Ly chủ động đề nghị, hoàn toàn là bởi vì Tri Hỏa cùng với Bắc Hoàng Minh rất phù hợp con mắt thẩm mỹ của nhỏ, nhìn thấy anh đẹp trai nhũn mày khó xử, chính mình tự nhiên phải rút dao tương trợ rồi.

“A, chào cậu, tôi là Tri Hỏa Ám Diễm, cậu cứ gọi Tri Hỏa là được rồi, cậu ta là Bắc Hoàng Minh.” Tính tình thoải mái của Lưu Ly rất hợp với ý Tri Hỏa, hiện tại chỉ sợ chẳng được gặp nhiều cô bạn tính cách phóng khoáng như này nữa.

Khó thấy được, Bắc Hoàng Minh thế mà không có phản đối, ngầm đồng ý để Lưu Ly đồng hành cùng họ.

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi.” Chú ý tới ngày càng nhiều người hóng sang bên này, Lưu Ly đề nghị.

Gật đầu, hai người đứng dậy theo nhỏ rời đi.

“Các cậu tới hoàn thành nhiệm vụ gì vậy?”

“Bọn tôi muốn đánh bại Chó Ba Đầu canh địa ngục và tìm quả dành dành.”

“Cái gì cơ!” Tri Hỏa mới vừa nói ra nội dung nhiệm vụ, chợt nghe tiếng kêu đầy kinh ngạc của Lưu Ly.

“Sao, xảy ra chuyện gì?” Bị dọa đến không hiểu đầu cua tai nheo, Tri Hỏa nghi hoặc hỏi.

“Trời ạ, đây là nhiệm vụ siêu cao cấp nha. Người chơi mới căn bản không thể hoàn thành, các cậu bao nhiêu cấp rồi?” Lưu Ly cảm thấy đầu bắt chợt đau, hai người kia thoát nhìn rất đẹp trai phong độ, không thể tưởng tượng hóa ra đầu óc anh đẹp trai có vấn đề nha, đi nhận cái loại nhiệm vụ chuyên để tìm chết này.

“Tôi 25 cấp.”

“Tôi 28 cấp.”

“Á á á, Tri Hỏa cậu không phải là tân thủ sao, cấp bậc sao lại cao thế hả? Tôi thế mà mới 20 cấp thôi đấy.”

Cao thấp đánh giá Tri Hỏa, Lưu Ly xác định trên người cậu chính là trang phục Tân thủ.

“Đánh bại Chó Ba Đầu là nhiệm vụ chuyển chức của tôi.” Cười khổ, Tri Hỏa trả lời, “Nếu cậu thật sợ hãi như vậy, chỉ cần nói cho bọn tôi biết nơi có mấy thứ này thôi, có tọa độ là có thể tự đi tìm mà.”

“Sợ hãi? Sao phải sợ! Chơi game chính là muốn tìm kích thích, tuy rằng cấp bậc tôi không cao, nhưng các cậu cứ coi như thêm người thêm vui đi.” Lưu Ly vốn là nghĩ bọn họ không biết tự lượng sức mình mới đi khiêu chiến với cái nhiệm vụ này, không nghĩ tới nguyên lai cấp bậc bọn họ vậy là quá cao rồi, lòng đam mê thử thách dĩ nhiên hồi thúc nhỏ phải gia nhập.

“Cậu sẽ không hối hận?” Tri Hỏa xác nhận lại lần nữa, gửi đi lời mời tổ đội.

“Tuyệt không hối hận.” Nhấn nút nhận, tiểu đội nay đã có thêm một người mới.

15. Quyển 1 - Chương 15

“Đảo Lạc Nhật thật đúng là lớn nha.”

“Đương nhiên rồi, dù sao người chơi thuộc Ma tộc đều ở đây cả, cũng nói tới, đại lục trung ương thì như thế nào?”

“Đương nhiên rất đẹp, đáng tiếc tôi còn chưa đi hết đại lục.”

“Thế hoàn thành nhiệm vụ xong, tôi muốn đến đó tham quan”

“Không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho cậu.”

Rũ mắt, Bắc Hoàng Minh không chú tâm lắng nghe cuộc đối thoại của Tri Hỏa cùng Lưu Ly, ngược lại suy ngẫm kỹ càng thông tin Lưu Ly đã cung cấp.

Bởi vì quả dành dành mọc lên cùng nơi cư ngụ của Chó Ba Đầu canh địa ngục, cho nên tìm được Chó Ba Đầu là tìm được quả dành dành, một lần hoàn thành hai nhiệm vụ. Chính là Chó Ba Đầu có vẻ không hề dễ dàng mà giải quyết được.

Thật là nhức óc, ngẩng đầu nhìn Tri Hỏa thần tình hưng phấn mà khoa tay múa chân, quên đi, chỉ cần là cậu muốn, tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp cậu đạt được.

Lại giật mình, Bắc Hoàng Minh có chút sợ hãi tròng lớn mắt, sao lại thế này, tại sao mình có loại suy nghĩ như thế chứ?

“Minh, Lưu Ly nói chút nữa là đến rồi.” Cười tươi quay đầu nhìn Bắc Hoàng Minh vẫn như cũ không nhanh không chậm đi theo mình, Tri Hỏa cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh tỏ vẻ đã biết.

Không lâu sau, ba người liền đi tới một cửa động âm u sâu hun hút.

“Chắc chắn, con quái này cũng thật không bình thường, sao không biết rằng tìm nơi này cư ngụ rồi sẽ hù dọa một đồng người chứ?” Sờ sờ cằm, Tri Hỏa bình luận.

Đảo cặp mắt trắng dã, hai bạn đồng hành không biết nên nói cậu thần kinh thật tốt, hay là mắng cậu đủ ngu ngốc, người bình thường sẽ chú ý điểm ấy sao?

Đi vào sơn động, bọn họ quả nhiên trước tiên đụng mặt một đám tiểu quái. Nói đi cũng phải nói lại, Chó Ba Đầu đường đường là tiểu BOSS, bên người không có binh lính râu ria mới lạ đi, cho nên ba người đều đã chuẩn bị tâm lý, chẳng qua...

“Tại sao đám râu ria này đều mạnh thế a!” Vùng kiếm giải quyết một con chó địa ngục một đầu, Tri Hỏa rống to.

“Còn lực mà rống hử, không mau chém đi!” Thân là đạo tặc, Lưu Ly chỉ có thể vừa lẩn trốn vừa đánh lén, có chút chật vật, dù sao chức nghiệp của nhỏ có hạn chế là không thể một đối một trực tiếp với quái.

“Tôi cũng muốn lắm chứ.” Khóc không ra nước mắt tiếp tục vùng kiếm, Tri Hỏa cảm thấy tay mình đều nhanh tê cứng, xem ra đường đến với Chó Ba Đầu còn phi thường xa xôi a.

“Tránh.” Bắc Hoàng Minh thật vô vùng giản lược, một chữ quăng ra, rồi bắt đầu niệm một đồng tử chú.

Tri Hỏa một bên tiếp tục xua quái, một bên chú ý quá trình niệm chú của Bắc Hoàng Minh, đến lúc hắn sắp hoàn thành, liền túm lấy áo Lưu Ly, hướng về phía Bắc Hoàng Minh mà chạy.

“Cự phong trận.” Cùng với một chữ cuối cùng Bắc Hoàng Minh hạ xuống, trong sơn động xuất hiện hơn mười cơn lốc xoáy lớn có nhỏ có, thổi qua đám quái như quét kiến.

“Minh, cậu từ bao giờ trở nên lợi hại như thế hử?” Cố ổn định lại hô hấp, Tri Hỏa vẫn luôn nghĩ tấn công của Bắc Hoàng Minh chủ yếu là hệ ma pháp, không ngờ rằng pháp thuật hệ phong của hắn lại mạnh như thế.

“Chuyện cậu không biết còn nhiều lắm, nghỉ ngơi đủ rồi thì mau đi thôi.” Mặc dù có hụt hơi một chút, nhưng Bắc Hoàng Minh cũng không bị loại thuật pháp này làm cho kiệt sức, thúc giục Tri Hỏa.

“Được rồi được rồi, tôi sao mà cứ thấy, cậu so với tôi còn gấp hơn nha.” Nhỏ giọng oán giận, Tri Hỏa liền đuổi theo Bắc Hoàng Minh.

Cậu ta, mới rồi dường như không hề dùng vũ khí! Trùng mắt nhìn, Lưu Ly sửng sốt, ngắm thanh Tàn Tuyết trong tay mình, hết sức kinh ngạc, nhỏ đến giờ còn chưa thấy qua ma thuật sư không cần vũ khí mà có thể thi triển phép thuật.

“Lưu Ly, cậu còn đứng gốc ở đây a.” Dừng bước lại, Tri Hỏa hô.

“A, đến đây.” Lưu Ly thôi không muốn nghĩ nhiều nữa, việc phải làm bây giờ chính là trợ giúp đồng đội, những thứ khác, ngày kế nhất định sẽ biết được đáp án.

Càng chạy vào bên trong sơn động, ba người càng nghĩ thấy rõ ràng mùi tanh tươi nồng đậm, đều nhíu mày bưng kín mũi.

“GRRÀOO!”

Đột nhiên một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên từ phía đáy sơn động, bọn họ biết mục tiêu của nhiệm vụ này cuối cùng đã tìm được rồi.

16. Quyển 1 - Chương 16

“A, ông anh thiết kế trò chơi này thật không có chút khiêu thẩm mỹ nào nha.” Nhìn con quái ba đầu trước mặt không ngừng phun trào nước dãi, trên mình tỏa ra mùi thối tanh tươi, Lưu Ly dùng sức xoa nắn cánh tay đang nổi hết cả da gà.

Gật gật đầu, Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh đều tỏ vẻ đồng cảm, thật sự là rất ghê tởm!

“GRRRRỪ!” Hiển nhiên con quái vật này đối với ba người xâm nhập lãnh địa của mình rất bất mãn.

“Giải quyết nhanh đi, thấy lâu chỉ sợ tôi ói ra mất thôi!” Con gái trời sinh đam mê cái đẹp, Lưu Ly kiên quyết muốn chém chết con quái xấu thậm tệ này.

“Hiểu rồi!”

Nắm chặt kiếm, Tri Hỏa trực tiếp xông lên đánh, cũng không nghĩ kiếm chém tới trên mình quái, thế mà bị đánh văng ra.

“Woa, da nó siêu dày nha!” Lắc lắc cổ tay tê dại, Tri Hỏa oán giận mắng.

“Quay về đi.” Phát giác quái có khuynh hướng nổi giận, Bắc Hoàng Minh lập tức hướng Tri Hỏa đang dần lùi xa kêu lên.

Đáng tiếc, vẫn là chậm một bước, Tri Hỏa bị quái đạp ngã xuống đất, ngực đau cuồn cuộn, nội tạng đều như muốn lộn ra ngoài.

“Tên ngu ngốc này.” Ngoài miệng mắng lớn, Bắc Hoàng Minh lập tức động não chuẩn bị dùng cách nhanh nhất cứu cậu ra.

“Ai, Bắc, Bắc Hoàng Minh, cậu xem kìa.” Lưu Ly đứng một bên giật giật ống tay áo Bắc Hoàng Minh, vẻ mặt khiếp sợ nhìn phía trước.

Mặt nhăn mày nhíu, Bắc Hoàng Minh không kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn, vừa thấy liền suýt nữa học máu.

Đây là cái tình huống gì hả!

Chỉ thấy Chó Ba Đầu cúi thấp cả ba cái cần cổ, vươn lưỡi liếm láp mặt Tri Hỏa, nước miếng nhiều khắp người cậu.

“Theo tôi được biết đây chính là cái bộ dạng làm nũng của loài chó nha...” Từng có kinh nghiệm nuôi chó, Lưu Ly có chút không tin vào mắt mình nói.

Phụt một tiếng, Tri Hỏa cảm thấy dây thần kinh trong đầu tựa hồ bị chặt đứt.

“A a a!!! Mày đồ khốn này, đừng đem nước miếng rót lên người tao, thật đáng ghét a!” Tri Hỏa nổi giận một kiếm bổ xuống chính giữa bàn chân Chó Ba Đầu, quả nhiên nó bị đau, nhấc chân lên, Tri Hỏa cũng nhân cơ hội này trốn thoát.

“Tôi nhất định phải giết nó!” Diên cuồng lau đi nước miếng trên người, Tri Hỏa không ngừng rùng mình, giết nó xong, nhất định phải tắm rửa thật sạch sẽ, thật khủng khiếp.

Nhìn cười, Bắc Hoàng Minh ngăn cản Tri Hỏa đang hùng hực quyết tâm, lạnh lùng nói: “Cậu còn muốn chạy qua để bị giẫm sao?”

“Thế phải làm sao?”

“Tìm nhược điểm của nó, nếu Âm Vô Dạ làm thật đến mức độ này, quái vật cũng sẽ giống động vật trong hiện thực, đều có nhược điểm trí mạng.”

“Mất.”

“Cổ.”

Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh cùng một lúc nói ra hai điểm.

“Vậy rốt cuộc nên đánh chỗ nào?” Lưu Ly bị làm cho bối rối không biết theo bên nào.

“Mất! Nhất định là mất rồi.” Tri Hỏa kêu to lên.

“Là cổ.” Bắc Hoàng Minh chỉ phun ra hai chữ.

Đấu mất một hồi hai người không ai chịu lùi bước, Lưu Ly cảm thấy đầu to hằn ra. Muốn làm cái gì đây, nhờ nguyên bản nghĩ quan hệ bọn họ là rất tốt, không ngờ hiện tại vì chuyện nhỏ thế này mà tranh chấp không ai nhường ai.

“Chúng ta liền đánh cược đi.” Tri Hỏa đề nghị.

“Được.” Bắc Hoàng Minh đồng ý.

Ngay sau đó, Lưu Ly liền ngơ ngác nhìn hai người bọn họ, một người phóng tới chỗ con quái vật, nhảy lên cao, nhấc kiếm hướng về một trong ba cái đầu, người còn lại đứng tại chỗ niệm chú ngữ.

Ngay lúc Tri Hỏa đâm trúng con mắt Chó Ba Đầu, Bắc Hoàng Minh cũng hoàn thành chú ngữ.

“Phong nhận.” Mục tiêu nhắm thẳng một trong ba cái cổ.

Kết quả, sự thật chứng minh, hai nơi đều là nhược điểm của Chó Ba Đầu. Cuối cùng hai người bọn họ cứ một con mắt, một cái cổ, đem cái đầu sót lại giải quyết lưu loát sạch sẽ.

Nhìn Tri Hỏa từ đằng xa trở về, trên người đầy máu, lại nhìn Bắc Hoàng Minh đứng bên cạnh mình, trấn định tự nhiên.

Hai người đều đang cười, một người cười đến phóng dăng, mà người còn lại là nhếch môi cười lạnh.

Lưu Ly đột nhiên có loại ảo giác, cảm thấy họ tựa mặt trời cùng mặt trăng, thật tương xứng, giống như sinh ra là để đứng bên cạnh nhau.

Lựa chọn ở cạnh bọn họ quả nhiên là quyết định chính xác a, nhìn mới đẹp trai làm sao! Lưu Ly nhìn hai soái ca vẻ đẹp bất đồng, ánh mắt biến thành hình trái tim, nội tâm cuồng tiếu không thôi.

17. Quyển 1 - Chương 17

Thu thập vật phẩm sau khi đánh bại Chó Ba Đầu, ngoài ý muốn nhặt được trang bị.

“Đây là cái gì?” Cầm lấy một đôi giày, Tri Hỏa nhìn sao cũng không ra thuộc tính của nó.

“Đại khái sau khi giám định mới có thể biết được.” Lưu Ly ngó qua, rồi kết luận.

“Thật là phiền phức, còn muốn giám định nữa.” Bữu môi, Tri Hỏa tiện tay đem giày ném vào ba lô.

“Đau! Nhãi con, người không cần ném loạn đồ đạc vô vậy chứ.” Đột nhiên, trong ba lô Tri Hỏa truyền đến một tràng tiếng kêu, tiếp theo Đóa Miêu Miêu thò đầu rồi cả thân ra chui ra ngoài.

“Thật có lỗi thật có lỗi.” Cười gượng nhìn Đóa Miêu Miêu giảng hòa, qua mấy ngày trước đi cùng nhau, Tri Hỏa nhận ra Đóa Miêu Miêu đều không thêm để ý tới bọn họ, nếu chọc tới nó, nó mới mặc kệ không cần biết ai là chủ nhân của mình, cậu ném mùi đau khổ không ít, tính tình nóng nảy làm mọi chuyện rối tinh rối mù.

Nghĩ vậy, Tri Hỏa cảm thấy trên người mình mấy chỗ bị nó cào xước lại nhói lên đau đớn.

“Á á á, mèo biết nói này!” Lưu Ly lần đầu tiên nhìn thấy Đóa Miêu Miêu, cho nên phi thường phấn khích.

“Nó kêu là Đóa Miêu Miêu, là thú cưng của tôi.”

“Thú cưng? Vậy ra trò chơi còn có hệ thống thú cưng sao?” Lưu Ly nghi hoặc.

“Không có sao?” Tri Hỏa hỏi lại.

“Có, chẳng qua là cần các người tự mình đi bắt.” Đóa Miêu Miêu mở miệng giải thích.

“Quá tuyệt, tôi cũng phải đi bắt một con!” Lưu Ly vốn cũng rất thích thú cưng, vừa nghĩ tới ở trò chơi có thể tìm được một bé xinh xắn liền vô cùng chờ mong, “Tri Hỏa ông phải giúp nhé!”

Nhìn Lưu Ly đột nhiên sáp lại gần, Tri Hỏa cười gật mạnh đầu, “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, nhất định hỗ trợ.”

“Vậy là tốt rồi.” Vừa lòng gật đầu, Lưu Ly vừa quay đi, liền thấy Bắc Hoàng Minh vẫn không lên tiếng đang ở trong động tìm thứ gì đó.

“Minh, cậu đang tìm cái gì vậy?” Tri Hỏa cũng chú ý tới.

“Quả dành dành.” Bắc Hoàng Minh có chút phiền toái trả lời, hắn đã tìm đi tìm lại nơi này, vẫn là không kiếm được quả dành dành.

“Quả dành dành là sinh trưởng ở nơi, có hơi kỳ quặc.” Lưu Ly mở miệng nói, khuôn mặt có chút vắn vẹo.

Nhìn đến hai người biểu tình đầy dấu chấm hỏi, mới tiếp tục nói: “Nó là nhờ vào nước miếng của Chó Ba Đầu mà sinh sôi, các cậu phải mò trên mặt đất cơ, chứ không phải vách tường.”

Nước miếng! Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh trên mặt xuất hiện đầy hắc tuyến, thật là không vệ sinh chút nào a.

Nghe xong lời khuyên của Lưu Ly, bọn họ quả nhiên tìm trên mặt đất 3 quả dành dành.

Nhìn trái cây vỏ màu lửa đỏ mọng, Tri Hỏa thực không thể tưởng tượng quả cây xinh đẹp này thế mà dùng nước miếng Chó Ba Đầu mà lớn lên.

“Phải cất kỹ, trái cây này có công hiệu cải tử hoàn sinh, vô cùng đáng giá nha!” Lưu Ly để ý thấy Tri Hỏa định đem trái cây ném xuống, vội vàng xông lên đoạt lấy, ôm đến nhanh, “Ông không muốn sống nữa hả, còn ném tiền ra cửa sổ!!!”

Nhìn trong mắt Lưu Ly sáng lóa hình đồng tiền, Tri Hỏa biết vậy nên vô lực.

“Dù sao có ba quả, chúng ta mỗi người một quả chia đều đi.” Bắc Hoàng Minh không nhiều lời, trực tiếp cất luôn một quả cho mình.

Lưu Ly tuy rằng yêu tiền như máu thịt, nhưng cũng biết đây là biện pháp công bằng nhất, đành phải không cam lòng đem một quả khác giao cho Tri Hỏa.

Tri Hỏa cũng không liếc mắt qua, trực tiếp ném vào ba lô.

Xử lý xong quả dành dành, lúc Tri Hỏa ngẩng đầu lên nhìn hai bạn, trực tiếp thấy bộ dáng cứng đờ của họ. Minh đỡ hơn một chút, chỉ nhướng mày nhìn. Còn Lưu Ly mở miệng lớn đến mức có thể nuốt vừa một quả trứng, ngón trỏ còn run rẩy chỉ về phía cậu.

“Xảy ra chuyện gì?” Nghĩ không ra, Tri Hỏa mở miệng hỏi.

“Nó nó nó. . . Nó thế mà ăn hết quả dành dành giá trên trời!!!” Lưu Ly quả thật muốn chết, tiền a, nhỏ tận mắt nhìn thấy tiền bay đi!

Quay đầu, Tri Hỏa quả nhiên thấy Đóa Miêu Miêu biểu tình thỏa mãn liếm miệng, khó có được lễ phép nói: “Đa tạ khoản đãi.”

“A a a!!! Mày nhỏ ra đi, mau nhỏ ra!!” Lưu Ly trực tiếp xông lên, cổ sống cổ chết bóp cổ Đóa Miêu Miêu, hét lớn.

“Lưu, Lưu Ly, bà bình tĩnh một chút nha, a, ăn đều đã ăn rồi.” Tri Hỏa lao theo ma chướng của Lưu Ly cứu ra miêu yêu của mình, đành phải trực tiếp đối mặt cơn thịnh nộ của Lưu Ly.

Thật sự khủng bố. Nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, Tri Hỏa bắt đắc dĩ, Đóa Miêu Miêu vốn rất tham ăn.

Bản thân cậu đối với quả dành dành giá trên trời kia cũng không quá để ý, dù sao cậu thấy thứ kia thực ghê tởm, vừa nghĩ tới nó là nhờ nước miếng mà sống, toàn thân liền nổi da gà.

“Ông bảo tôi bình tĩnh làm sao hả!” Dời đi mục tiêu, Lưu Ly trực tiếp quay sang giáo huấn chủ nhân xui xẻo.

“Ái...” Cười mỉa, Tri Hỏa cũng không biết làm sao.

“Quên đi, Lưu Ly, cũng là đồ của cậu ấy, cậu ấy muốn làm gì cũng được.” Bắc Hoàng Minh cuối cùng mở miệng nói lời phải trái, nhưng hiển nhiên lời này đối với Lưu Ly đang trong cơn thịnh nộ không hề có hiệu quả.

“Trao đổi vậy, ta giúp các người giám định đôi giày này.” Thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, Đóa Miêu Miêu cuối cùng cũng nghĩ đến chuyện cứu nguy cho chủ nhân nhà mình. “Nếu mà tìm ra người giám định, ít nhất phải thu 1000 đồng vàng!”

Biết đề tài này đối với Lưu Ly có sức ảnh hưởng lớn nhất, Đóa Miêu Miêu cố ý quát to một tiếng.

Quả nhiên, Lưu Ly dừng việc tra tấn Tri Hỏa, chạy đến bên Đóa Miêu Miêu, dò xét việc giám định.

Ngồi chồm hổm trên mặt đất mảnh liệt ho khan, Tri Hỏa cuối cùng biết được tại sao con gái lúc nổi giận là tuyệt không thể đắc tội.

Đột nhiên Tri Hỏa cảm giác có người nhẹ tay xoa lưng, giúp cậu thuận khí, ngẩng đầu trông, quả nhiên thấy khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của Bắc Hoàng Minh, nhìn kỹ, có thể phát hiện hắc hơi hơi đỏ mặt.

Tri Hỏa nhin không được nở nụ cười, cậu luôn biết Minh là người trong nóng ngoài lạnh.

“Oa, giày này là trang bị cấp A nha, giày da Phi Thiên.” Đột nhiên, Lưu Ly bộc phát kêu to.

“Vây cho cậu đi, dù gì cậu là đạo tặc cần thêm nhanh nhẹn.” Bắc Hoàng Minh nói.

“Thật sự có thể chứ?” Lưu Ly không nghĩ tới bọn họ dễ dàng như vậy cho nhỏ trang bị cấp A.

“Đương nhiên, dù sao chúng tôi cũng không cần.” Gật đầu, Tri Hỏa tỏ vẻ không ý kiến.

“Cám ơn các cậu!” Lưu Ly cảm động hết sức, lại khẳng định cùng bọn họ một chỗ là quyết định sáng suốt.

18. Quyển 1 - Chương 18

Giải quyết Chó Ba Đầu xong, nhiệm vụ ở đảo Lạc Nhật cũng đã hoàn thành, bọn họ liền đi tới địa điểm kế tiếp – đảo Tịch Dương.

Đảo Tịch Dương đại khái diện mạo cùng đảo Lạc Nhật rất giống, khác nhau duy nhất là, nơi này chia là hai khoảng thời gian là ban ngày và hoàng hôn, không giống đảo Lạc Nhật chỉ có hoàng hôn và đêm tối.

Vừa bước lên đảo Tịch Dương, Tri Hỏa đã bị những thiên sứ có thể thấy khắp nơi hấp dẫn. Tuy rằng bên cạnh cậu còn có hai bạn đồng hành là yêu tinh cùng ma tộc xinh đẹp nổi bật, nhưng so với bộ tộc thiên sứ nổi danh quả nhiên cũng không thể xem nhẹ, dung mạo hoàn mỹ phối hợp với khí chất thánh thiện, làm cho người ta không dời được tầm mắt.

“Ngu ngốc, đi mau.” Mạnh cốc đầu Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh khó chịu kéo hần bước tiếp.

“Làm cái gì thế.” Bị đánh mà không rõ đầu cua tai nheo, Tri Hỏa bắt mẫn kêu lên.

“Đi mau, đừng có như sắc lang chảy nước miếng ngắm người khác, bộ đáng thật chướng mắt.”

Không hiểu nhìn Bắc Hoàng Minh biểu tình bốc hỏa, Tri Hỏa cậu nhìn người đẹp hần sinh khí cái gì chứ.

Nhưng là bị mắng, cậu tự nhiên sẽ không im lặng rồi, lập tức phản kích, “Cậu nói cái gì hả!”

“Hừ, cậu nghe gì thì chính là thế đó.”

“Tôi xem người đẹp đã đắc tội gì với cậu rồi!”

Lưu Ly đi theo sau bọn họ chớp chớp đôi mắt, một ý niệm trong đầu nhỏ dần hình thành.

Hần là không thể nào.

Tuy rằng chẳng dám nghĩ đến thế, nhưng Lưu Ly không tìm được hưng phấn, tròng lớn mắt cẩn thận quan sát hai người đi phía trước đang mải cãi nhau.

Đi dạo một vòng quanh đảo Tịch Dương, ba người tuyệt nhiên không tìm được chút manh mối nào giải quyết nhiệm vụ, ngược lại chính mình mệt mỏi đến chết.

“Hiện tại nên lo liệu thế nào đây?” Lưu Ly mệt mỏi chỉ muốn nằm thẳng cẳng một chỗ, không để ý hình tượng thực nữ này nọ, phịch một cái ngồi bệt xuống đất mà yên vị.

“Hiện tại biện pháp duy nhất chính là tiếp xúc với người chơi trên đảo Tịch Dương, nhờ đâu họ có thể cung cấp chút tin tức gì đó.” Mới vừa đem ý nghĩ của mình nói ra, Tri Hỏa liền thấy Lưu Ly thần tình kinh ngạc nhìn mình, “Cái vẻ mặt này là sao.”

“Không, không có gì, chính là, kinh ngạc vì ông cũng có cách nghĩ như thế.” Thì thào tự lẩm bẩm, Lưu Ly không chút nào để ý bộ dáng mau phát điên của Tri Hỏa, vẻ mặt tràn đầy biểu tình xúc động.

Ở một bên giằng co nội tâm nửa ngày, cuối cùng bởi vì Lưu Ly là con gái, Tri Hỏa vẫn là không có nhẫn tâm đối phó, chỉ có thể nghẹn nuốt cơn giận.

“Đến Hội Mạo hiểm gia tìm người?” Bắc Hoàng Minh nói ra địa phương tìm người chơi.

Công hội Mạo hiểm gia là nơi các tổ đội tiếp nhận nhiệm vụ, nơi đó người chơi tập trung đông nhất, cũng là nơi các loại tin mật lan truyền nhanh nhất.

“Không thành vấn đề.” Đứng dậy phủ bụi đất trên người, Lưu Ly ai oán nói, “Đáng tiếc chúng ta có mỗi ba móng, bằng không đội cũng tiếp nhận được vài cái nhiệm vụ, như vậy kinh nghiệm cùng tiền nhận được nhanh hơn, hay là đi tuyển thêm người?”

“Kết bạn phải tự mình tìm, sao lại chiêu mộ.” Cười nói, biểu tình trên mặt Tri Hỏa trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt hai người.

Đồ ngốc này, nguyên lai còn có bộ dáng nam tử hán đại trượng phu nha. Lưu Ly mặt ửng đỏ cúi đầu.

Bắc Hoàng Minh thất thần trong tích tắc, lúc phục hồi lại, ở mặt ngoài mặc dù không có biến hóa gì cả, nhưng trong lòng lại nổi lên cơn sóng ngầm cuộn cuộn.

“A, cho hỏi.” Đột nhiên, phía sau truyền đến một giọng nam ôn hòa.

Quay đầu, ba người liền nhìn thấy một nam một nữ, hai người chơi thuộc tộc thiên sứ.

19. Quyển 1 - Chương 19

“Chào mọi người, tôi là Hàn Ly.” Chàng trai bước lên tự giới thiệu, trên mặt nở nụ cười dễ mến, biểu lộ ra khí chất tao nhã.

“Còn tôi tên Nguyệt Lượng.” Cô gái đứng bên cạnh chỉ vào chính mình, giới thiệu luôn, thần thái có chút thuần khiết khờ dại nói không nên lời.

“A, ừm, chào hai người.” Choáng váng một chút, Tri Hỏa ngỡ ngàng nói, rồi mọi người lại rơi vào lặng yên, không biết làm sao cho phải.

Đứng ở một bên, Bắc Hoàng Minh giương mắt lướt qua hai người một chút.

Hàn Ly mái đầu bạch kim, lúc ánh nắng chiếu xuống tỏa ra vàng sáng chói rọi, mà đôi mắt màu xám tro để lộ thần thái ôn hòa, thoạt nhìn mang cảm giác phi thường dễ chịu.

Nguyệt Lượng có mái tóc dài đến thắt lưng vàng rực, mắt tím đậm lộ ra vẻ khờ dại, trông cực kỳ đáng yêu.

“Tôi với Nguyệt Lượng lúc này vô tình nghe được các bạn muốn tìm bạn tổ đội, xin hỏi, bọn tôi có thể gia nhập được không?” Hàn Ly chủ động phá vỡ cục diện bế tắc, cười tủm tỉm dò hỏi.

“Hai người chức nghiệp gì?” Chặn trước lời Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh xưa nay luôn mặc kệ loại sự tình này khó có được mở miệng.

Tri Hỏa không hiểu lắm nên liếc qua nhìn hẩn, nhưng vẫn không có mở miệng thắc mắc, cậu biết Bắc Hoàng Minh làm gì luôn có lý do của hẩn.

“Tôi là cung thủ, Nguyệt Lượng là tế tự.” Không hiểu lắm lý do Bắc Hoàng Minh hỏi đến vấn đề này, nhưng Hàn Ly vẫn thành thật trả lời.

“Chúng tôi muốn tìm đồng đội có năng lực xuất sắc, cũng không muốn tùy tiện mà nhận người. Cho nên nếu muốn gia nhập đội ngũ của bọn tôi, trước phải thể hiện một chút năng lực của bản thân đã.”

Nhiều này, tuy rằng Tri Hỏa cùng Lưu Ly đều cảm thấy được lời Bắc Hoàng Minh nói rất vô tình, nhưng bọn họ cũng biết, hẩn làm vậy là đúng. Cái họ cần chính là có thể dốc sức cùng nhau mà cố gắng, chứ không phải trói buộc lẫn nhau, cho nên hai người chỉ im lặng đứng một bên nghe, không phát biểu ý kiến gì.

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Cười cười trả lời, Hàn Ly tỏ vẻ hoàn toàn hiểu được ý tứ Bắc Hoàng Minh, “Vậy cậu định thử thách như thế nào?”

“Chúng tôi muốn đi làm nhiệm vụ, hai người có biết Nữ thần Nguyệt quế ở nơi nào không?”

“Nữ thần Nguyệt quế sao? Tôi biết.” Vẻ tươi cười dịu dàng trong nháy mắt hiện ra một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục.

“Như vậy, dẫn đường cho bọn tôi, nếu có thể giúp chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ này, đội liền hoan nghênh các bạn gia nhập.”

“Các cậu xác định muốn đi nơi này sao?” Chớp mắt, Hàn Ly cười hỏi, dù đang cười rất ôn hòa, nhưng tiểu ý trên mặt lại làm cho người khác cảm thấy y đang hỏi, các cậu có bản lĩnh này sao?

Nguyên lai đó cũng là một bà chúa không dễ chọc nha. Sờ cảm gật đầu, Tri Hỏa đột nhiên thực muốn biết Bắc Hoàng Minh sẽ có phản ứng thế nào.

“Có bản lĩnh này hay không, đi chẳng phải sẽ biết hay sao.” Ngắc càm, Bắc Hoàng Minh cười đến kiêu ngạo.

Tri Hỏa nở nụ cười, cậu biết Bắc Hoàng Minh sẽ không để cho mình thất vọng, quả nhiên nói ra tiếng lòng của cậu a.

Bên kia đàn ông con trai hùng hực khí thế đấu đá, bên này các bạn nữ sinh tỏ ra vô cùng hòa hợp.

“Ôi nha nha, Nguyệt Lượng, chị gạt người, chị mà 23 tuổi á!” Kêu to, Lưu Ly tỏ vẻ không tin.

“Nguyệt Lượng thật là 23 tuổi đấy!” Nâng mặt lên, Nguyệt Lượng quả quyết.

Cao thấp soi xét Nguyệt Lượng khuôn mặt búp bê xinh đẹp, càng nhìn càng thấy cô nàng gờ tay nhắc chân đều là bộ dáng trẻ con, Lưu Ly nhất định không chịu tin.

Nhìn ra ánh mắt Lưu Ly toát ra hoài nghi, Nguyệt Lượng vừa định tiếp tục giải thích, lại bị Hàn Ly ngắt lời.

“Nguyệt Lượng, nên đi thôi.”

“Ừm.”

Nhìn Nguyệt Lượng tự xưng 23 tuổi nhảy lò cò từng bước theo chân Hàn Ly, Lưu Ly vô lực đỡ lấy cái trán, thế giới này loạn hết cả rồi.

“Lưu Ly, lại ngốc một chỗ rồi, đi nhanh.” Phát hiện Lưu Ly còn đang đứng phía xa không theo kịp, Tri Hỏa hét lớn.

“Đây đây, đến đây.”

Hướng nhóm bạn chạy tới, Lưu Ly đột nhiên có dự cảm, trò chơi này đối với nhỏ sẽ có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

20. Quyển 1 - Chương 20

Rẽ trái rẽ phải chằng chịt qua một đồng đường, đúng lúc đám Tri Hỏa choáng váng cả đầu óc, Hàn Ly cuối cùng dừng bước, “Tới rồi.”

“Cuối cùng cũng đến.” Lắc mạnh đầu, Tri Hỏa vừa trông ra, nhất thời kinh ngạc ngây người, kế tiếp liền cùng với Lưu Ly ôm đầu khóc rống.

“Huhuhuhu, cuối cùng không đụng phải cái loại địa phương ghê tởm như trước nữa.”

Hàn Ly với Bắc Hoàng Minh trông qua đầu đầy hắc tuyến, mà Nguyệt Lượng lại chạy lên chọc chọc bọn họ, ngạc nhiên hỏi: “Các em sao vậy?”

Một phen đẩy Tri Hỏa ra, Lưu Ly cảm xúc dị thường kích động đem chuyện gặp Chó Ba Đầu kể cho cô.

“Oa, thật tuyệt nha, thế mà có thể gặp bé cún đáng yêu như thế!” Ai ngờ Nguyệt Lượng ôm lấy hai má vẻ mặt hưng phấn nói.

Đến đây ngay cả Lưu Ly và Tri Hỏa cũng thần tình hắc tuyến.

Thảm mỹ bà chị thật sự là kỳ quái a!

Xấu hổ ho khan một tiếng, sớm hiểu rõ tính tình Nguyệt Lượng, Hàn Ly dờ dề tai, “Nơi này chính là chỗ ở của Nữ thần Nguyệt Quê, chỉ là, đến hiện tại chưa có bất kỳ ai gặp qua được nàng, cho nên cũng không biết thông tin gì, chúng ta hết thảy cho có thể dựa vào chính mình.”

“Hiểu rồi.” Gật gật đầu, mọi người tiến vào sơn cốc cảnh vật như chốn bồng lai này.

Vừa mới đi một lúc, bọn họ liền nhìn thấy rất nhiều thiên sứ xinh đẹp đang tụ tập một chỗ khe khẽ nói thầm nhìn về phía mình, đều lập tức cảnh giác đề phòng, sẵn sàng khai chiến nếu những người kia có hành động.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ. . .

“Hàn Hàn, bọn họ nhìn giống chúng ta ha.” Hưng phấn chỉ mấy thiên sứ, Nguyệt Lượng cười đến vô cùng ngây ngô.

Ôm đầu, Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cùng Lưu Ly tỏ ra vô lực.

Bà chị rút cuộc ngây thơ hay là ngu ngốc đây a!!

“Nguyệt Lượng, bọn họ không giống chúng ta đâu, không nên tùy tiện tiếp cận họ, bằng không...” Hàn Ly còn chưa nói xong, Nguyệt Lượng đã chạy thẳng tới nơi đám đông tụ tập.

Hàn Ly bị dọa cả người toàn mồ hôi lạnh, lập tức vọt lên.

Thấy thế, Tri Hỏa cũng rất nhanh mà phi theo, mặc kệ là thế nào, cậu cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Bắc Hoàng Minh cùng Lưu Ly bị đánh rớt lại, bất đắc dĩ liếc nhau, chỉ có thể đuổi theo.

—

“Oa, nơi này cho tới giờ chưa từng có người tới nha.”

“Thật vậy chẳng? Nguyệt Lượng là người đầu tiên đến ư?”

“Ừ ừ, đúng vậy.”

“Nguyệt Lượng Nguyệt Lượng, nơi đó có mấy người nhìn không giống chúng ta nha.”

“Có gì không giống sao?” Quay đầu lại, Nguyệt Lượng khó hiểu.

“Đương nhiên rồi, bọn họ không có cánh!”

“Thật sự nha!”

Mấy đồng chí dừng cảm quên thân đương vọt vào, nghe thấy đám đầu óc dở hơi kia tán phét, chân trượt một đường, thiếu chút nữa toàn bộ ngã thẳng xuống đất.

Trò chơi này thật sự có ác ý chơi xấu a! Ôm lấy đầu, Tri Hỏa càng khẳng định.

“Chúng tôi muốn tìm Nữ thần Nguyệt quế, các bạn có biết nàng ở đâu không?” Gặp các thiên sứ không có ác ý, Hàn Ly cũng cố lấy dũng khí hỏi.

Cũng không nghĩ tới, các thiên sứ nghe y nói xong, sắc mặt đều thay đổi, đề phòng gườm bọn họ, không khí thân thiện vừa rồi toàn bộ biến mất.

“Các ngươi là ai? Tìm Nữ thần Nguyệt quế làm gì hả?”

Áp úng, Hàn Ly cũng không biết nên làm sao trả lời vấn đề của NPC.

“Cho người ba giây trả lời, bằng không đuổi cổ!”

Nghe xong cảnh cáo của thiên sứ, tất cả đều lo lắng, không ai biết nên trả lời ra sao.

Nói bọn họ là người chơi? Đến làm nhiệm vụ? Có lẽ bị đuổi càng nhanh hơn.

“Một.”

Nên nói sao đây! Vấn đề này thực khó ngay cả với mấy người chỉ số thông minh cao.

“Hai.”

Tùy tiện trả lời đi! Liếc nhau, Hàn Ly, Bắc Hoàng Minh và Tri Hỏa cùng quyết tâm.

“Ba.”

“Nguyệt Lượng là tới tìm nàng chơi đùa!” Ngăn lời Tri Hỏa, Nguyệt Lượng chủ động đáp.

Sửng sốt một chút, mọi người không nghĩ tới Nguyệt Lượng lại giành trước trả lời, nhưng nói cũng nói rồi, bọn họ chỉ có thể khấn trương nhìn các thiên sứ, chờ phán quyết cuối cùng.

Lặng yên trong lúc đó đột ngột bị phá vỡ.

“Ha ha, ta thích nhất chơi trò chơi đó, ngươi muốn cùng ta chơi cái gì nào?” Đột nhiên, một giọng nữ dịu dàng không biết từ đâu vang lên.

“Tôi muốn cùng ngài chơi trốn tìm.” Nguyệt Lượng ngẩng đầu kiếm Nữ thần Nguyệt quế nói.

“Tốt.”

“Nhưng nơi này rộng như thế, ngài dù sao cũng phải cho chúng tôi chút gợi ý chứ.” Lấy lại bình tĩnh, Hàn Ly mở miệng.

“Được rồi, thứ nhất, ta ở trong làm sương mù màu tím; hai là, xung quanh bao bọc bởi màu xanh biếc; ba, các người thấy được ta, rồi lại không thấy ta. Ta chỉ có thể cho các người ba cái gợi ý thôi. Vậy nhé, trò chơi bắt đầu, nếu trong 3 giờ các người không tìm thấy ta, thì sẽ bị giết chết, hơn nữa cấp bậc về không.”

Nghe xong những lời này, mọi người biến sắc, cấp bậc về không, đây là trừng phạt quá lớn. Nhưng chuyện đã đến thế này, nói dừng cũng không thể được nữa.

Chỉ có thể đánh cuộc một phen.

21. Quyển 1 - Chương 21

“Lo liệu sao đây?” Lưu Ly thấp giọng hỏi mọi người đang ngồi tùm lại một chỗ.

“Tôi đây biết lo liệu thế nào chứ?” Đảo cặp mắt trắng dã, Tri Hỏa cũng vô cùng nhúc nhích.

“Bây giờ không phải lúc lè mề nữa, thời gian không đủ đâu.”

“Chia nhóm.” Bắc Hoàng Minh thực ngắn gọn, ném ra hai chữ.

“Ý kiến hay!” Tri Hỏa mắt sáng ngời, nắm tay nhẹ đập lòng bàn tay kia.

“Chính là, nên chia thế nào?” Lưu Ly tiếp tục đưa ra nghi vấn.

“Phải căn cứ vào thực lực của mọi người, nếu không...” Hàn Ly tạm dừng một chút, ánh mắt dừng lại ở đám thiên sứ đang vây quanh bọn họ, cơn tức giận liền dâng lên.

Bà cô Nữ thần Nguyệt Quế kia quy định bọn họ trong ba giờ phải tìm được nàng, mặt mũi nàng tròn méo ra sao họ không biết còn chưa tính, thế nhưng còn ném ra nhiều chướng ngại thế này. Họ may còn đang ở khu an toàn, đoán chừng vừa ra khỏi nơi này, thiên sứ vây chung quanh nhất định sẽ cùng xông lên tấn công.

“Anh cùng Nguyệt Lượng, Lưu Ly một nhóm, tôi và Tri Hỏa một nhóm.” Bắc Hoàng Minh vẫn là duy trì phong cách ngắn gọn nhất quán, đột nhiên nói ra một câu.

“Tại sao?” Tri Hỏa theo phản xạ hỏi.

“Cậu với cách phân nhóm này có gì bất mãn?” Quay đầu nhìn Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh ngoài miệng dù chưa nói gì, nhưng biểu tình giá lạnh trên khuôn mặt làm cho người ta run rẩy.

Vừa nghĩ tới Tri Hỏa không muốn cùng nhóm với mình, Bắc Hoàng Minh liền cực kỳ khó chịu.

“Không, không có gì.” Cười gượng trấn an Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa một chút đều không rõ mình làm sao lại chọc tới hấn rồi.

“Tôi là ma pháp sư, tấn công tầm xa, cậu là kiếm sĩ, có thể cận công cũng có thể bảo hộ tôi, làm tôi có thêm nhiều thời gian niệm ma pháp, không chịu ảnh hưởng của quái xung quanh. Lưu Ly lại là đạo tặc, chỉ có thể cận công. Bởi vì bọn họ cả hai đều là chức nghiệp phòng ngự thấp, cho nên phải đi cùng tế tự là Nguyệt Lượng, đã hiểu chưa?” Bắc Hoàng Minh có chút không kiên nhẫn giải thích nguyên nhân phân nhóm theo ý mình.

“Oa, Bắc Hoàng Minh thật là lợi hại!” Vừa nói xong, Bắc Hoàng Minh liền thấy ba cái đầu ngó đến mặt mình, đôi mắt phát ra ngôi sao sáng lờ mờ giống bọn con gái trong manga, một cơn rét run thổi ập về phía hắn.

Hàn Ly mặc dù chưa nói gì, nhưng ý hiển nhiên cũng hoàn toàn đồng ý với đề nghị của Bắc Hoàng Minh.

“Hiện tại vấn đề là, ba gợi ý của Nữ thần Nguyệt Quế có ý tứ gì?” Tri Hỏa buồn rầu suy ngẫm.

“Chuyện này, chúng ta vẫn là vừa tìm vừa nghĩ đi, bằng không thời gian liền không kịp, đến lúc đó dùng hệ thống kênh đội ngũ mà nói.” Hàn Ly nhìn thời gian, phát hiện đã quá nửa giờ, đứng lên thúc giục.

“OK, GO.”

Quả nhiên, mọi người vừa phóng đi, thiên sứ ở xung quanh bắt đầu tiến hành công kích, hai đội vừa giải quyết đám thiên sứ lại gần mình, mặt khác chia theo hai hướng nam bắc mà tránh đi.

“Ai, người xinh đẹp đến thế, vậy mà muốn mình xuống tay giết họ, thật không nỡ nha.” Lưu Ly một bên cảm thán, một bên nắm lấy chiếc dây có viên ngọc lam hình giọt nước buông qua trán, niệm hô ra vũ khí của nhỏ, “Tàn Tuyết!”

Dứt lời, một đoản đao màu bạc liền hiện ra trên tay nhỏ, khi vung lên còn có thể thấy trên mặt lấp lánh ánh sáng xanh, xinh đẹp dị thường.

Hàn Ly thần tình bất đắc dĩ nhìn Lưu Ly vừa lắc đầu thở dài vừa múa may thanh đao, một chút đều nhìn không ra trên mặt cô nhỏ có cái gọi là biểu tình không nỡ.

Thật sự là quái nhân.

Thừa dịp Hàn Ly ngăn người, một thiên sứ lao đến công kích y. Vừa nhanh nhẹn tránh sang một bên, tay trái liền sờ lên chiếc vòng bên cổ tay phải, gọi: “Bích Tinh!”

Vòng tay bạc cầm đá quý lập tức thay đổi hình dạng, biến thành một cây cung toàn thân phát ra ánh sáng xanh ngọc bích, hai bên đầu trang trí hình đôi cánh chim.

Cung của Hàn Ly vốn không có mũi tên, nhưng khi y khoát tay lên dây cung, lại có thể mơ hồ nhìn thấy một mũi tên trắng xuất hiện. Lúc buông tay, nó liền lao vút về phía kẻ thù, nói cho kẻ đó biết, mũi tên này không phải ảo giác, mà có lực sát thương thật sự.

“Nguyệt Lượng, chị đang làm cái gì đấy!” Lưu Ly mất thấy thanh máu của mình ngày càng ít, mà Nguyệt Lượng phụ trách thêm máu lại chỉ đứng một chỗ không nhúc nhích.

“Nguyệt Lượng không muốn giết các thiên sứ, họ là bạn của chúng ta mà.” Đôi mắt tím xinh đẹp của Nguyệt Lượng ngân ngấn đầy nước.

“Bọn họ hiện tại muốn giết chúng ta nha!” Lưu Ly nhanh chóng bị ý tưởng đó của cô đánh bại, nhất thời không để ý cánh tay đã bị chém chẳng chịt.

“Lưu Ly!” Thấy Lưu Ly thật sự duy trì không được, Nguyệt Lượng nôn nóng, vội vàng cầm khuyên tai hình trăng lưỡi liềm của mình, gọi ra vũ khí, “Huyền nguyệt thần trượng!”

Khuyên tai bán nguyệt dần biến dài, thành một thanh thần trượng cao ngang ngực Nguyệt Lượng, đỉnh trượng là biểu tượng ánh trăng, ở giữa khảm viên ngọc ruby lấp lánh.

“Trị liệu thuật!” Nâng lên thần trượng, một ánh sáng trắng chiếu rọi lên người Lưu Ly.

“Cảm ơn.” Thoát hiểm trong tích tắc, Lưu Ly thở dốc một hơi, chỉ còn một chút nữa thì nhỏ sẽ đi tong cái mạng.

“Nguyệt Lượng, đứng một bên đừng nhúc nhích, chỉ cần giúp bọn anh thêm máu là được rồi.” Hàn Ly hoàn toàn hiểu được tính cách hay mềm lòng của Nguyệt Lượng, cũng không bắt buộc cô gia nhập cuộc chiến.

“Hiểu rồi.” Gật gật đầu, Nguyệt Lượng ngoan ngoãn đứng ở một bên, thêm máu hỗ trợ họ.

Trải qua cuộc giao đấu dài đằng đẳng, Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh cuối cùng chạy ra khỏi vòng vây, lao đến phía sâu trong sơn cốc, xác định nơi này không có thiên sứ, hai người mới dừng lại thở.

“Hộc hộc, có phải hay không quái nơi này đều tập trung lại đó, thậm chí nhiều đến như thế.” Tri Hỏa tê liệt ngã trên mặt đất, oán giận.

Cậu đột nhiên phát giác mình dạo gần đây luôn bị quái vây công, thật sự là đáng ghét a.

“Nghỉ ngơi đủ rồi, mau đi tìm Nữ thần Nguyệt Quế thôi, còn có 2 giờ nữa.” Đá đá chân Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh thúc giục.

“Được rồi, tôi đã biết.” Nhắc người lên, Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh tiếp tục hướng phía trong sơn cốc mà đi, “Mà này, cậu có chắc không?”

“Nếu tôi không nghĩ sai, nàng hẳn là sẽ ở nơi có rừng cây rậm rạp.”

“Đây là gợi ý thứ hai chứ.”

“Cậu không phải cũng nghĩ, nàng sẽ tiết lộ gợi ý cho chúng ta theo trình tự đi, chắc chắn đã thay đổi gì đó.”

“Vậy cậu sao lại cho rằng cái thứ hai là gợi ý trước tiên?” Tri Hỏa không rõ.

“Bởi vì đây là gợi ý dễ giải nhất.” Coi thường liếc mắt nhìn Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh không hề để ý tới cậu, bước tới tìm đường đi tiếp.

Biết Bắc Hoàng Minh chán ghét người phiền toái như vậy, thế nhưng vì mình mà khổ tâm suy nghĩ, Tri Hỏa vui vẻ cực kỳ, xông đến vỗ vỗ bờ vai hắn, “Minh, cậu đúng là anh em tốt!”

Anh em? Bất đắc dĩ cười khổ, Bắc Hoàng Minh cũng không biết có phải như vậy hay không.

Quả nhiên thật phiền toái.

22. Quyển 1 - Chương 22

Hai nhóm lục tung cả sơn cốc xong, cuối cùng tìm ra một rừng cây xanh rì tươi tốt, tập hợp lại.

“Đáp án là rừng cây sao?” Hàn Ly suy tư nhìn cây cối mọc lên khắp nơi, tự hỏi, không biết đang tính toán gì.

“Chẳng lẽ anh có đáp án tốt hơn?” Mặt không chút thay đổi trả lời, Bắc Hoàng Minh đối với đầu óc của mình vô cùng tự tin.

“Có lẽ nha.” Mỉm cười, Hàn Ly chính là không phục.

Hai người này thật đúng là không hợp nhau.

Nhìn bọn họ đứng đối diện lửa điện xẹt qua xẹt lại, trừ Nguyệt Lượng tâm hồn lơ lửng giữa tầng mây, Tri Hỏa và Lưu Ly cùng cảm khái.

“Đi thôi, đi thôi, dù sao không có giải pháp tối ưu, trước hết đứng lên mà đi đã.” Tri Hỏa ra mặt phân giải, nếu không chờ bọn hắn so đo cao thấp xong, thời gian cũng hết.

Nghe vậy, hai người cũng tạm thời buông oán oán, dù sao hiện tại bọn họ tựa châu chấu bị cột lơ lửng cùng đây, trước tiên giải quyết xong nhiệm vụ mới là ưu tiên.

Thế là mọi người ở trong khu rừng nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, tản ra triển khai tìm kiếm.

“Rốt cuộc nên làm sao đây?” Lau mồ hôi trên trán, Tri Hỏa nhìn thời gian từng giây từng phút qua đi, cả đám không có chút tiến triển, lo lắng dâng lên trong lòng.

Cậu bị giết quay về cấp đầu không quan hệ, nhưng liên lụy đến mọi người liền cảm thấy day dứt, dù sao bọn họ ở đây cũng vì nhiệm vụ của cậu.

“Sương mù tím, thấy được lại nhìn không ra? Rốt cuộc liên quan gì đến nhau chứ?” Thì thảo tự nói, Tri Hỏa chỉ cảm thấy đau đầu muốn chết, lại còn phải tỉnh táo suy xét.

“Meo meo, thật sự là phiền toái a, nhóc con.”

Đột nhiên Đóa Miêu Miêu lộ ra khỏi ba lô, lên tiếng nói.

“Đừng loạn.” Tri Hỏa thuận miệng buông một tiếng, sau đó lại lâm vào trầm tư.

“Thật là, vốn đang nghĩ muốn giúp các người đấy.” Đóa Miêu Miêu liếm liếm lòng bàn chân mình, không chút để ý nói.

Chỉ tiếc Tri Hỏa tập trung lực chú ý quá cao độ, cũng không có nghe thấy.

Nhóc con thôi tha! Thầm mắng một tiếng, Đóa Miêu Miêu nhảy xuống khỏi ba lô, một chưởng đập về thân cây bên cạnh.

Tiếng động cuối cùng hấp dẫn sự chú ý của Tri Hỏa, quay đầu lại, Tri Hỏa liền kinh ngạc kêu to, “Hiểu ra rồi!”

Cái cây trước mặt Tri Hỏa kia, cũng chính là vừa bị Đóa Miêu Miêu vỗ một chưởng, lúc này toát ra làn khí màu tím nhàn nhạt.

Đợi đến khi Tri Hỏa thông báo cho mọi người rồi bắt đầu quá trình phá hư cây cối, đột nhiên trong rừng cây truyền đến tiếng hô lạnh lạnh.

“A, tìm được rồi!” Xa xa, Lưu Ly lớn tiếng kêu lên.

Mọi người lấy tốc độ nhanh nhất lao đến chỗ Lưu Ly, đến nơi, ở đó liền thấy một cô bé con đang đứng ngáp, dụi dụi mắt, không khỏi sưng sốt một chút.

“Này này, Lưu Ly, bà xác định không nhìn lầm người chứ?” Tri Hỏa vỗ bả vai Lưu Ly, nghi hoặc hỏi.

“Tôi, tôi cũng không rõ ràng lắm nha. Chính là đứa bé này chạy từ cái cây ra.” Nhìn đứa nhóc không có chút hình tượng nữ thần này, Lưu Ly chẳng dám xác định.

Đang lúc mọi người hoài nghi, cô nhóc kia cuối cùng mở miệng, “Không tồi nha, mau như vậy liền tìm được ta.”

Nàng vừa cất tiếng, mọi người biết là không tìm lầm người rồi, bởi vì thanh âm lúc này nghe giống hệt giọng nữ thần khi nãy.

Chính là... Giọng nữ dịu dàng từ trong cái miệng búp bê con trẻ kia truyền ra, thật sự thế nào nghe cũng cảm thấy không được tự nhiên a.

“Ngài, ngài chính là Nữ thần Nguyệt Quế?” Tri Hỏa không xác định hỏi.

“Đúng vậy.”

Vừa dứt lời, Tri Hỏa phải nhận được thông báo của hệ thống, nhiệm vụ tìm kiếm Nữ thần Nguyệt Quế hoàn thành.

“Ôi, thật muốn điên mất, chúng ta thế mà bị bé búp bê này đùa giỡn chạy lòng vòng sao???”

Buông lỏng thần kinh căng cứng này giờ, tất cả không khỏi oán giận.

“Hừ, người ta chính là nữ thần thành thực ôn nhu, hoàn mỹ nhất đó. Các người sao có thể bất kính như thế hả!” Nữ thần Nguyệt Quế tức giận kêu to, phi thường bất mãn thái độ bọn họ.

“Thật có lỗi thật có lỗi.” Dứt tiếng cười, Hàn Ly tiểu ý dịu dàng, trấn an nữ thần mau muốn phát hỏa.

“Oa, ca ca, chào ca ca đẹp trai nha!” Vừa nãy khoa trương tôn vinh khí chất nữ thần của mình, giờ đây nàng liền rất không hình tượng nhào vào trong lòng Hàn Ly.

Rỏ mồ hôi lạnh, Hàn Ly không hy vọng đào hoa kiêu này a, vội vàng thúc giục nói, “Nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta đi nhanh đi.”

“Há há, không nghĩ tới Hàn Ly là sát thủ tình trường của các bé gái nha, quả nhiên không thể nhìn bề ngoài mà đoán.” Lưu Ly biểu tình cổ quái, thâm thúy nói.

“Ừ ừ, đúng vậy đúng vậy.” Tri Hỏa cũng cười đến ý vị thâm trầm.

“A, không cần nha, Hàn Ly là của tôi.” Nhào vào trong lòng Hàn Ly, Nguyệt Lượng cũng bắt đầu làm nũng.

“Chúng ta đi!” Trên trán nổi gân xanh, Hàn Ly nhịn xuống lửa giận nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thế là, hiện ra trước mắt chính là hình ảnh Nguyệt Lượng cố sống cố chết ôm lấy Hàn Ly, mọi người ở một bên cười trộm, phía sau là tiếng kêu của Nữ thần Nguyệt Quế.

“A, ca ca, người mang ta cùng đi với nhaa.”

23. Quyển 1 - Chương 23

Chật vật thoát khỏi sự đeo bám của Nữ thần Nguyệt Quế, mọi người thật vất vả thở hổn hển một trận, lại bị một câu của Nguyệt Lượng làm cho nản chí.

“Nhánh mạn đăng ở nơi nào?” Nghiên cứu yêu cầu nhiệm vụ, Nguyệt Lượng mơ hồ hỏi.

Há hốc mồm, đây là bộ dáng lúc này của cả nhóm.

Hai mặt nhìn nhau, Tri Hỏa cùng Lưu Ly ánh mắt tính kế quay sang đánh giá Hàn Ly.

“Tôi không đi đâu, các cậu đi cũng được mà!” Nhìn ra tính toán của bọn họ, đầu Hàn Ly lắc điên cuồng tựa trống bỏi, lập tức phản bác.

Nghĩ nghĩ, Tri Hỏa cảm thấy cũng có đạo lý, bảo mọi người ở cửa sơn cốc chờ cậu, chính mình quay lại phía bên trong.

Không đến 5 phút sau, cậu đã ủ rũ trở ra, lần này không thềm để ý nguyện vọng của Hàn Ly, mấy người bắt đầu làm công tác tư tưởng cho y.

“Hàn Ly à, vì mọi người, anh liền chịu chút hy sinh đi.”

“Không muốn.”

“Mọi người vất vả mãi mới đem nhiệm vụ làm đến bước này, cũng không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ được.”

“Không thể.”

“Dù sao anh cũng có mất miếng thịt nào đâu, đi một chút rồi về.”

“Tuyệt đối không.”

“Hàn Ly chết tiết anh rồi cuộc có đi không hả!” Dỗ dành nửa ngày cũng vô dụng, tính tình hỏa bạo của Tri Hỏa bùng phát.

“Tôi cũng không có khuynh hướng shota nha, quyết không đi câu dẫn...”

Hàn Ly nói chưa dứt, đã bị Bắc Hoàng Minh một cước đá thẳng vào sơn cốc, rồi cùng Tri Hỏa một trái một phải áp giải qua hướng Nữ thần Nguyệt Quế, kiên quyết đi tới.

“Tôi không muốn a a a!”

Nghe tiếng kêu gào thảm thiết của Hàn Ly, Lưu Ly đi theo phía sau không khỏi nổi lên đồng tình.

Quả nhiên Bắc Hoàng Minh là không dễ chọc nha.

“Hàn Ly đừng lo quá mà.” Nguyệt Lượng có chút lo lắng.

Nghĩ nghĩ, Lưu Ly sợ Nguyệt Lượng đến lúc đó nổi cơn ghen, phá hủy đại sự, quyết định trước tiên làm tốt công tác tư tưởng cho cô, lừa gạt nhi đồng Nguyệt Lượng tuổi thực tế 23, tâm trí trẻ 8 tuổi, bề ngoài lại như 18 cái xuân xanh.

“Nguyệt Lượng, chị mong Tri Hỏa có thể nhanh chuyển chức không?”

“Rất mong đó.”

Nhìn Nguyệt Lượng vẻ mặt ngây thơ khờ dại, Lưu Ly suýt nữa dấy lên mặc cảm tội lỗi, lương tâm nhen nhóm sống lại, không muốn lại lừa cô.

Sao có người sống đến 23 tuổi còn ngốc thế chứ? Chị ấy làm sao mà lớn lên nha. Lưu Ly đối với vấn đề này rất nghi hoặc.

Nhưng vì đã diễn đến đây rồi, Lưu Ly vẫn là không ngừng cố gắng, tiếp tục khuyên bảo: “Đợi đến lúc Hàn Ly gặp lại cô bé kia, chị ngàn vạn lần không được ghen nha.”

“Hai người đó có quan hệ sao?”

Đối mặt Nguyệt Lượng nghi hoặc hỏi luôn như vậy, Lưu Ly suýt nữa nói không ra lời. Nhỏ lại không hồ đồ đến mức nói với Nguyệt Lượng, bọn họ là sắp bắt Hàn Ly mang sắc dụ dỗ Nữ thần Nguyệt Quế đi.

“Đương nhiên là có quan hệ rồi, tóm lại chị cứ nhớ rõ đừng đi quấy rối là được rồi.” Lung tung nói qua loa đại khái, Lưu Ly chính là chém gió không nổi nữa.

“Ừm.” Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng nhìn Lưu Ly vẻ mặt không muốn nhiều lời, Nguyệt Lượng vẫn là gật đầu đáp ứng.

—

“Ca ca ~” Vừa nhìn thấy Hàn Ly, Nữ thần Nguyệt Quế lập tức nhanh chóng lao đến, ôm đến cứng ngắt.

Lưu Ly chỉ có thể cố kìm giữ chặt Nguyệt Lượng cũng đang định xông lên.

“À... Nữ thần, em có thể nói cho tôi biết nhánh mạn đăng ở nơi nào không?” Nếu đã đến đây rồi, Hàn Ly cũng chỉ có thể da đầu cứng rắn mà hoàn thành nhiệm vụ.

“Mạn đăng ư? Ta đưa cho Tộc trưởng yêu tinh rồi.”

Nhìn Nữ thần Nguyệt Quế vẻ mặt vui sướng nói, mọi người chỉ cảm thấy con đường phía trước nhấp nhô a.

A a a, lại phải chạy đến nơi khác, nhiệm vụ này cũng quá phiền toái đi!

“Ừm, vậy cảm ơn nha.” Liền mạng giấy ra khỏi ôm ấp của Nữ thần Nguyệt Quế, Hàn Ly gian nan hướng tới đám bạn mà chạy.

“Ca ca, ở lại chơi với ta đi mà ~”

“A, ca ca còn có việc, chờ xong xuôi sẽ lại chơi cùng em nhé.” Lương tâm Hàn Ly chưa bao giờ bị đả kích nặng nề thế.

Ông trời ơi, tôi rốt cuộc làm cái gì chứ, sao lại bắt tôi đi lừa gạt trẻ con hả?

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự thật sự.”

Thừa dịp nàng lơ là, Hàn Ly liền lập tức cùng đồng đội chạy đi.

Vừa chạy ra khỏi sơn cốc, đám người Tri Hỏa cười đến thiếu chút nữa đứt hơi. Hàn Ly vừa rời mặt mũi xanh lét, bị một cô bé thoát nhìn chỉ có 10 tuổi thổ lộ tình yêu, quả nhiên không phải trải nghiệm thú vị.

“Xong việc rồi, chúng ta nhanh qua đảo Mộng Ảo đi.” Không nghĩ sẽ bị cười nhạo, Hàn Ly nghiêm mặt lắng sang chuyện khác.

“OK, OK.” Xoa xoa nước mắt trào ra vì cười quá nhiều, Tri Hỏa nhiệt tình cảm tạ, “Thật cảm ơn anh.”

Tri Hỏa biết, nếu không phải vì cậu, Hàn Ly căn bản cũng không cần miễn cưỡng chính mình.

“Dài dòng rồi, đi mau.” Sững sốt một chút, nhìn Tri Hỏa biểu tình chân thành nói lời cảm ơn, Hàn Ly không tự giác đỏ mặt, lắp liếm kêu to.

Mọi người thấy bộ dáng then thùng của y, lại phá ra cười.

24. Quyển 1 - Chương 24

“Nè nè, Hàn Ly ông anh cũng thật vô dụng, lại còn say tàu thành cái dạng này?” Bất khả tự nghị nhìn Hàn Ly đang bám chặt lan can bảo hộ trên thuyền mà ra sức ới mưa, Lưu Ly kinh ngạc đến chết.

“Ai cần. . . ọe. . . các người . . . ọe. . . quan tâm.” Đã muốn nôn đến bất tỉnh, Hàn Ly vẫn như cũ mạnh miệng phản bác.

“Hàn Ly, không sao chứ.” Nguyệt Lượng có chút lo lắng giúp Hàn Ly vỗ vỗ lưng.

Lắc đầu nguầy nguậy, Hàn Ly đã sắp không còn khí lực mở miệng.

“Chúng ta trước hết hãy tìm nhà trọ nghỉ ngơi một chút đi.” Đỡ lấy Hàn Ly, Tri Hỏa nói.

Khách sạn trong trò chơi, là nơi khôi phục năng lực của người chơi so với bên ngoài nhanh hơn rất nhiều, nhưng phí trọ đắt đỏ cũng làm người chơi mới phải dừng bước, chỉ dám ao ước mà thôi.

“Không cần đâu, tôi nghỉ ngơi ngoài đây là được rồi.” Từ chối khéo ý tốt của Tri Hỏa, Hàn Ly biết kinh tế mọi người đều chẳng dư dả chút nào, cũng không muốn vì việc nhỏ thế này mà lãng phí tiền.

“Dài dòng, đi thôi.” Đi đến bên kia Hàn Ly, Bắc Hoàng Minh cùng với Tri Hỏa một trái một phải đỡ lấy y, giúp y đi thoải mái hơn.

Thấy Bắc Hoàng Minh mạnh miệng nhưng hành động lại dịu dàng, Tri Hỏa không khỏi cười thầm.

Bởi vì ở trò chơi độ chân thực là 90%, cho nên Hàn Ly hiện tại khó chịu thể nào bọn họ hoàn toàn hiểu được. Đã là bạn bè, mọi người nguyện ý tốn chút tiền để Hàn Ly được nghỉ ngơi tốt hơn.

“Thật là muốn phá sản.” Hàn Ly cũng là kẻ không biết bộc lộ cảm xúc của mình, ngoài miệng nói vậy, vẫn là ngoan ngoãn đi theo bọn họ.

“Lưu Ly, theo bọn em trở thành bạn bè thật rất tốt nha.”

Sững sốt một chút, nhìn Nguyệt Lượng vẻ mặt không giống trước nay vẫn luôn mơ hồ, Lưu Ly lập tức nở nụ cười, “Đúng vậy nhỉ, em cũng cảm thấy thế.”

—

Nghỉ ngơi qua một đêm, mọi người thần thanh khí爽 tiếp tục xuất phát, hướng tới mục tiêu cuối cùng – Tộc trưởng tộc yêu tinh, mà đi đến.

“Bất quá cũng phải nói, chúng ta nên hỏi NPC như thế nào để lấy được thứ kia? Không có lẽ nhìn thấy ông liền nói thẳng, ‘mạn đẳng đầu mang ra cho bọn này’? Cảm giác như phường cướp bóc ấy.” Lưu Ly nghịch mấy lọn tóc rũ trước trán, thuận miệng hỏi.

“Cũng là vấn đề rất nghiêm trọng.” Nghiêm túc suy xét, Tri Hỏa gật đầu đồng tình.

“Này, ông thật là, đừng có biểu hiện cái bộ dạng ông cụ non thế chứ, kì quái lắm.” Một đám thui vào Tri Hỏa, Lưu Ly oán giận.

“Ý gì hả, tôi chính là rất thông thái rất sâu sắc đó.” Tri Hỏa cực kỳ bất mãn.

“Hừ.” Cười khinh bỉ, Lưu Ly trên dưới đánh giá Tri Hỏa một lượt, “Nếu ông có khí chất thành thực trầm ổn như Bắc Hoàng Minh, tôi có lẽ sẽ tin. Nhưng cái bộ mặt búp bê này, vác đi so với tôi còn trẻ con hơn, bảo tôi tin tưởng sao hả. “

Bất mãn phồng má, Tri Hỏa giận dữ trừng Lưu Ly.

“Đừng loạn. “Đột nhiên, Bắc Hoàng Minh kêu lên.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Phía trước có đánh nhau.”

Mọi người im bật theo Bắc Hoàng Minh đến hiện trường. Ở đó liền thấy một con gấu đen khổng lồ, nó đang điên cuồng tấn công một người thanh niên trẻ tuổi.

Người này có một đôi tai nhọn hoắt, vừa nhìn là biết người chơi thuộc tộc yêu tinh, tóc lam đậm dài đến ngang vai tăng thêm vẻ xinh đẹp mỏng manh của tộc yêu tinh, đôi mắt xám đậm không mang cảm giác lạnh lùng, ngược lại toát ra vẻ ôn nhu. Chàng trai này cả người toát ra loại khí chất ôn hòa, làm người ta không tự chủ được mà muốn thân cận.

“Đẹp trai quá đi!” Lưu Ly thật không hổ danh mê trai đẹp, vừa nhìn thấy người ta liền hai mắt tỏa sáng.

“Này bà chị bình tĩnh chút coi.” Chịu không nổi nhìn Lưu Ly bộ dáng chuẩn bị nhào lên, vài vị nam tử hán nơi này không cùng hẹn mà lên lút lùi xa nhỏ một chút.

Mà Lưu Ly vốn đã đem lực chú ý toàn bộ đặt ở anh chàng dễ nhìn mới xuất hiện, một chút cũng không phát hiện ra động tác nhỏ này của bọn họ.

“A, mau tránh, đúng, bên trái, lại qua bên phải đi!” Lưu Ly kích động kêu to, giống như chính mình mới là người lên sàn đánh nhau với quái.

“Anh ta tại sao không thềm công kích?” Tri Hỏa nghi hoặc hỏi, từ lúc này đến giờ, cậu chỉ thấy người nọ đơn thuần né tránh.

Yên lặng một lúc, Bắc Hoàng Minh mở miệng nói: “Không phải không muốn, không thể mới đúng.”

“Tại sao?” Nguyệt Lượng cũng không rõ .

“Nếu đoán không sai, chức nghiệp của người này thuộc hệ phụ trợ.” Hàn Ly cũng nhìn ra nguyên do.

“Nguy hiểm!” Quát to một tiếng, Tri Hỏa cuối cùng đứng xem không nổi nữa, xông lên phía trước giúp người nọ.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Bắc Hoàng Minh đoán ngay sẽ có loại kết quả này, nhưng vẫn lao theo sau. Dù sao Gấu Đen là quái 40 cấp, với Tri Hỏa chưa tới 30 cấp cũng chưa chuyển chức nghiệp, càng không phải thứ có thể tùy tiện đối phó.

Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh đều ra ngoài nghênh chiến, những người khác tự nhiên cũng không thể lánh một bên mà nhìn, kết quả là mọi người nhất loạt xông lên, mấy giây sau liền hạ gục con quái.

“Cám ơn các bạn.” Chàng trai được cứu thoát mang theo nụ cười ôn hòa nói lời cảm tạ.

“Không phải khách khí.” Tri Hỏa phát phát tay, tỏ vẻ không cần để ý.

Thanh niên cũng chỉ cười, xem như tiếp nhận ý tốt của Tri Hỏa.

“Vậy thôi, bọn tôi đi trước nhé.” Tạm biệt anh ta, đoàn người vừa mới chuẩn bị rời đi, Tri Hỏa đã bị Lưu Ly kéo lại.

“Làm gì vậy hả?”

“Chúng ta mời anh ấy vào đội đi.”

“Không được, anh ta nhìn qua đường như không có thực lực lắm.” Có chút chần chừ, Tri Hỏa kỳ thật rất muốn thu nhận người này.

“Ngốc, thực lực là có thể bồi dưỡng.” Vì anh đẹp trai, Lưu Ly cố gắng thuyết phục.

“Thế thì, mọi người có ý kiến gì không?” Ngắc đầu nhìn mọi người, Tri Hỏa hỏi.

Khó thấy, lần này ngay cả Bắc Hoàng Minh khó tính nhất cũng không lên tiếng kháng nghị. Có lẽ trên người chàng trai kia có loại khí chất nhu hòa làm mọi người muốn cùng anh kết bạn đi.

“Cậu nên đi hỏi ý anh ta đi đã.”

Chiếm được chấp thuận của toàn đội, Tri Hỏa liền lộn trở lại. Thấy Tri Hỏa hướng phía mình mà đi tới, người thanh niên hơi sững sốt một chút.

“A, chuyện là vậy, anh có muốn gia nhập đội ngũ của bọn tôi không? “

“Tôi rất yếu.” Anh ta thẳng thắn.

“Không sao cả.” Tri Hỏa lắc đầu tỏ vẻ không ngại.

“Cậu xác định sau này không hối hận chứ?”

“Đương nhiên.”

“Nếu vậy, mong được dẫn dắt nhiều hơn, tôi là Thanh Âm Hải Dương.” Thanh Âm Hải Dương mỉm cười, vươn tay ra bắt.

“Mong được chỉ giáo.”

25. Quyển 1 - Chương 25

“Hải, anh có biết làm sao để tìm Tộc trưởng Tộc yêu tinh không?” Hàn Ly trầm tư một lát hỏi, dù sao Thanh Âm Hải Dương so với bọn họ quen thuộc nơi này hơn nhiều.

“Có biết, các em tìm ông ấy làm gì?” Nghi hoặc nhìn Hàn Ly, Hải có chút không rõ.

“Ừm, là thế này, bọn em hiện tại đang làm dở một cái nhiệm vụ, phải tìm ra Tộc trưởng Tộc yêu tinh, lấy được nhánh cây mạn đẳng mà Nữ thần Nguyệt quế đã đưa cho ông ta.” Tri Hỏa giải thích.

“Nhánh mạn đẳng?” Hải có vẻ rất kinh ngạc.

“Đúng vậy, xảy ra chuyện gì?”

“Các em không cần tìm nữa.”

Nhìn mọi người thần tình dấu chấm hỏi, Hải cười cười lấy từ ba lô một nhánh cây đẳng lá mọc sum suê, “Đây có phải thứ bọn em muốn tìm? “

Nghi hoặc cầm lấy nhánh cây trên tay Hải, Tri Hỏa vừa mới chạm vào, chợt nghe hệ thống thông báo:

Chúc mừng người chơi Tri Hỏa Âm Diễm lấy được nhánh cây mạn đẳng.

“Thật tốt quá, tốt quá rồi!”

Nhiệm vụ vất vả cố gắng mãi tới tận bây giờ, lấy được nhánh mạn đẳng thì xem như gánh nặng đã được gỡ bỏ, tất cả mọi người cao hứng kêu lớn.

“Anh sao mà có được nó?” Bắc Hoàng Minh thuận miệng hỏi, có chút ngạc nhiên.

“Chính là trả lời Tộc trưởng Tộc yêu tinh mấy câu hỏi thôi.” Cười tủm tỉm, Hải kể lại với giọng điệu lơ đãng, mọi người cũng không để ý đến nữa.

Ở trong ba lô nhúm người dậy, Đóa Miêu Miêu không khỏi giật mình. Nó biết Tộc trưởng Tộc yêu tinh đã ra đề thì câu hỏi là phi thường khó lại kỳ quặc, không nghĩ tới vậy mà sẽ có người trả lời được. Xem ra trong đội này số lượng người thông minh thật đúng là không ít chút nào.

Sự tình dường như ngày càng thú vị.

Đóa Miêu Miêu giật giật thân mình, tiếp tục gục xuống ngủ.

“Được rồi, chúng ta cuối cùng có thể lên đường quay về trung ương đại lục.”

“Ừ.”

Nhìn đồng đội phía sau vẻ mặt sáng lạn tươi cười, trong mắt Bắc Hoàng Minh cũng dâng lên tiểu ý nhàn nhạt.

Tới thời điểm trước kia chỉ có hắn cùng Tri Hỏa hai người bọn họ, khi trở về có đến 6 người, hơn nữa cảm giác tất cả mọi người làm bạn bè rất đáng tin cậy. Xem ra chơi trò chơi này cũng không hề vô nghĩa chút nào.

—

Lúc xuống khỏi thuyền, sắc mặt Hàn Ly tuy rằng có chút tái nhợt, nhưng đã không bị ối nữa. Đây đều là công của Hải, anh là Nhạc công, kỹ năng lợi hại nhất chính là làm cho người khác lâm vào mê man, do đó liền vô cùng hữu ích đối với Hàn Ly say tàu nghiêm trọng. Y vừa lên thuyền, đã kêu Hải chúc mê chính mình, nên giờ đây mới bình an vô sự lên đường quay về đại lục.

“Mọi người muốn hay không nghỉ ngơi một lúc, đi dạo quanh đây? Mảng rìa Đông này là nơi duy nhất có thể giao du với bốn đảo phụ, cho nên thương nhân khắp xứ đều đổ về đây buôn bán nha. Sẽ có rất nhiều thứ hay ho.” Nói đến shopping, thân là con gái nên Lưu Ly chính là nắm rõ đến từng chi tiết.

“Được rồi.” Nhìn Lưu Ly vẻ mặt chờ mong, các nam đồng chí ở đây chỉ còn cách đồng ý.

“Tôi định qua cửa hàng đạo cụ một lát, chút nữa tìm mọi người sau.” Bắc Hoàng Minh đột nhiên nói.

“Ừm, được.” Gật gật đầu, cả đám liền tách ra mà đi.

—

Lại đi vào cửa hàng đạo cụ phía Đông, Bắc Hoàng Minh bắt đầu kiểm tìm bóng dáng ông lão lần trước gặp qua.

“Ha hã, người trẻ tuổi, cậu là đang tìm ta sao?” Đột nhiên, một thanh âm già nua vang lên phía sau Bắc Hoàng Minh.

“Đúng vậy, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ ông giao cho.” Hơi giật mình, nhưng khi Bắc Hoàng Minh xoay người đối mặt ông thì đã khôi phục bình tĩnh.

Kinh ngạc nhìn Bắc Hoàng Minh từ ba lô lấy ra quả dành dành nhỏ bé, ông già không nghĩ tới chàng trai này thế nhưng thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ. Nguyên bản ông nghĩ nhiệm vụ này trong một thời gian ngắn sẽ không ai làm xong, không ngờ trò chơi vừa bắt đầu không bao lâu đã được giải quyết.

“Xem ra, đây là ý trời a, ha hã, chàng trai, cái nhẫn này là của cậu.” Mở ra cửa thủy tinh, ông ta lấy ra cái nhẫn phát sáng màu xanh thẳm kia.

Đem nhẫn đeo nơi ngón tay, Bắc Hoàng Minh cũng không thấy có gì khác biệt, hơi nghi hoặc nhìn ông lão.

“Tác dụng của nó cậu phải tự khám phá, ta tin tưởng cậu nhất định có thể tìm được lời giải.” Mang vẻ tươi cười thần bí, ông cũng không giúp Bắc Hoàng Minh giải đáp nghi hoặc.

Gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh cũng không dò hỏi thêm, đem quả dành dành trao cho ông, chuẩn bị rời đi, cũng không nghĩ tới ông lão chẳng hề đưa tay ra nhận.

“Quả dành dành này chỉ là vật làm chứng thôi, cũng không cần giao lại cho ta. Cậu hãy cất kỹ, ta tin rằng sớm hay muộn có một ngày cậu sẽ dùng tới nó.”

“Cám ơn.”

“Đúng rồi, chàng trai, ta sẽ cho cậu biết một việc. Cậu đi Thiên Sơn tìm được hồ Thiên Sơn Tuyết Liên, đem quả dành dành ngâm trong hồ nước ba ngày ba đêm, sẽ có chuyện thú vị phát sinh nha.”

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn ông đã nói cho tôi biết.”

Nhìn thân ảnh Bắc Hoàng Minh đi xa, ông lão nở nụ cười.

Thật là một đứa nhỏ thú vị, có lẽ hẳn có thể hoàn thành nhiệm vụ BOSS của trò chơi này đi. Làm cho người ta hảo chờ mong a.

26. Quyển 1 - Chương 26

Liên lạc với đám Tri Hỏa, biết bọn họ đã du hí xong xuôi, đang ở điểm truyền tống chờ hẳn, Bắc Hoàng Minh liền vội vàng hướng tới địa điểm hẹn gặp mà chạy đến.

Trò chơi bắt đầu đã được hơn 2 tháng, một số ít người chơi tân thủ cũng biến thành người chơi lão làng, túi tiền tự nhiên sẽ không giống như trước eo hẹp. Nếu muốn đến nơi xa xôi một chút, mọi người vẫn là lựa chọn truyền tống, cho nên hiện giờ điểm truyền tống đông người chơi hơn xưa rất nhiều.

Nhưng thế lại tạo thành phiền toái cho Bắc Hoàng Minh muốn tìm người. Nhìn người chơi túm năm tụm bảy khắp nơi, hẳn nhất thời không thể kiếm đâu ra đám người Tri Hỏa.

“Yo, Minh!” Đột nhiên, hướng đài phun nước vang lên âm thanh đối với Bắc Hoàng Minh cực kỳ quen thuộc. Quay đầu nhìn, quả nhiên liền thấy Tri Hỏa mạnh mẽ vẫy tay gọi lớn tên mình.

Ý cười nhàn nhạt ánh lên trong mắt, Bắc Hoàng Minh cất bước đi đến chỗ cậu.

“Cậu đúng là cái đồ lè mề, Minh.” Nén giận nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa quở trách hẳn.

“Phải phải” Bắc Hoàng Minh chỉ có thể bất đắc dĩ nhận toàn bộ bất mãn của Tri Hỏa.

Mọi người trông thấy tình cảnh này, liền bị dọa một phen giật mình.

Tuy rằng đồng hành cùng Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cũng chưa lâu, nhưng mọi người ít hay nhiều vẫn có thể nhìn ra một chút tính cách của bọn họ.

Tri Hỏa mặc dù bề ngoài khuôn mặt trẻ con, nhưng tính cách quyết liệt cực kỳ, chưa bao giờ ỷ lại hay làm trò nhõng nhẽo với người khác. Thế nhưng cái bộ dáng giờ này mọi người chứng kiến, không phải làm nũng thì là gì chứ.

Lại nói đến Bắc Hoàng Minh, cái sự lạnh lùng của nhà hắn ta mọi người chính là rõ như ban ngày, nguyên một ngọn núi băng luôn. Mà hiện tại nhìn hắn như vậy, không hề có vẻ băng sơn chút nào, ngược lại còn dễ lộ ra một chút... cưng chiều sủng nịch?

Quan hệ của bọn họ thật đúng là tốt.

Lúc này suy nghĩ mọi người còn phi thường tinh khiết.

“Tốt rồi, chúng ta rốt cuộc có nên dùng truyền tống không đây?” Hàn Ly cũng không muốn tiếp tục nghe Tri Hỏa nhiều lời, trực tiếp xen vô hỏi việc chính.

“Đương nhiên dùng rồi!” Tri Hỏa kêu lên đầu tiên.

“Chính là, tiền cả đội cũng không đủ nha.” Nguyệt Lượng tuy rằng đơn thuần, nhưng khả năng tính toán tài chính của cô là đặc biệt siêu việt. Từ khi phát hiện ra điều này, tiền chung của toàn đội liền giao hết cho cô xử lý.

“Các chị là con gái, không nên chịu khổ cực. Đây là đi xuyên qua toàn bộ đại lục đấy.” Tri Hỏa không biết xuất phát từ nguyên nhân nào mà cố ý muốn dùng truyền tông, “Tiền em bỏ ra là được.”

“Tôi không ý kiến, dù sao dùng truyền tông thoải mái hơn nhiều.” Lưu Ly tỏ vẻ đứng về phía Tri Hỏa.

“Anh thì sao cũng được.” Hải cười tủm tỉm bỏ phiếu trắng.

“Chúng ta hiện tại vừa mới bắt đầu lập đội, phải tiết kiệm.” Hàn Ly quyết ủng hộ phe Nguyệt Lưỡng.

Cho nên giờ đây người quyết định cuối cùng sẽ là Bắc Hoàng Minh, mọi người trông chờ nhìn hắn, đợi đáp án.

“Tôi nghĩ nên đi bộ, thứ nhất có thể tiết kiệm tiền, hơn nữa có thể luyện cấp, đối với một đội ngũ mà nói, cấp bậc là chuyện quan trọng nhất.” Bắc Hoàng Minh không chần chờ nói ra ý nghĩ của mình.

“Cậu!” Tri Hỏa vốn tưởng rằng Bắc Hoàng Minh nhất định sẽ đứng về phía mình, vậy mà không nghĩ tới hắn lại bầu phiếu chống, tức giận đến giậm chân hét lên: “Tùy các cậu đấy!”

Dứt lời, liền chạy mất.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ Tri Hỏa luôn luôn coi như phân rõ phải trái tự dưng lại bộc phát lửa giận mạnh thế.

“Tôi đi xem sao.” Bắc Hoàng Minh không đợi mọi người mở miệng, liền đuổi theo Tri Hỏa.

“Chúng ta làm sao giờ?” Nhìn hai người chạy đi, Lưu Ly hỏi.

“Cứ ở đây nghỉ ngơi đi, chờ hai đứa về rồi tính sau.” Hàn Ly nhún nhún vai, tùy tiện ngồi xuống.

Những người khác chỉ còn cách làm theo.

—
“Tri Hỏa.” Tới một nơi rất vắng vẻ Bắc Hoàng Minh mới đuổi kịp Tri Hỏa, liền giữ chặt cổ tay cậu kêu lên, “Cậu rốt cuộc làm sao thế hả?”

“Hừ, chẳng sao cả.” Giã giụa muốn rời khỏi, đáng tiếc Tri Hỏa khí lực không lớn bằng Bắc Hoàng Minh, chỉ có thể giậm giữ trừng mắt, “Buông ra!”

“Tôi biết cậu không muốn làm cho mọi người mệt nhọc nên mới nhất định dùng truyền tông, nhưng cậu không nghĩ tới để bọn họ rèn luyện một chút mới là biện pháp tốt sao?” Bắc Hoàng Minh một câu vạch trần suy nghĩ thật của Tri Hỏa.

“Cậu có biết?” Kinh ngạc nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa không nghĩ tới hắn thế nhưng lại đoán được ý nghĩ của chính mình.

“Cậu vì đã trải qua giai đoạn này, cảm thấy quá cực khổ, mới không muốn mọi người chịu khổ theo mình đúng không?” Cười cười, Bắc Hoàng Minh không vội trả lời câu hỏi của Tri Hỏa.

Tôi so với cậu tưởng tượng còn hiểu rõ cậu hơn nha.

Mặt đỏ lên, Tri Hỏa không nói, cậu đúng là có ý này, ai biết tất cả mọi người đều không hiểu ra, làm cậu tức chết.

“Nhiều việc cứ nói ra có phải tốt hơn không.” Bất đắc dĩ lắc đầu, Bắc Hoàng Minh trong lòng âm thầm thở phào, cuối cùng đã chế trụ được tên nhóc đầu sư tử này.

“Hừ, ai cần cậu lo.” Vụt quay đầu, Tri Hỏa trở về hướng ban nãy.

“Ai, đúng rồi, nhẫn trên tay cậu là từ đâu nha?”

“Cậu nhìn ra hả?” Kinh ngạc chớp mắt, Bắc Hoàng Minh không nghĩ tới Tri Hỏa lại là người đầu tiên phát hiện tới.

“Vớ vẩn, đeo như thế sao không thấy hả, tôi nhìn không ra mới là vấn đề đó.” Đảo cặp mắt trắng dã, lời Tri Hỏa mang ý khinh bỉ Bắc Hoàng Minh.

Lần này Bắc Hoàng Minh lại không phản bác lời Tri Hỏa nữa, ngược lại thậm chí nở nụ cười.

Thấy được mới là lạ đó.

Bởi vì liên quan tới chức nghiệp ma pháp sư, cho nên phục sức trên người chính là áo choàng bao lấy toàn thân. Tay áo cũng may thành găng bọc qua ngón tay, căn bản là quần lấy toàn bộ bàn tay, đeo một cái nhẫn nho nhỏ nếu không quan sát kỹ thì chắc chắn sẽ không thể phát hiện.

Xem ra, cậu đối với tôi là vô cùng quan tâm nhỉ?

Nhận ra điều này, tâm tình Bắc Hoàng Minh đột nhiên trở nên thực khoái trá.

27. Quyển 1 - Chương 27

Người con trai nhàn nhã ngồi trên cây đung đưa hai chân, miệng khẽ ngân nga một ca khúc không biết tên, nhìn như tùy ý, nhưng đôi mắt xám bạc kia lại hấp dẫn ánh nhìn của mọi người chơi đi ngang qua nơi này.

Đột nhiên đôi mắt xám bạc sáng ngời, ý cười trên mặt anh càng thêm sâu sắc.

“Tôi đã nói nên đi đường kia, bây giờ thì hay rồi, vòng cả một quãng lớn luôn.” Tri Hỏa phồng miệng oán giận nói.

Mọi người cũng chỉ có thể chịu cơn bực tức của cậu. Ai mà biết bạn Tri Hỏa siêu cấp mù đường nhưng cũng sẽ có một ngày chọn đúng hướng.

Tuy nói mấy người quyết định trở về trung tâm đại lục, nhưng bọn họ cũng chẳng hề ngoan ngoãn mà đi theo đường cái, lúc nào cũng chằm chằm lối mòn mà đi. Thực lòng mà nói vận khí cũng đều không tệ lắm, cả đội vẫn theo đúng lộ trình. Nhưng ngẫu nhiên sẽ có ngoại lệ, ví như lần này, đi nhầm đường kết quả là – lạc đến không tìm được lối về luôn. T_T

“Được rồi, coi như rèn luyện, đi càng nhiều càng nắm rõ đường xá thôi mà.”

Hàn Ly vỗ vỗ bả vai Tri Hỏa an ủi, tâm can lại âm thầm rơi lệ. Ai muốn đi miết như vậy chứ, trò chơi này so với hiện thực khác nhau không mấy, nói cách khác, ở trong này cứ lết qua lết lại, độ mệt nhọc hoàn toàn ngang ngửa với ngoài đời đấy nha.

“Nhưng mà rất mệt mỗi đó

” Có lẽ là ở bên đám bạn này đã lâu, cũng có lẽ bởi là trò chơi, tóm lại Tri Hỏa hoàn toàn bộc lộ tính cách thật của mình, có chút trẻ con mà đôi lúc làm nũng.

Nhìn Tri Hỏa như vậy, trái tim Bắc Hoàng Minh đột nhiên đập thành thịch, mặt hơi ửng đỏ, liền lén quay đầu nhìn ra nơi khác.

Hắn thế nhưng lại thấy Tri Hỏa phi thường đáng yêu? ? ?

Lưu Ly đứng gần hắn đương nhiên nhìn ra một Bắc Hoàng Minh không giấu được xấu hổ, đứng một bên cười trộm.

Tuy rằng cũng không rõ ràng, nhưng Lưu Ly vẫn là cảm thấy giữa Bắc Hoàng Minh và Tri Hỏa luôn có một loại không khí mờ ám, chỉ tiếc một người quá giỏi che giấu cảm tình thật sự của chính mình, người còn lại vô tâm chẳng hề để ý, kết quả là mãi giậm chân tại chỗ, không có tiến triển gì cả.

Với Lưu Ly mà nói, hai soái ca cùng một chỗ coi như hiệu ứng nhân đôi, nhỏ tất nhiên là cao hứng vô cùng. Hơn nữa, nhỏ luôn nghĩ thích chính là thích thôi, làm sao phải quan tâm đối phương giới tính như nào.

Tóm lại, nếu Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh ở cùng một chỗ, cô nương đây nhất định sẽ toàn lực ủng hộ!

“Chúng ta nghỉ ngơi một chút đã.” Hải đột nhiên mở miệng nói.

Gật gật đầu, tất cả mọi người không dị nghị, liền ngồi xuống.

Đột nhiên, tán cây ngay bên cạnh rung lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một chàng trai nhảy từ trên cây xuống trước mặt, cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Hắn ta có một mái tóc xám khói che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, sau tai có hai dải gò đỏ buông tới bên hông, rõ ràng là người này đeo một bộ vòng tai cỡ bự. Kỳ lạ là, dù thế nhưng không khiến người ta thấy quái dị, ngược lại còn tăng thêm vài phần mị lực của hắn.

“Xin hỏi các bạn muốn tới trung ương sao?” Hắn lên tiếng hỏi.

Gật gật đầu, Hàn Ly nhìn hắn, kỳ quái hỏi: “Cậu chỉ có một người sao?”

“Ừ, đúng vậy, tôi lạc đường.” Xấu hổ vò rối tóc, thái độ người này có vẻ hoàn toàn dừng dừng, “Các bạn có thể cho tôi đi cùng về trung ương được không?”

Nghĩ nghĩ, tất cả mọi người đều thấy thêm một người không có vấn đề gì, gật đầu đồng ý.

“Tôi tên là Bất Nhược Cẩm Sắc, mong được giúp đỡ.” Hắn ta phóng khoáng nói, khí chất có nét tương tự Tri Hỏa, nhưng Tri Hỏa hơn vài phần sức sống cùng nhiệt tình, lại không có vẻ hờ hững như hắn.

Gặp được người hào sảng như Bất Nhược, mọi người cũng có chút ý muốn kết thân, cùng hắn nói chuyện thoải mái.

Nhưng chỉ có Hải nhận ra ánh mắt Bất Nhược có chút kỳ quái, để lộ tâm tư khó dò.

—

Mới qua vài ngày, Bất Nhược liền thân thiết với tất cả mọi người. Nếu không vì đội ngũ đã đủ, Tri Hỏa cũng có ý để Bất Nhược gia nhập.

Thật là một đám ngu ngốc, dễ lừa như vậy.

Bất Nhược nhìn bọn họ thân mật lớn tiếng gọi mình, trong lòng lạnh lùng cười thầm.

Quên đi, nếu dễ lừa thế này, hôm nay sẽ ra tay luôn.

Lúc Bất Nhược đang bận tính kế, hắn hiển nhiên không chút để ý tới ánh nhìn của Hải.

Ban đêm, tất cả mọi người vây quanh đồng lửa nghỉ ngơi, đám con trai thay phiên nhau gác đêm.

Bất Nhược nhìn ánh lửa đã tắt ngóm, quay lưng nhìn tất cả đều đã ngủ say, nhếch miệng cười lạnh, đi đến bên người Nguyệt Lượng.

Hệ thống thông báo: người chơi Bất Nhược Cẩm Sắc ăn cắp thành công.

Cầm lấy túi tiền trên tay, Bất Nhược vừa mới định nhổm dậy bỏ đi, không nghĩ tới lại đụng trúng đôi mắt màu xám bạc đang nhìn mình.

Trùng mắt nhìn Hải không hề có vẻ buồn ngủ, Bất Nhược lập tức ngậy người.

“Cậu quả nhiên có ý đồ khác nha.” Thanh âm ôn hòa của Hải cũng không khỏi ẩn giấu một chút tức giận.

Anh vốn lơ mơ nhận ra vẻ tươi cười của Bất Nhược không hề chân thành, giống như đang âm mưu chuyện gì đó, làm người ta không thể không cảnh giác. Nhưng cũng chẳng ngờ hắn thế nhưng lại trộm tiền của mọi người.

Gặp sự tình bại lộ, Bất Nhược chỉ thở dài, đột nhiên thân ảnh chợt lóe, chuẩn bị chạy trốn, lại bị Hải xông đến cản. Sợ Hải đánh thức mọi người, Bất Nhược khẽ cắn môi ném túi tiền xuống, Hải theo phản xạ vươn người chụp được, vừa lúc đó Bất Nhược liền lách mình một cái, đến lúc muốn đuổi theo đã sớm không thấy tăm hơi bóng dáng hắn đâu cả.

Hải đành phải bắt đắc dĩ lắc đầu, đánh thức mọi người.

May mà ví còn lấy lại được.

So với việc để người chạy mất, Hải tính tình ôn hòa vẫn là để ý tiền hơn, dù sao không có tiền sẽ rất thảm thiết.

28. Quyển 1 - Chương 28

Rút kinh nghiệm xương máu từ vụ Bất Nhược, đám người Tri Hỏa cũng đề cao cảnh giác hơn, cuối cùng không hề sút mẻ mà đi tới đại lục trung ương.

Lúc này quang cảnh đại lục trung ương so với khi Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa rời đi đã hoàn toàn thay đổi, nơi nơi đều có người chơi đã chuyển cấp đi lại tới lui, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

“Oa oa, hiện tại đã có tiểu thương kìa!”

“Những người đó trên áo còn đeo huy hiệu giống nhau nha, để làm gì vậy nhỉ?”

Nghe Nguyệt Lượng và Lưu Ly kịch liệt thảo luận, mọi người chỉ cảm thấy thực mất mặt, nhưng đồng thời, bọn họ cũng rất kinh ngạc với đại lục phồn vinh. Trò chơi Âm Vô Dạ này thật quá chân thực tới mức làm cho người ta kinh hãi.

“Chúng ta trước tiên đưa Tri Hỏa đi chuyển chức đã.” Biết thừa nếu để hai bà chị này tham quan một hồi, Tri Hỏa hôm nay đừng hòng đi chuyển chức. Lại nhìn sang Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh hai người không coi ai ra gì chuyện phiếm với nhau, Hàn Ly đành phải thở dài một hơi, chính mình ra mặt ngăn cản.

“Được rồi được rồi.” Có chút lưu luyến thu hồi ánh mắt, Lưu Ly cuối cùng mới quay lại nhìn đường đi tiếp.

Đại tiểu thư thật làm người ta đau đầu a. Đỡ lấy cái trán, Hàn Ly kéo Nguyệt Lượng lại, nói thầm, “Nguyệt Lượng vẫn là nên tránh xa Lưu Ly một chút.”

“Tại sao?” Chớp đôi mắt to sáng ngời, Nguyệt Lượng không hiểu, cô cảm thấy Lưu Ly rất là tốt nha.

“Tóm lại cứ giữ khoảng cách với cô nhóc đó là được.” Hàn Ly xoa cái đầu nhức nhối, dặn dò.

Y mới không muốn nói cho Nguyệt Lượng, y là sợ Lưu Ly làm hư cô mất.

Nguyệt Lượng vẫn không hiểu nên cứ nhìn Hàn Ly chòng chọc, chỉ tiếc y nhất quyết không trả lời.

“Hải, anh có hiểu không?” Nguyệt Lượng thấy Hàn Ly không đáp, quay sang hỏi Hải đi lảng lạng bên người.

Ôn hòa mỉm cười, Hải vuốt ve mái tóc Nguyệt Lượng mà nói: “Em sau này sẽ hiểu.”

Chu môi, Nguyệt Lượng cảm thấy bọn họ người nào cũng tỏ vẻ thần bí, dù sao không rõ ràng, liền đem vấn đề quảng ra sau đầu, lại chạy lên cùng Lưu Ly nói chuyện phiếm.

Vẫn nghe không hiểu sao.

Thấy Nguyệt Lượng hiển nhiên đã quên bống lời dặn dò của mình, Hàn Ly liền đau đầu vô cùng.

“Những người này đeo cùng một loại huy hiệu, nhất định có ý nghĩa nào đó đi.” Chỉ những người phía trước, Tri Hỏa hỏi Bắc Hoàng Minh đi bên cạnh.

“Hẳn là có.” Nhíu mày, Bắc Hoàng Minh đoán nhất định bên trong có sự tình nào đấy.

“Rốt cuộc là như nào?”

“Từ từ, cậu đi chuyển chức đã. Bọn tôi ở bên ngoài sẽ hỏi thăm một chút.”

“Ừ, được.”

—

Đi vào phòng chuyển chức, Tri Hỏa kinh ngạc nhìn ông lão yêu tinh quen thuộc ngồi đó, vui vẻ cười nói: “Xin chào, lần này lại là ông nha.”

“Nhà người là?” Nghi hoặc nhìn Tri Hỏa, lão yêu tinh có vẻ thập phần hoang mang.

“Ông không nhận ra cháu?” Chỉ chính mình, Tri Hỏa tò mò hỏi, rồi lại suy nghĩ cẩn thận, “À đúng rồi, ông chỉ là NPC thôi mà.”

“Người đem đồ vật tìm đủ rồi chứ?” Lão yêu tinh gặp Tri Hỏa một người tự hỏi tự đáp, chỉ nghĩ cậu đầu óc có vấn đề, cũng không để ở trong lòng, đưa tay lấy tờ lệnh nhiệm vụ chuyển chức của cậu.

Dem tờ lệnh cùng vật phẩm tìm được giao cho ông lão yêu tinh, Tri Hỏa im lặng đứng chờ.

Xác nhận đồ vật không nhầm lẫn, lão yêu tinh liền lấy ra một bộ quần áo đưa cho Tri Hỏa.

Tiếp nhận trang phục, Tri Hỏa chợt nghe hệ thống thông báo:

Chúc mừng người chơi Tri Hỏa Âm Diễm chuyển chức thành công!

Cùng tiếng nói vang lên, một vầng sáng trắng vây quay Tri Hỏa, đến lúc ánh sáng tan hết, Tri Hỏa kinh ngạc phát hiện trang phục đã mặc ở trên người cậu.

Đó là một bộ quần áo màu trắng viền đỏ, có chút bó sát người, nhưng cử động lại vô cùng thoải mái.

“Nguyên lai nhà ngươi là kiếm sĩ thuộc hệ nhanh nhẹn nha.” Sờ sờ cằm, lão yêu tinh đột nhiên lên tiếng nói.
“Hả?”

“Nhìn trang phục có thể nhận ra, chức nghiệp khác nhau, căn cứ vào tính chất riêng biệt có 4 kiểu quần áo. Bộ này của ngươi hơi bó sát lại thập phần thuận tiện cho việc vận động, vừa nhìn là biết thuộc hệ nhanh nhẹn.”

Nghe xong giải thích của ông lão, Tri Hỏa lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai quần áo còn có ý nghĩa như vậy.

Từ biệt ông lão yêu tinh, Tri Hỏa vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy cả đội đang đứng chờ.

Thấy trang phục mới của Tri Hỏa, mọi người biết rằng cậu đã chuyển chức thành công, đều nhào lên lên chúc mừng.

Lần đầu tiên, Tri Hỏa cảm thấy được chuyển chức là chuyện cực kỳ vui sướng, bởi cậu giờ phút này có thể chia sẻ niềm hạnh phúc với đồng đội của mình.

29. Quyển 1 - Chương 29

“Nói như vậy, Âm Vô Dạ đã có bang hội?” Nhân nhĩ ngồi uống trà, Tri Hỏa hỏi.

“Đúng vậy đó, mới rồi đi hỏi dò, những người đeo cùng một loại huy hiệu là trong một bang hội.” Gật đầu trả lời, Hàn Ly đứng trong phòng trọ nhìn xuống dưới đường, ở ngã tư có rất nhiều người đeo huy hiệu.

“Tri Hỏa, cậu định lập bang sao?” Thu hồi ánh mắt, Hàn Ly đặt câu hỏi.

“Không muốn.” Hai chữ sạch sẽ lưu loát biểu đạt suy nghĩ của Tri Hỏa.

“Tại sao?” Hàn Ly thắc mắc, là đáng nam nhi người nào không muốn ở trò chơi mà khuynh đảo thiên hạ?

“Tôi chỉ đơn giản là không muốn, lập bang hội có rất nhiều chuyện phiền nhiễu, khó có thể tự do rảnh rỗi được nữa. Tôi không muốn bỏ lỡ nhiều thú vui trước mắt.”

Bởi vì trong những trò chơi trước đây, bang hội của Tri Hỏa bao giờ cũng là lớn nhất, cho nên áp lực cậu gánh vác cũng là nặng nhất. Hiện giờ tận hưởng sự nhàn nhã khó có được mà chơi cho đã, cậu không nghĩ sẽ quảng tất cả mà ôm việc vào người.

“Còn mấy đứa?” Hàn Ly quay đầu nhìn về những người khác.

“Tôi cũng không muốn. Chơi trò chơi thôi mà, chính là nên hưởng thụ thoải mái, làm sao phải bon chen tranh đấu chứ?” Lưu Ly nhún vai nói ra suy nghĩ của mình.

“Anh đồng ý với hai người.” Hải ôn hòa mỉm cười trả lời.

“Tôi không ý kiến. Các cậu tự tính toán.” Bắc Hoàng Minh lạnh lùng đáp một câu, liền quay đầu ngắm phong cảnh ngã tư đường phố.

Đây là lần đầu Bắc Hoàng Minh tham gia trò chơi, hẳn đương nhiên cũng muốn thành lập bang hội, xưng bá thiên hạ, đây đều là khát vọng của bất kỳ ai. Nhưng hẳn biết Tri Hỏa đã rất mệt mỏi. Lúc nhắc đến chuyện lập bang, hàng lông mày xinh đẹp của cậu ấy đều nhăn tít lại, cho nên Bắc Hoàng Minh liền đứng về phía cậu. Chỉ cần Tri Hỏa cảm thấy vui vẻ là được.

Hàn Ly quay đầu nhìn Nguyệt Lượng còn chưa phát biểu ý kiến, biết rằng Nguyệt Lượng cho dù đứng về phía nào, cũng không được ích gì, thở dài liền buông tha.

Quên đi, chỉ có nhân nhã mà dạo chơi cũng không tồi, từng ở trò chơi khác khá nổi tiếng nên Hàn Ly rất nhanh thông suốt. Dù sao y cũng vô cùng hiểu sự thống khổ mệt mỏi một khi đã có chút thanh danh.

“Ha ha, thế thì chúng ta phải lo hưởng thụ trò chơi sao cho thật thống khoái!” Tri Hỏa vui vẻ cười to, cậu hết sức cao hứng khi đồng đội có cùng suy nghĩ với mình.

“Muốn phát điên một mình ông điên đủ rồi.” Lưu Ly trợn trắng mắt.

“Này này, bà là ý gì hả!” Tri Hỏa bắt mồm kêu.

“Chính là ý trên mặt chữ đó.”

Nhìn hai người mải cãi nhau, Hải như cũ mỉm cười dịu dàng. Bắc Hoàng Minh thì ngay cả đầu cũng không nhích một phân, Nguyệt Lượng có chút mơ hồ nhìn mọi người, Hàn Ly bắt đầu dĩ cười khổ.

—

“Thằng nhãi thối tha này, định làm gì hả!”

Đột nhiên, ở ngã tư đường truyền đến một trận xôn xao, đám người Tri Hỏa cũng bị dời đi sự chú ý quay sang đó nhìn.

Trên đường, một đám người đeo huy hiệu hình ngọn lửa vây quanh một người mặc áo choàng đen che kín người, tuy rằng thấy không rõ, nhưng nhìn thân hình có lẽ là nam nhân.

“Ôi dào, thật không có sáng tạo chút nào. Trông như diễn kịch cổ cường đạo ức hiếp dân lành ấy.” Lưu Ly khinh thường nói, trong nháy mắt thấy một hột lạc vô miện.

“Bà làm như ai cũng có đầu óc mà sáng tạo cho bà. Nhìn bọn này già đầu đến vậy, có nghĩ ra ý khác mới là lạ.” Tri Hỏa nhảm chán đáp lại Lưu Ly.

“Là đám anh chị máu mặt ở khu này đấy, đừng có xem thường chúng.” Đột nhiên một giọng nam đáng yêu vang lên.

Quay đầu nhìn, mọi người liền trông thấy một thiếu niên miêu tộc trông rất dễ thương.

Hàn Ly vừa nhìn thấy hắn, lộ ra biểu tình kinh ngạc. Chỉ tiếc lúc ấy lực chú ý của mọi người đều đặt trên người thiếu niên kia nên không phát giác.

Biết Hàn Ly nhận ra mình, Hỏa Luyện tà tà cười, nhưng không nói gì.

“Thật vậy chẳng? Đúng là nhìn không ra, bọn họ lại lợi hại thế nha.” Đôi mắt Lưu Ly lập tức sáng rực, vì nhóc con này đáng yêu quá độ, nàng không tự chủ được mà nhích đến gần.

“Ha ha, nhiều việc không thể chỉ nhìn bề ngoài mà đánh giá nha.” Hỏa Luyện cười, vẻ mặt thần bí.

Người sáng suốt vừa nghe liền có thể nhận ra thâm ý trong lời hắn, chỉ tiếc Lưu Ly đang bị nam sắc mê hoặc nghe không nổi.

“A!” Ngay lúc đó tiếng kinh hô của đám người đem lực chú ý của họ quay trở lại.

Chỉ thấy 5, 6 người cùng nhau bao vây cậu thanh niên mặc áo choàng, nhưng không biết cậu ta sử dụng phương pháp gì, thân thủ nhanh nhẹn né tránh được tất cả công kích ập đến.

“Thực vô cùng nhanh nhẹn.” Bắc Hoàng Minh tán thưởng.

Mắt thấy những gã này sắp thua đến nơi, lúc thể diện dần mất hết, một ám tiễn chợt bắn ra từ phía đám người đang đứng, mục tiêu chính là chàng trai kia.

Cậu ta tuy rằng phát hiện ra, đáng tiếc thân thể không theo kịp, áo choàng bị cắm thủng, chậm rãi tuột xuống đất.

“Cổ Lam!” Trông thấy dung mạo cậu thanh niên, Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh kinh ngạc hô lớn.

30. Quyển 1 - Chương 30

“Cổ Lam!”

Thanh niên trước mắt chính là người với Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cùng nhau vượt qua quãng thời gian tân thủ. Nhưng nhìn Cổ Lam lúc này, Tri Hỏa có chút mơ hồ. Cậu ta chính là Cổ Lam có chút gian trá lại lơ đãng trước kia sao?

Lúc này Cổ Lam mặc trang phục đạo tặc đen tuyền từ đầu đến chân. Tóc tím buộc thành đuôi ngựa, mắt tím gần như trong suốt giờ đây phủ đầy hàn khí nhìn đối thủ, cả người tỏa ra một loại khí chất làm người ta nảy sinh ra lỗi giác rằng, đến hơi thở cậu ta cũng lạnh như băng tuyết.

“Các cậu biết người này?” Nghi hoặc nhìn Tri Hỏa đang khiếp sợ, điều làm Hàn Ly kinh ngạc chính là đến Bắc Hoàng Minh luôn lãnh đạm giờ đây cũng nhũn mày.

“Ừ, từng cùng chung một đội.” Làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, lần này Bắc Hoàng Minh lại mở miệng trả lời.

Bắc Hoàng Minh trước kia đã cảm thấy Cổ Lam không hề đơn giản, nhưng là không nghĩ tới đến lúc gặp lại, cậu ta thay đổi chóng mặt thế này.

“Hừ, còn thật không nghĩ tới bang chủ bang Diệm Phi danh tiếng ngất trời lại là tiểu nhân thích bắn lén.” Cổ Lam nhếch khóe môi xinh đẹp, lạnh lùng cười.

Cổ Lam vừa dứt lời, đám người vây xem theo phản xạ nhìn về hướng mũi tên bay ra, một nam cung thủ khoác áo choàng đỏ bước ra, trên mặt không có chút áy náy.

“Hừ, những lời này nên là tao nói mới đúng. Mà còn không mau đem hội chương đã đánh cắp giao ra đây.” Nói đến đây, hắn ta lộ ra biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi.

Lời bang chủ kia vừa nói ra, người xung quanh đều một trận kinh hô.

“Hội chương? Là cái gì đấy?” Tri Hỏa có chút không hiểu hỏi.

Những người khác cũng vẻ mặt mơ hồ, hiển nhiên không ai biết chuyện này.

“Đó chính là sinh mệnh của bang hội. Các anh có lẽ không biết, Âm Vô Dạ ban ra một cái nhiệm vụ, chỉ cần thu thập đủ 100 huy chương của bang hội, vậy có thể được cấp một lãnh thổ riêng. Có nghĩa là, một người có thể làm chủ cả một thành phố trong bốn khu bao quanh đại lục trung ương.” Kết quả vẫn là Hỏa Luyện trả lời thắc mắc của bọn họ.

“Nhóc con cậu biết thật nhiều thứ nha.” Lưu Ly thần tình sùng bái nói.

“Ha ha, tầm tạm thôi.” Gãi đầu, Hỏa Luyện đáng yêu nở nụ cười.

“Nguy rồi.” Bắc Hoàng Minh một bên nghe Hỏa Luyện giải thích, một bên theo sát tình hình đột nhiên kêu lên.

Mọi người đưa ánh mắt một lần nữa trở về đường lớn, đều hít sâu một trận.

Thế trận thật lớn a.

Trong lúc Cổ Lam và tên bang chủ kia phân biệt trái phải, hội viên bang Diệm Phi đều chạy tới, hiện tại trên đường đông đặc người của bọn họ.

“Cậu đi cũng không làm được gì.” Nhìn ra tâm tư của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh nhanh tay tóm lấy cậu.

“Cậu ấy nói thế nào cũng là bạn của chúng ta, không thể đứng nhìn cậu ấy bị khi dễ được.”

“Bọn họ nhiều người như thế, cho dù cả đội đều xông lên, cũng chưa chắc đã cứu được cậu ta.” Tuy rằng cảm thấy có chút áy náy với Cổ Lam, nhưng Bắc Hoàng Minh không hy vọng mọi người chịu hy sinh vô ích như thế.

“Các anh muốn giúp cậu ta?” Hỏa Luyện đột nhiên xem mồm nói.

“Đúng vậy.”

“Vậy được rồi, nhớ rằng các anh nợ tôi một lần nha.” Dứt lời, Hỏa Luyện liền từ lầu hai nhảy xuống, gia nhập vào đám đông hỗn loạn.

Đám người Tri Hỏa thấy thế, cũng chạy xuống lầu.

—

“Cậu là. . .” Bang chủ bang Diệm Phi trừng to mắt đánh giá Hỏa Luyện đột ngột xuất hiện, tựa hồ nhớ tới cái gì, kinh ngạc kêu to, “Cậu là bang chủ bang Sphinx, một trong 5 đại bang hội – Hỏa Luyện!”

Nghe tới thân phận của Hỏa Luyện, những người khác đều vô cùng giật mình. 5 đại bang hội trên đại lục tượng trưng cho địa vị ra sao, không người chơi nào là không rõ. Có thể nói bọn họ đối với Âm Vô Dạ hiện tại mà nói, đều coi như truyền thuyết được xưng tụng, mà hiện giờ lại có thể tận mắt gặp, làm sao không hưng phấn cho được?

“Ha ha, anh có biết tôi, vậy cũng dễ nói chuyện hơn. Tôi bảo anh ta đem hội chương trả lại cho anh. Anh hôm nay coi như bỏ qua cho anh ấy, vậy được không?” Hỏa Luyện như trước mang tuyệt kỹ vẽ mặt tươi cười đáng yêu ra thương thảo.

“Này. . . Hình như không hay cho lắm.” Bang chủ Diệm Phi chần chờ một chút, dù sao việc này liên quan đến danh dự toàn bộ bang hội.

“Không thể vì tôi nể một chút mặt mũi sao?” Hỏa Luyện chớp đôi mắt to, ngây thơ hỏi.

Quả nhiên, bang chủ kia tiếp tục lưỡng lự. Nghe đồn bang chủ Sphinx là nhân vật tuyệt đối lừa chết người không thềm đèn mạng, khi người này càng sinh khí, sẽ càng cười đến đáng yêu. Đắc tội đến người của người này có khi làm sao mà chết cũng không rõ.

“Cậu đã mở lời, vậy hôm nay tôi trước hết buông tha cho cậu ta.”

“Cám ơn.” Giải quyết xong, Hỏa Luyện xoay người đi đến trước mặt Cổ Lam, đưa tay chờ cậu ta giao hội chương.

Cổ Lam cũng thành thật đưa ra, cậu kỳ thật đã sớm hiểu được tình thế giờ này là tuyệt đối bất lợi. Nếu Hỏa Luyện không ra mặt, cậu chắc chỉ chờ bị giết về cấp 1, cho nên hiện tại có đường lui, cậu đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Lấy được hội chương, người bang Diệm Phi cũng dần tản đi.

“Cám ơn cậu.”

“Muốn cảm ơn cũng không cần nói với tôi, phải nói với bọn họ mới đúng.” Hỏa Luyện chỉ chỉ đám Tri Hỏa đứng ở phía sau cậu.

“Tri Hỏa?” Cổ Lam quả nhiên kinh hãi.

“A, giải quyết xong chuyện phiền toái, tôi phải đi đây. Nhớ là các cậu thiếu tôi một món nợ nha.” Hỏa Luyện trông thấy đám Hàn Ly có ý định đuổi theo, vội vàng đào tẩu.

“Cậu tên là gì?”

“Tôi tên Hỏa Luyện, nhớ kỹ nhé!”

31. Quyển 1 - Chương 31

Trông thân ảnh Hỏa Luyện dần đi xa, một hồi lâu sau Cổ Lam mới quay đầu liếc mắt nhìn Tri Hỏa, lạnh lùng mở miệng nói: “Cậu là đồ ngu hả?”

“Hả?” Ngốc một hồi, Tri Hỏa có chút không hiểu nhìn Cổ Lam, sao cậu ta lại nói thế?

“Vì tôi mà đi thiếu nợ ân tình thẳng nhóc Hỏa Luyện kia. Hừ, quả nhiên đủ ngu ngốc.” Khinh thường nói, đôi mắt trong veo của Cổ Lam giờ chỉ còn lạnh lùng thấu xương.

Bang chủ Hỏa Luyện của Sphinx – một trong năm đại bang hội trên đại lục nổi danh khôn khéo, chỉ cần thiếu nợ hãn, bình thường còn rất khó trả hết, chỉ có không ngừng bị hãn áp bức, cho đến khi hoàn toàn không còn giá trị lợi dụng.

Nhìn Cổ Lam xa lạ trước mặt không cách ứng phó, Tri Hỏa chẳng biết làm sao cho phải, theo phản xạ quay đầu nhìn Bắc Hoàng Minh đứng sau mình, không nói gì hướng hãn cầu cứu.

Khẽ thở dài, Bắc Hoàng Minh ôm lấy vai Tri Hỏa, an ủi cậu, rồi mới ngẩng đầu nhìn Cổ Lam nói: “Thiếu nợ Hỏa Luyện là chuyện của chúng tôi, không quan hệ đến cậu. Bọn tôi muốn cứu cậu liền cứu thôi, không cần cậu phải lo.”

“Tôi đây không thích thiếu nợ các cậu.”

“Thế tôi liền càng muốn cho cậu thiếu nợ.” Hừ lạnh một tiếng, Bắc Hoàng Minh cười đến hung tàn.

Trán mọi người liền nổi hắc tuyến.

Trước kia sao lại không phát hiện ra tên Bắc Hoàng Minh này ác độc như thế?

“À, vậy cũng được, mặc cho cậu cao hứng.” Dứt lời, Cổ Lam không chút lưu luyến xoay người rời đi.

“Cổ Lam!” Tri Hỏa gọi lại.

Dừng bước lại, Cổ Lam quay đầu nhìn cậu, trên mặt như trước không chút thay đổi.

“Cậu, cậu tại sao lại biến thành thế này?” Tri Hỏa không thể chấp nhận như vậy, cũng không thể lý giải nguyên do.

Cổ Lam là người bạn đầu tiên cậu gặp được trong Âm Vô Dạ, ở trong lòng Tri Hỏa giữ một vị trí không thể thay thế. Lúc trước không liên lạc được với cậu ta, vẫn luôn là nỗi tiếc của Tri Hỏa. Nhưng hiện giờ gặp lại, Cổ Lam thay đổi quá lớn, khiến cho cậu vô cùng kinh ngạc.

“Biến thành như này? Biến thành như nào? Cậu có từng chân chính nhận thức được tôi?” Nhún vai, Cổ Lam cười nhạo Tri Hỏa khờ dại.

Rũ mắt, Tri Hỏa không nói gì nữa.

Nhìn khuôn mặt trẻ con đáng yêu của Tri Hỏa mang đầy nét đau thương, Cổ Lam có chút không đành lòng, lại tìm cách kìm nén cảm xúc của mình lại.

Thực xin lỗi, Tri Hỏa, chính là... Cậu đừng bao giờ lại gần tôi, thế cũng tốt hơn, bởi vì tôi tuyệt sẽ không tin ai nữa!

“Cậu bị ngu hả?” Bắc Hoàng Minh lạnh lùng nói ra một câu.

“Cái gì?” Cổ Lam lần đầu tiên phát hiện người có thể dễ dàng khơi mào lửa giận của cậu ta chính là tên Bắc Hoàng Minh này.

“Cút liền cút đi, đừng nói nhảm nhiều. Để cậu ấy phải khóc, tôi tuyệt đối giết chết cậu.” Ánh mắt lạnh băng giống như mũi tên cắm ngập tâm can, Cổ Lam không tự giác mà run rẩy, con người này thật không đơn giản chút nào.

Hừ lạnh một tiếng, Cổ Lam liền rời đi .

“Tri Hỏa, nhóc đừng khổ sở nha, nào nào.” Hàn Ly có chút đau đầu nhìn Tri Hỏa đang cố kìm chế rơi nước mắt.

“Tôi không khóc.” Quạt cường phủ nhận, Tri Hỏa cũng không nghĩ tới chính mình lại yếu đuối vậy, bị Cổ Lam nói cho mấy câu liền biến thành thế này.

Cùng với chính mình ngày xưa luôn kiên cường khác hoàn toàn, từ bao giờ cậu lại rũ bỏ hết phòng bị với những người này? Có thể trước mặt bọn họ không thềm để ý hình tượng mà làm nũng?

Do công việc của dòng họ, cha mẹ Tri Hỏa từ lúc cậu còn nhỏ cũng không trông nom cậu tử tế. Vì để cha mẹ yên tâm, Tri Hỏa vẫn luôn tỏ vẻ kiên cường, chính là bên trong vẫn luôn là một đứa nhỏ khao khát được yêu thương chăm sóc. Hiện giờ, vì gặp được những người bạn thật đáng tin cậy, tính cách thích làm nũng liền bộc lộ.

“Đúng vậy rồi, cậu không khóc, không có khóc nha.”

“Đúng là thế mà.”

“Đi thôi.” Một hồi đắm chìm trong ánh mắt của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh liền kéo hắn đi về phía sau.

“Đi đâu cơ?”

“Cậu không muốn biết căn cứ sự tình sao?” Hơi hơi nhếch khóe môi, Bắc Hoàng Minh nói ra tiếng lòng của Tri Hỏa.

Mở to mắt, Tri Hỏa cuối cùng nở nụ cười.

“Này này, mấy người có phát hiện ra không, bầu không khí giữa hai người bọn họ lúc này rất là không bình thường.” Hàn Ly có chút hoang mang nói.

“Còn chờ anh nói sao?” Trợn trừng mắt, Lưu Ly khinh thường buông một câu.

Người sáng suốt vừa nhìn có thể nhận ra, giữa Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh luôn tồn tại một loại gắn kết cùng ăn ý không thể xem nhẹ, cho dù tính cách hai người hoàn toàn bất đồng, cũng không chút nào tổn hại đến loại cảm nhận này.

Có đôi khi Lưu Ly thậm chí cảm thấy được, tuy rằng Tri Hỏa cùng bọn họ đang đùa giỡn, Bắc Hoàng Minh chỉ im lặng đứng một bên, mà trong lúc đó vẫn như có một hàng rào vô hình bao bọc lấy hai người, không có bất luận ai xen vào được.

“Có một số việc, chúng ta đứng nhìn là được, không cần thiết phải nói ra.” Hải ôn hòa cười, con người xám bạc xinh đẹp đang đầy ý tứ sâu xa.

“A, đúng vậy.” Cười cười, Lưu Ly và Hàn Ly liếc nhìn nhau, hết thấy đều giữ yên lặng.

Mà Nguyệt Lượng về mặt mờ mịt ngó qua ba người, không hiểu bọn họ đang nói đến chuyện gì.

32. Quyển 1 - Chương 32

“Trò chơi này có cả thợ săn tiền thưởng?” Từ công hội thợ săn tiền thưởng đi ra, Tri Hỏa kinh ngạc thấp giọng nói.

“Trong đây còn có cái gì không có khả năng phát sinh.”

“Vậy hóa ra Cổ Lam là thợ săn tiền thưởng?”

“Ừ, không sai, trên ngực cậu ta gắn huy hiệu thanh kiếm giao với ma trượng, đại biểu cho thân phận thợ săn.” Lần này là Hải mở miệng giải thích.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, anh cố ý lên mạng chính phủ tham quan một chút, nắm được rất nhiều tin tức. Nếu một đội ngũ mà thiếu đi sự liên kết với các luồng thông tin bên ngoài, sẽ có thể gây hậu quả nghiêm trọng. Hải hiện tại đã nhận thức rõ ràng điểm này.

Nhìn Tri Hỏa lại lâm vào trầm tư, Bắc Hoàng Minh không chút lưu tình cốc đầu cậu, “Đừng ngẩn người ra như thế. Dù sao cậu bây giờ cũng tìm không ra Cổ Lam, đợi đến lúc gặp lại cậu ta, cậu lo tìm cách làm cậu ta bớt cảnh giác mình cũng chưa muộn.”

Ôm cái đầu bị cốc đến đau, Tri Hỏa đáng thương giương mắt nhìn Bắc Hoàng Minh, thầm mắng hấn bạo lực, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, bởi vì những lời Bắc Hoàng Minh nói đến tất cả đều là chuyện cậu đang suy nghĩ.

“Thế nhưng mà, giờ chúng ta nên làm gì?” Hàn Ly nói ra vấn đề hiện tại.

Quả nhiên, y vừa nói xong, tất cả mọi người lại lâm vào yên lặng.

Thở dài một hơi, Hàn Ly biết ngay bọn họ không có suy nghĩ đến chuyện này.

“Anh nghĩ...” Hải cất tiếng, thanh âm luôn luôn vững vàng giờ đây lại xuất hiện một tia run rẩy, “Chúng ta cần phải nhanh chóng luyện cấp, càng nhanh càng tốt, bởi vì... Chúng ta hiện tại đã bị mấy chục bang hội phát lệnh truy sát.”

“Cái gì cơ!” Trùng lớn mắt nhìn Hải, mọi người chờ anh giải thích.

“Cụ thể chuyện tình là sao, anh cũng không rõ ràng lắm. Nhưng hình như có mấy chục bang hội gì đó bị trộm đồ, đồ gì cũng có, duy nhất giống nhau chính là toàn món xa xỉ giá trị rất cao. Hơn nữa, kẻ trộm còn lưu lại lời tuyên bố ‘Ta là thành viên tiểu đội Liệt Dương’, cho nên hiện tại cả nhóm đều đang bị truy nã.”

Hải ngày hôm qua vừa lên trang diễn đàn chính phủ liền suýt bị hù chết. Trên đó nhan nhản khắp nơi đều là những bài post thông báo sẽ diệt trừ bọn họ.

“Tuy rằng thực hư không biết rõ ràng, nhưng chắc chắn có thể xác định đây là có người đang hãm hại đội chúng ta.”

“Cho nên, để bảo toàn tính mạng, chúng ta phải luyện lên đến cấp cao một chút đi.” Lưu Ly toát mồ hôi suy đoán.

“Vậy một bên cố gắng luyện cấp, một bên tìm ra kẻ đã hãm hại chúng ta.” Tri Hỏa cũng không để tâm lắm, dù sao bị người đuổi giết đường như cũng có chút cảm giác phiêu lưu mạo hiểm.

Liếc mắt nhìn Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh đương nhiên rõ ràng con người cậu có bao nhiêu ngang tàng, chẳng qua người nào nếu mới quen cậu nhất định sẽ bị gương mặt trẻ con kia lừa gạt.

—

Một đám mù đường nghe theo lời Hải vốn đã tự mình dày công nghiên cứu kỹ lưỡng, cuối cùng tìm được một địa phương tương đối vắng vẻ, rất thích hợp cho bọn họ luyện cấp.

“Khu rừng rậm này thật không tồi a.” Thanh đao của Lưu Ly xẹt qua một đường cắt đôi mình quá, lưu lại một món đồ trên mặt đất.

Sờ lên chiếc khuyên tai, Tri Hỏa lần đầu tiên sau khi chuyển chức gọi ra vũ khí của mình.

“Hồng!”

Một thanh kiếm nhỏ dài, toàn thân rực đỏ vững vàng nằm gọn trong tay Tri Hỏa, trên chuôi kiếm nạm ngọc hình thanh thập giá đỏ trong suốt. Kiếm trông khá đơn giản, nhưng sức mạnh lại không thể xem thường.

Vung tay lên, kéo theo một luồng lửa màu đỏ diễm lệ, quai quanh người Tri Hỏa đều biến mất không còn bóng dáng.

“Chắc, nguyên một đám lợi hại luôn.” Nhìn nhóm bạn thực lực cao cường, Hàn Ly thấp giọng.

Hải đứng cạnh Nguyệt Lượng một bên trông coi bảo vệ bọn họ, thỉnh thoảng lại bắn lên qua một mũi tên.

“Tri Hỏa, tránh.”

Nghe nhắc nhở của Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa nhanh nhẹn nhảy né qua bên cạnh, nơi cậu vừa rồi mới đứng giáng xuống một trận sấm sét, quái nơi đó toàn bộ bị tiêu diệt.

Nhìn lại, Bắc Hoàng Minh hơi thở thập phần ổn định, nhìn không ra bộ dáng chật vật của kẻ vừa niệm thuật công kích phạm vi khổng lồ.

“Minh, cậu không có sử dụng vũ khí!” Nhìn tay Bắc Hoàng Minh trống không chẳng cầm vật gì, Tri Hỏa kinh ngạc kêu to.

“Có gì kỳ quái, cậu lúc nào thấy tôi dùng qua vũ khí?” Coi thường nhìn Tri Hỏa vẻ mặt ngạc nhiên, Bắc Hoàng Minh hỏi.

“Ồ. . .” Những lời này hỏi lại Tri Hỏa, cậu thực ra chỉ thấy có một lần Bắc Hoàng Minh dùng vũ khí, đó là khi hắn còn mới bắt đầu chơi. Từ sau khi chuyển chức, đúng là chưa từng thấy Bắc Hoàng Minh sử dụng qua vũ khí.

“Chẳng lẽ cậu không có vũ khí?” Tri Hỏa tò mò hỏi.

“Sao có thể vậy.” Bất đắc dĩ thở dài, Bắc Hoàng Minh hết sức băn khoăn Tri Hỏa ở trong trường học luôn luôn thông minh là thế, sao vô trò chơi lại ngốc thế này.

Nhưng cũng chẳng sao... Ngốc nhưng đáng yêu là được.

“Vậy cậu sao không dùng?”

“Đổi phó thứ vớ vẩn này, không cần dùng.” Cười tự mãn, Bắc Hoàng Minh vung tay lên, lại là một tràng tiếng sấm dội xuống.

Hắn thật là ma pháp sư sao?

Thần tình hắc tuyến nhìn Bắc Hoàng Minh thoải mái niệm hết thuật này đến chú khác, mọi người toát cả mồ hôi hột.

Cùng với cấp bậc không ngừng lên cao, ý cười trên mặt cả đám càng lúc càng hơn hớn.

“Ha ha, thế này thì bà còn sợ bố con đứa nào?” Lưu Ly điên cuồng cười lớn.

“Hình tượng, chú ý hình tượng nha, Lưu Ly.” Hàn Ly xấu hổ lén nhìn Lưu Ly không có chút bộ dáng thực nữ nào, lại quay về nhìn Nguyệt Lượng ngoan ngoãn bên cạnh, không khỏi cảm động. Nguyệt Lượng thật sự rất ngoan nha.

“Hứ, ai cần ông anh lo.” Làm mặt quỷ với gà mẹ Hàn Ly, Lưu Ly ngồi xuống nghỉ ngơi cạnh Tri Hỏa.

“Chúng ta hôm nay liền ở lại trong này đi.” Hải ngẩng đầu nhìn màn đêm dần đen kịt, đề nghị.

Mọi người gật đầu, chia nhau đi kiếm củi, sửa soạn ở lại qua đêm.

33. Quyển 1 - Chương 33

Ngồi dưới đất, Lưu Ly cúi xuống tựa cằm lên đầu gối, nhìn Đóa Miêu Miêu ở bên cạnh Tri Hỏa ăn thịt nướng đến quên trời đất, đột nhiên mở miệng hỏi: “Rốt cuộc làm sao mới có thể bắt một con thú cưng về nuôi nhỉ?”

“Sao đột nhiên hỏi cái này?” Mọi người đều ngừng tay, nghi hoặc ngược nhìn Lưu Ly.

“Ba mẹ tôi không cho tôi nuôi thú cưng, nên tôi muốn trong trò chơi nuôi một bé cho cho đỡ ngiễn. Nhắc mới nhớ, Tri Hỏa, ông rất cuộc như nào mà thu phục được Đóa Miêu Miêu thế?”

“Dùng thịt nướng.” Tri Hỏa không đầu không đuôi ném ra một câu.

“A?”

“Con mèo háu đói này để được ăn thịt nướng tôi làm, liền tự nguyện trở thành thú cưng của tôi.” Nhún vai, Tri Hỏa tiện tay xé một miếng thịt dứt cho Đóa Miêu Miêu, mà Đóa Miêu Miêu bên này trầm mê ăn uống, cũng chẳng thèm để ý chuyện Tri Hỏa nói nó là đồ tham ăn.

“Thật sự hạnh phúc a.” Lưu Ly biểu tình hâm mộ.

“Hạnh phúc?” Cười cười, Tri Hỏa cũng không phản bác.

Đồ mèo này có đôi khi so với cậu còn ra tướng chủ nhân hơn, dù vậy... Ánh mắt nhìn theo Đóa Miêu Miêu ăn đến quên lối, Tri Hỏa lại nở nụ cười, có những cảm nhận chỉ tự mình biết rõ nha.

Nhìn đến tia mỉm cười ôn nhu khó thấy được của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh đột nhiên thực ghen tị với Đóa Miêu Miêu, lại phát hiện ra mình đang nghĩ đến cái gì, Bắc Hoàng Minh xấu hổ dời tầm mắt.

“Hôm nay là trăng tròn a.” Ngẩng đầu, Đóa Miêu Miêu nhìn vầng trăng treo trên cao, giọng nói có chút cảm thán.

“Xảy ra chuyện gì?” Nghi hoặc nhìn Đóa Miêu Miêu đột nhiên trở nên rất kỳ quái, Tri Hỏa luôn cảm thấy Đóa Miêu Miêu không chỉ là một mèo yêu bình thường, nó thực thần bí.

“Các người hôm nay tới nơi này coi như là có duyên đi, cho các người xem một chuyện thú vị.” Đóa Miêu Miêu đứng lên, ý bảo mọi người đuổi theo nó.

Tuy rằng không rõ rốt cuộc là chuyện gì, những mọi người vẫn nghe lời đi theo.

Rừng rậm ban đêm tĩnh lặng có chút quỷ dị, nhưng tất cả đều không nói gì, chỉ lặng lẽ theo sát phía sau Đóa Miêu Miêu, từng bước một đi về phía trước, cũng không hỏi đích đến là đâu.

“Tới rồi.” Dừng bước, Đóa Miêu Miêu nhìn ra hồ nước thật lớn trải dài trước mặt.

“Cái gì cũng không có?” Tri Hỏa là người đầu tiên cất tiếng hỏi.

“Chờ một chút, lập tức có.”

Đóa Miêu Miêu vừa mới nói xong, tất cả mọi người kinh ngạc mở to mắt, nhìn quang cảnh biến hóa trước mắt.

Hồ nước vĩ đại đột nhiên bốc lên một làn sương trắng, bao phủ toàn bộ hồ, tạo ra cảm giác mờ ảo không thực. Nhiều tia sáng bạc ló ra trên mặt nước, chung quanh dập dềnh gợn sóng, tạo ra những vệt sáng lấp lánh trông rất giống đom đóm, nhưng có lúc nhìn lại như không phải.

Không tới một lúc sau, sương trắng dần tản ra, tuy rằng không hoàn toàn biến mất, cũng không còn cản trở tầm mắt nữa. Lúc này, nguyên bản hồ nước không có một vật lại xuất hiện một bảy kỳ lân một sừng vô cùng mỹ lệ, màu trắng có, màu đen cũng có. Trong đó hấp dẫn ánh nhìn người khác nhất là con đầu đàn toàn thân tuyết trắng, quanh mình tỏa ra ánh sáng cầu vồng xinh đẹp, thần thánh tới mức làm người ta chỉ muốn quỳ rạp xuống mà thờ phụng nó.

“Thật đẹp quá.” Như người mất hồn mà lảo lảo, Hàn Ly không một lần chớp mắt, ra sức chiêm ngưỡng cảnh tượng này.

Mọi người cũng đều giống nhau, trầm mê trong khung cảnh thần kỳ.

Trong mắt Nguyệt Lượng để lộ ra một tia cuồng nhiệt, bản năng một nhà thiết kế trong cô bị đánh thức, lúc này cô chỉ muốn đem những gì mình nhìn thấy vẽ thành một bức tranh hoàn hảo.

“Sao lại dẫn người chơi đến đây?” Đột nhiên, một thanh âm mềm mại kéo mọi người quay lại thực tại.

Lấy lại tinh thần, mọi người mới nhận ra mới đây là giọng của kỳ lân đầu đàn kia, mà rõ ràng nó đang hướng Đóa Miêu Miêu mà hỏi.

“Cảnh đẹp hiếm gặp, đương nhiên cần có người khác tới chiêm ngưỡng.” Đóa Miêu Miêu nhìn ra kỳ lân cũng không có vẻ giận dữ, cười trả lời.

“Người luôn tùy hứng làm bậy kiểu này.” Bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt kỳ lân dừng ở trên người đám Tri Hỏa.

Bị đôi đồng tử bạc thâm sâu kia liếc đến, mọi người có cảm giác như bị xuyên thấu, không tự giác mà cùng dờn tầm mắt.

Duy chỉ có Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh không lảng tránh.

Vừa lòng cười cười, ngựa một sừng nói: “Không có việc chắc người cũng không dễ dàng đến gặp chúng ta, nói đi, lần này có chuyện gì?”

“Ha ha, người cũng hiểu ta đấy, chỉ là muốn giúp đám này tìm thú cưng, chịu đem một đứa nhỏ giao qua đây không?”

Thú cưng? Nó thật đúng là chuyện gì cũng nói ra được a. Bất đắc dĩ lắc đầu, kỳ lân trông về phía sau ngấm bầy con nhỏ một lượt, ánh mắt dừng ở đứa út.

“Các người lại đây xem nào, ai làm Lục nhi yêu thích, nó liền là của người đó.”

Vừa nghe có thể thu kỳ lân làm thú cưng, ánh mắt mọi người đột nhiên sáng ngời, từng người một tiến lại gần nó.

Tri Hỏa bởi vì đã có Đóa Miêu Miêu, cho nên cũng không tham gia đám náo nhiệt này, mà Bắc Hoàng Minh không nghĩ sẽ nuôi thú cưng gì đó, cho nên hai người bọn họ đứng nguyên tại chỗ.

“NPC của trò chơi này chỉ số thông minh cũng quá cao đi, ngay cả quái cũng thông minh như thế.” Chắc lưỡi lấy làm kỳ lạ, Tri Hỏa phi thường bội phục người tạo ra trò chơi này.

“Chúng nó đều không phải quái bình thường.”

“Hừm, thế thì là gì?”

“Không biết.”

Bất mãn lườm Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa không thèm hỏi thêm nữa.

Lục nhi không để ý đến bất kỳ người nào tiến lại gần, nó là kỳ lân một sừng, không muốn làm sủng vật của người khác. Nhưng khi ánh mắt nó dừng lại trên người Bắc Hoàng Minh, đồng tử bạc lấp lánh, liền chủ động đi tới.

“Ha hử, xem ra Lục nhi rất thích người nha.” Nhìn Lục nhi dựa sát vào Bắc Hoàng Minh mà làm nũng, kỳ lân đầu đàn mỉm cười.

Nhún vai, Bắc Hoàng Minh cũng không để ý nhiều, ần xuống nút thu phục thú cưng trên thanh trạng thái, thu nhận Lục nhi.

Hệ thống thông báo: người chơi Bắc Hoàng Minh thu phục thánh thú làm sủng vật.

Thánh thú? Hải nghe đến từ này, hơi hơi sững sốt, ánh mắt dừng lại trên người Đóa Miêu Miêu, lộ vẻ trầm tư suy nghĩ.

“Tốt rồi, đặt tên cho nó đi.” Tri Hỏa bên cạnh sôi nổi chen vào.

“Gọi là Hỏa Diễm.” Nhắm mắt nghĩ ngợi, Bắc Hoàng Minh nói.

“Tại sao lại là Hỏa Diễm chứ? Nó cả người trắng bạc, một chút cũng không liên quan đến lửa nha.” Tri Hỏa nghiêm túc hoài nghi khả năng đặt tên của Bắc Hoàng Minh.

“Tôi thích là được.”

“Hử.”

Ngọn lửa sao?

Hải nhìn Tri Hỏa nổi giận đùng đùng, nở nụ cười, thực phù hợp với từ ‘ngọn lửa’ này nha.

“Hải, anh làm sao mà cười kỳ quái thế?” Nguyệt Lượng hơi sợ, dè dặt hỏi.

“Ha ha, không sao cả.”

34. Quyển 1 - Chương 34

Tri Hỏa khoe miệng hơi co giật nhìn đám người vây quanh bọn họ, trong đó một kẻ có dáng đầu sỏ đứng nơi này không ngừng lớn tiếng chửi rủa.

“Hừ, lũ chúng trộm cắp vặt chúng bay không biết xấu hổ mà giở trò trong này, quả thực chính là bại hoại, đám bạn bã!”

“Nhanh lên, đem đồ đạc đã trộm lấy giao ra đây, như vậy bọn ông còn nhẹ tay một chút, bằng không, cứ chờ bị giết quay về cấp một đi!”

Vô lực ôm lấy cái trán, Hàn Ly hé mắt quan sát hai vị thủ lĩnh bên này, quả nhiên gặp Tri Hỏa đã muốn dấy lên lửa nóng hùng hực, cơ bản chỉ chút nữa thôi sẽ phát nổ. Mà Bắc Hoàng Minh tuy rằng vẫn là bộ mặt lạnh như băng, nhưng nếu để ý kỹ quanh người hẳn phả ra một loại hơi thở so với ngày thường còn lạnh buốt hơn, là có thể biết hẳn hiện tại tức giận đến mức nào.

Lũ ngu ngốc này.

Cuối cùng dời ánh mắt lia đến đám người đang hùng hổ gây sự, Hàn Ly đưa ra kết luận cuối cùng.

Bắc Hoàng Minh thu phục được thú cưng xong, cả đội đều nhất trí nên quay về thành thị gần đó để mua chút thuốc thang và nghỉ ngơi một thể. Ai ngờ mới vào thành liền gặp đám người ngu ngốc này, còn chặn đường bọn họ rồi lớn tiếng la lối.

“Chúng bay chính là đám trộm vặt đội Liệt Dương còn gì!”

Dẫn tới cả đồng ánh mắt khinh bỉ người chơi xung quanh ném cho bọn họ.

“Hàn Ly, bọn họ rốt cuộc đến bao giờ mới nói xong đây.” Ngáp một cái, Nguyệt Lượng tựa vào người Hàn Ly, tỏ vẻ mệt mỏi muốn chết.

“Ai biết, nhưng mà đã có người nhịn không được rồi, Nguyệt Lượng cứ chờ một chút đi.” Vỗ vỗ mu bàn tay Nguyệt Lượng, Hàn Ly đã liếc thấy Tri Hỏa khê động.

“Sao phiền thế nhỉ! Ông chú, chúng tôi đã nói rồi, không phải chúng tôi trộm đồ.” Trước khi Tri Hỏa kịp lên tiếng, Lưu Ly giành phần bùng nổ.

“Ông, ông chú? Con bé này sao dám gọi anh đây là chú hả!” Xưa nay luôn tự cảm thấy kiêu ngạo với dung nhan của mình, tên đầu sỏ bị làm cho tức đến mồm miệng lắp bắp.

“Cậu hẳn nói năng luyện thuyết, lắm mồm không dứt, chính là dấu hiệu đầu tiên chứng tỏ đã bước vào độ tuổi lão hóa.” Khinh bỉ liếc mắt nhìn người nọ, Lưu Ly hừ lạnh một tiếng.

Nói được đấy.

Tri Hỏa âm thầm khen ngợi, đừng nghĩ động vào cô nhỏ này là chuyện dễ.

“Cái, cái đứa con gái mất nết này! Nhóm chúng bay đã không biết hối cải, bọn ông hôm nay liền cho cả lũ chết không có chỗ chôn!”

Dứt lời liền vung đao chém về phía này.

“Ôi ôi nha, ông chú già thẹn quá hóa giận khi dễ thiếu nữ yếu ớt!” Lưu Ly cao ngạo ngẩng đầu cười, vung tay lên, thanh đoản đao liền hiện ra trên tay nhỏ.

“Thật sự là phiền toái, bây giờ người ngoài xã hội đều hung tợn thế này sao? Dứt lời liền đánh.” Lắc lắc đầu, Hàn Ly vô cùng mất hứng gọi ra vũ khí.

“Chắc là tố chất kém.” Mang vẻ tươi cười ôn nhu, lời nói cùng biểu tình của Hải hoàn toàn không tương xứng nhau, làm người ta cảm thấy rung mình.

“Ha ha, giờ mới được đánh, tôi không còn chút kiên nhẫn nào nữa!” Tri Hỏa cười to chuẩn bị xông lên, ai ngờ một trận sấm sét liền đánh xuống trước mặt cậu, dọn sạch một đồng người.

“Này cậu cũng đừng tranh của tôi chứ.” Quay đầu giận dữ trừng Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa tỏ vẻ bất mãn cực độ.

“Ai bảo cậu xuống tay chậm.” Ôn hòa đáp lại một câu, Bắc Hoàng Minh không thèm để ý lời cự nự của cậu.

“Cái gì! Chúng ta liền đấu xem ai hơn ai!” Tri Hỏa bị chọc tức.

“Tùy.”

“Thật đáng giận, bọn này dám khinh thường chúng ta, các anh em xông lên!” Thấy đội Liệt Dương bên kia thái độ nhờn nhợt như chơi đùa, đám người gây sự liền máu nóng bốc lên mặt.

Ai ngờ đầu lĩnh vừa mới nói xong, người vừa mới rồi đứng cạnh hắn ngay lập tức hóa thành một vệt sáng trắng tiêu thất.

‘Ông chú’ liền sợ ngây người.

“Kể tiếp là anh nha anh zai.” Hàn Ly mỉm cười tao nhã đáp lời.

Một trận rét lạnh ập tới sau lưng đám người, thật đáng sợ a a a.

“Chúng em đầu hàng.” Đầu sở vừa thấy tình hình không ổn, lập tức rớt rít xin tha mạng.

“Sặc, Hàn Ly anh làm gì mà ra tay mau thế hử, tôi còn chưa đánh thỏa thích mà.” Bất mãn thu hồi kiếm, Tri Hỏa oán giận lên tiếng.

“Tôi đâu có nghĩ bọn chúng dễ dọa thế chứ.” Nhún vai, Hàn Ly tỏ vẻ vô tội, trong lòng âm thầm khinh bỉ lũ người đó.

Thật là, không có bản lĩnh lại dám kiếm bọn ông đòi phiền phức.

“Nào, đem chuyện mấy người bị trộm đồ đặc kể lại ngọn ngành cho tôi.” Tri Hỏa bày ra bộ dáng hung hãn đi bức cung.

“Phụt.”

Nghi hoặc quay đầu nhìn Lưu Ly cười điên cuồng không dứt, Tri Hỏa nhíu mày hỏi: “Làm cái gì đấy.”

“Lạy ông, xin ông đừng có dùng cái mặt non choẹt của mình đi bức cung được không, chưa nói đến chuyện thu phục ai, ngược lại còn làm người ta dễ muốn cười nha.”

“Lắm chuyện.” Tri Hỏa thẹn quá hóa giận kêu lên.

Cậu đâu muốn thế, ai kêu trời sinh cái mặt cậu đã thế rồi.

“Thôi để tôi làm cho.” Hàn Ly tiếp nhận công tác từ tay Tri Hỏa, đối mặt với tên đầu lĩnh, lộ ra nét cười tao nhã.

“Lết qua đây coi, đem sự tình khai ra mau, bằng không...” Cười lạnh hai tiếng, Hàn Ly đe dọa mười phần uy lực.

Chịu đựng không nổi lời dọa dẫm của Hàn Ly, tên kia sợ tới mức đem mọi chuyện ra bẩm báo chi tiết.

Thả cho bọn chúng đi, mọi người trong đội sau đó mới ngồi xuống tiêu hóa đồng thông tin vừa rồi.

“Kẻ trộm thân thủ rất khá, nạn nhân ngay cả lúc mất đồ cũng không có cảm giác, mà sót lại chỉ có tờ giấy viết ‘Ta thuộc tiểu đội Liệt Dương’? Rõ ràng phải nhận ra ngay, đây là có người cố tình vu oan giá họa chứ.” Nhấn mặt nhú mày, Tri Hỏa đối với IQ đám người bị chôm đồ cảm thấy thất vọng, bảo sao bị chôm.

“Từ từ rồi sẽ tìm ra, người này lớn mật như thế, chắc chắn cũng có lúc bị lộ dấu vết.” Hải không nóng vội, an ủi.

“Cũng chỉ còn cách đây.” Gật đầu, đây là giải pháp duy nhất hiện tại.

“Đáng giận, đừng để ông biết là ai làm, không lộ da hân không được, dám hủy hoại thanh danh chúng ta!”

Tri Hỏa rống giận, đám bạn cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý sâu sắc.

Tất cả mọi người thiết lòng hy vọng đội Liệt Dương sẽ luôn tốt đẹp. Nhưng giờ lại bị người khác bôi nhọ hủy hoại danh dự, đây là tội lỗi không thể tha thứ.

35. Quyển 1 - Chương 35

Ngáp dài một cái, Hàn Phi Tường đi vào phòng học, mới vừa mở cửa, liền thấy Lý Dật nhào tới, sợ tới mức vội vàng né mình qua một bên.

“Cậu làm cái gì thế?” Nhấn títt mày, Tri Hỏa ngạc nhiên hỏi.

“Đại ca, cậu bị truy nã rồi, biết chưa?” Lý Dật kích động kêu to.

“Hả?” Trừng mắt nhìn, Hàn Phi Tường ngây người.

Nguyên lai đám người gây sự với bọn họ ngày hôm qua trốn thoát được, liền lên mạng chính phủ lan truyền sự tình, hơn nữa kịch liệt chữ bới cả đội, nói Liệt Dương tội ác tày trời, trộm đồ người ta, bây giờ còn dùng đến bạo lực. Tóm lại nói đến cực kỳ khó nghe, khiến cho những ai từng bị trộm qua vô cùng oán giận, phát động người chơi toàn lực tiêu diệt thành viên đội Liệt Dương.

“Đại ca, sự tình sao lại ra nông nổi này chứ?” Lý Dật khẩn trương hỏi, cậu ta không mong Hàn Phi Tường xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Khốn nạn!” Quả nhiên, Hàn Phi Tường tính tình nóng nảy vừa nghe xong ngọn ngành sự tình, lập tức nổi giận, “Ông sẽ chém chết lũ người dám lăng mạ đội của ông!”

“Đại ca, bình tĩnh một chút đã.” Lý Dật liếc mạng ghì chặt thắt lưng Hàn Phi Tường, đại ca nổi xung thật rồi.

“Cậu bảo tớ bình tĩnh sao hả! Tớ...” Hàn Phi Tường còn chưa dứt lời, đột nhiên cả người bị đổ nước ướt nhẹp. Nghi hoặc nhìn lại, chỉ thấy An Chấn Vũ lạnh lùng nhìn mình.

“Cậu làm cái trò gì đấy!”

“Thật có lỗi, trượt tay.” Cầm cái chai trong tay ném xuống, An Chấn Vũ điềm đạm trả lời.

Tên ngu ngốc này, đứng ở đây mà hò hét, hò hét giải quyết được vấn đề gì? Xoa bóp cái trán, An Chấn Vũ thực bất đắc dĩ. Nhưng hết lần này đến lần khác mình luôn để ý tới chuyện của đồ ngốc ấy, chỉ có thể vì cậu ta giải quyết phiền toái.

“Trượt tay cái quái gì hả!” Hàn Phi Tường vốn đang vô cùng điên tiết, giờ trong mắt càng bùng lên lửa giận, nếu không phải Lý Dật cố sống cố chết giữ chặt cậu, có lẽ cậu sẽ ngay lập tức xông lên đập cho An Chấn Vũ một trận.

“Quần áo ướt rồi, tôi dẫn cậu đi thay quần áo.” Đoạt lấy Hàn Phi Tường từ tay Lý Dật, An Chấn Vũ không buồn quay đầu lại liền kéo cậu ra khỏi phòng học.

Chuyện gì đang xảy ra đây? Đám sinh viên trong lớp hết sức sửng sốt, vẻ mặt nghi ngờ nhìn hai người đi xa.

—

“Buông ngay, hai thằng con trai cầm tay nhau làm gì.” Dùng sức rũ tay An Chấn Vũ ra, Hàn Phi Tường nhăn nhó mặt mày nói, vẻ mặt như trông thấy vi trùng vi khuẩn, An Chấn Vũ trông thấy liền càng bưng bưng lửa giận.

An Chấn Vũ nhanh chóng lôi cậu ném vào phòng y tế, khóa cửa lại, khoanh tay, uy hiếp mười phần nói: “Cởi quần áo ra.”

“A?”

“Tôi bảo cậu cởi quần áo ra.”

“Tại sao?”

“Dài dòng cái gì, bảo cậu cởi thì cởi đi.”

“Tôi không muốn đấy.”

Nhú mào, An Chấn Vũ không nói một tiếng tiêu sái đến trước mặt Hàn Phi Tường, đưa tay cởi trang phục của cậu.

“Cậu định làm trò gì hả.” Hàn Phi Tường cố gắng chống cự, nhưng liền bắt đầu phát hiện ra sự thật phũ phàng, chính mình trải qua huấn luyện đặc thù từ nhỏ, khí lực vậy mà không so được với An Chấn Vũ???

Lưu loát cởi xong quần áo Hàn Phi Tường, An Chấn Vũ bật hệ thống sưởi của phòng y tế lên, giúp cậu hong khô đồ.

Đồ ngực này không biết mặc quần áo ướt rất dễ bị cảm mạo sao? An Chấn Vũ thầm mắng, một chút cũng không nghĩ tới, căn bản mọi chuyện ngay từ đầu là chính hắn tưới nước lên người Hàn Phi Tường.

Sau khi bị An Chấn Vũ quấy rối, Hàn Phi Tường liền an phận trải qua buổi học ngày hôm đó. Chuông tan học vừa reo, cậu liền chạy vội về nhà, mở máy tính, tiến vào Âm Vô Dạ.

Vừa vào Âm Vô Dạ, cậu liền nhận được tin nhắn của Hải và Hàn Ly.

“Tri Hỏa, cậu ở đâu rồi?”

“Tôi vẫn ở nơi hôm qua rời mạng.”

“Tốt rồi, đứng ở đấy đừng nhúc nhích. Tôi với Hải tới tìm cậu, tuyệt đối không nên vào thành!”

“Ừm, được.” Tuy rằng không rõ Hàn Ly tại sao lại dặn không nên vào thành, nhưng Tri Hỏa vẫn là ngoan đứng tại chỗ mà chờ.

Không đến một lúc, cậu liền thấy Hải cùng Hàn Ly đi tới, cả hai sắc mặt không tốt chút nào.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Cậu biết rồi chứ? Chuyện chúng ta bị truy nã?”

“Ừ, sáng nay mới được biết.”

“Nhưng chắc cậu chưa biết một tin.” Vô lực thở dài, Hàn Ly thực hối hận hôm qua không chỉnh đốn lũ ruồi bọ kia một trận tử tế, mà lại để cho bọn chúng được tự do, “Hiện giờ số bang hội bị mất đồ càng tăng chóng mặt. Cho nên chúng ta giống như chuột chạy qua đường, người người kêu gọi truy sát. Chúng ta chẳng còn cách nào bước chân vô thành nữa rồi.”

“Sao lại thành như vậy chứ.” Tri Hỏa nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, rõ ràng mới có một ngày, thế nào mà bị phóng đại ra như này?

“Có người kích động.” Vẫn theo sát tin tức từ phía trang web chính phủ, Hải đáp.

“Tại sao làm vậy? Chúng ta đắc tội với ai nhỉ?” Nhanh nhú mày, Tri Hỏa không hiểu, bọn họ mới chơi không bao lâu, làm gì có khả năng gây họa nghiêm trọng như thế?

“Không biết, dù vậy chúng ta hiện tại phải tìm ra kẻ này, bằng không cả đám chẳng thể tiếp tục chơi Âm Vô Dạ được nữa.”

Lời Hàn Ly nói ra làm mọi người im lặng, chuyện bây giờ đã đến lúc phải giải quyết dứt khoát.

Ba luồng sáng trắng lóe lên, Bắc Hoàng Minh, Nguyệt Lượng và Lưu Ly cùng một lúc login, vừa nhìn thấy bọn Tri Hỏa, hai cô gái liền lo lắng hỏi.

“Rốt cuộc đầu đuôi câu chuyện là sao?”

“Hoàn toàn không rõ ràng, nếu biết được, chúng ta hiện tại sẽ không lâm vào hoàn cảnh này. Giờ đây địch ở trong bóng tối, mà cả đám đều phơi mình ngoài sáng.” Hàn Ly cười khổ.

Sự tình đã trở nên thực phiền toái rồi.

“Đại ca, cậu ở chỗ nào?” Lúc này Tri Hỏa nhận được tin nhắn từ Lý Dật.

“Tớ ở tọa độ XXXX.”

“Chờ một chút, tớ lập tức qua.” Còn chưa chờ Tri Hỏa hỏi là có chuyện gì, Lý Dật liền cắt đứt kênh riêng tư.

“Bạn của tôi nói cậu ra qua bây giờ.”

Gật gật đầu, mọi người tỏ vẻ đã rõ, đều ngồi xuống đất, suy nghĩ biện pháp giải quyết.

“Đại ca!” Qua một hồi, xa xa liền trông thấy một đám người đi tới, trong đó người đi đầu kêu to một tiếng rồi chạy tới.

“Lý Dật?” Đứng lên, Tri Hỏa dò hỏi.

“Ừ, là tớ, nhưng hiện tại gọi là Dật Sử nha.” Lý Dật cười to nói, “Qua đây, tớ giới thiệu với cậu một số người thuộc bang hội tớ, bọn họ đều đến để hỗ trợ.”

Dật Sử chỉ chỉ người đứng bên cạnh mình, còn chưa kịp mở miệng, người kia liền mỉm cười nói: “Tri Hỏa, đã lâu không gặp.”

Nghi hoặc nhìn chàng trai diện mạo bình thường tóc lam mắt tím trước mắt, Tri Hỏa liền cảm thấy trông rất quen, suy nghĩ kỹ một lúc mới bừng tỉnh nhận ra kêu lên: “Đúng là cậu rồi, Thiếu Ảnh!”

36. Quyển 1 - Chương 36

“Bang chủ quen đại ca hả?” Dật Sử kinh ngạc hỏi, cậu sao lại không biết chuyện này?

“Từng gặp mặt một lần.” Mỉm cười trả lời, Thiếu Ảnh là bởi vì chuyện ngày đó nên mới đến giúp Tri Hỏa. Tuy rằng tiếp xúc với Tri Hỏa không nhiều, nhưng nhìn cậu ấy thế nào cũng không giống người làm loại chuyện trộm cắp này.

“Thật may mắn, không nghĩ rằng sẽ được gặp lại cậu.” Dùng sức vỗ vỗ vai Thiếu Ảnh, Tri Hỏa vui mừng.

“Đúng vậy, tôi cũng không nghĩ tới đâu.” Thấy Tri Hỏa bộ dáng có tinh thần như vậy, Thiếu Ảnh cũng yên tâm, y vốn đang sợ Tri Hỏa sẽ bị nhụt chí, nhưng có lẽ là y quá lo lắng rồi.

“Các cậu định giúp chúng tôi như nào?” Bắc Hoàng Minh xen ngang hai người đang mãi ôn lại chuyện cũ. Tóm lại hần chính là nhìn không quen, người nọ cùng với Tri Hỏa bộ dáng vô cùng thân thiết.

“Đúng vậy đúng vậy, Thiếu Ảnh, cậu dự tính ra sao?” Tri Hỏa thần kinh thô ráp, tự nhiên không phát giác có gì không đúng, mà Thiếu Ảnh có hơi chút kinh ngạc quét mắt nhìn Bắc Hoàng Minh một cái, lập tức khẽ lộ ra nét cười thần bí.

“Bọn tôi thuộc bang Hải Âu.”

Đang lúc mọi người không hiểu nổi sao y lại nói ra chuyện đó, Hải lộ ra biểu tình kinh ngạc: “Bang Hải Âu thuộc ngũ đại bang hội.”

“Đúng.” Mỉm cười gật đầu khẳng định, Thiếu Ảnh tiếp tục nói, “Tôi sẽ lấy danh dự bang hội mình ra đảm bảo cho các cậu, để bọn cậu tranh thủ thời gian tìm ra kẻ hãm hại mình, vậy được chứ?”

“Thật tốt quá! Thiếu Ảnh, cậu đúng là bạn chí cốt!” Tri Hỏa nhãn tình sáng lên, trước mắt đã xuất hiện một con đường rộng mở.

“Không khách khí, chính là chuyện nên làm thôi. Nhưng mà Tri Hỏa cậu phải cố gắng mà truy ra nha, đừng đem danh dự bang bọn tôi phá hủy hoàn toàn đấy.” Trêu đùa nói, Thiếu Ảnh đối với bọn họ vẫn là rất có lòng tin.

“Cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa.” Tự tin mỉm cười, Tri Hỏa tuyệt không cho phép ai khác làm hại đội ngũ bọn họ nữa.

Chỉ chốc lát, toàn bộ trò chơi đều vang lên giọng nói của Thiếu Ảnh, “Tôi là Thiếu Ảnh, bang chủ bang Hải Âu, lúc này tôi muốn đứng ra bảo đảm rằng tiểu đội Liệt Dương không phải người đã ăn cắp đồ của các bạn. Mong mọi người cho bọn họ một chút thời gian tìm ra thủ phạm, vì tôi mà nể chút mặt mũi.”

Thiếu Ảnh dùng tới hệ thống thông cáo trên toàn đại lục, tuyên bố ý tứ của y.

Thông cáo mới vừa phát ra không lâu, Hải vốn luôn chú ý tới diễn đàn chính phủ liền báo cáo tin tốt, “Tất cả đều đồng ý rồi.”

“Thật tốt quá.” Bọn Lưu Ly đều nhẹ thở ra.

“Hiện tại, chúng ta phải cho người khác thấy sự lợi hại của đội Liệt Dương, để bọn họ biết chúng ta không phải loại dễ chọc.” Trong mắt Tri Hỏa lóe lên một tia nguy hiểm.

“Đúng vậy.” Mọi người cùng nhau nở nụ cười, tỏ ý đã rõ.

Người trong đội này thật sự rất tốt nha. Thiếu Ảnh cao hứng nhìn ra điểm ấy.

“Tri Hỏa, cậu nếu có gì khó khăn cứ đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ tận lực trợ giúp cậu.”

“Cậu quá khách khí rồi, Thiếu Ảnh, lần này cậu đã giúp tôi quá nhiều.”

“Hắn rồi, thôi giờ chúng ta chia làm hai hướng bắt đầu điều tra đi. Nhất định phải sớm lôi được kẻ đó ra chịu tội.”

“Đúng vậy.”

—

Sau khi cùng Tri Hỏa bọn họ tách ra, Dật Sử có chút khó hiểu hỏi Thiếu Ảnh: “Bang chủ, cậu sao không mời đám người đại ca gia nhập bang chúng ta?”

“Cậu làm bạn với cậu ta nhiều năm như thế chẳng lẽ còn không hiểu bạn cậu? Cậu ta sao chịu làm kẻ phục vụ dưới trướng người khác? Sớm hay muộn, cậu ấy sẽ có bang hội của riêng mình, nhất định có thể tạo ra truyền kỳ trong trò chơi này.”

Thiếu Ảnh tuy rằng tiếp xúc với Tri Hỏa không nhiều lắm, nhưng y hiểu được, Tri Hỏa tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản. Vầng mặt trời rực rỡ như vậy sao có thể biết phục tùng người khác chứ, cậu ta phải nắm trong tay thiên hạ của riêng mình.

Tri Hỏa, cậu sẽ là bạn tốt, cũng sẽ là đối thủ cạnh tranh không tồi. Tôi chờ mong cậu dần trưởng thành, để xem giữa hai chúng ta, ai có thể phá giải bí mật lớn nhất của trò chơi này.

—
“Ồi da, Thiếu Ảnh cái tên này cũng không tồi chút nào, nhanh như vậy liền phát hiện ra tiềm lực của những người đó. Thật đúng là đáng tiếc, cứ tưởng mình là người đầu tiên khám phá ra chứ.” Sau khi nghe thông cáo, Hỏa Luyện có chút tiếc nuối lắc đầu nói.

“Bang chủ? Anh đang nói cái gì thế?” Tâm phúc của Hỏa Luyện, Phân Ni có chút nghi hoặc nhìn bang chủ bộ dáng thiếu niên nhưng tâm cơ chẳng hề đơn giản, thần tình không hiểu mà hỏi.

“Sau này liền sẽ biết thôi. Tóm lại, trò chơi này sẽ ngày càng chơi vui.” Lộ ra vẻ tươi cười giống như đứa trẻ tìm được món đồ chơi yêu thích, Hỏa Luyện đem lực chú ý một lần nữa đặt lên xấp tư liệu cầm trên tay. Hiện tại, hắn phải ưu tiên cho việc mở mang lãnh thổ đã.

Tôi dẫn trước một đoạn khá xa rồi đấy, các cậu cũng phải cố lên.

—

Tên ngu ngốc này, sao cứ thích gây ra nhiều phiền toái như vậy.

Tại khách sạn, một chàng trai mặc áo choàng đen tuyền đang dùng cơm, nghe xong thông cáo liền thấp giọng nguyên rửa, bóp chặt cái ly cầm trong tay. Sau một lúc lâu, chàng trai mới thở dài, đứng dậy rời đi.

Quên đi, coi như trả lại nhân tình cho cậu, giúp cậu lần này.

Ra khỏi khách sạn, gió thổi tung bay tấm áo choàng đen phủ kín người nọ, những sợi tóc tím liền theo đó mà nhẹ quẩn quanh trong gió .

37. Quyển 1 - Chương 37

Kim Tự Tháp – lăng mộ Pharaoh Ansel.

“Woa, thật quá lợi hại, không hổ là áo giáp phòng ngự cấp cao, nọc độc ăn mòn của mấy xác ướp cẩu này đều vô dụng với nó.”

“Ha ha, cực kỳ lợi hại ấy chứ, đây chính là bảo bối anh mày đánh mãi mới rút ra đó.”

“Thủ lĩnh quả nhiên rất cừ nha.”

Tiểu đội ba người luyện cấp cũng không có phát hiện ra ở trong góc khuất, một kẻ ý cười khoái trá đang gọt trên khóe môi, trong mắt đều lộ ra sự sung sướng gặp được con mồi béo bở.

Không một tiếng động mà tiếp cận, ba người dường như chưa kịp phản ứng, đã bị đánh ngất xỉu trên mặt đất.

Cười khẩy một tiếng, hắn ta xoay người chuẩn bị sử dụng thuật ăn cắp, mới vừa vươn tay ra đã bị một bàn tay khác bắt lấy, kinh ngạc ngẩn đầu, liền nhìn thấy ánh mắt tím nhạt trong veo lạnh như băng nhìn mình.

“Có biết câu ‘bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng’ không?” Một trong ba thành viên tiểu đội kia đứng lên vỗ vỗ bụi trên mình, vén khăn che mặt mỉm cười nhìn tên trộm.

“Là con gái?” Hắn ta đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

“Ế?” Hiên nhiên chàng trai dùng khăn che mặt khựng người sững sốt một chút.

“Phụt.” Đột nhiên một thanh âm từ trong góc truyền ra.

“Là ai?” Tuy rằng bị người khác áp chế, nhưng trên trộm hiên nhiên cũng không hề buông phòng bị. Với hắn mà nói, cho dù hiện giờ bị hai người phát hiện ra, hắn cũng có biện pháp giải quyết. Nhưng càng bị nhiều người bao vây, e rằng thoát thân sẽ có chút chật vật.

“Ha ha, người này hỏi trúng vấn đề đúng ý tôi nha, Vô Ngữ, tôi đã nói cậu trông rất giống con gái mà.” Từ góc tối đi ra là một thiếu niên có mái tóc ngắn đỏ rực rỡ, trên mặt mang theo vẻ tươi cười sáng lạn, làm cho người ta lập tức sinh ra hảo cảm.

“Hóa, cậu cười quá khoa trương rồi.” Theo sát phía sau thiếu niên tóc đỏ là một chàng trai mang lại cảm giác trái ngược, tóc màu bạc dài đến thắt lưng, vẻ hoàn mỹ của tộc yêu tinh phát huy tối đa trên người hắn, lại mang theo một tia cao ngạo không thể lại gần.

Nếu như nói người tóc đỏ là vàng thái dương, vậy người tóc bạc kia hoàn hảo chính là ánh trăng lãnh tĩnh.

Thấy hai người, ánh mắt tên trộm liền khẽ biến, bộ dáng có vẻ trấn tĩnh lúc ban đầu giờ đây thoáng hiện vẻ bối rối.

“Yo, quả nhiên là anh bạn này nha, Bất Nhược Cẩm Sắc.” Nhếch môi, ánh mắt Tri Hỏa lộ ra tia trào phúng. “Tôi cứ nghĩ mãi, chúng tôi mới chơi trong đây không bao lâu, làm sao có khả năng đắc tội với kẻ địch chứ.”

“Hừ, nếu bị lũ người bọn mi bắt được, ta đây sẽ nhất định không được yên, sao phải theo bọn mi chứ.” Hừ lạnh một tiếng, Bất Nhược hoàn toàn hiểu được, hôm nay chuyện phát sinh hết thảy là âm mưu của bọn họ, mình chính là đang tính toán để lừa người, không nghĩ tới chính mình bị người lừa lại. Quả nhiên không nên quá mức chủ quan như thế.

“Tóm được cậu thật không dễ dàng nha, bạn Bất Nhược gian xảo.” Hàn Ly mỉm cười mang theo hàn ý, “Nếu không phải Hải nghĩ ra kế này, cùng với Vô Ngữ và Cổ Lam hỗ trợ, bọn tôi chắc sẽ không bắt được cậu đâu, phải cam chịu mà nhận tiếng xấu họ người ta rồi đó.”

Vừa nghĩ tới kết cục có thể xảy ra, ánh mắt Hàn Ly liền trở nên vô cùng hung ác.

Lại là anh ta? Liếc đến Hải từ này tới giờ đứng nguyên một bên, mang theo vẻ mặt tươi cười ôn nhu, Bất Nhược có chút tức giận, lần này lại là thua trong tay anh ta sao?

“Tại sao phải hăm hại bọn tôi?” Chú ý tới ánh mắt oán giận của Bất Nhược, Hải mở miệng hỏi.

“Ai bảo bọn mi đắc tội ta, hừ, đây chính là hậu quả.” Cười lạnh, Bất Nhược cũng không giấu giếm.

“Là vì lần đó không trộm được ví, nhà người liền nghĩ ra cái trò âm hiểm này hăm hại người khác?” Lưu Ly kinh ngạc, con người này thật quá ác độc.

“Đúng vậy, là như thế đấy.” Cao ngạo nâng đầu, Bất Nhược thẳng thắn.

“Các cậu hiện tại định lo liệu như nào?” Vô Ngữ xen mồm hỏi.

“Thì lo liệu thế nào, đem thủ phạm giao cho mọi người nha.” Nhún vai, Tri Hỏa nói.

“Hừ, muốn bắt ta? Không dễ dàng thế đâu.” Dứt lời, mọi người cũng không biết Bất Nhược rốt cuộc làm cái gì, chỉ thấy hắn đột nhiên giãy ra khỏi tay Cổ Lam, con người vừa mới lù lù ở đó liền ngay ở trước mặt mọi người mà tiêu thất.

“Này, này rốt cuộc là sao a?” Ngẩn ngơ, Tri Hỏa sau đó lấy lại tinh thần, hét lớn, “A, sao lại để hắn ta chạy mất rồi!”

“Thuật độn thổ.” Lưu Ly lẩm bẩm nói, “Không nghĩ tới độn thổ là kỹ năng cao cấp nhất của đạo tặc, hắn vậy mà đã học xong!”

Đồng dạng là đạo tặc, Lưu Ly hiển nhiên nhìn ra phương pháp Bất Nhược chạy thoát, liền giải thích cho mọi người.

“Thế này rồi sao tính tiếp đây.” Ủng hộ nhìn mọi người, Tri Hỏa không biết đến bao giờ mới tóm được Bất Nhược lần nữa, tên này vốn rất狡 hoạt.

“Không vấn đề gì, tôi sẽ làm chứng sự trong sạch cho các cậu, nói gì thì nói mọi người vẫn là tin lời tôi đúng không.” Vô Ngữ mở miệng nói.

Quả nhiên, Tri Hỏa vừa nghe trong mắt nhất thời lóe sáng, “Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên, có bang chủ bang Nguyệt Thần – một trong ngũ đại công hội thay mặt chúng ta làm chứng, nhất định không thành vấn đề.”

“Bạn của cậu thật đúng là... hoạt bát nhỉ.” Cười khỏ, Vô Ngữ khẽ nói với Cổ Lam.

“Là đầu óc đơn bào mới đúng, cậu không cần lựa lời nói khéo vậy đâu.” Cổ Lam sắc bén nói, nhưng ánh mắt nhìn Tri Hỏa vẫn là ôn nhu.

Tên gốc này luôn luôn như vậy, ai, thực hâm mộ cậu ấy có thể đơn thuần đến thế. Nếu tính tình mình cũng có thể giống cậu thì tốt rồi, ít nhất chẳng phải bận tâm phiền não chi cả.

“Tôi đi trước.” Không nghĩ lưu lại tiếp xúc nhiều hơn cùng bọn họ, Cổ Lam sợ chính mình sẽ trở nên mềm lòng.

“Vậy tôi đi cùng Cổ Lam luôn, được quen biết các cậu thật cao hứng, sau này có cơ hội liên lạc sau nhé.” Mỉm cười nói, Vô Ngữ liền theo Cổ Lam cùng nhau rời đi.

“Ồ, Cổ. . .” Tri Hỏa vừa định giữ lại, liền bị Bắc Hoàng Minh ngăn cản.

“Cậu ta có nhiệm vụ cần phải hoàn thành, chúng ta không nên quấy rầy cậu ấy.”

“Nhưng mà...” Tri Hỏa vẫn thực luyện tiếc cậu ấy.

“Không sao đâu, nếu cậu ấy lần này đã quyết ra mặt giúp cậu, vậy rõ ràng trong lòng cậu ấy cậu vẫn luôn là bạn bè quan trọng. Yên tâm đi, sau này còn có cơ hội gặp lại mà.”

“Ừ.” Lưu luyện không rời nhìn hai người dần dần rời xa, Tri Hỏa chỉ có thể chờ mong lần sau tái ngộ.

“Tốt rồi, rửa sạch tội danh, chúng ta bước tiếp theo nên làm gì?”

“Tôi muốn thành lập bang hội.”

Lời nói của Tri Hỏa liền khiến tất cả mọi người lộ ra biểu tình kinh ngạc.

38. Quyển 1 - Chương 38

“Cậu có biết mình đang nói gì không? Nhíu mày, Bắc Hoàng Minh bắt đầu thấy nhức óc.

“Đương nhiên rồi, tôi cũng không còn là trẻ con.” Tức giận phản bác, Tri Hỏa không hề phát hiện ra, lúc này trông mình hoàn toàn giống bộ dáng đứa nhỏ đang giận dỗi.

“Cậu không phải đã nói không lập bang hội sao.” Hàn Ly cũng bắt đầu xoa xoa cái ấn đường.

“Bởi vì lúc trước cảm thấy đó là gánh nặng, nhưng hiện giờ xem ra, thành lập bang hội cũng không phải là chuyện không tốt. Chỉ có thể càng mạnh mẽ mới giúp đỡ được người khác, tôi cũng không hy vọng sau này lại có chuyện như vậy phát sinh. Nếu như nói khoái hoạt là cái giá để đổi lại, tôi đây nguyện ý gánh vác tất cả.” Ngắc đầu mỉm cười, Tri Hỏa không chút nào sợ hãi.

Nhìn Tri Hỏa như vậy, mọi người lần đầu tiên phát hiện tên nhóc này có một loại mị lực thu phục lòng người vô điều kiện, giống như vầng mặt trời luôn là trung tâm chú mục của người khác.

“Ai, cậu quả nhiên là đồ phiền toái.” Vò vò mái tóc, Hàn Ly vô lực nói.

“Vậy cứ theo lời em mà làm.” Hải cũng tỏ vẻ ủng hộ.

“Phải cam đoan rằng, chúng ta sẽ lập nên bang hội vĩ đại nhất Ám Vô Dạ, bằng không tôi sẽ không tham gia.” Nháy mắt, Lưu Ly cười nói.

“Nguyệt Lượng nghe theo mọi người.”

Gật đầu, Tri Hỏa thật cao hứng có những người bạn như thế này, luôn vô điều kiện mà ủng hộ mình. Ánh mắt dừng lại trên người Bắc Hoàng Minh, cậu chờ cậu trả lời của hắn.

Đôi đồng tử bạc xinh đẹp in sâu hình bóng người kia, Bắc Hoàng Minh khẽ nhếch khóe môi, “Yêu cầu của cậu, tôi đã bao giờ không đồng ý?”

“Biết ngay Minh cậu đúng là anh em tốt!” Nhẹ nhàng thụi một cái lên ngực Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa cười nói.

Không biết tại sao, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến Bắc Hoàng Minh luôn vô điều kiện đứng đằng sau mà ủng hộ mình, Tri Hỏa liền cảm thấy cả người tràn ngập năng lượng, không hề e ngại bất cứ chuyện gì nữa.

Lại là anh em tốt.

Âm thầm cười khỏ, Bắc Hoàng Minh trong ánh mắt để lộ ra vài phần bất đắc dĩ, đầu óc tên nhóc này sẽ chẳng bao giờ thông suốt được ư?

“Này này, ông anh đoán nhóc con Tri Hỏa kia là ngốc thật hay giả ngu.” Huých vai Hàn Ly, Lưu Ly bí hiểm nhẹ giọng hỏi.

“Mặc kệ là ngốc thật hay giả ngu, tóm lại bạn nhỏ Bắc Hoàng Minh xác định số khổ rồi.”

“Nói không sai.”

Không hề hay biết Hàn Ly với Lưu Ly ở phía sau mình lộ ra tươi cười gian trá, Tri Hỏa chỉ cảm thấy cả người như bị gió thổi rét lạnh, nhin không được rùng mình một cái.

Kỳ quái, hôm nay hình như không có gió mùa về nha.

—

Nói làm liền làm, sáu người sau khi được Vô Ngữ đứng ra bảo đảm làm sáng tỏ sự tình, không thềm trốn tránh chi nữa, quanh mình chính đại tiêu sái vào thành phố trung ương.

Đi vào tòa nhà công hội, bọn họ liền thấy một đám người đông đúc vây quanh một bảng thông báo phía trước, thảo luận đến nhiệt tình, trái lại bảng nhiệm vụ bên kia lại rất thưa thớt.

Tò mò thúc giục, sáu người cũng chen vào nhìn.

“Bang Sphinx đã gom được 50 huy chương rồi, thật sự quá lợi hại, hoàn thành đến phân nửa nhiệm vụ rồi còn gì. Nói không chừng bọn họ sẽ thành bang đầu tiên trên đại lục lập được thành thị cho người chơi đấy.”

“Không chắc đâu, bang Nguyệt Thần có được 51 cái rồi kia.”

“Nhìn xem kìa, bang Hải Âu cũng gom được 50 huy chương.”

“Lợi hại nhất vẫn là Mộ Khô Lâu, góp nhặt đến 55 cái.”

“Bốn bang của ngũ đại bang hội đã gom được nhiều như thế, vậy Phiếu Miếu Cung còn lại đâu?”

“49 cái.”

“Thật không hổ là ngũ đại công hội đi, chênh lệch lực lượng cũng không quá lớn.”

“Đúng vậy đúng vậy đó, không đoán được rốt cuộc là bang hội nào hoàn thành nhiệm vụ trước tiên, lập nên thành thị.”

“Thật sự làm người ta chờ mong.”

Hóa ra bảng thông báo kia chính là bảng xếp hạng số lượng huy chương của các bang hội, thuộc nhiệm vụ thiết lập thành thị với yêu cầu phải thu thập đủ 100 cái huy chương.

“Bang của Hỏa Luyện, Thiếu Ảnh cùng Vô Ngữ đều có trên bảng xếp hạng này.” Tri Hỏa hưng phấn kêu lên.

“Ừ đúng rồi đúng rồi, vậy kính mong ông trẻ hiện tại liên ý thức được, chúng ta đang là đối thủ cạnh tranh của bọn họ nha.” Hàn Ly giờ đây vô cùng thấu hiểu dạng thư ký như y có bao nhiêu vất vả.

“Á, haha, không sao mà, mọi người đều bình đẳng cạnh tranh.” Cười khan một tiếng, Tri Hỏa lựa chọn trốn tránh loại chuyện phiền phức này.

“Cậu trốn không thoát đâu.” Bắc Hoàng Minh đột nhiên mở miệng dập tan ảo tưởng của Tri Hỏa.

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ đã coi em là đối thủ cạnh tranh rồi. Em hẳn phải toàn lực ứng chiến mới có thể không làm... bọn họ thất vọng đi.” Hải ôn hòa mỉm cười, nối tiếp lời Bắc Hoàng Minh.

“Vì sao mà biết cơ?” Lưu Ly cũng mơ hồ.

“Nhìn tới bên kia coi.” Đưa tay chỉ về một phía, Hải cười thần bí.

Những người khác ánh mắt theo đó nhìn lại, liền trợn trừng.

“Chào, các anh cuối cùng cũng tới.” Hỏa Luyện cười đến đáng yêu, phát tay nói.

Xa xa vài bước là Thiếu Ảnh cùng Dật Sử mỉm cười nhìn bọn họ.

Phía góc bên kia, Vô Ngữ mân mê sợi dây trang sức trong tay, tựa vào bên tường.

“Em có thể rút lại quyết định lập bang không?” Tri Hỏa có chút yếu ớt hỏi.

“Anh nghĩ chậm rồi.” Thương hại nhìn Tri Hỏa, Hải đưa ra phán quyết đối với cậu.

“Không muốn a a a.”

Một lát sau, trong tòa nhà công hội liền truyền ra tiếng kêu gào kinh thiên động địa.

39. Quyển 1 - Chương 39

Một giờ sau, trong quán rượu lớn nhất thuộc thành thị trung ương.

Nhấp nhồm không yên ngồi trên ghế, Tri Hỏa quay đầu nhìn nhìn Hỏa Luyện cười đến giảo hoạt, lại trông sang Thiếu Ảnh tiêu ý ôn hòa, cuối cùng dừng ở Vô Ngữ mặt không chút thay đổi, nhất thời rung mình một cái.

Muốn... muốn chạy trốn a a a.

Tựa hồ nhìn thấu nỗi bất an của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh như không có gì liền cầm lấy bàn tay ướt mồ hôi lạnh của Tri Hỏa, thâm lặng vỗ về cậu.

Run lên một chút, Tri Hỏa kinh ngạc nhìn Bắc Hoàng Minh, trong lòng dâng lên một tia cảm động.

Bởi vì tay bọn họ đều đặt ở dưới bàn, cho nên trừ bỏ hai người, tất cả đều không chú ý tới động tác nhỏ ấy.

“Các cậu chạy tới công hội chờ chúng tôi, có chuyện gì không?” Lần đầu tiên, Bắc Hoàng Minh luôn luôn lạnh lùng, chán ghét phiền toái ra mặt mở miệng hỏi.

“Các anh cũng quá chậm chạp, tôi chờ ở đó nhiều ngày lắm rồi đấy.” Hỏa Luyện cười tủm tỉm bùng cốc lên uống, thanh âm trẻ con mềm mại đáng yêu hướng bọn họ mà oán giận.

“Thế thì thật có lỗi.” Mí mắt cũng chưa động một phân, Bắc Hoàng Minh không hề có chút thành ý trả lời.

Hỏa Luyện rất nguy hiểm, cùng người đồng dạng nguy hiểm mà giao tiếp, hiển nhiên là càng ít càng có lợi.

Cái đồ không thú vị, bĩu môi, Hỏa Luyện quyết định giống mấy người bên cạnh mà học tập, bảo trì phương pháp im lặng là vàng.

“Tri Hỏa, cậu chuẩn bị lập bang?” Tiếp sau Hỏa Luyện chính là Thiếu Ảnh.

“Ừ, đúng vậy, định học tập theo các cậu thôi, đi giúp đỡ người khác.” Sáng lạn cười trả lời, Tri Hỏa thật sự vẫn luôn cảm động chuyện bọn họ đã không ngại khó khăn mà giúp đỡ mình.

Bị vẻ tươi cười của Tri Hỏa làm cho chói mắt, Thiếu Ảnh có chút mất tự nhiên ho khan một tiếng, trên mặt hiện lên một vết đỏ ửng.

“Vậy nhóm các cậu phải cố lên, nhiệm vụ lập bang rất phiền phức đó.”

“Ừa, lập bang cũng có nhiệm vụ sao?” Trùng mắt nhìn, Tri Hỏa có vẻ thật sự bất ngờ.

Tất cả mọi người hắc tuyến nhìn cậu, Hỏa Luyện nghiêm túc hoài nghi mình có phải hay không đánh giá quá cao tên nhóc này.

“Cậu trước tiên ngoan ngoãn chờ một bên được không?” Bắc Hoàng Minh xoa cái trán co rút đến phát đau, nói.

“Đừng coi tôi là trẻ con chứ.” Bất mãn kêu lên, Tri Hỏa thực ủy khuất, cậu chẳng qua là đột nhiên quên mà thôi, bọn họ không nên đối xử với cậu giống đồ ngốc thế.

“Lưu Ly, giao cho cậu.” Không nói lằng nhằng, Bắc Hoàng Minh đem củ khoai nóng bỏng tay quăng sang cho người khác.

Sao lại là tui? Không nói gì trợn trắng mắt kháng nghị.

Có gì bất mãn sao? Híp híp mắt, đôi đồng tử bạc lạnh lùng đàn áp quân nổi dậy.

Không dám nha... Suy sụp rụt đầu lại, ánh mắt kia nhất định là muốn giết người.

Tốt lắm. Mỉm cười gật đầu, đem Tri Hỏa giao đến tay Lưu Ly.

Còn chưa chờ Tri Hỏa kháng nghị, thì đã bị Lưu Ly bịt miệng lời xềnh xệch qua một bên, Nguyệt Lượng cũng chạy tới đó chơi cùng.

“Có điều gì chúng tôi cần lưu ý không?” Hải cương chiều súng nịch nhìn ba đứa đang ồn ào một góc, quay đầu, liền lập tức hỏi đến việc chính.

Cái người này trong đội cũng là kẻ không thể coi nhẹ a. Hỏa Luyện chợt cảm khái.

“Không có, bởi vì mỗi nhiệm vụ đều không giống nhau, có đơn giản cũng có cái rất dễ, tùy vào cơ may của các anh thôi.” Lắc lắc đầu, Thiếu Ảnh thành thật trả lời.

“Thật vậy hả? Thế cũng đủ phiền toái.” Gãi đầu, Hàn Ly có chút ảo não.

“Nếu không để đảng này giúp đảng ấy?” Mỉm cười nhích lại gần Hàn Ly, Hỏa Luyện hỏi.

“Không cần.” Không chút chần chừ, Hàn Ly lập tức cự tuyệt.

“Cứ nghĩ kỹ đi mà.” Hỏa Luyện tiếp tục dụ dỗ.

“Cậu đồ ăn tươi nuốt sống người khác, ông đây đã sớm lĩnh giáo, cho nên tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không cần cậu hỗ trợ.”

“Hừ, thì thôi.”

Xong cuộc đối thoại ngắn ngủi, hai người mới phát hiện tất cả đang dùng vẻ mặt đánh giá ngâm cứu mà nhìn mình.

“Á, tôi cùng cậu ta không quan hệ.” Hàn Ly lập tức làm sáng tỏ.

“Ồ.” Thanh âm đầy ý nhị thốt ra khỏi miệng mọi người.

“Phải tin tôi đấy.” Vẻ mặt méo máo, Hàn Ly biết tin đồn luôn là loại chuyện khó xử lý nhất.

“Bọn tôi tin tưởng anh.”

Vậy van xin các cậu đừng dùng loại vẻ mặt này nói lời tin tưởng tôi đi, chẳng có chút thuyết phục nào nha. Thở dài, Hàn Ly quyết định không cùng bọn họ chấp nhậm nữa.

“Cảm ơn các cậu đã nhắc nhở, tôi nghĩ bọn tôi nên đi công hội tiếp nhận nhiệm vụ.” Nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm, Bắc Hoàng Minh đứng dậy đầu tiên.

“Vây chúc các anh may mắn, chúng tôi rất chờ mong đấy.” Thiếu Ảnh đứng dậy đưa tay.

“Sẽ không để các cậu thất vọng.” Bất tay Thiếu Ảnh, Bắc Hoàng Minh tự tin nói.

Thấy Bắc Hoàng Minh như vậy, Thiếu Ảnh hơi chút sững sốt.

“Đi thôi, Hỏa.” Xoa nhẹ mái đầu Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh kéo cậu ra ngoài.

“Đừng có vò rối đầu tôi như thế chứ.”

“Chẳng liên quan, dù sao tóc cậu cũng ngắn.”

“Không quan hệ đến tóc ngắn, cậu làm thế tôi liền mất hết hình tượng.”

“Cậu vốn làm gì có hình tượng mà mất.”

“Cậu nói gì hả!”

Nhìn sáu người đi xa, Thiếu Ảnh lộ ra nét cười, tiểu đội này quả nhiên rất đặc biệt.

“Xem ra Bắc Hoàng Minh và Tri Hỏa đều là cùng một loại người nha.” Vô Ngữ vốn im lặng đột nhiên lặng lẽ nói, Hỏa Luyện và Thiếu Ảnh vừa vặn nghe được.

“Nói cũng phải.” Nghĩ lại cách nói chuyện cùng thần thái của Bắc Hoàng Minh vừa rồi, Thiếu Ảnh tỏ vẻ đồng ý.

Đều là mẫu người cuồng vọng kiêu ngạo, chẳng qua một kẻ giấu trong tâm, còn người kia lộ ra ngoài thôi. Nhưng thế lại thành bù trừ hoàn hảo cho nhau.

“Dù sao đáng để lưu tâm là được.” Hỏa Luyện tổng kết nói ra một câu

40. Quyển 1 - Chương 40

Trở lại công hội, Tri Hỏa đến trước bàn chuẩn bị tiếp nhận nhiệm vụ lập bang.

“Lập bang hội đúng không?” NPC cũng không buồn ngẩng lên hỏi.

“Đúng vậy.” Trợn trắng mắt đáp lại, Tri Hỏa đối với câu hỏi vô nghĩa của người này liền bất đắc dĩ.

“Hiện có mấy người?”

“Sáu người.”

“Ừ, phù hợp quy cách rồi, nào, chọn nhiệm vụ.” Đem một cái hộp dạng bốc thăm trúng thưởng tới trước mặt Tri Hỏa, NPC nói.

Nhớ tới thú vui bắt nạt người của nhà thiết kế trò chơi, tất cả đều toát mồ hôi. Tri Hỏa hắc tuyến thọc tay vào hộp, thăm cầu nguyện nhiệm vụ lần này có thể bình thường một chút.

“Ái da, một cái nhiệm vụ vô cùng hay đây.” NPC sau khi mở tờ giấy ra, kinh ngạc kêu lên, “Há há, chúc mừng cậu, cậu bốc lá thăm này...” Tạm dừng một lát, NPC lưỡng lự, so sánh chọn từ thích hợp nói, “Bốc lá thăm này được nhiệm vụ kỳ lạ quá nha.”

Vừa nghe lời này, mọi người sắc mặt trở nên trắng bệch, không phải lại nữa chứ!!!

Nhiệm vụ chuyển chức của Tri Hỏa đến giờ còn ám ảnh bọn họ, hiện tại lại thêm cái nữa, sao số khổ đến thế a.

“Rất khó sao?” Miễn cưỡng ổn định cảm xúc, Hải mỉm cười hỏi.

“Cũng không tính như vậy.”

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời nhẹ nhàng thở phào, nhưng lời nói tiếp theo của NPC lại khiến bọn họ rơi thẳng xuống địa ngục.

“Chẳng qua nhiệm vụ này rất cuộc như thế nào không ai biết mà thôi. “

“Ông nói cái gì hả?” Tri Hỏa kích động, túm chặt áo NPC mà ra sức lắc.

“Khụ, khụ, cậu bình tĩnh chút coi. Các cậu phải lên đường tìm một người, rồi người này sẽ nói cho các cậu biết nhiệm vụ là thế nào, bởi vì nhiệm vụ không phải trực tiếp từ chỗ chúng tôi mà ra, cho nên mới nói là không biết đó.”

Thật vất vả thoát khỏi ma trảo của Tri Hỏa, NPC cảm thán, sao người chơi bây giờ lại thô bạo đến thế.

“Vậy người kia ở nơi nào?”

“Không biết.” Dứt lời, NPC lập tức bắn người ra xa khỏi Tri Hỏa, sợ lại bị cậu tóm được.

Khóe miệng giật giật, Tri Hỏa ánh mắt hung ác trừng NPC kia nói: “Ông nói rõ ràng cho tôi!”

“Người nọ là một nhạc công lãng du, luôn đi lang thang khắp nơi trên đại lục, cho nên không có tọa độ cố định nào cả. Dù vậy người này vào ngày nguyệt thực hàng năm sẽ có mặt tại sườn núi Trắng Bạc, nhưng chỉ trong một tiếng đồng hồ thôi. Trong một giờ này phải tìm ra người nhạc công này, nếu không, các cậu sẽ phải đi khắp đại lục mà tìm.” NPC không dám chậm một giây, một hơi đem toàn bộ nói ra hết.

“Nguyệt thực? Sườn Trắng Bạc?” Tri Hỏa bị mấy từ xa lạ này làm cho sững sờ.

“Những gì có thể nói đã nói hết rồi đó nha, vấn đề gì khác tôi không thể trả lời.” NPC lập tức bày tỏ sự trong sạch của mình.

“Ồ? Phải không vậy? Có chuyện gì không thể nói đúng không.” Bắc Hoàng Minh mỉm cười, làm mọi người da gà da vịt nổi lên đồng loạt.

Mười phút sau, cả đám mang theo đáp án vừa lòng rời khỏi công hội, hướng tới sườn núi Trắng Bạc. Lúc này mới cảm thấy NPC chỉ số thông minh cao cũng có chỗ lợi nha.

“A a a, người chơi thật là đáng sợ quá a a, huhuhu, thật quá đáng sợ!!” Mà trong cộng hội giờ truyền ra từng đợt kêu gào thảm thiết.

—

“Theo như lời NPC kia nói, ngay đêm nay sẽ xuất hiện nguyệt thực, chúng ta phải tới sườn Trắng Bạc trước khi trời tối mới được.”

“Nơi này cách rừng phía bắc một đoạn khá xa, không gần chút nào đâu.” Hải nói.

“Thế thì phiền rồi.” Mọi người đều trầm tư nghĩ ra biện pháp giải quyết.

“Chủ nhân, tôi có cách rồi.” Đột nhiên, kỳ lân một sừng vốn vẫn bị Bắc Hoàng Minh thu lại trong trứng sủng vật, cất tiếng nói truyền đến trong đầu Bắc Hoàng Minh.

“Cách gì?”

“Tôi có thể triệu tập ngựa đá, ngài cùng mọi người hãy cưỡi ngựa đi vào trong đó.”

Ánh mắt sáng lên, Bắc Hoàng Minh không nghĩ tới kỳ lân sẽ có khả năng này, lập tức đem biện pháp nói cho mọi người.

Thế là, trong hiện thực chưa bao giờ cưỡi qua ngựa, mọi người liền ở trò chơi được một phen thể nghiệm.

Nhìn bốn năm con ngựa giống như tượng đá đứng trước mặt, cả đám nóng lòng muốn thử, riêng có Tri Hỏa sắc mặt trắng bệch.

“Xảy ra chuyện gì?” Bắc Hoàng Minh chú ý tới vẻ mặt của cậu.

“Tôi, tôi không muốn cưỡi ngựa đâu.” Mạnh lắc đầu, Tri Hỏa cự tuyệt.

“Ông đừng náo loạn đi, chúng ta không đủ thời gian đâu.” Lưu Ly trách móc.

“Không phải tôi thích làm loạn, mà là vì trước đây từng cưỡi ngựa, ngã gãy chân, từ nay về sau cứ nhìn thấy ngựa tôi liền sợ hãi.” Tri Hỏa cũng không muốn lãng phí thời gian của mọi người, nhưng mà cậu không có biện pháp nào cả.

“Vậy làm sao bây giờ?” Nhíu mày, Hàn Ly cũng không nghĩ ra biện pháp nào cho tốt, dù sao ám ảnh tâm lý đích thực rất khó vượt qua.

“Cậu cùng tôi cưỡi Hỏa Diễm đi, tôi mang cậu.” Bắc Hoàng Minh lên tiếng nói.

“Ừ, được rồi.” Nghĩ nghĩ, Tri Hỏa đành phải cắn răng chấp nhận, bằng không bỏ lỡ thời cơ lần này, việc tìm ra người nợ sẽ vô cùng khó khăn.

“Ôm chặt tôi.” Nói với Tri Hỏa ngồi phía sau mình, Bắc Hoàng Minh túm lấy bờm của Hỏa Diễm, Hỏa Diễm liền lao lên phía trước.

Bám chặt áo Bắc Hoàng Minh, nhắm mắt lại tựa vào lưng hắn, cảm nhận nhiệt độ ấm áp của hắn thấm qua lớp vải mỏng manh truyền đến mặt mình, Tri Hỏa không tự giác mà thấy an tâm vô cùng. Cậu chợt nhận ra, cưỡi ngựa dường như cũng không hề thống khổ như đã nghĩ nha.

41. Quyển 1 - Chương 41

“Tiểu thư, mong cô hãy theo chúng tôi trở về!” Một chàng trai tuấn tú hướng về phía cô gái đáng yêu mà lên tiếng.

“Không thích! Hồn, sao lẩm lời thế nhỉ, mãi mới có hứng thú chơi trò chơi, anh không thể chiều lòng tôi một chút hả.” Túy Hồn chu miệng, tỏ vẻ làm nũng nói.

“Tiểu thư, chúng tôi còn chiều lòng cô chưa đủ ư? Đến mức cùng nhau chạy vào đây chơi cùng cô luôn rồi.” Phách, anh em song sinh với Hồn bất đắc dĩ cười khổ.

“Hừ, muốn chiều lòng tôi, trước hết giúp tôi tìm ra tên khốn kia đã.” Nghĩ tới kẻ đã làm mình nhục nhã lúc trước, Túy Hồn liền nheo mắt lại đầy nguy hiểm.

“Tiểu thư à, cô mới nói cách đây vài giờ chứ đâu, làm sao trong cả trăm vạn người chơi tìm ra hắn nhanh thế được?” Hồn thực bất đắc dĩ.

“Tôi mặc kệ, dù sao các anh nhất định phải giúp tôi truy ra!” Túy Hồn bốc đồng yêu cầu.

“Đã rõ.” Thở dài, hai anh em đành phải nhận mệnh.

“Đúng rồi, cái đội Liệt Dương gì gì đó đối đầu với anh Bất Nhược ấy, các anh tìm được chưa?” Nhớ tới bộ dạng chật vật khó gập của ông anh Bất Nhược, Túy Hồn kỳ thật nổi lên hứng thú vô cùng mãnh liệt đối với tiểu đội kia.

“Có tìm được. . .” Nhưng cùng với đó cũng tìm được một người trông rất giống cái tên đã đắc tội với cô. Hồn còn nói chưa dứt lời, đã bị Phách chặn ngang.

“Có người.”

Từ xa tựa hồ có tiếng vó ngựa hướng nơi này chạy tới, không phải chờ lâu, bọn họ liền nhìn thấy mấy người cưỡi ngựa đá chạy qua.

“Là đội Liệt Dương.”

“Tên khốn kia!” Thanh âm Túy Hồn cùng Phách đồng thời vang lên.

Đến lúc qua sát bên người, bọn họ liền nhìn thấy bộ dáng mấy người ngồi trên lưng ngựa.

“Cái gì, anh nói tiểu đội vừa rồi chính là đội Liệt Dương?” Túy Hồn kích động nắm túm lấy Phách kêu lên.

“Vâng, đúng vậy.”

“Tốt lắm, thù của bà đây cộng với thù của anh Bất Nhược, lần này thanh toán luôn một lần với các người! Đi, chúng ta theo sau xem bọn hắc định làm gì.”

—

Nhảy xuống khỏi ngựa, mọi người cuối cùng cũng kịp tới sườn Trắng Bạc trước lúc nguyệt thực.

“Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta phân công nhau bắt đầu tìm đi, nhưng để cho an toàn, cứ như lúc trước chia hai người một tổ.”

“Vây theo cách cũ, tôi với Minh một tổ, Nguyệt Lượng cùng Hàn Ly, Lưu Ly cùng Hải.” Tri Hỏa nói.

“OK, nếu có tìm được thì dùng kênh đội ngũ thông báo nhé.”

Không nói nhiều lời nữa, bây giờ đều là giành giật từng giây từng phút quý giá, mọi người lập tức tản ra, tìm kiếm NPC được nhắc tới trong truyền thuyết kia.

—

“Chết tiệt, sườn Trắng Bạc rộng như thế này, làm sao mà tìm được chỗ người nọ đứng, là chỗ nào chứ!” Hung tợn chém chết một con quái đột nhiên xuất hiện, Tri Hỏa càng tìm càng muốn phát điên.

“Kiên nhẫn chút đi, rồi sẽ tìm ra.” Bắc Hoàng Minh tuy rằng cảm thấy vô cùng lo âu, nhưng dù vậy trong hai người hiện giờ nhất định phải có một người duy trì được bình tĩnh.

“Tôi sẽ cố gắng.” Vò rối mái tóc, Tri Hỏa tiếp tục tìm kiếm.

“Hừ, cuối cùng các người cũng bị ta tóm được rồi!” Túy Hồn đột nhiên từ trong đám cây ven đường nhảy ra, chỉ thẳng hai người, cười to nói.

“Cô là ai?” Tri Hỏa thực không hiểu cô nhóc nhìn thế này mà lại phát ra tiếng cười thật ghê rợn, lên tiếng hỏi.

“Hả? Mi nói sao? Dám nhận không biết ta!” Túy Hồn tức giận đến phát điên.

“Minh, cậu biết nhỏ này hả?” Nghi hoặc quay đầu hỏi Bắc Hoàng Minh.

“Không biết.”

“A a a, ta sẽ giết các người!” Túy Hồn lần này thật sự nổi điên rồi.

“Dạ Du Thần (1), đập chết bọn này cho ta.” Trên môi Túy Hồn lộ ra ý cười ngạo độc, cùng với mệnh lệnh của nàng, một con cừu vĩ hồ rất lớn hiện lên trước mặt mọi người.

“Phải cẩn thận.” Trực giác cho biết con sủng vật này không phải đơn giản, Bắc Hoàng Minh nhẹ giọng nói với Tri Hỏa.

“Yên tâm đi, yên tâm đi.” Tự tin cười, Tri Hỏa triệu tập ‘Hồng’.

“Hừ, còn lại mi, là để bọn ta giải quyết.” Chấn ngang Bắc Hoàng Minh đang định lao đến hỗ trợ Tri Hỏa, Túy Hồn quyết tâm lần lượt hạ gục cả hai người bọn họ.

“Vây ta liền vui đùa cùng các người một chút vậy.” Cười ngạo nghệ, Bắc Hoàng Minh một chút cũng không tỏ vẻ chùn bước trước cả ba kẻ định đối phó mình, dù chức nghiệp của hắn chính là pháp sư – tuyệt đối không thích hợp cận cộng.

Mà sự thật chứng minh, Bắc Hoàng Minh hoàn toàn có năng lực để coi thường tất cả như vậy.

“Chết tiệt, thằng nhóc này thật là pháp sư sao? Ngay cả niệm ma pháp cũng không dùng ngâm xương!” Hồn bị sét đánh trúng, cảm giác cả người như bị tê liệt.

“Ai biết, hắn tuyệt đối là quái vật!” Tình trạng của Phách cũng không khá hơn chút nào.

Đến nỗi Túy Hồn, nguyên lai đều là ma pháp sư căn bản cũng không phải đối thủ của Bắc Hoàng Minh.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết cắt ngang sự chú ý của Bắc Hoàng Minh, nhìn sang thì thấy Tri Hỏa bị quật mạnh ngã trên mặt đất, máu từ trong miệng phun ra.

“Đau chết mất, đồ súc sinh này.” Lòng mảy mảy lại với nhau, Tri Hỏa vừa định đứng dậy, lại bị cửu vĩ hồ đập ngã dúi dụi, máu mất đi một nửa, cơ hồ sắp thấy đáy.

Thừa dịp Bắc Hoàng Minh thất thần trong nháy mắt, Hồn liền đánh lén hấn.

“Các người làm ta tức giận rồi đấy.” Nâng lên cánh tay bị Hồn rạch qua, Bắc Hoàng Minh khê liếm miệng viết thương, ánh mắt nguy hiểm tràn ngập sát ý.

Tay áo bị chém rách, mọi người mới lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng trang sức vũ khí của Bắc Hoàng Minh, đó là hai dải vàng và bạc uốn lượn đan xen tạo thành một chiếc găng bao lấy cổ tay, giữa mặt găng là một viên kim cương màu tím xinh đẹp.

“Phi.” (2)

Ngay khi Bắc Hoàng Minh cất tiếng triệu tập, chiếc găng liền dần biến hóa, thành hai chiếc vòng trong suốt vây lấy cổ tay hấn, cùng với lúc Bắc Hoàng Minh tập trung linh lực, chúng liền theo đó mà bắt đầu xoay tròn vô cùng nhanh.

“Lôi điện thuật!”

Đó là pháp thuật có sức mạnh lớn hơn rất nhiều so với khi không sử dụng vũ khí, sấm sét trực tiếp giáng xuống thân mình cửu vĩ hồ, trong nháy mắt liền giết chết nó.

Khiếp sợ nhìn một màn này, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Quái BOSS cấp sáu mươi chữ như vậy bị giết chỉ trong một chiêu? Đây cũng quá khoa trương đi?

Túy Hồn nhớ tới lúc trước chính mình vì muốn thu nó làm súc vật, liền huy động cả đám hơn chục nhân tài trên bốn mươi cấp đánh mãi mới được, mà hiện giờ, thú cưng làm cô nàng vô cùng kiêu ngạo hãnh diện liền không chịu nổi một kích như này sao?

“Tiểu thư chạy mau.” Phát giác mục tiêu kế tiếp của Bắc Hoàng Minh chính là bọn họ, Hồn cùng Phách vội vàng kéo Túy Hồn đang thất thần nhanh đào tẩu.

Bắc Hoàng Minh cũng không có ngăn cản bọn họ chạy thoát, liền đi tới trước mặt Tri Hỏa.

Nhìn Tri Hỏa thần tình tái nhợt, Bắc Hoàng Minh cảm giác tim nhói đau, là hấn quá sơ suất, nên mới để cậu bị thương nặng như này.

“Minh, đừng tự trách mà, đây hoàn toàn là do thực lực của tôi không đủ mạnh thôi.” Uống vào một chút thuốc, Tri Hỏa khôi phục phần nào huyết sắc trên mặt.

“Lần sau cẩn thận một chút cho tôi.” Lạnh lùng nói, Bắc Hoàng Minh khom người ngồi xuống, xoay lưng về phía Tri Hỏa.

Ngơ ngác nhìn hấn, Tri Hỏa có phần không hiểu.

“Lên đây, cậu hiện tại thể lực kém như thế, cũng không đi được, tôi công cậu.”

“Được.” Áp người lên lưng Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa nở nụ cười.

Quả nhiên, có Minh ở đây, chuyện gì cũng không phải lo sợ nữa.

42. Quyển 1 - Chương 42

“Chết tiệt, rốt cuộc ở nơi nào nha, bao la bát ngát thế này bảo sao tìm được chứ hả!” Tìm hơn nửa ngày, Lưu Ly tỉnh tình nóng nảy liền nhịn không được bắt đầu oán giận.

“Kiên nhẫn nào, rồi sẽ tìm được thôi mà.” Hải đi cùng một tổ với Lưu Ly cười cười, an ủi.

“Hải, anh thật có lòng kiên nhẫn.” Lưu Ly biểu tình bội phục nói.

“Cũng tạm tạm.” Hải không chút để ý nói.

Anh có thể nhẫn nại như vậy, có lẽ cũng liên quan đến công việc của mình. Dù là nghề chính bartender hay là nghề tay trái lập trình viên đi chăng nữa, đều cần sự kiên trì rất lớn, dần dà muốn không kiên nhẫn cũng trở nên khó khăn mất rồi.

“Không biết đám người kia tìm kiếm ra sao rồi.” Ngẩng đầu nhìn ánh trăng đang dần bị mây đen phủ kín, Lưu Ly cảm thán nói.

“Không rõ lắm, nhưng chắc hẳn là cũng không tìm được đi, bằng không mấy đứa đã báo lại.” Gạt qua một bụi cây cỏ cao đến gần đầu người, Hải vừa kiếm vừa nói.

“Thật là, sao mỗi lần nhận nhiệm vụ đều vớ phải một mớ kỳ quái như này chứ!” Lưu Ly hét to một tiếng, phát tiết cơn giận xong, lại tiếp tục gia nhập công cuộc tìm người.

“Như vậy mới có hứng thú không phải sao? Dù sao chơi trò chơi chính là muốn thử nghiệm những chuyện xảy ra hoàn toàn bất đồng với cuộc sống bình thường nha.”

“Đúng rồi, thế cơ mà, em vẫn cứ tức.” Lưu Ly tính tình trẻ con nói.

“Ha ha.” Bất đắc dĩ lắc đầu nở nụ cười, Hải giờ này biểu tình như một người anh trai cưng chiều em gái của mình.

“Được rồi, nơi này không có, chúng ta đi chỗ khác tìm xem đi.” Đứng lên phui phui quần áo, Hải nói.

“Vâng, đi thôi.” Có chút ử rữ trả lời, Lưu Ly cũng theo đó mà rời khỏi bụi cỏ cao ngất kia.

Đó là. . .

Ngay trước lúc rời đi, một thứ gì đó lập tức hấp dẫn ánh mắt của Hải.

—

“Minh, cậu có nghĩ nếu chúng ta tìm không thấy NPC kia, có phải sẽ không được lập bang nữa?” Tựa vào lưng Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa đột nhiên nói.

“Không biết nữa.” Vô cùng đơn giản nói ra ba chữ, Bắc Hoàng Minh công Tri Hỏa chậm rãi mà đi tới.

“Nói thật, tôi có chút hối hận việc lập bang rồi. Một khi lãnh đạo bang hội cũng có nghĩa là sẽ bị cuốn vào vòng tranh đấu này, thật vất vả mới có thể yên ổn ngao du trong trò chơi, không nghĩ tới phải buông tất cả mà lao vào.” Tiếc nuối nói, Tri Hỏa bắt đầu bực mình.

“Nếu đã quyết thì không phải hối hận, dù sau cậu cũng là đội trưởng trong nhóm, tất cả đều sẽ nghe theo lời cậu mà.” Bắc Hoàng Minh nói.

“Ừ, tôi cũng biết thế, cho nên chỉ tức một chút xíu thôi.” Có chút mệt mỏi thở dài, Tri Hỏa tựa đầu vào vai Bắc Hoàng Minh.

“Nếu cảm thấy mệt mỏi, còn có tôi để cậu dựa vào.” Đột nhiên, Bắc Hoàng Minh thốt ra một câu như vậy.

Thoáng sửng sốt, Tri Hỏa nhận ra hai tai Bắc Hoàng Minh đều đỏ ửng lên, không khỏi phá lên cười, “Minh, cậu thật là đáng yêu.”

“Dài dòng muốn chết.” Bắc Hoàng Minh buồn bực nói.

Thật là, biết vậy không nên cảm thông cho tên gốc này.

“Dù sao, thật sự phải cảm ơn cậu, vì đã luôn ở bên cạnh tôi.” Nghĩ đến những sóng gió trải qua từ lúc mới chơi tới giờ, Tri Hỏa cảm thán nói.

Nếu cậu biết tôi là ai, cậu còn có thể ôn nhu mà đối xử như vậy sao?

Bắc Hoàng Minh có chút bị ai nghĩ tới.

Tuy rằng hắn bắt đầu hối hận chuyện giấu diếm thân phận, nhưng cũng hiểu rõ nếu không che đậy sự thật mình là ai, thì hắn với Tri Hỏa căn bản từ đầu sẽ không ở chung một chỗ. Cậu ta ngay cả cơ hội để hắn tiếp cận mình cũng sẽ tuyệt đối không cho phép.

Vận mệnh mà, luôn là thích trêu đùa người ta, hiện tại cũng chỉ có thể từng bước một mà suy tính tiếp.

Tri Hỏa không rõ Bắc Hoàng Minh tại sao lại đột ngột im lặng như thế, nhưng cậu không ngại. Cho dù không nói lời nào, chỉ cần có thể cùng Minh ở bên nhau như thế này, cậu đã cảm thấy vô cùng an tâm rồi.

Tri Hỏa không biết đây là cảm giác gì, nhưng cậu tham luyện sự dịu dàng của Bắc Hoàng Minh.

Như vậy là tốt rồi, tốt rồi. . .

Đột nhiên, mấy người đang tách nhóm đồng thời nhận được tin tức từ Hải.

“Đã tìm thấy NPC!”

(1) Dạ Du Thần: theo QT – thần dạ du; người hay đi chơi đêm (vị thần chuyên đi tuần hành vào ban đêm trong truyền thuyết, ví với người thích đi chơi lang thang ban đêm)

(2) Phi: vũ khí của bạn Minh, nghĩa là ‘màu đỏ đậm’. Vũ khí của bạn Hỏa là ‘Hong’, màu đỏ.

43. Quyển 1 - Chương 43

Nhận được thông báo, cả đám đang phân tán đều chạy tới chỗ của Hải, đến nơi, thì thời gian hạn định chỉ còn lại 10 phút.

“Hải, anh tìm được rồi?” Chạy đến trước mặt Hải, mọi người đều thở hồng hộc.

“Ừ đúng vậy, mấy đứa nhìn kìa.”

Thuận theo hướng Hải chỉ tới, bọn họ liền thấy một người đàn ông trung niên ngơ ngác đứng ở cách đó không xa, trước mặt người này là một ngôi mộ nhỏ nhỏ.

“Vừa rồi bọn anh tìm trong này một hời, nhưng không có manh mối, lúc sắp đi khỏi lại nhìn thấy ngôi mộ này, sau đó chỉ nghĩ cứ tới thử xem vận khí ra sao, kết quả thật sự tìm được rồi.” Hải giải thích.

NPC này hàng năm đều tới nơi đây, nói vậy nhất định phải có nguyên do, mà viếng mộ có lẽ chính là giải thích hợp lý nhất.

“Không đơn giản nha, Hải.” Vỗ vỗ bả vai Hải, Tri Hỏa tán dương.

“Đừng nói nhảm, nhanh lên đối thoại với ông ta đi, tiếp nhận nhiệm vụ.” Hàn Ly thúc giục nói.

“Ừ.” Gật gật đầu, Tri Hỏa đi tới bên cạnh NPC, nhấn nút đối thoại với ông.

“Không ngờ rằng sẽ có người nhận được nhiệm vụ này.” NPC đem lực chú ý chuyển đến trên người Tri Hỏa, khẽ mỉm cười nói.

“Nói đi, rốt cuộc là nhiệm vụ như thế nào?” Tri Hỏa cũng không nhiều lời.

“Cát trong nước, ảnh trong kính.”

“Hả?” Mọi người ngơ ngác nhìn NPC đột nhiên thốt ra những lời này, tỏ vẻ khó hiểu.

“Nơi này, yên nghỉ người ta yêu nhất.” NPC ngồi xuống vuốt ve mặt phần mộ vô danh không khắc tên, lẳng lặng nói, “Chúng ta từng vì hiểu lầm mà chia tay, rồi đến lúc chợt nhận ra mình vẫn còn yêu nàng, đi tìm lại người yêu, nhưng rồi nhìn thấy lại chính là thi thể nàng.”

“Hiện tại.” NPC nhìn mấy người nói: “Ta muốn các người tìm về cho ta tín vật đính ước ngày xưa khi chia tay, trong cơn tức giận mà ném xuống, cát trong chai, coi như là gợi ý. Còn lại là như lời ta đã nói vừa rồi.”

Dứt lời, NPC lưu luyến nhìn thoáng qua phần mộ, khẽ thở dài liền quay đầu định rời đi.

“Còn có ... gợi ý nào nữa không?” Bắc Hoàng Minh đưa tay cản người nọ.

“Không có.” NPC mỉm cười trả lời.

Nhìn theo NPC rời đi, mọi người đành phải quay lại bắt đầu thảo luận gợi ý nghe như đánh đố mà người kia đã đưa ra.

“Cát trong nước, ảnh trong kính? Rốt cuộc là ý tứ gì hả?” Tri Hỏa lầm bầm nói.

“Chẳng hiểu là ý gì luôn.” Mọi người nhú chặt mày, suy tư.

“Không phải thứ chúng ta muốn tìm là hạt cát ngay tại trong nước sao?” Nguyệt Lượng thực đơn thuần nói.

“Không đơn giản như thế đâu.” Lưu Ly phản bác.

“Từ từ, rất có thể đấy, ‘cát trong nước’, có thể chúng ta đã phức tạp hóa vấn đề chẳng.” Hải Dáng vẻ suy nghĩ nói.

“Vậy còn ‘ảnh trong kính’?” Tri Hỏa đưa ra câu đố thứ hai, “Hai cái này hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.”

“Có lẽ, tên một loại sông hồ nào đó liên quan đến những lời này?” Hàn Ly có chút không chắc chắn nói.

“Không thể nào.” Tri Hỏa không thể tin được nói.

“Ừm, cũng có thể đấy, mấy chuyện như thế này trong trò chơi chúng ta đâu phải chưa từng gặp qua.” Bắc Hoàng Minh cũng có chút lưỡng lự.

Hai mặt nhìn nhau, mọi người đồng thời thở dài tỏ vẻ đồng ý.

Trò chơi này... Có đôi khi rất thích làm điều ác nha |||

“Vậy mọi người liền phân công nhau theo hai gợi ý này mà tìm đi.”

“Ừ, cũng đã khuya rồi, trước hết out game đã.”

“Được.”

—

Cởi mũ giáp, Hàn Phi Tường giật giật cái cổ cứng ngắc, đứng dậy rót cho mình một ly nước.

Đứng bên cửa sổ nhìn vào màn đêm tối mịt, cậu nhớ tới cảnh tượng trong Âm Vô Dạ, không khỏi mỉm cười.

Lần này thật sự có chút thú vị a.

Gặp được những người bạn quý giá tính tình phóng khoáng, cũng có kẻ địch có bằng hữu, có nhiệm vụ khiến người ta càng chơi càng hứng thú, trò chơi này thật sự rất tuyệt vời.

Nhưng quan trọng hơn cả.. Là có thể gặp được người bạn tốt như Minh.

Nhớ tới Bắc Hoàng Minh, Hàn Phi Tường không hề phát hiện ra nụ cười của mình đã mang theo ý tứ nào đấy không giống như trước. Tại trong trò chơi này, có một thứ gì đó đang dần lặng lẽ thay đổi.

44. Quyển 1 - Chương 44

Để mặc đồng văn kiện chất chồng như núi bên cạnh không buồn liếc tới, Hàn Ly, ở hiện thực là tổng giám đốc tập đoàn Hàn Dật – Âu Dương Dật vô cùng chăm chú ngồi trước máy tính, điên cuồng tìm kiếm thứ gì đó.

“Tổng giám đốc, anh làm ơn trước tiên hoàn thành công việc rồi mới lại chơi game có được không?” Thư ký của Âu Dương Dật, Hiên Viên Dạ Hỏa cầm tập tài liệu đập nhẹ lên mặt bàn nói.

Khuôn mặt tinh quái làm người ta liên tưởng đến một kẻ nào đó rất tương tự, đúng vậy, hẳn chính là Hỏa Luyện trong trò chơi.

“Không có thời gian.” Âu Dương Dật không để ý tới lời Dạ Hỏa, tiếp tục nhìn máy tính.

“Nhiệm vụ bọn anh lần này rốt cuộc là sao?”

Dạ Hỏa cũng rất ngạc nhiên, dù sao Âu Dương Dật luôn luôn có thể phân biệt rõ ràng công và tư, nhưng hôm nay đi làm lại không xử lý công việc, mà lập tức online tra tìm tư liệu, chuyện như vậy cho tới giờ còn chưa bao giờ xảy ra.

Cho nên, chỉ có thể đoán rằng, nhiệm vụ lần này của đám đó rất nhức óc.

“Cát trong nước, ảnh trong kính, Tiểu Dạ, cậu có biết những lời này có ý nghĩa gì không?” Âu Dương Dật đột nhiên nhớ tới nhóc con bên cạnh đây coi như cũng là tiền bối trong game, liền khiêm tốn hỏi.

“Cái gì với cái gì cơ?” Thế nhưng Dạ Hỏa nghe được, biểu tình cũng thành ra vô cùng ngơ ngác.

“Nhiệm vụ của bọn anh lần này là câu đố đấy, giải được mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.” Thở dài, Âu Dương Dật thật sự rất đau đầu.

“Các anh vận khí cũng quá kém đi.” Dạ Hỏa tỏ vẻ thông cảm.

“Không phải lảm lời, là anh em tốt thì giúp anh giải quyết công việc hôm nay đi.” Dứt lời, Âu Dương Dật quay lại liền dính chặt mắt vào máy tính.

“Ai, lần sau đừng có viện cớ này nọ nữa đấy.” Cũng là do bản thân mình thực chờ mong đội Liệt Dương trở nên dần lớn mạnh, cho nên Dạ Hỏa chỉ có thể đồng ý giúp đỡ.

Nhất định không thành vấn đề, dù sao tiểu đội này có nhiều người tài ba như thế.

Trước khi đóng cửa, nhìn vẻ mặt chăm chú của Âu Dương Dật, Dạ Hỏa nở nụ cười.

—

Giật giật bả vai đau nhức, Thanh Âm Hải Dương, cũng chính là Quan Mân Y đứng lên tự pha cho mình một tách cà phê.

Cát trong nước, ảnh trong kính.

Thật sự là hai câu đố khó hiểu. Cười khổ lắc đầu, Quan Mân Y đặt cà phê lên bàn máy tính, tiếp tục tập trung.

Vì Âm Vô Dạ mới mở chưa được bao lâu, rất nhiều địa danh căn bản đều chưa được công khai trên mạng, cho nên trừ phi tự mình đã đi qua nơi đó, bằng không thật đúng là rất khó tìm ra.

Rốt cuộc đã có người đi qua địa phương đó hay chưa?

Mở ra bài đăng của mình, Quan Mân Y lướt qua từng trang thảo luận để xem xét, đột nhiên, bài trả lời của một người thu hút sự chú ý của anh.

“Tôi từng đi qua một nơi tên là hồ Kính Ảnh đấy, không biết có phải địa danh cậu muốn tìm không.”

Hồ Kính Ảnh? Ảnh trong kính?

Quan mân y giống như tìm được tia sáng cuối đường hầm, sau một hồi suy nghĩ, liền dùng chút kỹ xảo tin học. Tuy rằng công việc của anh là lập trình phần mềm ngăn chặn hacker, nhưng cũng không có nghĩa là anh sẽ không đi hack máy người khác.

Rất nhanh, Quan Mân Y liền tìm được cách liên lạc với người vừa trả lời bài viết nọ, chủ động nhập vào MSN của người đó.

“Chào cậu, tôi muốn hỏi một chút, hồ Kính Ảnh ở đâu cậu có biết không?”

Người kia thấy tin nhắn của Quan Mân Y, hiển nhiên có chút sửng sốt, qua hơn nửa ngày mới thấy nhắn lại.

“Làm sao cậu biết MSN của tôi?”

“Thật có lỗi, đây là bí mật.”

Tuy rằng Quan Mân Y không trả lời, nhưng cùng là người trên mạng với nhau, đối phương hiển nhiên cũng đoán được vài phần, nên không tiếp tục hỏi đến nữa.

“Đúng đấy, tôi từng đi qua hồ Kính Ảnh, là một địa phương tương đối nhỏ ở phía nam.”

“Có thể giải thích cụ thể hơn một chút được không?”

“Ừ, OK thôi.”

Nhìn dòng chữ đối phương gửi tới, Quan Mân Y khẽ cười.

Thế này chắc sẽ không thành vấn đề nữa rồi.

—

Mọi người buổi tối log in đầy đủ, liền được Hải thông báo tin tức quan trọng mà anh vừa kiếm được.

“Hải, anh thật lợi hại, hôm nay tôi ở trên mạng lục tung cả ngày mà không tìm được.” Hàn Ly vỗ vỗ vai Hải nói.

Hải chỉ mỉm cười.

“Quá tuyệt vời, chúng ta mau nhanh đến chỗ đó đi!” Tri Hỏa tuyệt đối là người theo chủ nghĩa hành động.

“Ừ, chúng ta đi thôi.” Gật đầu, sáu người liền cùng hướng phía nam mà khởi hành.

45. Quyển 1 - Chương 45

Để tiết kiệm thời gian, mọi người quyết định lãng phí một chút tiền, đi truyền tống từ đại lục trung ương trực tiếp đến thành thị phía nam đại lục.

Vừa đến phía nam, cả đám cũng không dừng chân nghỉ ngơi, liền nhanh chóng đi về hướng hồ Kính Ảnh.

A, kia là... Vừa vặn Cổ Lam lúc này đang ở trong thành nam trông thấy, liền kinh ngạc nhìn theo bóng dáng đám người đang rời đi.

Sao lại đụng mặt bọn họ rồi! Cổ Lam không khỏi cảm thán, thật đúng là nghiệt duyên a. Nhưng nhìn đám kia bộ dáng vội vàng như vậy, Cổ Lam vẫn là không yên lòng, chần chờ một lúc, liền lặng lẽ đi theo.

Thật không biết tên nhóc Tri Hỏa kia lại muốn gây chuyện phiền toái gì nữa, mà Bắc Hoàng Minh cũng không thèm ngăn cậu ta sao?

—

“Hải, anh xác định là hướng này sao?” Tri Hỏa nhìn xung quanh, có chút nghi hoặc hỏi.

“Hắn là không sai đâu.”

“Nhưng tại sao người càng ngày càng ít vậy?”

Nhắc tới chuyện này, là bởi Âm Vô Dạ đã ra mắt được một thời gian dài, trở thành trò chơi được yêu thích nhất trên bảng xếp hạng game online, người chơi tham gia lên tới hàng vạn, cho nên giờ đây bình thường mọi nơi mọi lúc đều có thể nhìn thấy người. Nhưng lúc này hầu như đều không thấy bóng dáng ai cả, đây cũng coi là tình huống rất khó gặp đi, khó trách Tri Hỏa lại đưa ra nghi vấn.

“Bởi vì muốn tới hồ Kính Ảnh, phải đi qua Đầm lầy Chết trong trò chơi ấy mà.” Hải bình tĩnh nói.

“Thế sao anh không nói sớm!” Anh vừa cất lời, liền làm cho đám đồng đội phản ứng mãnh liệt.

Đùa cái gì chứ, Đầm lầy Chết xếp thứ năm trong top địa danh nổi tiếng của Âm Vô Dạ??? Bọn họ còn chưa muốn chết a a a.

“Hiện tại cũng chẳng thể bỏ cuộc được, chỉ có thể tiếp tục thôi, đúng không, các vị?” Lộ ra nụ cười hoàn toàn vô hại, Hải nói.

Anh ấy tuyệt đối là cố ý không nói cho chúng ta biết! Cả đám nhất trí khẳng định, lại chỉ có thể đồng ý với lời nói của Hải. Chúng ta đã không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng!

Không lâu sau, bọn họ liền đến nơi, trước mặt là lối vào Đầm lầy Tử vong.

“Sao vậy? Sợ hả?” Quay đầu cười sáng lạn, Tri Hỏa nhìn đám bạn dừng bước đứng lại.

“Hừ, ai nói thế.” Lưu Ly chết cũng không chịu thừa nhận.

“Sợ cái gì chứ, có việc gì xảy ra, tôi sẽ gánh thay các cậu! Tôi tuyệt đối sẽ không để các cậu xảy ra chuyện, tất cả nhất định có thể bình an đi tới hồ Kính Ảnh.”

Tên nhóc này, lá gan sao lại to thế nhỉ.

Mọi người bật cười, nhưng cũng cố lấy lại dũng khí, bất kể như thế nào, ảnh hưởng của Tri Hỏa đối với bọn họ thật sự rất lớn.

“Mạnh miệng nữa rồi, cậu trước tiên cứ lo cái thân mình cho tốt đi.” Hàn Ly vỗ đầu Tri Hỏa, dẫn đầu đi vào Đầm lầy Chết.

“Đúng vậy đó đúng vậy đó, bọn tôi cũng chẳng yếu ớt thế, ai cần ông bảo vệ, mặt búp bê.” Lưu Ly giả mặt quỷ, liền đi theo.

“Nguyệt Lượng sẽ cứu mọi người, cho nên, sẽ không có bất kỳ ai phải chết đâu.” Nguyệt Lượng cười rực rỡ, đuổi theo bước chân Hàn Ly.

“Ha ha, Tri Hỏa quả nhiên rất có tài năng lãnh đạo nha.” Hải mỉm cười nói.

“Ngu ngốc, trông vào bản lĩnh của cậu, còn muốn bảo vệ người khác.” Bắc Hoàng Minh cười nhạo.

“Bởi vì có Minh ở đây mà. Bất kể có chuyện gì, Minh nhất định đều sẽ luôn toàn lực hỗ trợ tôi đúng không?” Ngắc đầu nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa cười vô cùng ngây thơ.

“Quả nhiên thật ngu ngốc mà.” Bất đắc dĩ cười, Bắc Hoàng Minh đưa tay, “Đi thôi.”

“Ừ.” Cầm tay Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa mang theo biểu tình kiên định tiến vào Đầm lầy Chết.

Tới đây nào, cho ta nhìn xem mi có cái gì đáng sợ, Đầm lầy Chết.

—

“Khốn kiếp, không hiểu sao chẳng giết được thứ này!” Thấp giọng nguyên rủa, Hàn Ly vừa nhanh nhẹn nhảy tránh đòn, vừa bắn ra một mũi tên.

“Đây rốt cuộc là thứ cây quỷ quái gì hả!” Lưu Ly cũng kêu lớn, nhất thời không để ý, liền bị nhánh cây của đám thực vật tập kích bọn họ quất mạnh ngã qua một bên.

“Cẩn thận.” Ngay trước lúc Lưu Ly rơi xuống đất, Hải đỡ được nhỏ.

“Hải, anh có biết đây là thứ gì không?” Tri Hỏa một đằng vung kiếm, một đằng kêu to hỏi.

“Đây là Mẫu Gia Đằng, thân của nó nằm dưới mặt đất, chỉ có cách phá hủy thân cây mới giết được nó.” Rất nhanh rà soát lại một lần trong đầu, may mà lúc trước khi khởi hành đã lên mạng xem qua tư liệu về quái vật chốt chặn trong Đàm lầy Chết, Hải liền kêu to đáp lại.

“OK, Minh, giáng sấm sét xuống, ép thân cây của nó phải lộ ra.”

“Hiểu rồi.” Giang hai tay lên, một trận sấm sét liền trực tiếp đánh thẳng xuống, mặt đất vỡ ra thành một vết rách dài.

Một lát sau, thân cây khổng lồ của Mẫu Gia Đằng liền từ dưới đất bò ra.

“Tôi đi lôi kéo sự chú ý của nó, Hàn Ly tránh qua một bên bắn thân nó đi.” Dứt lời, Tri Hỏa liền vung kiếm vọt đi lên. “Phải nhanh đấy, tôi chống đỡ không được bao lâu đâu.”

Hàn Ly giương cung lên, một mũi rồi lại một mũi bắn liên tiếp về phía thân cây khổng lồ, nhưng mãi không thấy nó chết đi.

“Đáng ghét, Hải, anh không phải nói hủy thân cây của nó là được, sao giờ nó còn chưa chết?”

“Anh cũng không rõ lắm.” Hải liên tục nhíu mày, khóe mắt liếc qua Tri Hỏa, tốc độ né tránh của cậu hiển nhiên đã dần chậm lại.

Nghĩ mau, rút cuộc nên lo liệu sao đây? Tay bóp trán, Hải không ngừng tự hỏi.

“Lôi điện thuật!” Bắc Hoàng Minh cũng không đứng ngốc một bên, lập tức giải vây cho Tri Hỏa.

Ngay lúc Mẫu Gia Đằng dời lực chú ý trong chốc lát, Tri Hỏa thừa dịp này, lau mồ hôi, thở hổn hển lấy hơi, lại vọt lên.

A, có rồi.

Trong lúc không ngừng bắn tên, Hàn Ly cũng cẩn thận mà xem xét thân cây, cuối cùng phát hiện một vị trí khác thường của nó, nơi đó thoạt nhìn vô cùng mỏng manh.

Chính là chỗ này!

Lại giương cung lắp tên, nhắm chuẩn, phóng ra, mũi tên màu trắng cắm ngập vào vị trí kia, ngay sau đó, chỉ thấy Mẫu Gia Đằng kịch liệt gãy dựa một phen, cuối cùng ngã xuống đất bất động.

“Tốt quá, được cứu rồi.” Tê liệt ngã ngổ trên mặt đất, bị Mẫu Gia Đằng trong lúc gãy dựa quật xuống đất, Tri Hỏa liền nhẹ thở phào.

“Làm tốt lắm!” Dựng thẳng ngón cái, Tri Hỏa khen ngợi.

Nhếch khóe môi, Hàn Ly nở nụ cười, “Tôi đã nói tên nhóc nhà cậu không đáng tin cậy mà.”

“Nói cái gì hử!” Tri Hỏa bất mãn kêu to, liền làm mọi người phá lên cười.

46. Quyển 1 - Chương 46

Sau khi xóa sổ Mẫu Gia Đằng, một quãng thời gian này mọi người đều không bị công kích nữa, bình an đi tới vùng đất trung tâm Đàm lầy Chết.

“Chuyện này là sao đây nha?” Lưu Ly có chút rờn rợn mở miệng hỏi.

Đàm lầy Chết sẽ không chỉ có chút khủng bố như vậy đi? Cảm giác hiện tại càng giống như sự im lặng đáng sợ trước cơn bão.

“Mẫu Gia Đăng bởi vì quá hung hãn, cho nên xung quanh nơi nó sống đều không có thứ nào khác sinh trưởng, tóm lại mấy đứa cứ yên tâm đi.” Hải mỉm cười trả lời.

“Sao anh không nói sớm?”

Vừa nghe xong, cả đám này giờ vẫn vừa đi đường vừa lo lắng đề phòng rốt cuộc thử phào.

“Bởi vì bọn em có hỏi đâu nhỉ?” Hải tiếp tục mỉm cười.

Ác ma! Anh tuyệt đối là cố ý!

Trong đầu mọi người nhất loạt xuất hiện ý nghĩ này, thậm chí còn có thể thấy phía sau Hải có cái đuôi ác quỷ phe phẩy mọc ra!

Trời biết Hải thoát nhìn ôn hòa lại có một mặt ác liệt như thế, hu hu hu hu, bọn họ đều bị lừa rồi.

“Rồi rồi, đi mau lên, nếu không trời tối mịt lại không tới được hồ Kính Ảnh.” Thường thức đủ loại biểu tình biến hóa của đám kia xong, Hải liền nở nụ cười diễm đạm tiếp tục lên đường.

Trên đời này, số người trong ngoài không đồng nhất thật sự là nhiều lắm.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ai oán nhìn Hải đang cười đến cực kỳ khoái trá, lại chỉ có thể nghe lời mà đi theo anh.

Ai mà muốn qua đêm trong cái Đầm lầy Chết khủng bố này chứ, vẫn là sớm xong việc rồi đi mới tốt.

—

Kế tiếp, tuy rằng cả đám có gặp được một số quái vật nữa, nhưng dưới sự đồng lòng chung sức của mọi người, rất nhanh liền giải quyết được chúng. Đường nhiên cấp bậc cũng tăng nhanh chóng, Nguyệt Lượng với Hải ở phía sau thu thập vật phẩm rút ra đến mỗi cả tay, nên tất cả đều cười sung sướng như hoa nở.

Quả nhiên mạo hiểm một chút vẫn là có lợi.

Gần chạng vạng cả đội đã tới được hồ Kính Ảnh, nhìn hồ nước xanh biếc một màu trước mặt, tất cả mọi người đều cười lạnh.

Cuối cùng đã tìm được.

“Nhanh nhanh nhanh nào, hạt cát kia rốt cuộc ở đâu?” Tri Hỏa hưng phấn kêu to, cuối cùng có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi.

“Trong nước.” Mọi người đồng loạt chỉ về phía mặt hồ Kính Ảnh.

“Hả?” Ngây mặt, Tri Hỏa khó hiểu nhìn mấy người kia.

“Cát trong nước, đương nhiên có nghĩa là thứ gì gì đó ở trong nước rồi, đồ ngốc.” Lưu Ly trợn mắt lườm Tri Hỏa.

“Này, Lưu Ly, bà thế nào cũng phải đối nghịch với tôi phải không?” Tri Hỏa tức giận kêu to.

“Bởi vì ông tức giận bộ dáng đáng coi lắm đấy.” Lưu Ly cười nham hiểm nói.

Nguyên lai Lưu Ly với Hải đều là một loại người nha.

Tri Hỏa vô lực rũ bỏ vai, chợt nhận ra, đám đồng đội của mình tính cách người nào cũng vô cùng ác liệt!!!

“Đừng náo loạn nữa, nhanh tìm đi.” Bắc Hoàng Minh ngăn cản hai người tiếp diễn màn khắc khẩu.

“Được rồi.” Thề lưỡi, hai người ngoan ngoãn nghe lời.

Mà Hải thấy cảnh tượng này, liền thâm ý mà nở nụ cười.

Quả nhiên nha, Tri Hỏa là tượng trưng về mặt tinh thần, Bắc Hoàng Minh mới là thủ lĩnh thực sự nha, ha ha, phối hợp như vậy mới tốt.

Đối mặt với từng gợn sóng tỏa ánh sáng lấp lánh, mọi người đều thầm than thở. Để Hải cùng hai cô gái ở lại trên bờ, Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cùng Hàn Ly hít một hơi thật sâu, nhảy vào trong lòng hồ.

Nếu hạt cát ở trong nước, biện pháp duy nhất của bọn họ chỉ có thể là tiến vào trong nước tìm kiếm mà thôi.

47. Quyển 1 - Chương 47

Cảm giác áp lực nước đè nghẹt tim trong nháy mắt ập tới Tri Hỏa, sau khi chậm rãi thích ứng lại, Tri Hỏa mới mở mắt ra, cố gắng ở trong làn nước âm u tìm kiếm mục tiêu của nhiệm vụ lần này.

Quay đầu, Bắc Hoàng Minh ra hiệu cho cậu và Hàn Ly, ý bảo ba người tách ra tìm.

Gật gật đầu, ba người chia theo các hướng khác nhau mà bơi.

Hạt cát hạt cát hạt cát.

Trời ạ, ở trong lòng hồ mệnh mông thế này sao mà tìm được hạt cát bé tẹo chứ, nhiệm vụ này quả nhiên thực biến thái.

Nhưng oán giận thì cứ oán giận, Tri Hỏa vẫn phải ra sức mà tìm kiếm.

Đột nhiên, một nơi trong nước chợt lóe sáng hấp dẫn ánh nhìn Tri Hỏa, mới vừa định bơi qua, còn chưa chờ cậu thấy rõ ràng đó là cái gì, chỉ cảm thấy chân trái bị một thứ khác cuốn lấy, không ngừng lôi tuột cậu xuống dưới.

Cúi đầu nhìn, mới phát hiện hóa ra là rong biển.

“A!” Há mồm ra, nước không ngừng tràn vào trong miệng, hô hấp của Tri Hỏa lập tức trở nên vô cùng khó khăn.

—

“Hô.” Bắc Hoàng Minh cùng Hàn Ly trôi lên mặt nước để thở, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Sao rồi?” Lưu Ly vội vàng chạy qua hỏi.

“Không có kết quả.” Lắc lắc đầu, Hàn Ly tiếc nuối nói.

“Tri Hỏa đâu?” Bắc Hoàng Minh sau lúc thở hổn hển lấy lại sức, mới phát hiện không thấy bóng dáng Tri Hỏa.

“Không biết, không có thấy cậu ấy ngoi lên.” Vừa nghe Bắc Hoàng Minh hỏi, những người ở lại trên bờ liền đáp lại.

“Phải chăng kỹ năng bơi của cậu ấy đặc biệt tốt?” Nguyệt Lượng chần chừ nói.

“Không có khả năng.” Bắc Hoàng Minh không chút nghi ngờ liền phủ định.

Lúc trước ở trường học, nhiều người náo loạn, bắt hấn cùng Tri Hỏa so tài bơi lội, kết quả Tri Hỏa liền ngoi lên mặt nước sớm hơn hẳn cả chục phút.

“Sao cậu biết?” Ánh mắt nghi hoặc của mọi người lập tức quét về phía hắn.

Mím chặt môi, Bắc Hoàng Minh không trả lời, lập tức lao người xuống nước.

“Này.” Mọi người còn chưa kịp ngăn cản, đã không thấy tăm hơi thân ảnh Bắc Hoàng Minh đâu cả.

“Tôi cũng xuống đó xem thế nào.” Hàn Ly lập tức lao theo.

—

A, thật là khó chịu...

Bàn tay vươn về phía mặt nước, Tri Hỏa theo bản năng làm ra tư thế cầu cứu, tâm trí bắt đầu mơ hồ. Tri Hỏa đã không chống đỡ được rong biển cuốn lấy, không ngừng bị kéo xuống.

Không thể nào, du ngoạn trong trò chơi đến hiện tại, mình lại bởi vì ngạt nước mà chết? Cũng vô cùng mất mặt đi.

Trước khi hôn mê, Tri Hỏa không khỏi bật cười, nhắm mắt lại, tựa hồ trong lúc mơ mơ màng màng như trông thấy hình dáng Bắc Hoàng Minh.

Cứu tôi... Minh...

.

Nhìn Tri Hỏa đang dần chìm đến đáy hồ, trái tim Bắc Hoàng Minh như ngừng đập.

Tri Hỏa!

Vươn tay, Bắc Hoàng Minh kéo lại thân thể Tri Hỏa tiếp tục buông mình trầm xuống, ôm cậu vào trong lòng mình, cảm nhận được hô hấp mỏng manh của cậu, nội tâm lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Không muốn, không muốn, không muốn, hắn không muốn mất đi Tri Hỏa.

Ánh mắt rơi xuống bờ môi tái nhợt cơ hồ không còn huyết sắc của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cúi đầu, liền áp môi mình lên, độ khí cho cậu.

Sau một lúc lâu, xác định được tình hình Tri Hỏa tạm thời không còn nguy hiểm, Bắc Hoàng Minh mới lại ôm lấy cậu, chuẩn bị trôi lên mặt nước.

Đột nhiên, bả vai dường như bị ai đó vỗ nhẹ lên, quay đầu, Bắc Hoàng Minh nhìn thấy gương mặt Cổ Lam.

Nhường mi, Bắc Hoàng Minh rất ngạc nhiên không hiểu sao cậu ta lại ở chỗ này.

Ánh mắt lo âu dừng ở hai người, Cổ Lam thấy bọn họ cũng chưa xảy ra chuyện gì, liền đưa tay chỉ chỉ phía trên, ý bảo cùng đi lên.

Gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh vừa định bơi về phía trước, đột nhiên bị một ánh vàng lóe lên lôi kéo sự chú ý, hạ mắt chăm chú một chút, hắn giao Tri Hỏa cho Cổ Lam, bản thân liền lặn xuống.

Bất được cái chai chứa đầy hạt cát bên trong, Bắc Hoàng Minh nhếch môi cười.

Tìm được rồi.

—

“Các cậu không có việc gì chứ!”

Thấy Cổ Lam, Bắc Hoàng Minh cùng Tri Hỏa ba người bình an trôi lên mặt nước, mọi người ở trên bờ mới nhẹ thở phào.

“Không có việc gì.” Lên bờ, Bắc Hoàng Minh đỡ lấy Tri Hỏa từ tay Cổ Lam, để cậu nằm ngửa trên mặt đất, đè tay ép ***g ngực cậu, để cậu phun nước ra ngoài.

Sau khi chắc chắn Tri Hỏa đã phun hết nước ra, Bắc Hoàng Minh mới dời lực chú ý sang Cổ Lam.

“Sao cậu lại đến đây?”

“Tôi ở trong thành nhìn thấy bọn các cậu vội vàng đi về hướng này, sợ Tri Hỏa lại gặp phải chuyện gì phiền toái liền đi theo tới đây. Thực ra không nghĩ sẽ lộ diện, nhưng chờ tới lúc Hàn Ly lên bờ rồi vẫn không thấy bọn cậu đâu cả, không yên tâm nên đành phải tự mình xuống nước tìm hai người.” Cổ Lam đơn giản làm sáng tỏ tình huống.

“Xem ra cậu ấy không có việc gì, tôi đi trước vậy.”

“Không đợi cậu ấy tỉnh sao?” Bắc Hoàng Minh giữ lại nói.

“Không được, chờ đến lúc đó sợ sẽ phiền toái.” Cổ Lam vốn không muốn lộ diện trước mặt Tri Hỏa.

“Chờ cậu giải quyết xong sự tình thì đến công hội của bọn tôi đi.”

“Rồi, nói sau.” Vẫy vẫy tay, Cổ Lam tiêu sái rời đi.

Quả nhiên người này trong đầu vẫn là luôn thông suốt nhất, làm bạn với hắn thật sự là hạnh phúc nhưng cũng rất đau khổ.

Nụ cười hiện lên trên khuôn mặt, Cổ Lam mở ra quyển trục hồi thành.

—

“Thứ kia đã tìm được rồi hả?”

“Ừ, tìm được rồi.” Lấy ra cái chai đựng cát vừa nãy lấy được đưa cho mọi người, Bắc Hoàng Minh nói.

“Cuối cùng cũng hoàn thành được nhiệm vụ rồi.”

Mọi người đều thở phào, rốt cuộc, đã có thể lập được công hội của chính mình.

48. Quyển 1 - Chương 48

“Được rồi được rồi, ha ha, cuối cùng cũng giải quyết được nhiệm vụ rồi!” Khoa chân múa tay vui sướng lấy ra cái chai chứa đầy hạt cát bên trong, Tri Hỏa cười đến vô cùng sáng lạn.

Đích thị một kẻ ngu ngốc.

Vô lực ôm lấy mặt, Lưu Ly bất đắc dĩ nghĩ.

Nhưng dù sao ngốc mà đáng yêu là được.

“Hỏa, tới rồi.” Giữ chặt Tri Hỏa còn muốn đi thẳng về phía trước, Bắc Hoàng Minh dừng lại ở tiền sảnh một khách sạn lớn.

“À, tới rồi nha.” Xấu hổ cười cười, Tri Hỏa ngẩng đầu nhìn khách sạn xa hoa, không khỏi líu lười, “NPC cũng lắm tiền ghê.”

“Đi thôi.” Vươn tay vò rối tung tóc Tri Hỏa, Hàn Ly dẫn đầu đi vào khách sạn.

“Thật là, nói bao nhiêu lần rồi! Không được xoa loạn đầu tôi thế nữa!” Hướng về phía Hàn Ly mà rống lớn, Tri Hỏa bất mãn sửa sang lại đầu tóc của mình một lần nữa.

Đột nhiên, một bàn tay vươn về phía sau Tri Hỏa, giúp cậu sửa sang lại đám tóc rối. Ngón tay đụng tới ngón tay của Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa ngoài ý muốn nhận ra được một loại cảm giác như điện giật, theo bản năng rút tay trở về.

“Được rồi, chúng ta vào đi thôi.” Tựa hồ không có phát hiện động tác nhỏ kia của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh sờ sờ đầu cậu nói.

“Ừ, được.” Cúi đầu, Tri Hỏa đi theo sau Bắc Hoàng Minh.

“À, cái kia... Minh, ở trong hồ là cậu đã cứu tôi phải không?”

“Xảy ra chuyện gì?” Nghi hoặc xoay người, Bắc Hoàng Minh nhìn Tri Hỏa.

“Ừ, không có gì đâu.” Ngẩng đầu hướng Bắc Hoàng Minh cười, Tri Hỏa đi lên trước hắn, “Nhanh lên đi vào đi, bằng không bọn họ lại gây phiền toái.”

Ngắm Tri Hỏa một hồi lâu, xác định bản thân không nhìn ra có gì bất thường, Bắc Hoàng Minh cũng không suy nghĩ nhiều nữa, đi vào theo.

Quay lưng về phía Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa theo bản năng đưa tay lên bờ môi mình, trước khi hôn mê, cậu dường như... Cảm giác được Bắc Hoàng Minh hôn mình.

Trái tim, không tự chủ được mà đập rộn ràng.

—

Tìm được NPC rồi, hoàn thành xong nhiệm vụ, nhận giấy chứng nhận, một đám người liền vội vàng chạy tới tòa nhà công hội.

“Ồ kìa, bọn anh còn chưa có lập bang sao?” Hỏa Luyện đang lúc giao nhiệm vụ nhìn thấy mấy người đội Liệt Dương, vội tay gọi.

“Đang chuẩn bị giao nhiệm vụ đây.”

“Thế mau mau hoàn thành đi.” Hỏa Luyện như thể so với bọn họ còn gấp hơn.

Gật gật đầu, Tri Hỏa đem giấy xác nhận giao cho NPC.

“Tốt lắm, chúc mừng các cậu hoàn thành nhiệm vụ lập bang hội, xin mời đặt tên bang hội.”

“Đặt tên?” Sững sốt một chút, Tri Hỏa quay đầu nhìn mọi người, ngầm hỏi ý kiến.

“Ai, thì đặt luôn là bang Liệt Dương đi.” Gãi gãi đầu, Hàn Ly vô cùng lười nghĩ đưa ra biện pháp.

“Tuyệt đối không được, khó nghe thấy mồ!” Lưu Ly lập tức bầu phiếu chống.

“Vậy mời bà cô đặt coi!”

“Đặt là Hoa Hoa Công Chúa đi, ha ha.”

Mọi người trán nổi gân xanh nhìn Lưu Ly đang cười đến điên cuồng, quyết định cho qua đề nghị của nhỏ.

“Vậy kêu Minh Giáo đi!” Hỏa Luyện xông vô, xen mồm nói với NPC.

“Này, ai cho ý kiến ý cò vớ vẩn!” Những người khác vừa nghe, liền hướng hấn rống to.

“Xác nhận tên bang hội, tiếp theo xin hỏi bang chủ của Minh Giáo là ai?” NPC mặt không chút thay đổi hỏi.

“Cái gì cơ! Này này, bọn tôi không muốn cái tên Minh Giáo kia đâu, cho tôi sửa tên, cho sửa đi!” Tri Hỏa kích động hết lớn.

“Tên bang hội một khi đã được xác nhận sẽ không cho phép sửa lại.” NPC nâng gọng kính, vô cùng trấn định nói.

“Trời ạ...” Tri Hỏa cảm thấy mình sắp tức đến hộc máu.

“Tên khốn nhà cậu!” Vừa định quay đầu tìm Hỏa Luyện, đã không thấy thân ảnh của hắn đâu, sững sốt một chút hỏi, “Nhãi con kia đâu rồi?”

“Chạy rồi.” Thành viên bang hội của Hỏa Luyện thực bất đắc dĩ chỉ về phía cửa.

“Nhóc con thôi, đừng để bị tôi tóm được, gặp tôi chém chết cậu!”

Lần này, đối mặt Tri Hỏa bừa bừa lửa giận, chẳng ai khuyên can nữa. Ngay cả Hải tuyệt đối ôn hòa cũng không cản, bởi vì đội viên đội Liệt Dương lúc trước, hiện tại là thành viên của Minh Giáo đều có một khao khát cháy bỏng là được chém chết Hỏa Luyện.

“Khụ khụ, rốt cuộc ai là bang chủ?”

“Cậu ta.” Mọi người nhất loạt đồng lòng đưa tay chỉ về phía Tri Hỏa, “Tri Hỏa Âm Diễm.”

“Này!” Tri Hỏa còn chưa kịp ngăn cản, đã thấy tên của mình được đưa vào trang tư liệu của bang hội.

“Xin vui lòng thiết kế huy chương.” NPC không chút nào để ý tới tiếng rống to bên tai, tiếp tục hoàn thành công tác tiếp theo.

“Nhất định phải thiết kế ngay bây giờ sao?” Hải đem Tri Hỏa giao cho những người khác xử lý, tự mình lên giải quyết thủ tục đăng kí.

“Không, trong một tuần nộp lên cũng được.”

“Vậy giao cho Nguyệt Lượng đi, Nguyệt Lượng sẽ làm.” Nguyệt Lượng xung phong nhận việc nói.

“Có thể chứ?” Hải có chút không yên lòng.

“Không thành vấn đề, Nguyệt Lượng là nhà thiết kế thời trang, thiết kế rất chuyên nghiệp đó.” Nguyệt Lượng kiêu ngạo nói.

“Vây giao cho em.”

“Vâng, được ạ.”

“Tốt lắm, Minh Giáo hoàn thành đăng kí.” NPC sau đó hạ xuống một dấu chấm tròn.

“Nha nha nha, chúc mừng anh nha, Tri Hỏa.” Hỏa Luyện đột nhiên từ phía cửa ló ra nói.

“Cậu tên nhãi này đứng lại cho tôi.” Tri Hỏa vừa trông thấy Hỏa Luyện liền lao lên.

“Tri Hỏa, cậu vẫn thực có tinh thần nhĩ.” Tiếng cười phóng khoáng của Thiếu Ảnh từ phía ngoài cửa tòa nhà công hội truyền đến, sau đó liền thấy y cùng thành viên công hội mình đi tới.

“Đại ca, chúc mừng cậu nha.” Dật Sử cười hì hì đặt tay lên vai Tri Hỏa, ngay lập tức bị một ánh nhìn như tia X đâm thẳng đến cứng đờ người, quay đầu, cậu ta liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Bắc Hoàng Minh, vội xấu hổ buông tay xuống.

Oa, cái tên kia sao lại thế nha? Thật đáng sợ.

“Chúc mừng.” Ngay giây tiếp theo Vô Ngữ cũng xuất hiện .

“Sao bọn cậu đều biết mà tới đây?” Tri Hỏa kinh ngạc hỏi.

“Là tôi thông báo đó.” Chỉ chỉ chính mình, Hỏa Luyện nói.

“Cậu đúng là đồ nhiều chuyện.” Hàn Ly bắt đắc dĩ nói.

“Cám ơn đã khách lệ.” Không mấy may để ý tới ý tứ trào phúng trong lời Hàn Ly, Hỏa Luyện băng quơ nói.

“Tóm lại, chúng ta sau này phải cùng nhau cố gắng, để xem ai có thể thành lập được thành thị thuộc sở hữu người chơi đầu tiên trong Âm Vô Dạ.” Thiếu Ảnh phát ra lời khiêu chiến.

“Không thành vấn đề, nhất định là chúng tôi.” Tri Hỏa tự tin cười nói.

“Cũng khó nói đó, bọn tôi đã thu thập được 65 cái huy chương rồi đó.”

“Tuyệt đối không thành vấn đề.” Chỉ chỉ những đồng đội ở phía sau, Tri Hỏa nở nụ cười tươi rói, “Có bọn họ, thì tuyệt đối sẽ không thua.”

“Tôi vô cùng chờ mong.” Thiếu Ảnh nở nụ cười.

“Hãy chờ xem chúng tôi sẽ khai sáng thời đại mới trong Âm Vô Dạ như thế nào!”

QUYỂN HAI

49. Quyển 2 - Chương 1

Tiêu sai thu lại cung, Hàn Ly hoàn thành phần tỷ thí của mình, cũng đặt dấu chấm hết cho lần đánh cược này.

“Được rồi, cá cược đã thua, giao huy chương ra đây đi.” Tri Hỏa cười hì hì đưa tay ra trước mặt bang chủ phe đối phương.

Thở dài, bang chủ kia nãy giờ cùng đám Tri Hỏa tỷ thí tâm phục khẩu phục đành phải đem huy chương giao ra.

“Cám ơn đã hợp tác.” Tiếp nhận huy chương từ tay đối phương, Tri Hỏa liền thấy nó qua tay của Hải phụ trách quản lý.

“Từ từ đã.” Bang chủ phía bên kia gọi Tri Hỏa lại.

“Còn có chuyện gì sao?” Quay đầu, Tri Hỏa nghi hoặc hỏi.

“Các bạn thật sự rất lợi hại, hy vọng các bạn có thể thành lập được thành thị thuộc sở hữu người chơi đầu tiên trong Âm Vô Dạ!” Bang chủ đối phương thật lòng cổ vũ nói.

“Đương nhiên, chúng tôi nhất định sẽ làm được.” Nở nụ cười vui vẻ, Tri Hỏa chạy tới bên người Bắc Hoàng Minh, cùng mọi người rời đi.

“Thế nào, thế nào? Tôi cũng quá thông minh đi, nghĩ ra biện pháp tỷ thí này, làm đối phương phải cam tâm tình nguyện mà giao đồ ra.” Tri Hỏa nhin không được tranh công.

“Khôn lanh.” Liếc mắt quét qua Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh thản nhiên nói, nhưng khóe miệng lại không tự chủ được mà nhếch lên.

“Keo kiệt, thỉnh thoảng khích lệ tôi một chút thì chết hả.” Tri Hỏa bĩu môi oán thán.

“Ông giờ đã tự tin mười phần, khích lệ thêm hai câu nữa, thì chắc sẽ thành tự tin thái quá, chính là tự kỷ đó.” Lưu Ly hiểu chuyện, cười duyên nói.

“Lưu Ly, bà có ý tứ gì hả!” Tri Hỏa nhin không được lại đấu võ mồm với Lưu Ly.

“Chính là ý trên mặt chữ đó.” Lưu Ly làm mặt quỷ nói.

Bắc Hoàng Minh cũng không quan tâm hai người bọn họ trình diễn mấy màn cãi nhau con nít ngày nào cũng như ngày nào, quay lại hỏi Hải: “Gom được bao nhiêu huy chương rồi nhỉ?”

“65 cái.” Hải đếm, nói.

“Ừm, bang hội kiếm nhiều nhất được bao nhiêu cái rồi?”

“Mộ Khô Lâu đã có trong tay 76 cái.” Hải nhíu mày nói, “Tình hình không mấy khả quan, kém mười mấy cái rồi.”

Mím chặt môi, Bắc Hoàng Minh không nói thêm gì nữa, trong đầu đang rất nhanh nghĩ cách làm sao để nhanh chóng thu hẹp khoảng cách.

Tuy rằng Bắc Hoàng Minh nghĩ ra phương pháp khiêu chiến các bang đã có trong tay huy chương của những bang khác, đổi một trận chiến đem về nhiều huy chương liền nhanh chóng đưa Minh Giáo đuổi kịp các bang khác, nhưng quả nhiên thời gian vẫn là rất ít. Chuyện vươn lên dẫn trước đúng là có chút quá sức.

Nhìn người của Minh Giáo rời đi, phó bang công hội vừa thua trận đến bên cạnh bang chủ nói: “Kia chính là Nhật quân Nguyệt đế vô cùng nổi tiếng nhỉ.”

“Ừ, đúng vậy, quả nhiên là nhân vật xuất chúng.” Bang chủ kia cũng không tức giận, tự đáy lòng cảm thấy khâm phục.

Thanh danh Minh Giáo càng ngày càng lớn mạnh cũng chính là khi danh xưng Nhật quân Nguyệt đế của Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh bắt đầu nhen nhóm truyền tụng, nghe đồn lúc hai người kề vai chiến đấu liền có thể quét sạch ngàn quân, là hai nhân vật phi thường lợi hại.

Với Nhật quân Tri Hỏa hùng mạnh có khả năng thu phục lòng người nổi tiếng, cùng Nguyệt đế Bắc Hoàng Minh thực lực vô song và trí tuệ thông thái, trong Âm Vô Dạ bắt đầu lưu truyền rằng, bọn họ có thể tạo ra một thời đại huy hoàng mới trong thiên hạ.

“Bọn họ nhất định có thể thắng.”

“Ừ, nhất định không thành vấn đề, đến lúc bọn họ lập ra thành thị người chơi sở hữu đầu tiên, huy chương của chúng ta cũng sẽ được trưng bày trên đàn thờ tế phẩm đầy nha, đáng giá.”

“Đúng vậy.”

Trở lại công hội, mấy người sáng lập ra Minh Giáo ở ngoài uy phong lắm liệt là thế, giờ liền lộ ra bộ dáng lười nhác, ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, nếu tình cảnh này mà bị đám sùng bái bọn họ bên ngoài nhìn thấy, có lẽ sẽ kinh hoàng đến hộc máu.

“Tôi ra ngoài chơi đây.” Lưu Ly không chịu nổi tịch mịch, là người đầu tiên mang ý đồ trốn chạy.

“Tôi qua phía tòa nhà tổng công hội coi xem có nhiệm vụ gì mới không.” Hàn Ly phụ trách công tác đối ngoại cũng đứng dậy đi.

Gật gật đầu, Hải ở lại xử lý mấy việc khác, Nguyệt Lượng thì bắt đầu ghi chép sổ sách thu chi.

“Minh, Minh, chúng ta cũng đi ra ngoài một chút đi?” Tri Hỏa không có việc gì để làm, liền kéo Bắc Hoàng Minh chuẩn bị ra ngoài.

Gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh ngoan ngoãn để Tri Hỏa kéo mình đi khỏi.

Ngẩng đầu nhìn bóng dáng hai người đi xa, Hải nở nụ cười.

Thật là xứng đôi, khó trách được xưng tụng là Nhật quân Nguyệt đế, Tri Hỏa nhóc con lớn xác kia đến giờ vẫn không phát hiện ra mình đã không muốn rời xa Bắc Hoàng Minh đi? Thật là, rõ ràng tình cảm của nhóc ấy với Bắc Hoàng Minh hoàn toàn bất đồng với người khác, mà bản thân lại không hề phát hiện ra, quả thật...

Lắc lắc đầu, Hải cúi xuống tiếp tục xử lý giấy tờ còn đang dang dở.

Đi giữa đường phố thành thị phồn hoa, Tri Hỏa vốn luôn muốn thiết lập bang ở thành thị phong cảnh tươi đẹp phía nam, chính là mọi người đều cho rằng đem bang hội tọa ở thành thị trung ương, tốc độ tiếp nhận tin tức cũng sẽ mau chóng hơn. Cuối cùng một phiếu độ năm phiếu, ý kiến của Tri Hỏa bị gạt đi.

“Minh nha, rõ ràng là thành thị phía nam khí hậu gió mùa êm dịu, cảnh vật lại vô cùng đẹp, tại sao nhất định phải đặt trụ sở bang ở thành phố trung tâm chứ.” Tri Hỏa đến giờ vẫn còn giận dỗi về việc này.

“Chờ lập được thành thị, chúng ta liền đến đại lục phía nam nhé.” Đưa tay xoa đầu Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh ở bên ngoài luôn bị coi là lạnh lùng vô tình, chỉ có ở trước mặt Tri Hỏa mới lộ ra biểu tình dịu dàng đến vậy.

“Thật chứ?” Ánh mắt Tri Hỏa lập tức sáng lên.

“Thật sự.” Cánh môi mỏng khẽ mỉm cười, Bắc Hoàng Minh cam đoan.

“Tốt quá rồi!” Tri Hỏa không hề phát hiện ra bản thân mình luôn không thích dựa dẫm, giờ đây bắt đầu lại thích làm nũng, bắt đầu muốn ỷ lại vào người khác, Bắc Hoàng Minh thực sự đã dần xâm nhập đến tận sâu trái tim của cậu.

Thấy Tri Hỏa bộ dáng cao hứng như thế, tâm tình Bắc Hoàng Minh cũng không tự chủ mà thấy tốt hơn.

“Chúng ta đến quán Hiểu Nguyệt ăn cái gì đi.” Tâm trạng vô cùng hưng phấn, Tri Hỏa liền nghĩ ngay đến chuyện ăn uống.

Mặc dù là trò chơi, nhưng đồ ăn ngon tuyệt ở nơi này vẫn làm người ta chảy nước miếng, hưởng chi trong game này vẫn để cho nhân vật có cảm giác đói khát.

“Đi thôi.” Tri Hỏa muốn đi, Bắc Hoàng Minh liền dắt cậu đi về phía quán Hiểu Nguyệt.

“Ừ.”

Nhìn Tri Hỏa đối với mình không hề có bộ dáng phòng bị, Bắc Hoàng Minh trong lúc cao hứng, lại bắt đầu âu lo, nếu Tri Hỏa biết mình ngoài đời chính là tử địch của cậu, thì sẽ phản ứng như thế nào đây?

50. Quyển 2 - Chương 2

Một mình chạy đến tổng công hội xem các nhiệm vụ thích hợp cho bang hội, Hàn Ly rất không may liền đụng phải Hỏa Luyện.

Nhìn Hỏa Luyện vẻ mặt cười đến gian trá, Hàn Ly chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, làm bộ không phát hiện ra hắn, tiếp tục lật tài liệu về nhiệm vụ trên tay mình.

“Làm bộ không phát hiện ra em chính là hành động xấu xa đấy nha.” Dịch không động ta liền động, Hỏa Luyện đi tới trước mặt Hàn Ly, thế này rồi để coi ông anh còn giả vờ không nhận ra tôi như nào, hừ hừ.

“Mỗi ngày đều gặp, còn muốn chào hỏi nhau làm gì nữa.” Không ngẩng đầu, Hàn Ly thuận miệng nói.

Ừ, nhiệm vụ này không tồi, hắn là thích hợp cho cả đội thực hiện, hơn nữa thù lao cũng rất cao.

“Này, anh nói thế với người khác nghe được hả.” Xoạt một tiếng, Hỏa Luyện khép lại tờ lệnh nhiệm vụ, tiến đến sát mặt Hàn Ly, cười hì hì nói.

Xoa cái trán, Hàn Ly bất đắc dĩ hỏi: “Tiểu tổ tông này, rốt cuộc cậu muốn gì?”

“Giúp em.” Hỏa Luyện cũng đi thẳng vào vấn đề, nói ra yêu cầu của mình.

“Nghe cậu nói như thế, chuyện này, anh tuyệt đối không giúp được cậu rồi.” Hàn Ly nhún vai, tỏ vẻ chính mình bất lực.

“Em mặc kệ, anh nhất định phải giúp em!” Hỏa Luyện lại ứa xài kiểu tính tình con nít thích đùa dai.

“Cậu...” Ánh mắt nhìn quanh thấy rất nhiều người chơi khác đều đang lén nghe mình và Hỏa Luyện nói chuyện, Hàn Ly liền kéo Hỏa Luyện đi ra khỏi nhà công hội.

“Nhẹ thôi mà, đau tay người ta nha.” Tựa hồ cũng chú ý tới ánh mắt ám muội của những người chung quanh, Hỏa Luyện càng muốn bày trò xấu, nũng nịu nói.

“Cậu còn dùng giọng điệu này nói chuyện, anh tuyệt đối không thêm giúp cậu nữa.” Quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Hỏa Luyện, Hàn Ly cảm giác cả người mình da gà da vịt nổi hết lên rồi.

“Không nói thì không nói.” Thề lười, Hỏa Luyện tỏ vẻ thực hợp tác.

—

Tựa hồ ông trời muốn mạng Hàn Ly, y lại không biết sống chết mà chọn nơi nói chuyện tại quán Hiểu Nguyệt mà Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh đang ngồi ăn.

Giá cả của quán Hiểu Nguyệt coi như là đắt đỏ nhất trong trò chơi, cho nên người chơi bình thường đều không dễ có đủ tiền mà tùy tiện tới. Hàn Ly đã tính tới nơi này để hồng che mắt thiên hạ, mà chẳng ngờ nổi Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh hôm nay lại chạy tới nơi này ăn.

Thấy Hàn Ly kéo Hỏa Luyện ngồi xuống chỗ cách đó không xa, Tri Hỏa đụng khuỷu tay Bắc Hoàng Minh, ý bảo hắn quay đầu nhìn.

Theo lời Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh quay đầu trông thấy, hơi nhú mày.

“Thật không biết Hàn Ly với Hỏa Luyện rốt cuộc có quan hệ gì, rõ ràng là bộ dạng vô cùng thân mật, mà Hàn Ly lại luôn tỏ vẻ như không quen biết Hỏa Luyện.” Mồm nhai thức ăn đặc sản của Hiểu Nguyệt, Tri Hỏa tò mò nói.

Trông vẻ mặt Hỏa Luyện dường như có chuyện muốn nhờ cậy Hàn Ly, trong đầu Bắc Hoàng Minh đột nhiên hình thành một ý niệm, dù sao trước tiên cũng phải tìm cách xóa nợ còn thiếu với Hỏa Luyện đã, nếu không tên nhóc đó sẽ còn có cơ để lấn tới.

Bắc Hoàng Minh lâm vào trầm tư, không có chú ý tới Tri Hỏa lại đứng dậy chạy tới bàn của Hàn Ly, đợi hắn nhận ra muốn ngăn lại cũng không còn kịp, chỉ có thể bất đắc dĩ mà cùng qua đó.

“Hàn Ly, Hỏa Luyện, trùng hợp thật nha!” Tri Hỏa cười cười nói.

Thấy Tri Hỏa, hai người hiểu nhiên đều sững sốt một chút, Hỏa Luyện lấy lại tinh thần trước tiên, nói: “Nguyên lai anh cùng Bắc Hoàng Minh đến đây hẹn hò hả.” Dứt lời, còn dùng ánh mắt ám muội quét qua hai người một lượt.

Tri Hỏa mặt đỏ lựng, phản bác nói: “Cậu nói bừa cái gì đấy, tôi với Minh chỉ là bạn tốt thôi.”

Bắc Hoàng Minh đi tới phía sau vừa vặn nghe thấy những lời này, trong lòng không tránh khỏi buồn bã.

Thấy biểu tình của Bắc Hoàng Minh, hai người bên này đều tỏ vẻ đồng cảm sâu sắc.

Chắc chắn, yêu ai không yêu, lại đi yêu Tri Hỏa đúng là đại ngốc.

“Hai người các cậu tới chỗ này uống trà là sao? Không phải cũng hẹn hò chứ?” Bắc Hoàng Minh chung quy vẫn là Bắc Hoàng Minh, cho dù thất thố cũng rất nhanh hồi phục trong chớp mắt.

Đương nhiên hắn sẽ không để người khác chế giễu mình, ít nhất cũng phải hòa nhau một ván.

Cái tên này đúng là một chút thiệt thòi cũng không chịu nhận vô người nha. Hỏa Luyện có hơi buồn bực.

“Nếu không có chuyện gì quan trọng, Hàn Ly cho bọn tôi mượn đi đã, tối nay sẽ trả lại cho cậu.” Bắc Hoàng Minh kéo tay Hàn Ly nói.

Hàn Ly tự hiểu được hiện tại chẳng ai có thể cứu cánh cho mình nữa, liền vội vàng theo chân Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh ra khỏi quán Hiểu Nguyệt.

“Này!” Hỏa Luyện giữ lại không được mấy người kia, tức giận đạp đổ cái bàn.

Người của Minh Giáo đúng là đủ khôn khéo! Hừ, tôi cũng không tin tôi đòi lại không được!

“Cảm ơn nha.” May mắn tránh được một kiếp, Hàn Ly cười cười vỗ vai Bắc Hoàng Minh nói lời cảm tạ.

“Chuyện vẫn chưa xong đâu, anh tốt nhất về thành thật khai báo lại chi tiết với mọi người, xem anh với Hỏa Luyện rốt cuộc là quan hệ như thế nào đi.” Bắc Hoàng Minh còn có mục đích của hắn, hắn cũng chẳng rảnh tay mà đi cứu giúp thiên hạ không công.

“Không cần hỏi đi, là việc cá nhân thôi.” Sắc mặt Hàn Ly có chút khó coi.

“Vay bọn tôi liền đi tâm sự với Nguyệt Lượng chút chuyện hôm nay đã tai nghe mắt thấy đằng hoàng nhé.” Bắc Hoàng Minh nhếch môi cười lạnh.

Hàn Ly thích Nguyệt Lượng là chuyện toàn bộ người trong bang đều biết, tuy rằng Bắc Hoàng Minh cũng không quan tâm, nhưng mấy cái tin nhảm đó vẫn cố tình chui được vào tai hắn.

Không nghĩ tới hôm nay lại dùng được để nắm thóp tên kia.

“Không cần như vậy mà.” Suy sụp cúi đầu, Hàn Ly đáng thương nói.

“Tôi hỏi chuyện đương nhiên là có dụng ý của mình.”

“Được rồi được rồi, quay về bang rồi nói cho mấy người biết được chưa, đỡ tới lúc khác lại thêm người tới hỏi tôi.” Hàn Ly cũng lười đi kể lại một câu chuyện y hệt nhau tới mấy lần.

“Tốt.” Mục đích đạt được, Bắc Hoàng Minh cũng không để tới Hàn Ly biểu cảm đang biến hóa khôn lường, xoay người trông nom Tri Hỏa.

Âm hiểm thế này, bị Tri Hỏa nuốt sạch cũng đáng đời, ha ha.

Hàn Ly vui sướng nghĩ tới chuyện người khác gặp họa, hoàn toàn quên bém mắt vừa nảy ở Hiểu Nguyệt y còn vô cùng đồng cảm với Bắc Hoàng Minh.

Cho nên mới nói, con người thay lòng đổi dạ thật đúng là mau.

51. Quyển 2 - Chương 3

Liếc nhìn đám bằng hữu ngồi bốn phía xung quanh biểu tình mỗi người một kiểu, nhưng trong mắt đều toát ra vẻ trêu tức, Hàn Ly chỉ biết bất đắc dĩ thở dài.

Giờ mới rõ mặt nhau nha. Hàn Ly hiện tại phi thường hối hận, mà chẳng còn cách nào ngoài việc đối mặt với sự thật.

“Nói nhanh cái coi, tất cả mọi người đều đang chờ đây.” Lưu Ly là người thúc giục trước tiên, cô nhỏ này vừa nghe ngóng có vụ hay ho, liền vội vàng từ bên ngoài chạy về.

Quan hệ giữa Hàn Ly và Hỏa Luyện là vấn đề mà bọn họ đã cố công tìm tòi nghiên cứu từ lâu, có thời thậm chí còn đánh cược xem ai là người đầu tiên có thể khám phá ra bí mật giữa hai người kia, chẳng qua rất lâu sau này vẫn không ai làm được.

Lại thở dài, Hàn Ly chợt phát hiện ra gần đây số lần mình thở dài nhiều đến mức dọa chết người.

“Nói mau!” Mọi người trợn trắng mắt, đồng thanh thúc giục.

Tình cảm y trao đi trước tới giờ hóa ra còn chưa đủ nha |||

Hứ, thật là mấy đứa nhóc con không kiên nhẫn, Hàn Ly bĩu môi nói: “Tôi với cậu ta là quan hệ tổng giám đốc và thư ký.”

“Chỉ như thế sao?” Mọi người hiển nhiên không tin.

“Chính là như vậy.” Hàn Ly một mực khẳng định.

“Đến đến, Nguyệt Lượng, em nói cho chị biết nhé, lời bọn đàn ông tuyệt đối không thể tin tưởng, bọn họ vẫn luôn lừa gạt chị, kỳ thật bên ngoài chỉ toàn một đồng giả dối thôi.” Lưu Ly kéo Nguyệt Lượng qua một bên khẽ nói nhỏ, nhưng âm lượng vừa vặn làm cho mọi người ở đây đều có thể nghe thấy.

Xem ra trong bang này, số người biết cách đem nhược điểm yếu hại nhất này của Hàn Ly ra uy hiếp thật đúng là không ít.

“Không được dụ dỗ làm hư Nguyệt Lượng!” Hướng phía Lưu Ly mà rống giận, Hàn Ly chỉ cảm thấy cái trán mình co rút đau đớn không thôi.

“Vậy còn không mau nói thật.” Lưu Ly cười đắc ý.

“Quý con đó là em họ tôi.” Lắm bảm nói, Hàn Ly hoàn toàn không muốn thừa nhận tên hồ ly khôn ngoan xảo quyệt kia có quan hệ huyết thống với mình.

“Ôi giờ, hóa ra chỉ là thế.” Mọi người mất hứng nói.

“Cái gì mà chỉ là thế hả!” Hàn Ly nổi giận.

Mấy cái đứa này!

“Tôi còn tưởng có thể đào bới ra chút chuyện giật gân gì đó, tởm như anh với Hỏa Luyện có cái thứ tình cảm ám muội nam nam cấm kỵ đại loại vậy, hoặc là hận thù đoạt vợ nhau chẳng hạn.” Lưu Ly xòe tay đếm.

“Chị hai tưởng tượng cũng phong phú quá đi.” Lần này không chỉ Hàn Ly khóe miệng co giật, mà những người khác đều mang vẻ mặt không dám gạt bừa nhìn Lưu Ly.

“Mấy người hiểu biết rõ kém.” Lưu Ly cảm thấy thất vọng với bọn họ, ngược lại đổi mục tiêu sang Nguyệt Lượng, “Đến đến đến Nguyệt Lượng, em và chị nói chuyện nha.”

“Không được dạy hư cô ấy!” Hàn Ly vội vàng đoạt lấy Nguyệt Lượng từ tay Lưu Ly, gắt gao bảo hộ.

“Quý hẹp hòi, cánh phụ nữ người ta tâm sự, ông anh tấp vô định làm trò gì chứ!” Lưu Ly cũng không chịu yếu thế.

“Được rồi, chúng ta nói chuyện chính sự đã.” Mắt thấy hai người chuẩn bị náo loạn ầm ĩ, Bắc Hoàng Minh xoa xoa cái ấn đường, nói.

Bắc Hoàng Minh vừa cất tiếng, tất cả mọi người đều lập tức im lặng. Kỳ thật bọn họ cũng không ý thức được chính mình lại dễ dàng nghe theo lời Bắc Hoàng Minh như thế, đơn giản chỉ là trên người Bắc Hoàng Minh có một loại hơi thở uy nghiêm, làm cho người ta không tự chủ được mà nghe theo mệnh lệnh của hắn. Chẳng qua Bắc Hoàng Minh bình thường lười xen mồm vô, cho nên cũng không mấy khi lộ ra khí thế bức người của chính mình.

“Bàn chuyện gì?” Tri Hỏa có chút ngăn người hỏi. “Có phải chuyện thu thập huy chương không?”

“Đúng.” Bắc Hoàng Minh thoáng ngạc nhiên vì Tri Hỏa lại là người nắm được ý tứ của mình trước tiên, nhưng hắn cũng không biểu lộ ra, mà tiếp tục nói: “Bang chúng ta so với bang đứng hạng đầu hiện tại, kém mười một cái huy chương, vậy nên lúc này làm sao trong thời gian ngắn nhất phải san bằng khoảng cách, rồi mới có thể tính đến chuyện dẫn trước. Nhưng bằng cách nào, thì phải chờ mọi người đưa ra phương pháp khả thi nhất.”

“Mười một cái ư, chẳng lẽ không thể tiếp tục dùng biện pháp khiêu chiến các bang đã có huy chương sao?” Nguyệt Lượng lưỡng lự hỏi.

“Không được, bởi vì ngay sau khi chúng ta dùng cách này, các bang khác cũng bắt đầu làm theo, nên giờ mà xài thì cũng chẳng còn mấy hiệu quả nữa.” Lưu Ly phụ trách thu thập tin tình báo giải thích.

“Chắc, thật sự là phiền toái.” Tri Hỏa nhíu mày, ngẩng đầu lại trông thấy bộ dáng bình thản của Bắc Hoàng Minh, không khỏi thốt lên: “Minh, có phải cậu nghĩ ra cách rồi đúng không?”

Nhướn mày, Bắc Hoàng Minh kinh ngạc nhìn Tri Hỏa.

“Ấy da, vợ chồng son nhà người ta thật đúng là có tâm hồn tương thông đó nha.” Lưu Ly vẽ mặt hóng hớt nói với những người khác.

“Đúng vậy đúng vậy.” Hàn Ly vừa bị bóc mẽ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội trút bực tức này, cùng Lưu Ly tung hứng mà hoàn toàn quên mất rồi hai người thiếu chút nữa xông vào đấu tay đôi với nhau.

“Thật là kì diệu nha.” Nguyệt Lượng cảm động nói.

“Thành thói quen rồi ấy mà.” Hải cười tủm tỉm nói.

Người trong cái bang này quả nhiên toàn quái nhân, Tri Hỏa đầu đầy hắc tuyến.

“Mấy người có ý kiến gì không?” Bắc Hoàng Minh có chút bất mãn nhướn mày hỏi.

Bọn này đều là nghĩ tốt cho cậu đấy.

Mọi người thầm kháng nghị. Nếu bọn họ không thường vờ lơ đãng mà dă động về mối quan hệ mập mờ của hai người, chờ bạn Tri Hỏa kia nhận ra được tình cảm của mình thì đến bao giờ chứ. Hai người này hiện tại thật đúng là điển hình của câu nói hoàng đế chưa vội, thái giám đã gấp.

Không cần các người nhiều chuyện. Bắc Hoàng Minh dùng ánh mắt nói lên ý nghĩ của mình.

Không được phá đám. Mọi người nhất loạt trợn trắng mắt.

“Này làm cái trò gì thế?” Tri Hỏa mờ mịt nhìn mọi người đấu mắt với nhau, nghi hoặc hỏi.

“Không gì cả, chúng ta nói chuyện chính tiếp.” Bắc Hoàng Minh ho khan một tiếng, quay lại đề tài cũ, “Hàn Ly, Hỏa Luyện có phải có chuyện muốn nhờ anh không?”

“Cậu cũng biết hả?” Hàn Ly ngạc nhiên lớn giọng hỏi.

“Nhìn sắc mặt khi hắn nói chuyện với anh thì biết thôi, nói đi, rốt cuộc là việc gì?”

“Việc riêng của người ta, đại ca à, ngay cả vậy mà cậu cũng quyết tra bằng được sao?” Hàn Ly vẽ mặt khó xử.

“Thôi được, tôi không hỏi cặn kẽ làm gì. Dù sao anh phải giúp Hỏa Luyện, coi như là điều kiện trao đổi, bắt Hỏa Luyện giao ra mười một cái huy chương bang hắn thu thập được.” Bắc Hoàng Minh nói ra yêu cầu thực sự của mình.

“Thế mà cậu cũng nghĩ tới!” Hàn Ly kinh ngạc kêu to.

Đầu óc tên nhóc này cũng biến thái quá đi, nhưng cách này có hơi dễ tiện thì phải.

“Chẳng qua là trao đổi thôi, có cung có cầu.” Có vẻ nhìn thấu sự do dự của Hàn Ly, Bắc Hoàng Minh tiếp tục dụ dỗ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Ly dù sao cũng là dân kinh doanh, rất nhanh liền cân nhắc phân tích kỹ càng, gật đầu đáp ứng.

Có thể nào y cũng giúp Hỏa Luyện mà thôi, dẫu vậy thu một chút thù lao kể cũng hơi quá đáng.

“Nhưng mà, mọi người không phải đã quên chứ, chúng ta còn thiếu nợ Hỏa Luyện một lần đó.” Hải nhắc nhở.

“Tôi tất nhiên không quên rồi, cho nên, trước khi tiến hành trao đổi thì phải giải quyết xong chuyện này đã.”

“Giải quyết sao?” Mọi người nghi hoặc hỏi.

“Đó cũng là một vấn đề.” Bắc Hoàng Minh xấu hổ nói.

“Nói giỡn kiểu này một chút cũng không thấy buồn cười đâu nha.” Mọi người chán nản gục mặt xuống.

“Rồi sẽ có biện pháp, chỉ là phải chờ cơ hội, cũng đâu phải chuyện tôi có thể nghĩ ra được.” Bắc Hoàng Minh cố gắng vãn hồi mặt mũi của mình.

Tiếc rằng tất cả mọi người giờ đây đều là một bộ dáng ‘thôi thôi tôi biết tổng rồi’, thành ra Bắc Hoàng Minh chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

52. Quyển 2 - Chương 4

Chán đời muốn chết, mọi người quyết định đi làm nhiệm vụ Hàn Ly tiếp nhận lúc trước, tích điểm danh vọng tiện thể bổ sung tài chính cho bang hội.

Dùng dịch vụ truyền tống, đoàn người đi tới thành thị phía tây nơi phải hoàn thành nhiệm vụ, đi qua ngã tư đường, tiến về phía khu vực có quái.

“Nhắc mới nhớ, chúng ta hình như đã lâu lắm rồi mới lại hành động cùng nhau đó.” Lưu Ly đột nhiên cảm khái nói.

Từ lúc thành lập bang tới giờ, người gia nhập ngày càng nhiều, mà sáu người bọn họ phân công quản lý các sự vụ khác trong bang, cho nên dù muốn cũng chẳng có cơ hội đồng hành cùng nhau như trước.

“Coi như đi nghỉ ngơi thôi, dù sao nhiệm vụ lần này cũng không khó.” Nhìn tờ lệnh nhiệm vụ trong tay, Tri Hỏa nói, “Chẳng qua có chút nhàm chán.”

“Giết 100 cây Tiên nhân chưởng thành tinh, nhiệm vụ đúng đủ nhàm chán.” Lưu Ly một bên gật đầu tỏ vẻ đồng ý, một bên dùng ánh mắt khinh bỉ ném về phía Hàn Ly.

“Người ta cũng đâu muốn thế, ai bảo lúc đang tìm nhiệm vụ thì vừa vặn đụng phải Hỏa Luyện tên phá đám kia, đành phải vớ đại một cái.” Hàn Ly giơ hai tay lên trời như thể chứng minh bản thân hoàn toàn vô tội.

“Quên đi quên đi, dù sao cậu ấy không nhận phải nhiệm vụ biến thái là tốt rồi.” Hải ra mặt giải vây cho Hàn Ly, “Hơn nữa coi như là dịp để anh với Nguyệt Lượng luyện tập cho thuần thục kỹ năng luôn.”

Thấy Hải nói có đạo lý, Lưu Ly cũng không cự nự với Hàn Ly nữa.

—

Vừa đi vừa tán dóc, mấy người rất nhanh đến được chỗ quái yêu Tiên nhân chương tụ tập, liền lấy vũ khí ra bắt đầu đánh quái.

Nhưng vui thú chẳng được lâu, chỉ chốc lát cả đám điều bị mấy động tác đánh giết máy móc lặp lại làm cho nhàm chán vô cùng.

“Nản quá đi thôi

~ ” Lưu Ly là người đầu tiên lớn tiếng than vãn.

“Chán đến chết mất thôi.” Tri Hỏa cũng không chịu được nữa.

Bắc Hoàng Minh bắt đầu dỗi dằn, nhìn đồng đội bộ dáng không có chút động lực, cũng biết thế này là làm khó bọn họ, chính hắn đánh đám từ nãy tới giờ cũng cảm thấy cực kì chán nản.

Đột nhiên, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu, Bắc Hoàng Minh hơi mỉm cười lên tiếng: “Chúng ta thi xem sao, coi ai có thể giết được nhiều quái nhất đi.”

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, lập tức khơi mào hứng thú của mọi người, ai bảo bọn họ đều là một đám người thích tranh đấu và vô cùng háo thắng chứ? Đối với loại chuyện này chính là hưng phấn bậc nhất.

“Không thành vấn đề, người thắng nhất định là tôi!” Tri Hỏa nhảy dựng lên đầu tiên.

“Hừ, ai nói thế, là tôi mới đúng.” Lưu Ly cũng không chịu yếu thế.

“Ồ ờ, nhưng đừng xem thường anh đây chứ.” Hàn Ly cũng theo đó góp vui.

“Ha ha, nếu tất cả mọi người có động lực như vậy, anh sẽ làm cho trận đấu này càng thêm phần thú vị nhé.” Hải mỉm cười xen mồm.

“Anh định làm gì cơ?” Ánh mắt nghi hoặc của mọi người nhất thời quét đến Hải.

“Đây chuyện chúc phúc lấy được từ nhiệm vụ lần trước còn chưa có phân chia, lấy cái đó làm phần thưởng đi, dù sao chúc nghiệp nào cũng có thể đeo nó.” Hải tung ra một tặng phẩm có lực hấp dẫn phi thường.

Dây chuyền chúc phúc là trang sức cấp thần thánh, có tác dụng tăng năm điểm cho tất cả các trị số, là một vật phẩm vô cùng đáng giá.

“Người thắng cuộc nhất định là tôi!” Ý chí chiến đấu của mấy người liền bị thiêu đốt hừng hực, nên biết rằng dây chuyền này đều bị đám đó lên để ý từ lâu, nhưng người giữ nó là Hải, cho nên tất cả chỉ dám ngấm nhìn từ xa.

“Mong mọi người tận lực cố gắng nhé.” Cười tủm tỉm kéo Nguyệt Lượng qua một bên, Hải tuyên bố bắt đầu tỷ thí.

Lần này Tri Hỏa, Lưu Ly và Hàn Ly cùng một lúc xông lên đánh quái.

Nhìn Bắc Hoàng Minh ngồi xuống bên cạnh mình, Hải tò mò hỏi: “Minh, em không đi sao?”

“Em không có hứng thú.” Bắc Hoàng Minh lãnh đạm nói, “Nếu bọn họ thích chơi, thì để bọn họ chơi, em cũng tham gia sẽ không hay lắm.”

Có lý, Hải thấu hiểu gật gật đầu, dù sao Bắc Hoàng Minh chính là vừa ra tay trong một giây có thể giết cả đám quái nha.

Nhưng nhìn bộ dáng bàng quan không màng thế sự như vậy, suy nghĩ một lát, Hải quay sang Bắc Hoàng Minh nói: “Minh, em biết không? Dây chuyền chúc phúc này có một truyền thuyết đó.”

“Em không có hứng thú đâu.” Bắc Hoàng Minh hồ nghi liếc nhìn Hải, quyết định không nên biết có lẽ sẽ tốt hơn.

Hải tuy rằng thoát nhìn thành thật ôn nhu, nhưng tiếp xúc nhiều mới biết anh thực ra xấu xa tới mức nào, chính là kiểu giết người không cần dao đó.

“Thật sự không muốn biết sao? Nhưng em coi Tri Hỏa nhìn như rất muốn có được kia.” Hải tiếp tục dụ dỗ, tuy rằng anh biết Bắc Hoàng Minh đã nhìn ra mưu đồ của mình.

“Cậu ấy sẽ lấy được.” Bắc Hoàng Minh đối với Tri Hỏa là thật lòng tin tưởng.

“Ây dà, nghe nói dây chuyền chúc phúc là lễ vật để tặng tình nhân đó, nếu một người đưa cho người khác, chính là thổ lộ tâm ý của mình luôn.” Hải cười hơn hở khi trông thấy Bắc Hoàng Minh đứng như mình mong muốn dần thay đổi sắc mặt.

“Hải, em chỉ có thể nói, anh thật là vô cùng nhàm chán.” Vừa nói, Bắc Hoàng Minh vừa đứng dậy.

“Ha ha, sự tình trở nên thú vị mới là thứ anh thích, mong em cố gắng lên nhé.” Hải không thèm để ý tới lời trêu chọc của Bắc Hoàng Minh.

Quả nhiên, Bắc Hoàng Minh vừa ra trận, cuộc ganh đua này cũng chẳng tiếp diễn được bao lâu, không đến mười lăm phút sau, bọn họ liền hoàn thành yêu cầu nhiệm vụ, mà người thắng đương nhiên là Bắc Hoàng Minh.

“Minh, cậu tự đừng xen vô làm gì hải!” Tri Hỏa bất mãn kêu to.

Lấy dây chuyền từ trong tay Hải, Bắc Hoàng Minh cũng không nói gì, liền trực tiếp đưa cho Tri Hỏa, thành công ngăn chặn mấy câu sau cậu đang định nói.

“Cho tôi hải?” Trùng mắt nhìn, Tri Hỏa nghi hoặc hỏi.

Lùi vài bước, Bắc Hoàng Minh vừa lòng nhìn chiếc vòng cổ cùng màu khuyên tai đỏ đeo lên cho Tri Hỏa vô cùng hợp với mái tóc đỏ nhạt của cậu.

“Cậu thích, không phải sao?” Bắc Hoàng Minh thản nhiên mở miệng nói.

“Cám ơn cậu, Minh!” Tri Hỏa cũng không biết tại sao, rõ ràng cậu luôn là người thích cầm trên tay những thứ mình tự kiếm được, nhưng lần này được Bắc Hoàng Minh tặng dây chuyền, cậu liền cảm thấy cao hứng hơn rất nhiều so với chính mình lấy được.

“Chắc chắn, công bố luôn kìa, không biết nhóc Tri Hỏa kia đến bao giờ mới có thể phát hiện ra ý tứ sâu xa này đây.” Mấy người lánh qua một bên khe khẽ thì thầm.

“Có khi cả đời cũng chẳng biết đâu.” Hàn Ly nhịn không được phun trào, ai cũng biết Tri Hỏa từ xưa đều không thích lên mạng online, mà ý nghĩ của chiếc dây chuyền này chỉ có lên mạng chính phủ mới tìm được. Trừ phi cậu nghe được từ miệng người khác, nếu không cả đời này dám chừng sẽ không biết hàm nghĩa ẩn sâu trong đó đâu.

“Cũng không nhất định thế, em tin tưởng tình yêu của Bắc Hoàng Minh có thể lay động được Tri Hỏa.” Nguyệt Lượng lên tiếng phản đối.

“A, Nguyệt Lượng chị thông suốt rồi?” Lưu Ly cảm thấy nghi hoặc, cô cuối cùng cũng biết được quan hệ ám muội của hai tên kia rồi sao.

“Giờ còn không biết, chị làm người Minh Giáo uống công rồi.” Nguyệt Lượng trùng mắt nói.

Có lẽ... Nguyệt Lượng cũng là một thể loại thâm tàng bất lộ nha.

Lưu Ly cảm giác không nói nên lời.

Tại sao bang hội của chúng ta chẳng có lấy một người thiện lương thể này? Thật sự là bất hạnh a, thật quá bất hạnh.

53. Quyển 2 - Chương 5

“Tốt lắm, hoàn thành xong nhiệm vụ, chúng ta cũng nên đi thôi.” Kịch vui xem đã mất rồi, Hải cũng không muốn đứng đây phơi nắng nữa, miền Tây quả nhiên nóng vô cùng.

Những người khác cũng đứng dậy theo chuẩn bị rời đi.

“Tri Hỏa, ông lấy được dây chuyền, hôm nay phải khao bọn tôi một bữa thịnh soạn đấy!” Lưu Ly tất nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể lợi dụng được.

Độ chân thật của trò chơi này cũng thực dọa người, cao lương mỹ vị trong tiệm cơm có thể sánh ngang với đồ ăn của khách sạn năm sao, đương nhiên điều kiện tiên quyết là cấp bậc của quán phải đủ cao.

“Còn lâu ấy.” Làm mặt quỷ, Tri Hỏa mới không phải loại người coi tiền như rác đâu.

“Quý ki bo!” Lưu Ly đương nhiên không dễ dàng buông tha cho cậu, tiếp tục khích tướng.

“Cái đó và ki bo chẳng liên quan với nhau chút nào cả!”

.

“Á á! Cứu mạng với!”

Đột nhiên, từ xa truyền đến một loạt tiếng thét chói tai, cắt ngang màn tranh cãi của Tri Hỏa và Lưu Ly, lôi kéo sự chú ý của mọi người.

“Có chuyện gì rồi?” Nguyệt Lượng mờ mịt hỏi.

“Không biết, đi, qua đó nhìn đã rồi nói sau.” Tri Hỏa dẫn đầu vọt qua hương phát ra tiếng kêu.

Bắc Hoàng Minh vốn định bảo cậu không cần xen vào việc của người khác, nhưng cũng biết khuyên Tri Hỏa ngồi yên không động là chuyện bất khả thi, đành phải nghe lời đi theo.

Giá như cậu ấy đừng quá kích động dù chỉ một lần, thì thật tốt quá.

Bắc Hoàng Minh đau đầu cực kỳ.

“Ha ha, nếu không còn náo nhiệt như vậy, em ấy đã không phải là Tri Hỏa rồi.” Hải tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ Bắc Hoàng Minh, cười tủm tỉm nói.

Thở hắt ra, Bắc Hoàng Minh bất đắc dĩ cười, đúng vậy, nếu không hành động như vậy, cậu ấy không còn là Tri Hỏa nữa.

Chạy tới nơi có tiếng người kêu cứu, Bắc Hoàng Minh nhin không được muốn khen ngợi Tri Hỏa, làm tốt lắm!

Hóa ra, người gặp chuyện không may chính là Hỏa Luyện.

Liếc nhìn nhau, mọi người đều biết lần này là cơ hội vô cùng lớn để xóa đi món nợ kia.

Nhưng thấy thứ đang dồn ép đám người Hỏa Luyện chính là quái BOSS Ngải Ma Ti, về mặt mọi người không tránh khỏi biến sắc.

Trời ạ, mấy tên kia rốt cuộc đụng phải cái gì đây? Lại còn chọc tức BOSS cấp 80, khó trách cạnh Hỏa Luyện có đến hơn chục người nhưng cũng đâu không lại, đều hóa thành bạch quang mà về điểm hồi sinh.

Ngải Ma Ti toàn thân đúc bởi nham thạch chính là BOSS thuộc hệ phòng ngự có thể nói mạnh hàng đầu game cũng không ngoa, cùng với đó lại là cơ thể cao lớn như người khổng lồ, là một trong những BOSS cực kỳ khó đối phó của Âm Vô Dạ.

“Lên thôi.” Tuy rằng cảm thấy quái vật này rất khó giải quyết, nhưng Tri Hỏa cũng không nghĩ đến chuyện dễ dàng lui bước.

“Cậu nói gì thì cứ thế mà làm theo thôi, bang chủ.” Hàn Ly cười hì hì lấy ra cung.

Quay đầu nhìn lại, những người khác cũng đều gọi ra vũ khí, ánh mắt dõi theo Tri Hỏa đều là tín nhiệm hoàn toàn. Bọn họ biết có Tri Hỏa ở đây, chuyện khó xử lý đến đâu cũng có thể vượt qua, chỉ cần có dũng khí, có những đồng đội đáng tin cậy ở bên.

“Ừ, sẽ không để mọi người phải chết đâu.” Tri Hỏa cười một tiếng, vọt lên.

.

“Ai nha, Hỏa Luyện gặp phiền toái rồi.”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Hỏa Luyện đang chống đỡ chặt vật quay đầu nhìn lại, liền thấy mấy người Tri Hỏa, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình vui sướng.

Mà năm người đi theo cạnh Hỏa Luyện cũng biết bọn họ rốt cuộc được cứu rồi, đều thở phào.

“Vô cùng chặt vật nhỉ.” Hàn Ly lắc đầu cười nói.

“Nhiều chuyện.” Hỏa Luyện thở hổn hển, nhưng dấu vậy cũng không chịu yếu thế.

“Nơi này giao lại cho bọn tôi đi, các cậu lánh qua một bên. Nguyệt Lượng, trước hết giúp mấy người này chữa thương đã.” Gặp trường hợp khẩn cấp, Tri Hỏa liền lộ ra bộ dáng của một thủ lĩnh chân chính, người trong bang đã biết trước nên không hề có vẻ ngạc nhiên.

Dấu vậy biến hóa của Tri Hỏa trong mắt người khác lại vô cùng chấn động, đặc biệt là đối với Hỏa Luyện. Nguyên bản hẳn vẫn tưởng mình đã đánh giá Tri Hỏa quá cao, thủ lĩnh thực sự của Minh Giáo mới là Bắc Hoàng Minh, nhưng hiện tại xem ra không đúng rồi. Danh xưng Nhật quân Nguyệt đế này đích thực không phải tự xưng mà có.

Gật gật đầu, Hỏa Luyện cùng năm người kia lùi lại phía sau.

“Nói mới nhớ, chúng ta dường như đã lâu lắm rồi mới lại hợp lực cùng nhau.” Tri Hỏa hoài niệm nói.

“Còn chậm chạp nữa hử.” Bắc Hoàng Minh nhẹ cốc đầu cậu, ý nhắc cậu trong lúc khẩn trương thế này đừng lơ đãng như ở cõi tiên nữa.

“Tôi biết rồi mà.” Sờ sờ đầu, Tri Hỏa chun mũi.

“Hong!” Cùng với tiếng hô, một thanh kiếm nhỏ dài màu đỏ liền hiện ra trong tay Tri Hỏa. Cầm kiếm, Tri Hỏa lộ ra nụ cười vô cùng tự tin, rồi lập tức lao về hướng con quái, theo sát phía sau cậu chính là Lưu Ly.

Mà trong lúc đó, Hàn Ly cùng Bắc Hoàng Minh đã tiếng lên trước công kích quái, lôi kéo sự chú ý của nó.

“Tăng tốc, gia tăng sức mạnh!” Hải cũng sử dụng kỹ năng của chính mình bổ sung thêm sức chiến đấu cho đồng đội.

Nguyệt Lượng qua phía đám Hỏa Luyện, vừa định niệm thuật chữa thương cho bọn hắn, lại bị Hỏa Luyện ngăn lại.

“Chị đi hỗ trợ bọn họ sẽ tốt hơn, quái vật này không đơn giản đâu, bọn tôi có thuốc rồi.”

Thấy Hỏa Luyện kiên quyết như vậy, Nguyệt Lượng cũng gật đầu rời đi. Hiện tại bốn người phía Tri Hỏa mới là quan trọng nhất, nếu họ chống đỡ không được, nơi này cũng đừng ai nghĩ đến chuyện sống sót mà thoát khỏi.

Ánh sáng đỏ, lam, trắng không ngừng lóe lên.

Ma pháp của Bắc Hoàng Minh phóng ra hết cái này đến cái khác, thuật hỗ trợ của Hải thêm vào một lần lại một lần, Nguyệt Lượng không ngừng tăng máu cho mọi người, có hậu phương vững chắc như vậy, những người ở đầu chiến tuyến hoàn toàn không phải lo lắng gì nữa.

Phối hợp ăn khớp đến không có chút kẽ hở nào.

Hỏa Luyện tán thưởng, nếu có thể, hẳn cũng hy vọng mình sẽ có được những đồng đội kề vai sát cánh chiến đấu như vậy. Giờ khắc này, Hỏa Luyện thực hâm mộ Tri Hỏa, tên kia so với chính mình may mắn hơn rất nhiều.

Vượt qua khuôn mặt mướt mồ hôi, Tri Hỏa hung ác nhìn Ngải Ma Ti, tuy rằng máu của nó có giảm đi, nhưng chừng đó so với cả thanh máu đầy quả thực chẳng đáng là bao. Quay đầu nhìn lại, Tri Hỏa thấy các bạn mình đều lộ ra thần sắc mệt mỏi, hiểu rằng lúc này phải tốc chiến tốc thắng.

“Oa!” Lưu Ly kêu thảm một tiếng ngã trên mặt đất, máu lập tức giảm xuống gần mức báo động.

Tuy rằng tốc độ của Lưu Ly rất nhanh, có thể gây hiệu quả nhiễu loạn địch, nhưng máu của nó ít, lực công kích cũng là hạn chế rất lớn.

“Lưu Ly, bà lùi lại đi, Minh, qua đây giúp tôi.” Tri Hỏa bình tĩnh hạ lệnh.

Trong lúc chiến đấu, đối với chỉ huy của Tri Hỏa mọi người chưa bao giờ có ý kiến, toàn bộ là tuân theo vô điều kiện, cho nên Lưu Ly cùng Bắc Hoàng Minh hai người rất nhanh trao đổi vị trí.

“Minh, lần này phiền cậu dùng vũ khí rồi.” Tri Hỏa áy náy nói.

“Không sao cả.” Bắc Hoàng Minh không sử dụng vũ khí chính là cảm thấy không cần thiết... nhưng đến lúc cấp bách, hắn cũng không ngại dùng.

Hai chiếc vòng rất nhanh xoáy tròn quanh cánh tay, ma lực bắt đầu tập trung lại, chờ đợi cho một kích cuối cùng.

Ngẩng đầu, đồng tử sắc bén của Tri Hỏa bắn thẳng về phía quái vật.

Nhược điểm, chính là chỗ đó!

Nhảy mạnh lên, Tri Hỏa là kiếm sĩ thuộc hệ nhanh nhẹn, chỉ thấy cậu đáp nhẹ qua mấy chỗ trên người Ngải Ma Ti, rất nhanh liền lên tới bả vai của nó.

Giơ kiếm lên cao mạnh mẽ đâm vào mắt trái của Ngải Ma Ti, trong nháy mắt thanh máu của nó lập tức giảm một nửa.

“U oa a a a!!”

Tiếng kêu thống khổ vang lên, Tri Hỏa thiếu chút nữa bị cơn rùng rợn của Ngải Ma Ti gây chấn động mà rớt xuống, miễn cưỡng ổn định thăng bằng, Tri Hỏa cúi đầu thấy ma pháp của Bắc Hoàng Minh đã tập trung lại gần xong, rất nhanh liền nhảy ra khỏi người ngải Ma Ti.

Ngay lúc chỉ còn kém một giây, một tiếng sấm rung trời bắn thẳng tấp về phía Ngải Ma Ti, nham thạch rắn chắc trong nháy mắt biến thành đất vụn khô khốc.

Ha, cơ thể là nham thạch thì sao chứ, chỉ cần Minh công kích là mây thành cát vụn thôi, hừ hừ.

Cười đắc ý, Tri Hỏa vì Bắc Hoàng Minh mà lấy làm hãnh diện.

Lực chiến đấu thật khủng khiếp.

Hỏa Luyện cũng là lần đầu tiên được chứng kiến sức mạnh của Bắc Hoàng Minh, sợ ngây người.

Bắc Hoàng Minh như thế này căn bản thừa sức đứng trong top 3 người chơi hàng đầu của Âm Vô Dạ, không, cho dù nói hắn là người giỏi nhất cũng không hề khoa trương.

Tiêu diệt xong quái vật, mọi người đều kiệt sức ngồi bệt trên mặt đất, nhìn nhau mỉm cười.

54. Quyển 2 - Chương 6

Nghỉ ngơi và hồi phục lấy lại sức xong, mấy người sử dụng hồi thành quyển về tới thành Tây, vừa đến cửa thành, liền đặt ra mục tiêu phi thường rõ ràng, thẳng hướng khách sạn. Dù có chuyện gì đi chăng nữa, nghỉ ngơi cho tốt mới là vương đạo.

Trong quá trình trò chơi không ngừng hoàn thiện, độ chân thật cũng càng ngày càng cao. Người chơi không chỉ được phép thuê phòng ở trong thành phố của mình, mà vào ban đêm, nếu có ở thành phố khác cũng có thể đến khách sạn nghỉ ngơi. Vốn bọn Tri Hỏa chưa bao giờ sử dụng đến chức năng này, nguyên nhân chủ yếu là vì không cần thiết, nhưng hôm nay nhất định phải dùng mới được.

Cả nhóm để tiết kiệm tiền liền thuê phòng cho hai người. Đau lòng nhìn tiền vàng quý giá bị NPC thu lại trong tay, Tri Hỏa quyết định hôm nay nhất định phải ngủ đến không biết trời đất là gì, cho đáng số tiền đã bỏ ra.

Không ngoài ý muốn, cùng phòng với Tri Hỏa chính là Bắc Hoàng Minh. Vừa vào đến phòng, Tri Hỏa liền nhào lên giường đi ngủ, làm chủ lực trong chiến trận, mỗi lần đại chiến Tri Hỏa đều là người mệt mỏi gục xuống đầu tiên.

“Cậu không đi tắm rửa sao?” Bắc Hoàng Minh mặc dù có chút đau lòng Tri Hỏa đang mệt mỏi, nhưng cũng biết cậu là người thích sạch sẽ, liền nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Không thể nào, trong trò chơi cũng có thể tắm rửa ư!” Tri Hỏa kinh ngạc giật mình, trò chơi này cũng khoa trương quá đi.

“Ừ, tôi mới vừa nhìn thấy.” Chỉ chỉ hướng phòng tắm, Bắc Hoàng Minh giải thích.

“Tôi muốn tắm, tôi muốn tắm!” Tri Hỏa quả nhiên lập tức nhào vào phòng tắm.

Bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, Bắc Hoàng Minh ngả người tựa vào giường nghỉ ngơi một chút.

.

Chỉ chốc lát sau, Tri Hỏa liền từ phòng tắm chạy ra, vừa định bảo Bắc Hoàng Minh đi tắm, thì phát hiện hắn đã ngủ say rồi. Mỗi lần sử dụng đến vũ khí đều để lại di chứng, chính là hắn sẽ trở nên phi thường mỗi mệt, cho nên nếu không phải trường hợp cấp bách Bắc Hoàng Minh cũng sẽ không dùng vũ khí.

Nhẹ nhàng rón rén đến trước mặt hắn, đây là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng dung mạo đang ngủ say của Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa không khỏi cúi người ngồi xuống tò mò mà đánh giá.

Về ngoài Bắc Hoàng Minh cực kỳ xuất sắc, tuy rằng biết đây là thiết kế của trò chơi thôi, nhưng Tri Hỏa vẫn là nhìn không được tán thưởng. Tóc dài mềm mại màu bạc buông rủ xuống cổ hắn, càng làm nổi bật da thịt trắng nõn của Bắc Hoàng Minh. Đôi đồng tử lam bạc ngày thường vẫn luôn lạnh băng lý trí lúc này nhắm nghiền an tĩnh.

Thật sự là nhan sắc động lòng người nha. Tri Hỏa cười cười, vừa định đưa tay đắp chăn cho hắn, đã thấy Bắc Hoàng Minh mở mắt ra.

“Đánh thức cậu rồi?” Tròn mắt nhìn, Tri Hỏa có chút ngượng ngùng nói.

“Không, là tự tỉnh.” Trong giọng nói khó tránh vẻ mệt mỏi, nhưng Bắc Hoàng Minh vốn không thích để cả người bẩn như vậy mà đi ngủ.

“Vậy cậu nhanh đi tắm đi.” Đứng lên, Tri Hỏa đưa tay kéo Bắc Hoàng Minh dậy.

Vừa rồi bởi vì Tri Hỏa ngồi xổm, cho nên Bắc Hoàng Minh cũng không chú ý tới, lúc này mới nhận ra Tri Hỏa chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm lên người!

Cổ áo rộng thùng thình không che được ***g ngực gầy gò của Tri Hỏa, da thịt khỏe mạnh màu lúa mạch, xương quai xanh khêu gợi, thân thể còn chưa trưởng thành đầy đủ, Bắc Hoàng Minh nhìn thấy một màn này thiếu chút nữa phun máu mũi, đành phải xấu hổ chạy vào phòng tắm để che dấu thất thố của chính mình.

Đóng cửa lại, tìm Bắc Hoàng Minh vẫn cứ đập điên cuồng.

Rõ ràng đã là thanh niên hai mươi tuổi, tại sao Hàn Phi Tường thoát nhìn vẫn như thiếu niên vậy? Trông thấy thân thể của Tri Hỏa trong trò chơi, Bắc Hoàng Minh có thể tưởng tượng ra kẻ cả ngày khắc khổ với mình ngoài đời kia, bộ dáng mê người đến mức nào.

Bắc Hoàng Minh đã hai mươi tuổi đầu, hơn nữa còn là người thừa kế của tập đoàn lớn, hắn tất nhiên đã trải qua ***, hoàn toàn bất đồng với Tri Hỏa nhìn là biết còn non kém, Bắc Hoàng Minh có thể rõ ràng nhận ra được dục vọng của chính mình đối với người kia.

Xem ra, lần này thật quá mức nghiêm trọng rồi.

Bắc Hoàng Minh cười khổ, vịn nước lạnh cọ rửa cơ thể mình.

.

Đi ra khỏi phòng tắm, Bắc Hoàng Minh có chút ngoài ý muốn nhìn Tri Hỏa vẫn chưa ngủ, mà còn ngồi ở trên giường, dường như đang chờ hắn.

“Sao không ngủ đi?” Bắc Hoàng Minh nghi hoặc hỏi, “Không phải cậu mệt chết rồi sao?”

“Minh, tôi muốn cùng cậu đi ngủ.” Tri Hỏa cười nói ra ý đồ của mình.

“Không được.” Bắc Hoàng Minh không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nhìn tới người kia bộ dáng xộc xệch đã làm cho mình huyết mạch sôi trào, ngủ cùng nhau còn đến mức nào nữa? Tuy rằng trong trò chơi không thể làm ra chuyện gì được, nhưng bản thân hắn không muốn vì thế mà phun máu mũi, rất dọa người đấy.

“Tại sao?” Tri Hỏa bất mãn kêu lên.

“Tôi có thói quen ngủ một mình.” Bắc Hoàng Minh lập tức viện cớ, kỳ thật đây cũng coi như không phải nói dối, hắn thực chất chỉ quen ngủ một mình.

“Ngủ một đêm cũng có sao đâu.” Tri Hỏa vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

“Sao cậu cứ nhất quyết kiên trì thế?” Bắc Hoàng Minh hồ nghi quét mắt về phía Tri Hỏa.

Chột dạ cúi đầu, Tri Hỏa không muốn nói cho Bắc Hoàng Minh biết, bản thân chỉ là muốn trải qua một chút cảm giác được ngủ cùng huynh đệ.

Hậu duệ của Hàn gia từ nhỏ đã luôn tự lập, không phải bản thân nguyện ý, mà là bị cha mẹ áp đặt. Bởi vì bọn họ sau này làm sao có thể làm chỗ dựa cho người khác, nếu như không sống tự lập từ sớm, căn bản là sẽ không thể bảo vệ được ai cả. Cho nên dù có anh em họ hàng, Tri Hỏa cho tới bây giờ vẫn chưa được biết đến chuyện ngủ cùng người khác thì sẽ như thế nào.

Nhìn thân ảnh người tóc đỏ để lộ ra vẻ thất vọng, Bắc Hoàng Minh không khỏi thở dài nói: “Quên đi, ngủ cùng nhau là được.”

Chỉ một lần này thôi, lần sau sẽ không được viện cớ gì nữa!

Bắc Hoàng Minh tự thuyết phục chính mình mà tiếp tục cưỡng chiều Tri Hỏa, nếu không phải chuyện cấp bách, có lẽ hiện tại hắn đã không thể cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của Tri Hỏa nữa.

“Được!” Vừa được sự đồng ý Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa lập tức lộ ra vẻ tươi cười rực rỡ, rồi sau đó mới nhảy lên giường chờ Bắc Hoàng Minh.

Nhìn con người đen lầy hồn nhiên của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh nhịn không được xoa bóp cái trán.

Hắn đã có dự cảm rằng bản thân mình nửa đêm nhất định sẽ phải dậy đi xối nước lạnh vô người.

Mới vừa nằm xuống giường, Tri Hỏa liền lập tức ôm lấy Bắc Hoàng Minh, vùi đầu vào ***g ngực hắn, nghe nhịp tim đập vững chãi của Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa hoàn toàn kiệt sức rất nhanh liền chìm sâu vào giấc mộng.

Lại thở dài, Bắc Hoàng Minh vươn tay tắt đèn, rồi mới ôm lấy Tri Hỏa. Thật kỳ lạ là, nguyên bản những suy nghĩ đen tối khi gặp bộ dáng thập phần tin tưởng của Tri Hỏa liền hoàn toàn tan biến.

Chỉ chốc lát sau, Bắc Hoàng Minh cũng mơ màng tiến vào mộng đẹp.

55. Quyển 2 - Chương 7

Sáng sớm xuống lầu, Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh đã thấy mọi người ngồi đó ăn điểm tâm.

“Hey, chào buổi sáng.” Thấy Tri Hỏa, mọi người cất tiếng chào hỏi.

“Chào buổi sáng.” Tri Hỏa vô cùng có tinh thần đáp lại, dường như ngày hôm qua nghỉ ngơi rất tốt.

Mà Bắc Hoàng Minh chỉ hơi gật gù đầu với mọi người, coi như đáp lại, kéo Tri Hỏa ngồi xuống ăn sáng.

“Thật lòng cảm ơn các anh đã cứu tôi.” Hỏa Luyện cười nói.

Trùng phạt trong Âm Vô Dạ đối với người chơi bị tử vong là phi thường khắc nghiệt. Bình thường nếu chết thì ba ngày sau mới được sống lại về điểm hồi sinh, kinh nghiệm cấp bậc bị trừ đến năm phần trăm, cho nên người có level càng cao thì càng không thể sơ sẩy tử vong, bằng không nguyên đồng kinh nghiệm rụng đi thật sự sẽ làm đau đớn lòng người vô cùng nha. Đây là còn chưa nói tới chuyện khi chết sẽ bị rút vật phẩm hoặc vũ khí ngẫu nhiên gì đó, tóm lại, chơi Âm Vô Dạ ngàn vạn lần không được tùy tiện mất mạng.

“Không phải khách sáo, bọn tôi vốn cũng thiếu cậu một cái ân tình, vừa vạ trả hết nợ thôi.” Hải mím cười nói.

Hơi sững sốt, Hỏa Luyện cũng hiểu ra gật đầu đồng ý với anh, nhưng trong lòng lại thầm oán giận không thôi.

Trời mới biết hần vất vả thế nào mới thừa dịp những người này trước kia còn chưa kịp lớn mạnh mà lừa gạt về một món hời nhân tình, muốn sau này có dịp cần đến thì sẽ đòi lại, nhưng ai ngờ lần này lại lãng phí để tuột mất như thế. Hiện tại bọn họ thế lực cường đại vậy, muốn kiếm cơ hội lần nữa có lẽ đã trở nên khó khăn.

Đạt được mục đích, mấy người Minh Giáo quay sang nhìn nhau, nở nụ cười.

“Kế tiếp các cậu tính làm gì?” Hàn Ly thuận miệng hỏi.

“Em muốn về bang trước đã.”

“Vây ăn xong bữa sáng chúng ta chia mỗi người một ngã vậy.”

“Ừ, hy vọng lần sau có dịp gặp lại.” Hỏa Luyện vội vàng ăn cho xong, liền mang theo đám người trong bang rời đi.

“Lần này Hỏa Luyện nuốt phải bực tức, lần sau nhóc đó khẳng định sẽ càng thêm nghiêm túc mà tính kế chúng ta.” Hàn Ly luôn hiểu rõ tính tình em họ mình cười nói, biểu tình nhìn qua cũng không có nhiều lo lắng.

Dù sao không có chút thử thách chơi cũng đâu có vui, hưởng chi... Ánh mắt lướt đến trên người đám đồng đội, ý cười trên môi Hàn Ly càng đậm, hưởng chi mấy người này cũng đâu có chịu ngồi không.

“Thế nếu biết được phe mình còn tính kế cậu ta từng bước một, thì không phải sẽ chọc giận cậu ta đến chết thì thôi sao?” Lưu Ly ánh mắt xấu xa nói.

“Tuyệt đối sẽ giận phát điên luôn.” Hàn Ly cười đến cực kỳ khoái trá.

Y đã rất mong muốn được chiêm ngưỡng bộ dáng biến sắc của cậu em nhà mình, hơn nữa nếu muốn tự mình thoát khỏi chuyện kia, căn bản là không thể được, người khác cũng sẽ không giúp được, nên lần này cậu em họ kia nhất định đang rất buồn bực đi.

“Sao đột nhiên tôi lại thấy người trong bang mình cứ âm hiểm thế nào ấy?” Níu tay áo Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa cảm thán nói.

“Là cậu mới nhận ra thôi.” Bắc Hoàng Minh điềm đạm trả lời.

Ánh mắt ai oán nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa biết mình tuy rằng có ngốc một chút, nhưng cũng không cần nói thẳng ra thế chứ.

“Ăn nhanh lên, mấy người kia đều xong hết rồi.” Đem bánh mỳ quét mút hoa quả đưa cho Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh thúc giục.

“Ừ, được rồi.” Tay cầm lấy bánh mỳ, động tác hai người đều tự nhiên vô cùng, giống như đã làm như vậy cả trăm lần rồi.

“Mặc dù cũng coi như được ngắm cảnh đẹp ý vui, nhưng cứ cảm thấy hai người này hôm nay cũng quá không coi ai ra gì đi? Nhìn như vợ chồng mới cưới đó.” Lưu Ly nhảm chán quan sát nói.

“Tân hôn sao?” Ánh mắt Hải trở nên có chút kỳ quái, bộ dáng dường như muốn cười lại không dám.

“Sao vậy sao vậy?”

“Ai mà biết được hôm qua hai đứa kia ở cùng một phòng rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ.” Hải dùng ngữ điệu bình đạm thản nhiên, nhưng nội dung trong lời nói lại làm mọi người chấn động.

Cảm giác được tầm mắt nóng rực đồng đội phóng tới, Bắc Hoàng Minh và Tri Hỏa mờ mịt nhìn bọn họ, không hiểu sao lại thấy mấy cặp mắt kia như muốn đem người ăn tươi nuốt sống.

“Sao, xảy ra chuyện gì?” Tri Hỏa biểu tình cứng ngắc hỏi.

Thật là khủng khiếp a! ! !

“Hai người đêm qua có làm gì sao?” Lưu Ly đưa ra câu hỏi trước tiên.

“Làm gì hả? Không làm gì cả? Chỉ cùng ngủ một chỗ thôi, ôm Minh liền thấy rất thoải mái đó.” Bắc Hoàng Minh nhìn ra ý đồ của bọn họ còn chưa kịp ngăn cản, Tri Hỏa đã thành thật trả lời, trên mặt còn mang vẻ tươi cười.

Hít một hơi thật sâu, Lưu Ly cùng Nguyệt Lượng chạy tới cạnh Tri Hỏa ép Bắc Hoàng Minh đi ra chỗ khác, hỏi cặn kẽ thêm.

Mà Bắc Hoàng Minh bị đuổi đi chỉ có thể bất đắc dĩ ôm lấy cái trán nhìn mấy người ánh mắt lấp lánh tinh quang, thở dài.

Cái gì tôi cũng chưa làm đâu đấy.

“Không thể tưởng tượng được, Minh cậu tay chân cũng lạnh lẽo quá nhỉ.” Hàn Ly bốn cột nói.

“Mấy người đều nghĩ tới cái gì đấy, trong trò chơi làm sao xảy ra chuyện gì được hả?” Bắc Hoàng Minh lạnh lùng quét mắt qua đám nhiều chuyện kia.

Nếu như ngược lại có thể làm được chuyện gì, Bắc Hoàng Minh giờ cũng thập phần tiếc nuối rồi.

“Chính là Hải nói vậy đó.” Giỡn không thành, mọi người rất nhanh đem trách nhiệm đổ lên đầu Hải.

“Anh cái gì cũng chưa nói đâu, tại sức tưởng tượng của mọi người quá phong phú thôi.” Hải mỉm cười tao nhã uống hết ly sữa.

Rõ ràng là anh lừa gạt bọn em! Mọi người nổi giận.

Ngồi nghe mấy người nói chuyện, Tri Hỏa theo đó thoáng hiểu ra được đại ý, mặt trở nên đỏ bừng kêu lớn: “Mấy người nghĩ đi đâu đấy hả, cùng là con trai với nhau có khả năng xảy ra chuyện gì chứ!”

Bên này đang kịch liệt tranh luận lập tức yên tĩnh trở lại, dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Tri Hỏa.

Không thể nào, lại còn ngây thơ thế ư? Ngày nào đó cậu ta bị Bắc Hoàng Minh ăn sạch chắc cũng chẳng biết đâu nha.

“Làm, làm gì đấy, là sự thật mà.” Bị mọi người nhìn đến mất tự nhiên, Tri Hỏa rụt cổ nói.

“Tri Hỏa, cậu hẳn là nên cùng mấy bạn nữ trong lớp trao đổi nhiều hơn.” Lưu Ly lắc đầu tiếc nuối nói.

Làm cho Tri Hỏa ngây người không hiểu gì cả.

“Cậu không cần để ý đến bên đó nữa, bọn họ nhàm chán thôi.” Bắc Hoàng Minh cuối cùng đứng nhìn không yên, chặn ngang mấy người kia đang tiếp tục muốn dạy hư Tri Hỏa.

Sao lại nói bọn tôi nhàm chán chứ, rõ ràng chính là cậu không muốn cho Tri Hỏa biết, như vậy còn thấy cậu giỏi lừa gạt hơn bọn tôi nữa. Mọi người nhất loạt khinh bỉ.

Định có ý kiến gì sao? Nhướn mày, Bắc Hoàng Minh ánh mắt lạnh băng lướt qua.

Không. Thực không khí phách đồng loạt cúi đầu, tất cả đều thấy rét run rồi nha.

“Chúng ta cũng nên qua tổng công hội giao nhiệm vụ thôi.” Thấy tất cả đều đã ăn xong rồi, Bắc Hoàng Minh cũng không định tiếp tục lãng phí thời gian trong này nữa.

“Ừ, đi thôi.”

56. Quyển 2 - Chương 8

Cho tới bây giờ, Hải vẫn chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Bất Nhược Cẩm Sắc trong tình huống như thế.

Trùng lớn mắt, Hải nghiêm túc tự hỏi bản thân rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây. Cảm nhận nhiệt độ cơ thể người nọ từ phía sau thấm qua lớp quần áo mỏng manh đến trên người mình, hô hấp dồn dập, hơi thở ẩm áp phả bên tai, tuyệt đối nhìn thế nào cũng có chút ám muội, đương nhiên điều kiện trước tiên là trước mặt không có một đám người đang lăm lăm cầm vũ khí trên tay, mà Bất Nhược cũng không hề sát chủ thủ lên cổ mình thế này.

“Tên độc ác này! Mau thả Thanh Âm Hải Dương ra!” Những người chơi đối diện với Bất Nhược giận dữ hét lớn.

“Đúng vậy, mau thả người ngay! “

“Mau thả người!”

Người xung quanh cũng đồng loạt kêu lên.

“Thả người?” Bất Nhược cười khê, cao ngạo ngẩng đầu lên nói: “Cũng được thôi, các người phải tránh ra đã, ta thấy không còn nguy hiểm, dĩ nhiên sẽ thả người.”

“Mày!” Người chơi đứng phía trước thương thuyết tức giận đến nắm chặt vũ khí trong tay, nhưng cũng không thể tùy tiện lao lên đánh người, dù sao Thanh Âm Hải Dương cũng đang nằm trong tay kẻ kia.

Ai du ngoạn ở đại lục trung ương, người nào không biết đến Minh Giáo chiếm cứ phía nam thành trung ương chứ? Những người thường xuyên qua lại khu vực này còn nắm rõ được sáu nhân vật chủ chốt của bang là ai, cho nên càng không dám tùy tiện đắc tội bọn họ.

“Muốn thả người hay không đây?” Bất Nhược đắc ý cười.

“Này...” Không cam lòng nhìn Bất Nhược, lại nhìn sang Hải, người nọ chỉ có thể oán hận thở dài lùi lại nhường đường.

Cười lạnh một tiếng, Bất Nhược mang theo Hải chậm rãi đi ra khỏi vòng vây, mà từ đầu tới cuối Hải đều không nói gì, biểu hiện cũng vô cùng hợp tác.

—

Mãi đến lúc ra ngoại thành trung ương, hai người tới khu vực đánh quái, Bất Nhược mới buông Hải ra.

“Anh đi đi.” Bất Nhược hạ chủ thủ trong tay xuống.

“Cậu thật sự chưa từ bỏ ý định, vẫn đi khiêu khích những người khác.” Hải không có rời đi, ngược lại cười tủm tỉm nói.

“Anh thích xen vào việc người khác vậy sao, hừ, tôi đâu có nghĩ các người lại có thể từ một tiểu đội không có tiếng tăm gì lớn mạnh thành bang hội nổi tiếng toàn Ám Vô Dạ. Nhưng đầu sao mỗi thù vì anh đã tính kế hãm hại tôi, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, có cơ hội nhất định phải đòi lại.” Bất Nhược cười lạnh nói.

Là con mắt hấn quá tốt hay là quá kém đây? Chọn phải cái bang hội sát tinh như thế.

“Cậu thật là người vô cùng ngu ngốc nha.” Hải thở dài nói.

“Tôi ngu ngốc?” Bất Nhược nhướn mày trào phúng hỏi lại, “Lá gan anh cũng lớn nhỉ, anh là người đầu tiên dám nói tôi như thế.”

“Cậu chẳng lẽ vẫn không rõ? Tôi hiện tại, so với cậu càng mạnh hơn. Tôi có thể nhẹ nhàng tuyên cáo mệnh lệnh khiến cho rất rất nhiều người đuổi giết cậu. Khiêu khích tôi? Đối với cậu không hề có lợi, nói vậy cậu thấy mình đủ ngu ngốc chưa?” Hải châm chọc cười nói.

“Anh so với tôi mạnh hơn? Đang nói giỡn sao?” Vừa dứt lời, Bất Nhược liền dùng tốc độ kinh người khổng lồ chế Hải, dùng chủy thủ chỉ thẳng xuống anh.

“Hiện tại, anh còn dám nói mạnh hơn tôi nữa sao? Ngu ngốc.”

“Tôi so với cậu còn mạnh hơn.” Hải trấn định lặp lại, trong ánh mắt không hề có một tia sợ hãi.

“Anh!” Bất Nhược tức giận kêu to, nhưng nhìn đôi mắt bạc xinh đẹp của Hải kia trông rất giống mình, liền không nỡ xuống tay giết anh.

Rõ ràng hai người cùng màu mắt, tạo sao ý tứ chúng toát ra lại hoàn toàn bất đồng như vậy?

“Cậu không người sát cánh bên cạnh, đây chính là nhược điểm trí mạng của cậu, cho nên, cậu vĩnh viễn sẽ không sánh bằng tôi.” Hải nở nụ cười ôn hòa, nhưng ánh mắt lại là lạnh lùng thấu xương.

“Ha ha, được, nếu đã nói vậy, tôi sẽ thay đổi cho anh nhìn xem, Thanh Âm Hải Dương, tôi nói cho anh biết, sớm hay muộn rồi có một ngày tôi đánh bại anh, buộc anh phải cầu xin tôi tha thứ!” Bất Nhược cười to đứng lên, nhìn xuống Hải đang nằm trên mặt đất.

“A, phải không vậy? Tôi chờ mong.” Nhượng mày, Hải hời hợt nói.

“Tôi sẽ để anh nhớ kỹ lấy, cái giá của một kẻ thua cuộc.” Nhếch môi, nụ cười của Bất Nhược vô cùng yêu mị lại quyến rũ, dường như có thể lôi kéo hồn phách người khác.

Trong phút chốc, Hải cũng bị ngẩn người, đợi lúc anh lấy lại tinh thần, Bất Nhược đã rời đi rồi.

Ngồi dậy, Hải cười khổ.

Bản chất cũng là đứa trẻ bốc đồng thôi.

Chính là Hải không hề hay biết đứa nhỏ bốc đồng nọ một khi trưởng thành, chính là phi thường đáng sợ. Hải giờ đây cũng đầu nhận ra rằng chính mình đã vừa tạo ra một kẻ địch hùng mạnh đối đầu với Minh Giáo.

—

Vừa về tới công hội, Hải đã bị bọn Tri Hỏa lao đến kiểm tra trên người.

“Sao lại thế này, Hải, bọn em nghe nói anh bị người khác bắt cóc, có bị thương không?” Tri Hỏa khẩn trương truy vấn.

“Đúng vậy đó, Hải, anh có làm sao không?” Nguyệt Lượng lo lắng hỏi.

Nhìn đồng đội còn quan tâm đến mình nhiều hơn cả bản thân, Hải nở nụ cười, “Anh không có sao, yên tâm đi.”

Đáng giá, được kết bạn với những người này, tất cả những gì mình đã làm đều đáng giá, chơi trò chơi này vô cùng có ý nghĩa, cảm thấy rất mãn nguyện rồi.

“Anh đó, đừng có làm người khác lo lắng chứ.” Hàn Ly nhẹ nhàng vỗ vai Hải.

“Đúng đúng, cứ thế này em phải tìm người giám hộ kè kè bên cạnh anh mất.” Lưu Ly trêu chọc nói.

“Đầu óc tốt cũng chưa có đủ, tay chân cũng phải đuổi kịp đó nha.” Bắc Hoàng Minh cũng cười nhạo nói.

“Được được, anh sẽ thành thật mà cố gắng.” Hải cười khổ.

Chẳng lẽ là mình ngày thường ức hiếp mấy đứa nhóc này quá đáng sao? Nên hôm nay một đám đều chạy tới phản kích lại, đúng là gây nghiệp chướng rồi đây.

“Hải Hải, rốt cuộc anh bị ai bắt cóc?” Tri Hỏa vẽ mặt phẫn nộ hỏi, tựa hồ có được đáp án thì sẽ phóng đi tìm kẻ nào đó tính toán nọ nần ngay lập tức.

“Không biết nữa.” Không hiểu tại sao, Hải lại không muốn để bất kỳ ai gây phiền toái đến Bất Nhược, thay vào đó lại che giấu cho hắn.

“Thật vậy hả, hừ, nếu để em biết là ai, thì kẻ đó chết chắc rồi!” Tri Hỏa thở phì phì nói.

Mỉm cười đưa tay vuốt vuốt tóc Tri Hỏa, Hải cảm động cực kỳ.

“Không được tùy tiện sờ soạng lung tung, cho dù hôm nay anh bị dọa sợ cũng không được.” Thế nhưng Hải còn chưa kịp cảm động xong, liền bị Bắc Hoàng Minh một chưởng hất tay ra.

“Người đâu nhỏ mọn vậy không biết.” Hải xoa xoa mu bàn tay, chun mũi oán giận.

Thấy vẻ mặt trẻ con như thế của Hải, tất cả mọi người đều lấy làm sửng sốt, đây là Hải sao?

Trong cảm nhận của mọi người, Hải bên ngoài là người ôn hòa lễ độ, trên thực tế chính là kiểu người xấu xa đen tối, mà giờ lại thêm một mặt trẻ con này nữa? Trời ạ, chưa ai dám tưởng tượng được chuyện này trên người Hải đâu đó.

“Sao sao? Gặp quỷ hả?” Thấy nhóm bạn bộ dạng khiếp sợ, Hải kỳ quái hỏi han.

“Không, không có gì.” Lắc lắc đầu, mọi người phủ nhận.

Mặc kệ chuyện gì đi chăng nữa, một người bạn ở trước mặt mình biểu lộ ra một mặt bất đồng, vậy chứng tỏ người đó là thật tâm coi bạn họ là bạn bè, hẳn nên cao hứng mới phải.

Nhìn mọi người cười đến rục rỏ sáng lạn, Hải rùng mình một cái, lẩm bẩm nói: “Mấy đứa này hôm nay đúng là kỳ quái nha.”

57. Quyển 2 - Chương 9

Đi lên sân thượng trường học, An Chấn Vũ mới vừa đẩy cửa ra, lại nhìn thấy Hàn Phi Tường đang nằm ngửa trên mặt đất, sửng sốt một chút, cũng không biết nên đi hay ở.

Trái lại Hàn Phi Tường nghe thấy tiếng cửa mở, ngồi dậy quay đầu nhìn, thấy người tới hóa ra là An Chấn Vũ liền hừ lạnh một tiếng, trong mắt đều là lửa giận căm ghét.

Thở dài, An Chấn Vũ vẫn cất bước đi tới phía cậu, mỗi bước đi đều làm cho vết thương trên người không khỏi đau đớn.

Tên nhóc này xuống tay cũng thật ác độc.

“Cậu lên đây làm gì? Còn muốn cùng tôi đánh một trận nữa? Hả?” Hàn Phi Tường bộ dáng tựa như một con mèo đang xù lông.

Khó trách nuôi thú cưng cũng là mèo. Nhớ tới mèo đen kỳ quái nọ trong trò chơi, An Chấn Vũ không khỏi cảm thán.

“Nơi này là lãnh địa của cậu sao mà tôi không được phép lên?” Lạnh lùng đáp lại một câu, An Chấn Vũ còn cách Hàn Phi Tường năm bước chân thì dừng lại.

“Đồ khốn cậu muốn gây sự hả!” Hàn Phi Tường tức giận nhảy dựng lên, mắng to, nhưng cũng vì động tác quá mạnh mà đau đến cắn răng, thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Nhìn khuôn mặt đối diện bị chính mình đánh cho sưng phù vô cùng ngoạn mục, An Chấn Vũ thở dài, ném qua lọ thuốc trị thương cho cậu, nói: “Bôi lên đi.”

“Không cần cậu giả bộ tốt bụng!” Xoa ấn nhẹ miệng vết thương, Hàn Phi Tường vẫn như cũ bướng bỉnh.

Nhún nhún vai, An Chấn Vũ đi tới lan can sân thượng, nhìn những sinh viên bên dưới, khó nén tiếng thở dài.

Vừa rồi, hấn với Hàn Phi Tường bởi vì bất đồng quan điểm, lại đánh nhau một trận. Chuyện này thực ra cũng bình thường, từ khi hai người bọn họ trở thành thủ lĩnh hai phái đối lập trong trường, vẫn luôn đối chọi gay gắt, ba ngày gây loạn cãi vã, năm ngày ẩu đả đánh nhau đều đều như cơm bữa.

Chính là, quan hệ như vậy ở trong trò chơi đang lặng lẽ biến đổi. Hàn Phi Tường không biết An Chấn Vũ là Bắc Hoàng Minh, mà An Chấn Vũ lại biết Hàn Phi Tường là Tri Hỏa, còn lỡ yêu cậu mất rồi. Cho nên hiện giờ cứ đầu đá âm ỉ như vậy, An Chấn Vũ rất thống khổ, nhưng hấn nào dám nói rõ ràng với Hàn Phi Tường.

Đối thủ của hấn bình thường tính tình đã nóng như lửa, An Chấn Vũ cũng có thể dự đoán được nếu cậu ấy biết được sự thật sẽ phản ứng như thế nào, chắc chắn là điên cuồng làm loạn một phen đi.

Cho nên An Chấn Vũ chỉ có thể phân chia linh hồn của chính mình thành hai nửa, ngoài đời là tử địch của Hàn Phi Tường, trong trò chơi là Bắc Hoàng Minh dịu dàng yêu thương Tri Hỏa, rồi lại tuyệt vọng chờ đợi đến một ngày sự thật bị phơi bày. Giấy không thể gói được lửa, hấn cho tới bây giờ luôn biết rõ.

Phiền muộn vò rối tóc, An Chấn Vũ lấy một điều thuốc từ trong túi ra, châm lửa.

“Cậu hút thuốc!”

Phía sau, Hàn Phi Tường giật mình kêu to.

Xoay người, An Chấn Vũ nhú mày, không nói gì.

An Chấn Vũ tựa vào lan can, đồng phục vừa rồi do đánh nhau mà có chút xộc xệch, vài cúc áo sơ mi bị bung ra, hé lộ ***g ngực tình trắng, tóc đen bị gió thổi hỗn loạn, nhưng lại mang vẻ gợi cảm chán chường. Tay cầm thuốc lá, khuôn mặt thiếu niên khô ngô lộ vẻ u buồn, toàn bộ vẽ nên một bức họa xinh đẹp khiến người ta nín thở.

Giờ phút này, Hàn Phi Tường không khỏi thừa nhận, đối thủ duy nhất cậu coi trọng này, thực sự có vẻ ngoài cực kỳ anh tuấn.

Nhưng cậu vẫn là chán ghét hấn, chán ghét hấn bộ dáng không coi ai ra gì, chán ghét hấn vẻ mặt luôn cao ngạo, chán ghét tất cả về hấn!

Kỳ thật Hàn Phi Tường cũng không có phát hiện ra, lúc cậu tự nói mình chán ghét tất cả về An Chấn Vũ, ánh mắt cậu đã không thể rời khỏi hấn nữa, mặt khác của chán ghét kỳ thật chính là yêu thích.

“Thật sự không cần?” An Chấn Vũ đột nhiên mở miệng, kéo Hàn Phi Tường về thực tại.

Nhìn Hàn Phi Tường thần tình mờ mịt, An Chấn Vũ thở dài, ánh mắt dừng lại ở lọ thuốc nằm lẩn lóc trên sàn, nói: “Thật sự không cần sao? Rất hữu hiệu đó.”

“Không cần.” Hàn Phi Tường giống như đứa trẻ bốc đồng quay ngoắt đầu sang một bên, không thèm để ý đến người con trai anh tuấn đến ma mị trước mặt nữa.

Bất đắc dĩ mỉm cười, An Chấn Vũ đi qua, nhặt lọ thuốc lên.

“Không muốn thì thôi, tôi dùng vậy.”

Dứt lời, hấn liền tháo cúc, cởi áo sơ mi, vết bầm che giấu dưới lớp quần áo nhất thời hiện ra trước mặt Hàn Phi Tường.

Suýt lú lười, Hàn Phi Tường biết mình xuống tay không nhẹ, nhưng không ngờ hấn bị mình đánh cho thê thảm như thế. Mà nói đến chuyện này, hôm nay hấn lại như cố ý thủ hạ lưu tình, vết thương trên người mình so với trước kia nhẹ hơn rất nhiều. Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Bôi xong thuốc, An Chấn Vũ tùy tiện khoác áo sơ mi lên, cũng chẳng thèm cài hết cúc áo, liền tiến lên giữ chặt Hàn Phi Tường, thừa dịp cậu còn chưa lấy lại tinh thần, mạnh mẽ lột y phục trên người cậu xuống.

“Cậu làm gì đấy!” Tự dưng bị áp đảo, Hàn Phi Tường định phản kháng lại, nhưng đã không còn cơ hội. Cả người cậu bị An Chấn Vũ đè trên mặt đất, hai tay bị hấn túm lại giữ chặt trên đầu, bộ dáng mặc người xâm lược.

“Không được lộn xộn, cậu tự bơi thuốc không được, tôi giúp cậu bơi.” Một bên cố gắng ngăn chặn không cho Hàn Phi Tường giãy dụa, An Chấn Vũ một bên phải đấu tranh cùng ý chí của chính mình, phòng ngừa bản thân hiện tại không được sẽ đem Hàn Phi Tường ra ăn đến sạch sẽ.

“Cậu, cậu cái tên này!” Buồn bực vì không cách nào thoát ra được, Hàn Phi Tường đành buông tay không giãy dụa nữa, cố gắng trợn to mắt trừng An Chấn Vũ, mà lại không biết bản thân mình hiện tại mê người đến mức nào.

Đôi má trắng nõn vì vùng vẫy kịch liệt mà có chút ửng đỏ, hai tròng mắt mang vẻ ướt át, lại còn đang cố sức trừng lớn, quần áo rộng mở, bộ dáng hoàn toàn vô lực, quả thực chính là tuyên cáo ‘mau đem tôi ăn gọn luôn đi’.

Mang ánh mắt rời khỏi người Hàn Phi Tường, hô hấp An Chấn Vũ có chút rối loạn, chỉ có thể nhanh tay tăng tốc độ bơi thuốc, mà khi ngón tay khẽ chạm vào làn da bóng loáng non mịn của Hàn Phi Tường, lại càng không muốn rời khỏi, muốn vuốt ve thân thể tuyệt vời này, nguyện vọng trở nên mãnh liệt kinh người.

Thật vất vả vận dụng toàn bộ sức tự chủ của chính mình, An Chấn Vũ vừa mới bơi xong thuốc, liền rời khỏi người Hàn Phi Tường, giống như trốn chạy mà ly khai sân thượng.

“Cái con người này bị làm sao vậy?” Nghi hoặc ngồi dậy, Hàn Phi Tường nhìn thân ảnh chật vật của An Chấn Vũ, sao gần đây cứ thấy là lạ?

Đóng sập cửa sân thượng, An Chấn Vũ tựa vào cánh cửa, chân như sắp nhuễn ra.

Gần đây chỉ cần nhìn Hàn Phi Tường, hắn cũng đã không chịu nổi rồi sao? Mình rốt cuộc nên làm gì đây!

An Chấn Vũ được xưng là thiên tài lần đầu tiên giải bài toán tình yêu phức tạp quá nhiều ẩn số, hóa ra đối với thứ gọi là tình yêu, hắn vẫn chỉ là một đứa nhỏ ngây ngô mà thôi.

58. Quyển 2 - Chương 10

Người con trai tóc đỏ nhú chặt mày, đường kiếm tinh mỹ linh hoạt xoẹt qua lớp da quái, máu tươi nhảy mắt văng lên khắp người cậu. Nhẹ nhàng đáp xuống đất, gió thổi tung bay trang phục thiếu niên, mang theo một loại mỹ cảm tàn khốc.

“Tên nhóc này sao vậy? Hôm nay tâm tình có vẻ đặc biệt khó chịu.” Lưu Ly ngồi một bên nhìn Tri Hỏa chém giết trông đến nhàn nhã, chỉ còn thiếu mỗi hạt dưa để nhắm nháp.

“Ai mà biết.” Hải ngồi cạnh Lưu Ly, trong lòng là Đóa Miêu Miêu lừa được từ tay Tri Hỏa, đùa nghịch cùng mèo đến quên trời đất.

“Có phải Bắc Hoàng Minh không đi cùng tới, nên thấy khó ở trong người không?” Lưu Ly cười gian trá.

“Ừ nha, hai đứa hình như lâu lắm rồi mới tách nhau ra nhỉ?” Nói đến điều này mới nhớ, Hải đột nhiên ý thức được vấn đề.

Hai người kia, chẳng lẽ vẫn chưa phát giác ra sao? Từ lúc bắt đầu chơi đến giờ, chính là như hình với bóng. Khó trách hôm nay thấy Tri Hỏa lẻ loi lại cảm thế kỳ quái, không có ánh trăng dõi theo, mặt trời cũng là cô độc như thế.

“Hôm nay hai người bọn họ đều rất quái lạ, tuy rằng nhiệm vụ này rất đơn giản, nhưng Bắc Hoàng Minh tự dưng phá lệ nói mình muốn đi làm chuyện khác, mà Tri Hỏa cũng không phản đối. Hoàn toàn bất thường nha, chẳng lẽ cãi nhau rồi?” Lưu Ly tỏ vẻ vô cùng nghi hoặc.

“Không giống.” Nhú mày, Hải phản bác. So với cãi nhau, lại giống tự phiên não chuyện bản thân hơn.

“Ai, phiên quá đi, hai tên này không biết gặp chuyện gì, nhưng không khí trong bang vì thế chẳng còn như ngày thường nữa.”

Nghe xong câu nói của Lưu Ly, Hải chợt nở nụ cười.

Bởi vì hai người đó là trụ cột của chúng ta nha, diện mạo cùng lý trí, ánh sáng cùng bóng tối, không thể chia lìa. Hiện tại bất kỳ ai nhắc tới Tri Hỏa sẽ liên tưởng đến Bắc Hoàng Minh, mà nhắc tới Bắc Hoàng Minh sẽ nghĩ ngay đến Tri Hỏa. Nhật quân Nguyệt đế, chính là bản sắc của Minh Giáo.

Từ trung tâm là họ, cùng với sự liên kết của chúng ta, trở thành lực lượng nòng cốt của Minh Giáo. Đội ngũ vốn dĩ vô cùng vững mạnh, nhưng chỉ cần hai người thân là chủ chốt bỗng trở nên mất đoàn kết, mối đứt gãy rời rạc đó lại là nguyên nhân khiến tất cả không thoải mái.

“Tri Hỏa, được rồi đó, chúng ta phải về thôi.” Hải đứng lên hướng về phía Tri Hỏa đang chém quái xả giận mà kêu lớn.

Dừng lại công kích, Tri Hỏa thở hổn hển không ngừng, chậm rãi đi tới phía Hải và Lưu Ly.

“Nhiệm vụ hoàn thành rồi?” Tri Hỏa thuận miệng hỏi.

Chính cậu cũng không nhớ rõ rốt cuộc mình đã giết bao nhiêu quái, chỉ biết chém chém chém không ngừng, mới có thể giảm bớt buồn bực trong lòng, mới có thể quên đi biểu hiện kỳ quái của An Chấn Vũ ngày hôm qua.

“Đã sớm hoàn thành, nhưng nhìn em chém hăng say quá, nên để em chơi thêm một chút.” Hải trêu chọc nói.

“Đi thôi.” Kỳ quái lần này Tri Hỏa cũng không có phản ứng lại.

Nhìn Tri Hỏa rời đi phía trước, Hải cùng Lưu Ly bị rút lại đằng sau quay ra nhìn nhau, đều lộ ra vẻ mặt lo lắng, chỉ có thể bước theo.

Trước tiên cứ về công hội rồi tính sau vậy.

—

Buồn bực cảm mười huy chương ném qua tay Hàn Ly, Hỏa Luyện cảm thấy bản thân sắp giận phát điên lên rồi.

“Cám ơn đã chiếu cố.” Hàn Ly cười làm Hỏa Luyện càng hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Đáng giận đáng giận đáng giận! Hỏa Luyện nhìn mười chiếc huy chương kia, tức giận đến đỏ cả mắt.

“Chúng ta đi thôi.” Đạt được nhiệm vụ, Bắc Hoàng Minh cũng không muốn lưu lại thêm, đứng dậy nói.

“Ừ, được.” Hàn Ly cũng đứng lên.

“Tri Hỏa sao không đi cùng anh? Hai người cãi nhau hả?” Hỏa Luyện rốt cuộc vẫn là Hỏa Luyện, cho dù đã tức sắp điên, còn không quên giẫm lên vết thương của người khác.

“Lần sau, cậu định sẽ đưa chúng tôi hai mươi cái huy chương?” Bắc Hoàng Minh không quay đầu lại, ngữ khí vô cùng vững vàng, nhưng ý tứ cảnh cáo mãnh liệt trong lời nói ai cũng hiểu được.

Hàn Ly nhìn Hỏa Luyện, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hỏa Luyện thật đúng là nhìn không ra hay sao hả, giờ này còn khiêu khích Bắc Hoàng Minh? Trời mới biết hôm nay hắn làm gì mà nom y hết quả bom hẹn giờ, trong bang chẳng ai dám dấn động làm hắn tức giận.

Sắc mặt trắng nhợt, Hỏa Luyện không có đáp nữa, nếu Bắc Hoàng Minh có biện pháp tính kế hắn một lần, tự nhiên sẽ có bản lĩnh lừa hắn lần thứ hai. Hỏa Luyện không hề hoài nghi ám chỉ trong lời nói kia, chính là hắn không nghĩ tới hôm nay Bắc Hoàng Minh lại bộc lộ bản lĩnh thể này, nói chuyện không chút lưu tình.

Nếu như nói Bắc Hoàng Minh trước giờ giống như kiếm nằm yên trong vỏ, vậy thì Bắc Hoàng Minh hôm nay chính là thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ, toát ra sát ý lạnh lẽo.

Không có Tri Hỏa ở bên cạnh, Bắc Hoàng Minh hóa ra là nhân vật đáng sợ như thế sao?

“Đi thôi.” Thấy Hỏa Luyện không nói nhảm nữa, Bắc Hoàng Minh liền rời đi.

“Hỏa Luyện, cậu cũng chẳng biết mệt hả, anh đây vì cậu mà tốn bao tâm sức, ít nhất chuyện kia cũng đến giải quyết không phải sao?” Hàn Ly ném qua mấy lời xong, vội vàng đuổi theo Bắc Hoàng Minh.

Y biết cậu em họ nhà mình kiêu ngạo đến thế nào, lần này bị một vố đau, chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng. Nhưng vì cố đỡ cho bang hội, Hàn Ly vừa rồi mới nói nhảm thêm mấy câu.

Đáng giận!

Tuy rằng cơn tức vẫn còn dâng đầy trong cổ, nhưng Hỏa Luyện không phải không cam lòng, dù sao cũng là tại hấn tài năng không bằng người ta.

Thật không hổ là bang hội tôi xem trọng, quả nhiên có bản lĩnh. Mấy người đã phát ra khiêu chiến, tất nhiên tôi sẽ không trốn tránh, sau này, nhất định tôi phải bắt các người chịu nhận thua.

Trong mắt Hỏa Luyện giờ dâng đầy ý chí chiến đấu.

—
“Minh, cậu bình tĩnh một chút có phải tốt không hả.” Hàn Ly đi theo sau Bắc Hoàng Minh thức bắt đắc dĩ, phi thường bắt đắc dĩ.

Đi bên cạnh cái con người này quả thực sẽ nhanh bị đóng đá mất, tên nhóc này, haizz!

Cúi đầu bước đi, ôm trong lòng tâm sự của chính mình, Bắc Hoàng Minh không để ý đến lời Hàn Ly.

Tuy rằng biết mình làm như vậy sẽ khiến cho Tri Hỏa hoài nghi, dù vậy Bắc Hoàng Minh hôm nay hoàn toàn không biết nên làm sao đối mặt với cậu, đành phải việc có hai nhiệm vụ phải làm, đề nghị chia người thành hai phía, lựa chọn trốn tránh. Nhưng cứ trốn tránh thế này cũng đâu phải biện pháp.

Mình rốt cuộc nên làm sao đây?

Bắc Hoàng Minh chỉ biết thở dài.

59. Quyển 2 - Chương 11

Bắc Hoàng Minh cùng Hàn Ly vào công hội liền nhìn thấy mấy người Tri Hỏa.

“Nhiệm vụ hoàn thành chưa?” Hàn Ly thuận miệng hỏi một câu.

“Bọn tôi đã ra tay, ông anh còn không yên tâm?” Lưu Ly cười khẩy, “Còn mấy người? Lấy được huy chương chưa?”

“Đương nhiên.” Lục túi ra mấy cái huy chương, Hàn Ly giao cho Hải, “Mười cái nguyên vẹn đều ở đây.”

“Ừ, tốt lắm, cộng cả của chúng ta gom được nữa, hiện tại có 79 cái huy chương rồi. So với bang hội đứng đầu chỉ còn kém 3 cái.” Hải nở nụ cười nhẹ nhõm, “Cứ cố gắng chút xíu nữa, nhất định sẽ có biện pháp lật ngược tình thế.”

“Yeah, quá tuyệt vời!” Mọi người nghe được tin này, đều lộ ra biểu tình vui sướng.

Chỉ có Bắc Hoàng Minh với Tri Hỏa có vẻ gì đó không yên lòng.

Chú ý tới điểm ấy, Lưu Ly nháy mắt với Hải, ý bảo anh mau nghĩ cách.

Đừng có coi người ta là thiên tài chứ, phải thu phục hai con người này rất phiền toái đó. Hải thở dài, nhưng vẫn là quyết tâm tìm biện pháp, dù sao bọn họ cứ gây loạn thế này, người khác cũng đâu có thoải mái.

“Tri Hỏa, nhiệm vụ của chúng ta còn chưa đến tổng công hội xác nhận đâu, em đi giải quyết luôn nhé.”

“Vâng, được.” Có chút ngạc nhiên, nhưng Tri Hỏa vẫn sẵn sàng khoái đáp ứng.

“Minh, Tri Hỏa chưa làm qua mấy chuyện này, em đi cùng em ấy đi.” Đối phó được một người, Hải tiếp tục quay sang người kia.

Bắc Hoàng Minh mới vừa định cự tuyệt, nhưng sợ làm vậy lộ liễu quá, Tri Hỏa nhỡ đâu lại phát hiện ra điều gì, đành phải bắt đắc dĩ đáp ứng.

“Lúc về sẽ tìm anh tính sổ sau.” Lúc đi qua Hải, Bắc Hoàng Minh hung tợn nói.

“Nói không chừng đến lúc đó em lại chẳng cảm ơn anh quá ấy chứ.” Hải thật không sợ chút nào, cười đến vô cùng thản nhiên, còn vẫy vẫy tay với hai người, “Đi thông thả nha.”

Tri Hỏa đứng ở cửa chờ không hiểu tại sao Bắc Hoàng Minh cứ lê từng bước tới một cách chậm chạp, nghi ngờ hỏi: “Minh, cậu bị làm sao rồi? Đau chân hả?”

Lời này vừa nói ra, những người khác đều cười phá lên ầm ĩ.

Tri Hỏa nhóc con này cũng hơi quá đáng rồi đó nha.

Vô lực thở dài, Bắc Hoàng Minh đành phải nhanh chân bước lên, mắc công Tri Hỏa lại tiếp tục xuất ra mấy câu kinh người gì đó.

—

Trên đường đi, hai người ôm bầu tâm sự riêng một mực yên lặng không ai nói gì cả.

“Ai!” Tri Hỏa thật sự buồn phiền không thôi, thật mạnh thở dài.

“Có chuyện gì thế?” Bắc Hoàng Minh nghi hoặc hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của Bắc Hoàng Minh, mắt Tri Hỏa sáng lên, nghĩ nếu kể với hắn có lẽ sẽ gỡ bỏ được một chút bản khoản lúc này.

“Minh này, nếu đối thủ một mất một còn của cậu, gần đây tự dưng có vẻ không hề bình thường, rốt cuộc là bởi vì chuyện gì nhỉ?”

Có chút giật mình hoảng hốt, Bắc Hoàng Minh thật không ngờ Tri Hỏa hóa ra là phiền muộn chuyện của hắn.

“Sao lại hỏi việc này? Đó là đối thủ một mất một còn của cậu, cậu quản chuyện của người ta nhiều làm gì.” Không biết Tri Hỏa rốt cuộc muốn xác minh cái gì, Bắc Hoàng Minh đành phải cẩn thận lựa lời đáp lại.

“Chính là nếu không biết rõ thì tôi không yên lòng chút nào cả.” Tri Hỏa thoáng rầu rĩ.

Nhìn Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh tính toán có lẽ nên thừa dịp này thử xem một chút Tri Hỏa đối với mình rốt cuộc có suy nghĩ như thế nào. Chỉ nhận thức đến mình qua ngoại hình khác cũng không phải biện pháp, hơn nữa nếu đã yêu, càng phải nghĩ cách đoạt đến mới được, thậm chí là thứ hoàn toàn trái ngược với tính cách hắn.

“Hỏa, cậu thực sự ghét kẻ đối địch không đội trời chung kia đến thế sao?”

“Đúng vậy, còn phải nói sao?” Tri Hỏa thẳng thắn trả lời, ngay cả một giây cũng không cần suy nghĩ.

Thấy Tri Hỏa trả lời chắc nịch như thế, lòng Bắc Hoàng Minh đều lạnh đi phân nửa, tâm tình tụt xuống mức thấp nhất.

“Cậu có biết hay không, cái tên khốn kia thực vô cùng quá đáng đó. Ý nhà mình có tiền, liền luôn mang bộ dạng mặt gấn trên đỉnh đầu, cao ngạo cực kỳ, nhìn thôi cũng đủ làm người ta giận dữ.” Tri Hỏa lải nhải oán giận.

Này này này, tôi nào có cái thứ bộ dáng mặt gấn đỉnh đầu chứ? Nào có quá mức cao ngạo thế chứ?

Bắc Hoàng Minh dở khóc dở cười, tôi chỉ là tính cách vốn đã thế rồi thôi, cậu không cần phải nói thế mà.

“Thế cơ mà cái gì cũng giỏi vô cùng, cái gì cũng phải tranh với tôi, thật là có chút quá đáng!”

Nhìn Tri Hỏa lộ bản tính trẻ con oán giận như vậy, Bắc Hoàng Minh không khỏi mỉm cười, tựa hồ cũng quên hẳn bản thân giờ phút này chính là kẻ bị oán giận.

“Vẫn là Minh cậu đó, tuy rằng đều lạnh lùng giống nhau, nhưng so với tên kia có vẻ tình cảm hơn nhiều.” Chốt hạ lời nói, Tri Hỏa vỗ vỗ vai Bắc Hoàng Minh, nguyên một bộ dáng anh trai khen ngợi mà mỉm cười.

Nhìn Tri Hỏa cười đến không mấy may nghi ngờ như thế, Bắc Hoàng Minh đột nhiên có xúc động muốn nói hết thấy mọi chuyện cho cậu biết. Nhưng cuối cùng vẫn là lý trí chiếm thượng phong, hẳn không dám, hẳn sợ cảm tình chính mình thật vất vả mới xây dựng được cùng Tri Hỏa sẽ theo lời của hắn mà đổ vỡ mất.

Haiz, ai mà biết An Chấn Vũ hẳn cũng sẽ có chuyện không dám làm thế này chứ.

Lộ ra nụ cười tự giễu, Bắc Hoàng Minh rũ mi, che khuất biểu tình phức tạp hiện lên trong đáy mắt.

“Minh, chúng ta tới rồi, mau vào đi thôi.” Tựa hồ là bởi vì oán thán với Bắc Hoàng Minh một phen, Tri Hỏa thấy tâm tình thư sướng hơn, cũng không tự tìm phiền não lẫn nữa.

Dù sao tên khốn An Chấn Vũ kia có vấn đề gì cũng không liên quan đến chuyện của cậu, làm sao phải phiền muộn vì hắn chứ, ừ, chính là như vậy đó, không phải lo cho hắn nữa!

Tri Hỏa tự mình thôi miên một chút, cuối cùng lộ ra nụ cười thư thái.

“Ừ.” Gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh đi theo cậu vào tổng công hội.

—

Vào đến trong, hai người liền phát hiện ra không khí công hội hơi khác so với trước, chỉ thấy một đám người đông đúc đang tụm lại thành một vòng tròn, tựa hồ xem xét cái gì đó.

Nhanh chóng trao đổi ánh mắt, Bắc Hoàng Minh cùng Tri Hỏa bước đi tới.

Thật vất vả chen đến hàng đầu, họ chỉ thấy có hai phe đứng đối mặt căm thù trừng nhau, hai người thoát nhìn giống thủ lĩnh một nam một nữ sắc mặt cũng không hòa hoãn chút nào.

“Đây là có chuyện gì vậy?” Tri Hỏa tò mò hỏi người chơi bên cạnh.

“Cậu còn không biết sao.” Đối phương tựa hồ cười nhạo Tri Hỏa kiến thức nông cạn.

“Bang hội chỉ toàn người chơi nữ kia chính là Phiếu Miếu Cung thuộc ngũ đại công hội. Đứng đầu đó là bang chủ của Phiếu Miếu Cung. Đội còn lại là Mộ Khô Lâu cũng thuộc ngũ đại công hội, người chơi nam thủ lĩnh kia là bang chủ Đoạn Tình Vô Tâm.”

Chuyện hai bang này bất hòa đã có từ lâu rồi. Hình như là vì Đoạn Tình Vô Tâm ngày trước vừa mới lập bang cự tuyệt tình yêu của Nguyệt Phiếu Miếu, kết quả Nguyệt Phiếu Miếu trong cơn tức giận đã tạo ra Phiếu Miếu Cung với nguyên tắc chỉ tuyển người chơi nữ. Ai cũng không ngờ cô ta làm được đến cùng, trở thành một trong năm bang hội lớn. Vốn hai bang này đều tránh đụng phải đối phương, nhưng hôm nay giao nhiệm vụ lại chạm mặt nhau, nên mới thành tình thế như hiện tại đây.”

“À à, hóa ra chuyện là thế sao.” Tri Hỏa bưng tỉnh đại ngộ, vô cùng có hứng thú đứng một bên tiếp tục coi một màn kịch tính này.

“Đoạn Tình, anh còn muốn cự tuyệt tôi sao?” Nguyệt Phiếu Miếu cao giọng hỏi.

Tri Hỏa nhìn nhìn cô ta, tấm tắc lấy làm ngạc nhiên.

Tuy rằng Nguyệt Phiếu Miếu rất được, nhưng vẻ đẹp của cô ta lại có chút gì đó đồng đánh, mà con gái loại này chính là kiểu đàn ông sợ nhất. Khó trách Đoạn Tình Vô Tâm không chấp nhận cô.

Đoạn Tình Vô Tâm không chút thay đổi ngẩng mặt lên, liếc mắt quét qua Nguyệt Phiếu Miếu một cái, nói: “Chúng ta đi.”

Ngay cả trả lời cũng không muốn trả lời Nguyệt Phiếu Miếu, hành động này làm cho Nguyệt Phiếu Miếu tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

“Đoạn Tình Vô Tâm, tôi cho anh biết, hôm nay tôi sẽ không dễ dàng để anh đi qua cánh cửa này đâu. Anh thế nào cũng phải cho tôi một câu trả lời đủ sức thuyết phục!”

Nói xong đã thấy Đoạn Tình Vô Tâm bước chân không chút chậm lại hướng phía Tri Hỏa đi tới, chuẩn bị rời khỏi tổng công hội.

“Người này có máu liều mạng giống cậu nha, đều lạnh lùng như thế.” Tri Hỏa nhẹ giọng nói với Bắc Hoàng Minh.

Bắc Hoàng Minh cười cười, cũng không trả lời.

Nhưng không nghĩ tới lời nói khê này lại để cho Đoạn Tình Vô Tâm nghe thấy được, hần hơi quay đầu, liếc mắt nhìn Tri Hỏa, không phản ứng gì.

“Đoạn Tình Vô Tâm!” Nguyệt Phiếu Miểu kêu to, liền đánh tới phía hần.

“Cẩn thận.” Bởi vì Đoạn Tình Vô Tâm đứng rất gần Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh sợ cậu bị liên lụy, vội vàng kéo Tri Hỏa lui về sau vài bước.

Rút ra kiếm đỡ công kích của Nguyệt Phiếu Miểu, Đoạn Tình Vô Tâm nhìn sang Bắc Hoàng Minh cùng Tri Hỏa, con người đen này giờ vẫn không gợn sóng liền có chút giật mình, sau mới mở miệng hỏi: “Là Nhật quân Nguyệt đế ư?”

Lời này vừa nói ra, lập tức khơi dậy phản ứng vô cùng mạnh mẽ từ phía những người chơi xung quanh.

60. Quyển 2 - Chương 12

Ngay cả Nguyệt Phiếu Miểu đang muốn tận tình giáo huấn Đoạn Tình Vô Tâm một chút cũng đưa ánh mắt về phía hai người, trong một phút khắc này, Bắc Hoàng Minh cùng Tri Hỏa trở thành hai nhân vật tiêu điểm của toàn bộ công hội.

Không quá quen gặp chuyện kiểu này, Tri Hỏa lùi lại mấy bước, cho đến khi cảm nhận được ***g ngược vững chắc của Bắc Hoàng Minh, mới tạm thời trấn định.

So với sự bối rối của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Hần sớm đã quen ở trong tình cảnh này, điềm đạm mở miệng nói: “Đúng vậy. Lần đầu gặp mặt, xin chào.”

Không nói gì, Đoạn Tình Vô Tâm lẳng lẳng đánh giá Nhật quân Nguyệt đế vốn được xưng là nhân vật truyền kỳ trong Ám Vô Dạ. Không thể phủ nhận, bọn họ thật là bộ đôi vô cùng xuất sắc, đứng chung một chỗ liền làm người ta cảm thấy một mối liên kết hỗ trợ lẫn nhau, tựa như ánh sáng cùng bóng tối, rõ ràng là tương phản, lại tạo ra cảm giác vô cùng hài hòa, mâu thuẫn nhưng vẫn hòa hợp.

“Tôi rất chờ mong được giao thủ cùng các bạn.” Đoạn Tình Vô Tâm luôn luôn nổi tiếng lạnh lùng lần đầu tiên biểu lộ ra bộ dáng hứng thú.

“Chúng tôi cũng thực chờ mong.” Mỉm cười gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh hồi đáp.

“Vậy tôi cáo từ trước.” Đoạn Tình Vô Tâm bị tập kích vừa xong cũng không định tiếp tục đi qua lại trong này làm thú hiêm cho người khác coi, cất bước rời đi, hần nhìn thoáng qua Tri Hỏa thủy chung không nói câu gì, có đôi chút thất vọng. Nhật quân biểu hiện tựa hồ cũng không hề đáng nói.

Lần này Nguyệt Phiếu Miểu không có ngăn cản Đoạn Tình Vô Tâm rời đi, ngược lại dừng tại chỗ đánh giá Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh.

“Làm gì vậy?” Bị Nguyệt Phiếu Miểu nhìn đến mất tự nhiên, Tri Hỏa hỏi.

“Không tồi, đáng giá làm đối thủ.” Dứt lời, Nguyệt Phiếu Miểu cười cười rời đi, vẻ mặt cao ngạo tựa như một nữ vương.

Tri Hỏa không khỏi cảm thán, phái nữ thật đúng là sinh vật kỳ diệu. Có Lưu Ly giáo hoạt, có Nguyệt Lượng khờ dại, còn có Nguyệt Phiếu Miểu cao ngạo đến thế, thật sự rất thú vị nha.

Thấy Tri Hỏa vẫn trông theo Nguyệt Phiếu Miểu đã đi xa, Bắc Hoàng Minh trong lòng có chút không thoải mái, lên tiếng: “Đi hoàn thành nhiệm vụ thôi.”

“Ừ, được.” Lấy lại tinh thần, Tri Hỏa theo Bắc Hoàng Minh đi tới chỗ kết thúc nhiệm vụ.

Nhiệm vụ đã xong, hai người xem qua mấy tờ lệnh còn lại, chuẩn bị kiểm nhiệm vụ tiếp theo.

Lật qua chồng giấy nặng trên tay, ánh mắt Bắc Hoàng Minh đột nhiên bị một nhiệm vụ thu hút sự chú ý.

Hồ Thiên Sơn Tuyết Liên?

Mắt hắn lại dừng trên chiếc nhãn tỏa ra ánh sáng lam sâu thẳm nơi tay trái, nhớ tới lời ông lão chủ cửa hàng đạo cụ thành phía đông.

“Ngâm quả dành dành trong hồ Thiên Sơn Tuyết Liên ba ngày ba đêm, sẽ có chuyện thú vị phát sinh.”

“Hồ Thiên Sơn Tuyết Liên? Sao thế, Minh, cậu muốn làm nhiệm vụ này?” Tri Hỏa thấy Bắc Hoàng Minh vẫn đang nhìn chăm chú tờ lệnh trên tay, liền nói qua... Đọc nội dung tờ lệnh nhiệm vụ, cậu lên tiếng hỏi.

“Ừ, vừa vặn tôi cũng có nhiệm vụ phải đi hồ Thiên Sơn Tuyết Liên.” Gật đầu, Bắc Hoàng Minh nghĩ dù sao cũng không có việc gì, nhân lúc này có thể đi làm luôn.

“Ừ, tốt.” Tri Hỏa cũng sẵn sàng đáp ứng, tiếp nhận nhiệm vụ này, “Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Được.” Thấy chuyện cần làm đều đã xong, Bắc Hoàng Minh cùng Tri Hỏa chuẩn bị rời khỏi công hội.

Ngay trong lúc bước khỏi cửa, Tri Hỏa đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Cổ Lam?

Thấy Tri Hỏa khựng lại không đi tiếp, Bắc Hoàng Minh nghi hoặc nhìn về phía cậu.

Cẩn cẩn môi, Tri Hỏa vẫn là quyết định đi xem thử, “Minh, tôi nhìn thấy Cổ Lam.”

Gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh tỏ vẻ hiểu ý, cùng Tri Hỏa đuổi theo sau.

Đối với hai người bọn họ mà nói, Cổ Lam là bằng hữu đầu tiên cả hai gặp được trong lúc mới vào trò chơi, có vị trí vô cùng đặc biệt. Huống chi cậu ta còn nhiều lần giúp đỡ bọn họ như thế, nói cho cùng, bọn họ đều nên quan tâm một chút đến chuyện của Cổ Lam.

—

“Anh từ từ lại đã!” Cổ Lam hét lớn với một người thanh niên.

Người kia thấy xung quanh cũng đã không còn ai, mà Cổ Lam vẫn bám riết không tha tiếp tục đuổi theo mình, đành phải dừng bước.

“Tiểu Lam, cần gì sao?” Quay đầu, thanh niên bắt đầu nói.

“Tại sao anh phải trốn tránh tôi! Tôi tìm anh khắp nơi bấy lâu nay, anh có biết hay không!” Cổ Lam giận đỏ mắt.

“Trước đây tôi đã nói rõ ràng với cậu rồi. Không cần tìm tôi nữa, chúng ta ngay từ lúc ấy đã kết thúc rồi.” Thanh niên thở dài nói.

“Anh nói vậy cũng được tính sao? Tôi không cam tâm, anh nhất định phải cho tôi một cái lý do, bằng không tôi sẽ không buông tha!” Cổ Lam cũng không dễ bị người kia đẩy đi như thế, tiếp tục truy vấn.

“Không có lý do gì cả.” Nhìn ánh mắt kiên định kia của Cổ Lam, thanh niên theo bản năng nhìn sang chỗ khác.

“Cung Thịnh Lạc!”

“Ai?” Đột nhiên, tầm mắt thanh niên chiếu về đằng sau Cổ Lam, ngữ khí nghiêm khắc hỏi.

Cổ Lam cũng theo đó nhìn về sau, lại kinh ngạc nhìn thấy Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh từ trong góc tường đi ra.

“Các cậu sao lại đến đây?” Cổ Lam liền lộ ra vẻ mặt xấu hổ khi bí mật bị vạch trần.

“Tôi nhìn thấy cậu, nên đuổi theo xem cậu có chuyện gì.” Tri Hỏa ngốc đến thế nào cũng biết mình đã quấy rầy Cổ Lam.

Thở dài, Cổ Lam quay đầu lại, chỗ kia đã không còn tung tích người nọ.

“Cung Thịnh Lạc, anh cũng thật quá, còn dám chạy khỏi tôi!” Cổ Lam tức giận gầm to.

61. Quyển 2 - Chương 13

Gào thét một hồi xong, Cổ Lam về mặt như không có việc gì bình thản quay đầu nhìn Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh, bộ dáng chẳng có chút mất bình tĩnh nào.

“À... Cổ Lam vừa rồi rốt cuộc có chuyện gì thế?” Tri Hỏa dè dặt hỏi, hiện tại Cổ Lam thật khủng bố nha, rõ ràng đang cười, nhưng cứ nhớ lại cơn gầm rú của cậu ta lúc nãy, Tri Hỏa không khỏi rùng mình một cái.

“Không gì cả, là có chút chuyện muốn tìm người ta thôi.” Cổ Lam nói bằng giọng quơ, mà biểu tình kia thì cứ như người nọ đã tàn sát cả nhà cậu, thật vô cùng dữ tợn.

Ho khan một tiếng, Tri Hỏa miễn cưỡng tự nói với bản thân rằng Cổ Lam không đến nỗi ngay cả mình cũng xử lý đâu, rồi mới mở miệng nói: “Cậu gần đây thế nào?”

“Thì vẫn vậy thôi, bọn cậu rảnh nhỉ?”

“Hả?” Chớp chớp mắt, Tri Hỏa không rõ ý tứ của Cổ Lam.

“Nếu không rảnh sao còn đây đưa ở đây nói chuyện nhảm với tôi?”

“Chỉ là hỏi thăm cậu thôi, Hỏa, chúng ta đi.” Bắc Hoàng Minh xen ngang.

“Ừ, đi thôi.” Tuy rằng còn muốn tâm sự thật nhiều với Cổ Lam, nhưng nhìn bộ dạng cậu ta lúc này, thái độ rõ ràng là muốn đuổi người, cậu rất thức thời mà không nghĩ ở lại đây thêm, đành phải ngoan ngoãn rời đi.

“Từ từ đã.” Hai người vừa mới quay người, Cổ Lam liền gọi giật lại.

“Sao thế?” Tri Hỏa ánh mắt sáng rực, lập tức quay đầu nói.

“Nhận lấy.” Dứt lời, Cổ Lam liền ném thứ gì đó qua đây.

Theo phản xạ bắt lấy đồ vật, mở lòng bàn tay ra, Tri Hỏa nhìn thấy 3 tấm huy chương lấp lánh nằm gọn đó.

Ngẩng đầu định hỏi Cổ Lam là có ý gì, Cổ Lam đã xoay người rời đi mất rồi.

“Minh, đây là?” Tri Hỏa nghi hoặc nhìn Bắc Hoàng Minh đứng bên cạnh.

“Có vẻ Cổ Lam tặng chúng ta một món quà.” Bắc Hoàng Minh suy tư nhìn bóng lưng Cổ Lam dần biến mất.

Đúng là đồ khẩu thị tâm phi, giả vờ không quan tâm Tri Hỏa, nhưng toàn cố tình chọn thời điểm quan trọng nhất giúp đỡ một tay.

Quả nhiên, nghe được đáp án này Tri Hỏa lộ ra vẻ mặt vui sướng, “Tôi biết Cổ Lam vẫn là bạn chí cốt mà!”

“Chúng ta đi thôi.” Khẽ nhếch môi, Bắc Hoàng Minh kéo tay Tri Hỏa rời đi.

“Minh, cậu nói sao Cổ Lam vẫn không chịu gia nhập bang chúng ta nhỉ.” Tri Hỏa đối với chuyện này vẫn không thể lý giải được.

“Có lẽ cậu ấy còn bận chuyện riêng của mình.”

“Bạn cái gì cơ?”

“Hắn là có liên quan đến cái người chúng ta thấy vừa rồi.” Bắc Hoàng Minh đoán.

“Đòi nợ hả?” Tri Hỏa ngây thơ hỏi.

Bắc Hoàng Minh nghe được thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống đất, miễn cưỡng lấy lại thăng bằng, mới mở miệng nói: “Truy người cũng không nhất định là đòi nợ mới phải truy đi.”

“Bọn họ có thù hận?” Tri Hỏa tiếp tục hỏi.

“Thoạt nhìn không giống.” Bắc Hoàng Minh lắc đầu.

So với thù hận hay nợ nần, giữa hai người đó tựa hồ còn có một mối quan hệ càng phức tạp hơn nhiều. Nhưng mà quên đi, nếu Cổ Lam không muốn nói, vậy cũng không nên tìm hiểu thăm dò làm gì cả. Nếu có chuyện gì cần hỗ trợ, cậu ta nhất định sẽ mở miệng.

“Đúng là kỳ quái.” Tri Hỏa tiếp tục trầm tư.

“Không phải nghĩ nữa, nếu thật sự cần sự trợ giúp của chúng ta, cậu ấy sẽ nói. Cổ Lam không phải là người thích cật mạnh, cậu ấy tự biết lượng sức mình.”

“Hy vọng thế.” Cười cười, Tri Hỏa cũng mong mình có thể giúp đỡ Cổ Lam, dù sao Cổ Lam đã giúp bọn họ rất nhiều rồi.

—

“Các cậu muốn đi làm nhiệm vụ?” Lưu Ly nghi hoặc nhìn hai người rõ ràng đã khôi phục không khí hài hòa như xưa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lời kế tiếp của bọn họ lại làm mọi người hoảng sợ.

“Ừ, có nhiệm vụ muốn đi giải quyết.” Bắc Hoàng Minh gật đầu.

“Nhưng bây giờ là thời điểm trọng yếu cần thu thập thêm huy chương đó.” Lưu Ly tiếp tục thắc mắc.

“Ừm, ở đây có ba cái rồi. Nhiệm vụ lần này chỉ tôi với Hỏa đi là được, mọi người ở lại đây tiếp tục gom thêm huy chương, không thành vấn đề chứ?” Bắc Hoàng Minh giao huy chương trong tay cho Hải, dò hỏi.

Trầm ngâm một chút, Hải gật đầu: “Được rồi, giao cho bọn anh đi. Nhưng dù sao bọn em cũng phải mau chóng mà về đây, mấy cái huy chương cuối cùng chắc chắn phải cần hai đứa hỗ trợ mới lấy được.”

“Em biết, nhất định sẽ trở về nhanh nhất có thể. Mấy ngày sau vất vả cho mọi người rồi.”

“Nói cái gì hử, giúp chút việc cón con đây thắm tháp gì, hơn nữa đây là chuyện chung của cả nhà mà.” Hàn Ly cười lớn nói.

Bắc Hoàng Minh cũng khẽ nở nụ cười.

Hắn biết những người bạn này hoàn toàn đáng tin nhiệm, cho nên hắn mới dám bốc đồng yêu cầu muốn đi giải quyết chuyện riêng của mình, mà đem công việc nơi này hết thảy giao cho mọi người.

Có hậu thuẫn kiên cường như vậy, hắn làm chuyện gì cũng không phải bận tâm.

62. Quyển 2 - Chương 14

Hai người Lưu Ly cùng Nguyệt Lượng ra ngoài mua thuốc nước, chuẩn bị đến xế chiều còn tới bang khác kiểm thêm huy chương.

Từ quán đạo cụ đi ra, mấy cô thấy thời gian còn sớm nên rủ nhau đi tản bộ.

“Lưu Ly, em nghĩ Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh đi làm nhiệm vụ thế này liệu có vấn đề gì không?” Nguyệt Lượng vẫn có chút lo lắng hỏi.

Tuy rằng Bắc Hoàng Minh không có giải thích cụ thể rốt cuộc đi lĩnh nhiệm vụ gì, nhưng trực giác mách bảo cô nó không hề đơn giản. Nếu có đơn giản thật thì bọn họ sẽ chẳng thêm làm. Đối với cá tính trời sinh thích thử thách của bằng hữu mình, Nguyệt Lượng vẫn luôn rõ ràng.

“Ai biết được, dù sao nếu là hai tên đó hợp tác với nhau, em nghĩ hẳn là sẽ không có chuyện gì làm khó được bọn họ đâu. Người ta là Nhật quân Nguyệt đế đó nha.” Chớp chớp mắt, Lưu Ly biểu lộ lòng tin tuyệt đối vào hai người.

“Ha ha, lại nói đến cái danh hiệu Nhật quân Nguyệt đế rốt cuộc là ai nghĩ ra nhỉ, lúc trước tình cờ lọt vào tai Tri Hỏa, em ấy liền đen mặt suốt ba ngày luôn.” Nghĩ tới biểu tình co giật của Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh khi ấy, Nguyệt Lượng cười đến vui vẻ.

“Không biết, nhưng mà người ấy tinh mắt thật đó.” Lưu Ly cũng nhớ lại, cười theo.

“Ừ ừ, chị cũng nghĩ thế.”

.

Bởi vì bang của bọn họ bình thường hoạt động chủ yếu ở thành trung ương phía nam, cho nên Lưu Ly cùng Nguyệt Lượng quyết định lần này đến thành trung ương phía đông thăm thú.

Đi mãi đi mãi, hai người chợt nhìn thấy mấy bóng dáng quen thuộc từ xa.

“Thiếu Ảnh? Dật Sử?”

Nghe thấy có người kêu tên của mình, Thiếu Ảnh quay đầu nhìn lại, thấy hai cô gái trong bang Tri Hỏa.

“A, là hai người sao, Lưu Ly, Nguyệt Lượng, đã lâu không gặp.” Thiếu Ảnh nở nụ cười đầm ấm.

“Ừ, đã lâu không gặp, các cậu đang định đi đâu hả?” Nhìn mấy thành viên trang bị vũ khí đầy đủ đằng sau Thiếu Ảnh, Lưu Ly tò mò hỏi.

“Có người khiêu chiến với bọn tôi, muốn đoạt huy chương.” Dật Sử cười nhạo nói.

Cũng không thể trách cậu ta kiêu ngạo đến thế, dù sao hiện giờ số bang hội dám khiêu chiến với ngũ đại công hội chắc chỉ còn đếm trên đầu ngón tay.

“Thật vậy chẳng? Bọn tôi đi xem cùng được không?” Lưu Ly bị khơi dậy lòng hiếu kỳ.

Nhỏ cho tới bây giờ còn chưa thấy qua phương thức tác chiến của bọn Thiếu Ảnh. Đây đối với Lưu Ly chuyên môn phụ trách thu thập tình báo là một thiếu hụt vô cùng lớn. Lần này khó gặp được cơ hội, nhỏ sao có thể không tìm cơ hội nắm chắc chứ?

“Chuyện này. . .” Thiếu Ảnh chần chờ một chút, nhưng vẫn gật đầu, “Được rồi, nhưng mà hai người phải tự tìm cách bảo vệ mình nhé. Nếu bị thương, tôi sẽ khó nói với Tri Hỏa lắm đấy.”

“Yên tâm đi, bọn tôi là ai chứ, cũng không phải phái yếu mỏng manh bình thường đâu.” Lưu Ly hào phóng cười, ánh mắt lúc này lộ ra khí phách không thua gì đấng mày râu.

Thật không hổ là người của Minh Giáo, khí thế quả nhiên rất khác biệt. Thiếu Ảnh tự đáy lòng tán thưởng.

“Đại ca gần đây thế nào rồi?” Dật Sử vội vàng hỏi.

Tuy rằng cậu ta cùng Tri Hỏa bình thường vẫn gặp nhau ở trường học, nhưng vào trong trò chơi lại rất hiếm khi giáp mặt nhau.

“Tri Hỏa à? Hôm qua cậu ấy cùng Bắc Hoàng Minh đi làm nhiệm vụ rồi.” Lưu Ly trả lời.

“Hả, đến lúc này rồi là đại ca còn chạy ra ngoài?” Dật Sử cực kỳ sửng sốt.

Bởi vì những bang hội dẫn đầu hiện giờ chỉ hơn kém vài cái thôi, đuổi rất sát nhau, cho nên mấy ngày này đối với từng bang mà nói chính là thời cơ trọng yếu vô cùng, tất cả mọi người đều bạt mạng chạy đi tìm

huy chương. Mà hai nhân vật chủ chốt của Minh Giáo đúng lúc này lại trốn mất, tin tức này làm người ta không khỏi kinh ngạc.

“Ừ đúng mà, hình như Bắc Hoàng Minh rất muốn hoàn thành nhiệm vụ đấy.” Lưu Ly nhún vai, vẻ mặt hoàn toàn ngược lại với Dật Sử đang nóng lòng bên kia.

“Các cậu nói cho bọn tôi tin tức quan trọng này, không sợ bị bọn tôi tập kích bang sao?” Thiếu Ảnh mỉm cười hỏi.

“Ai sợ chứ hả.” Lưu Ly mỉm cười, tự tin nói, “Cậu nghĩ bọn tôi chỉ rất một đám rảnh rỗi ngồi chơi không sao? Không có Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh, bọn tôi cũng không phải dễ bị bắt nạt đâu.”

“Thiếu Ảnh là người thông minh, sẽ không làm chuyện ngốc như thế.” Nguyệt Lượng chớp mắt nhìn, cười trong sáng.

“Đương nhiên sẽ không.” Cười khỏ, Thiếu Ảnh biết người Minh Giáo tính tình chẳng phải hiền lành thiện lương gì, ai cũng mắc bệnh tự tin đến mức tự kỷ. Nhưng với thực lực của đám đó hiện giờ, có lẽ đồ ngốc mới thừa dịp này đi khiêu khích bọn họ.

“Tôi biết Thiếu Ảnh đủ thông minh mà.” Lưu Ly cười to.

Vừa nói vừa tán gẫu, mấy người rất nhanh liền đi tới địa phương tỷ thí.

—

Hải mới vừa vừa ngẩng đầu, liền thấy Lưu Ly vẻ mặt tái nhợt được Nguyệt Lượng đỡ vào, theo sau là bang chủ bang Hải Âu Thiếu Ảnh cùng phó bang Dật Sử. Đang lúc định hỏi có chuyện gì, lại thấy vết thương trên cổ Lưu Ly, sắc mặt khê biến.

“Thế này là sao?” Tiến lên đỡ Lưu Ly, Hải gấp gấp hỏi.

“Là bọn tôi không tốt, Lưu Ly đi theo xem chúng tôi tỷ thí, nhưng không ngờ đối phương lại tung chiêu hiểm, áp chế Lưu Ly.” Thiếu Ảnh mang vẻ mặt có lỗi nói.

“Là người của bang nào?” Giọng của Hải có chút lạnh lẽo. Với anh mà nói, chính mình bị thương có lẽ chẳng đáng lo, nhưng đụng tới những người bạn này đã phạm vào tối kỵ của anh.

“Không có việc gì đâu, mấy người bang đó đã bị bọn Thiếu Ảnh xử lý xong rồi.” Biết được suy nghĩ của Hải, Lưu Ly trấn an nói.

“Hừ, coi như bọn họ gặp may.” Hải lạnh lùng nói.

“Người đã đưa về, bọn tôi đi trước vậy.” Thiếu Ảnh thấy nán lại lâu không tốt, liền chuẩn bị cáo từ.

“Làm phiền các cậu.” Hải đứng lên, mỉm cười nói.

“Không có chi, anh khách khí rồi.”

“Này, nha đầu ngang ngược kia, chính cô phải cẩn thận một chút đó.” Khẩu khí Dật Sử tuy rằng có điểm thô lỗ, nhưng giọng nói không thể giấu được sự lo lắng.

“Tôi mới không phải nha đầu ngang ngược ấy!” Lưu Ly lập tức phản bác.

“Ừ không phải đâu, lúc trước còn ba hoa đến là tự mãn, ngay sau đó liền bị thương, hừ, đủ ngốc chưa.”

“Tôi cho cậu biết nhé, cậu còn nói thế nữa là tôi trở mặt!” Lưu Ly chán nản.

“Không nói thì thôi.” Nhấn mặt, Dật Sử theo Thiếu Ảnh chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn dặn dò lại một tiếng, “Chú ý tự mình nghỉ ngơi cho tốt nha.”

“Ai cần cậu xen vào việc của người khác.” Lâm bầm nói, mặt Lưu Ly hơi hơi ửng hồng.

Nhớ tới khi nãy Dật Sử cứu mình từ tay đối phương, bản thân mình còn gắt gao tựa vào ***g ngực người ta, mặt Lưu Ly càng đỏ ửng.

Nguyệt Lượng cùng Hải phía đối diện mỉm cười, đều không nói gì cả.

63. Quyển 2 - Chương 15

Kỳ thật Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh cũng không rõ lắm hồ Thiên Sơn Tuyết Liên rốt cuộc ở nơi nào. NPC chỉ nói cho bọn họ biết là cứ hướng đông mà đi, nhưng kỳ quái hơn là, Bắc Hoàng Minh lần này cũng chẳng buồn điều tra rõ địa chỉ cụ thể, lập tức kéo Tri Hỏa lên đường. Kết quả chính là hiện giờ hai người không hề rõ phương hướng cứ đi thẳng tắp về phía đông.

“Minh, thế tóm lại cậu có biết đi đường nào không?” Tri Hỏa cuối cùng nhịn không được nghi hoặc hỏi.

Tuy rằng cậu không ngại du ngoạn toàn bộ trò chơi cùng Bắc Hoàng Minh, nhưng thời điểm này là ngoại lệ, mọi người còn chờ mong bọn họ trở về.

“Tôi đâu có biết.” Bắc Hoàng Minh thật ra trả lời cũng đúng lý hợp tình, một chút cũng không thấy có gì bất ổn, nhưng lại nghe được Tri Hỏa cười ngất, như thể không tin được đây là cách hành xử của Bắc Hoàng Minh luôn luôn trầm ổn.

“Thế cậu định tính sao đây?”

“Vẫn đi hướng đông thôi.”

“Cái đó và việc chúng ta đang làm hiện giờ có gì khác nhau?” Tri Hỏa suýt nữa hộc máu.

“Hỏa, coi như cậu cùng tôi bỏ trốn là được, đừng hỏi nhiều thế, tin tưởng tôi đi.” Nháy mắt, nụ cười của Bắc Hoàng Minh mang theo vài phần phóng túng.

Lần đầu tiên thấy một Bắc Hoàng Minh như vậy, Tri Hỏa không khỏi có chút ngẩn người, lấy lại tinh thần, liền đồ bưng mặt, “Cái gì mà bỏ trốn, cậu không cần nói kiểu mờ ám thế chứ.”

“Tôi chỉ là muốn được đi riêng với cậu một thời gian ngắn thôi.” Bắc Hoàng Minh có chút vô tội nhìn Tri Hỏa, ngay lập tức làm cơn tức giận của Tri Hỏa xẹp xuống.

“Quên đi, bình thường cậu vẫn theo ủng hộ tôi làm mấy việc điên cuồng, lần này để tôi điên cùng cậu.” Tri Hỏa có chút nhần nhịn nói.

Nhéch khóe môi, Bắc Hoàng Minh cười đến vui vẻ.

Để bọn họ được thoải mái một lần hiếm hoi này đi, kỳ thật Bắc Hoàng Minh có chút hối hận việc lập bang rồi. Sau khi lập bang, mọi người đều nhận ra chẳng có cách nào trở về lúc xưa tự do tự tại thích làm gì thì làm nữa. Bây giờ bản thân có thêm nhiều trói buộc, hẳn đã rất lâu rồi không được cùng Tri Hỏa một chỗ chỉ có hai người thôi.

Thật là hoài niệm khi xưa a. Lúc vừa bắt đầu trò chơi, khi đó Tri Hỏa chỉ thuộc về một mình mình.

Dọc theo đường đi đánh quái, ngắm phong cảnh, hai người đều có vẻ thực nhàn nhã, giống như quay lại thời điểm ban đầu.

Nhìn Đóa Miêu Miêu lang thôn hổ yết ăn thịt nướng, Tri Hỏa khẽ nở nụ cười.

“Cười gì vậy?” Bắc Hoàng Minh nhíu mày, khó hiểu hỏi.

“Không, chỉ là nhớ lúc trước tìm cách ngăn Đóa Miêu Miêu khỏi trộm đi thịt nướng, ngày đó chúng ta thật sự rất chật vật đúng không?”

Nhớ tới quãng thời gian đó, Bắc Hoàng Minh cũng không khỏi mỉm cười.

Đóa Miêu Miêu mồm gặm thịt nướng, nhìn hai người cười đến vui vẻ, bĩu môi.

Muốn làm cái gì đây, rõ ràng là hai thằng nhóc mà lại làm như ông cụ tám mươi, còn ở nơi này ngồi hoài cổ? Đóa Miêu Miêu cảm thấy choáng váng.

“Nhắc mới nhớ, mèo nhà mi đến giờ còn chưa thấy được tích sự gì, ta nuôi mi làm cái gì nha.” Nhắc Đóa Miêu Miêu lên, Tri Hỏa tiếc nuối nói.

Đóa Miêu Miêu bị túm gáy giương nanh múa vuốt về phía Tri Hỏa, tỏ vẻ vô cùng bất mãn.

“Hừ, lúc trước ta đâu có ép nhà ngươi nuôi ta.”

“Mi làm thú cưng mà kiêu ngạo có kém ai đâu.” Quăng Đóa Miêu Miêu xuống, Tri Hỏa cảm thán nói.

Người ta cũng đâu phải thú cưng bình thường chứ! Xoa xoa cái mông đau, Đóa Miêu Miêu hừ lạnh, nhóc con này thật không có mắt, còn dám xỉa xối mình, mình không xỉa xối nhóc đó thì thôi chứ!

—

Trên đường lớn, một đội người ngựa hấp dẫn ánh mắt mọi người. Nguyên dàn soái ca đi theo một nam một nữ, thoát nhìn như cận vệ. Mà hai người đi trước, nam tuấn mỹ, nữ xinh đẹp, dẫn đến số lượng người ngoài đầu lại nhìn càng nhiều.

“Anh, anh định buông tha đám người Minh Giáo kia sao? “Túy Hồn có chút khó hiểu hỏi.

“Đương nhiên không.” Bất Nhược tự nhiên cũng không phải kẻ ngu muội.

“Nhưng gần đây chưa thấy anh hành động gì cả nha.”

“Này không phải sao.”

“Đi lập bang cũng coi như có hành động?” Đảo trắng mắt, Túy Hồn không khỏi hoài nghi ông anh họ chỉ số IQ lên đến 160 có phải bị hỏng đầu rồi hay không.

“Là một bước trong đó thôi, ngoan ngoãn nhìn đi, anh nhất định sẽ xử đẹp Minh Giáo.” Trong mắt Bất Nhược hiện lên vẻ tàn nhẫn.

“Hy vọng thế.” Túy Hồn vẫn không thể lý giải được ý tứ của anh họ lần này, nhưng nhỏ cho tới giờ đã có lần nào hiểu được người anh mà trong gia tộc coi như người ngoài này đâu.

.

Bởi vì Lưu Ly bị thương, kế hoạch buổi chiều vốn định đi khiêu chiến bang khác phải hủy bỏ. Hải tự mình ra mặt phụ trách giao thuyết cùng đối phương, cũng không ngờ ở trên đường lại gặp mặt Bất Nhược, có thể nói chính là oan gia ngõ hẹp.

Nhìn người thanh niên làm mình cảm giác thực chán ghét trước mắt, sắc mặt Bất Nhược liền có chút trầm xuống.

Thấy Bất Nhược, Hải cũng có vẻ thực giật mình, xoay người định đi đường vòng.

Nhưng không ngờ động tác Bất Nhược so với anh nhanh hơn một bước, chắn trước mặt Hải, cản anh lại, ngữ khí châm chọc nói: “Nhìn thấy bạn cũ không tính chào hỏi sao? Đây là tác phong Minh Giáo ư?”

“Tôi không biết chúng ta còn coi như bạn bè cơ đấy. Nếu nói kẻ địch cũng có thể tính là bạn, vậy lại là chuyện khác.” Hải không chịu yếu thế, dám chọc đến Minh Giáo, phải biết là sẽ chịu trả giá.

Sắc mặt Bất Nhược chợt biến, “Hóa ra là anh không quen tôi, vậy thật mạo phạm Minh Giáo vĩ đại của các anh rồi.”

Hắn chỉ biết rằng người này có thể dễ dàng khơi dậy lửa giận trong hắn.

Nhún vai, Hải không định giằng co cùng hắn, anh còn muốn chạy về xem thương thế Lưu Ly như thế nào rồi.

Ngay lúc đi qua sát bên người Bất Nhược, Bất Nhược đột nhiên đưa tay kéo anh lại, động tác này không chỉ làm Hải cảm thấy giật mình, ngay cả bản thân Bất Nhược cũng sửng sốt.

“Còn có chuyện gì sao?” Hải thở dài, tiếp tục đẩy dũa cùng người kia.

Có chuyện gì ư? Bất Nhược cũng không thể giải thích hành động của mình, hắn chỉ là theo bản năng không muốn để Hải rời đi.

Dù vậy Bất Nhược rất nhanh chấn chỉnh lại tâm lý, ngạo mạn nói: “Tôi cũng đi lập bang hội, rất nhanh chúng ta sẽ lại đối đầu, đến lúc đó tôi nhất định phải hoàn lễ đầy đủ cho các người.”

“Chỉ hy vọng bang các cậu tới khi ấy không thành con mồi ngon cho chúng tôi là được.” Cười lạnh một tiếng, Hải hất tay Bất Nhược ra, cũng không quay đầu lại nữa liền rời đi.

Anh hôm nay tâm trạng rất không tốt .

Nhìn thân ảnh dần xa của Hải, Bất Nhược siết chặt nắm đấm, nở nụ cười lạnh lẽo.

Được lắm, Thanh Âm Hải Dương, tôi nhất định sẽ cho anh biết tay!

Nhìn biểu tình âm trầm của anh họ, Túy Hồn không khỏi rung mình một cái. Ông anh thiên tài của nhỏ phát hỏa rồi.

64. Quyển 2 - Chương 16

Dưới lòng đất tối như mực, phía trước bất tận không thấy điểm cuối, Tri Hỏa thật cẩn thận theo sau Bắc Hoàng Minh, vịn những khối thạch bích bên người chậm rãi đi về phía trước.

Đột nhiên đất dưới chân sụt xuống, thiếu chút nữa Tri Hỏa ngã sắp xuống, may mà Bắc Hoàng Minh luôn từng nhắc chú ý tới Tri Hỏa, mới có thể giữ chặt cậu đỡ bị té đau đớn.

Nghe thấy tiếng vang phía sau, Đoạn Tình Vô Tâm cũng dừng bước, quay đầu nhìn hai bóng người lơ mơ trong bóng đêm.

“Nhanh lên.”

Hắn vốn không biết rõ Tri Hỏa mạnh như thế nào, so với Tri Hỏa, Đoạn Tình Vô Tâm hiển nhiên hứng thú với Bắc Hoàng Minh hơn nhiều.

“Này, tên khốn cậu cũng vô cảm quá đi. Nếu không phải vì cậu, bọn tôi nào có thể rơi xuống cái địa phương quái quỷ tối như hũ nút này chứ?” Tri Hỏa bất mãn kêu to.

“Là các cậu xem vào việc của người khác.” Đoạn Tình Vô Tâm cũng buồn không quay đầu lại phản bác.

“Cậu!” Tri Hỏa tức đến run người.

“Dừng để ý đến cậu ta.” Bắc Hoàng Minh nắm chặt tay Tri Hỏa, dẫn cậu đi về phía trước.

“Là tên đó quá đáng mà.” Tri Hỏa nhịn không được oán giận cùng Bắc Hoàng Minh.

“Vậy sao lúc trông thấy, đã nói cậu không cần xen vào, cậu cứ khẳng khẳng quản chuyện người khác. Bây giờ tự trách mình đi.” Trong mắt Bắc Hoàng Minh tràn đầy cưng chiều bất đắc dĩ, chỉ tiếc xung quanh quá tối, Tri Hỏa căn bản là nhìn không thấy.

“Sao tôi biết vậy chứ. Vốn tưởng rằng hắn tốt xấu gì cũng là bang chủ bang lớn nhất hiện giờ, làm người hắn không tồi, ai ngờ chộc phải cục nợ!” Tri Hỏa than thở.

Sự tình nguyên lai là từ ngày hôm trước. Nguyên bản Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh đều không có chuyện gì, đâm ra lười đi đường nên quyết định cười Hỏa Diễm. Hết thấy đều thuận lợi, nhưng trùng hợp đi ngang qua một khu đất trống lại trông thấy Đoạn Tình Vô Tâm lần trước đã gặp qua một lần.

Lúc ấy hắn bị một đám quái công kích, xem trạng thái quái vật tựa hồ đã cuồng hóa. Tri Hỏa thấy liền nhịn không được xông lên cứu hắn, vốn Bắc Hoàng Minh đã cực lực ngăn cản, nhưng chung quy không thể nói lại Tri Hỏa, đành phải hỗ trợ một tay.

Kết cục là, cứu được Đoạn Tình Vô Tâm từ tay đám quái, nhưng ai ngờ mấy con cuồng hóa trước khi chết lại làm nổ tung mặt đất dưới chân bọn họ. Mà dưới mặt đất hóa ra trống rỗng! Vì thế cả ba người hiện tại rơi xuống lòng đất, đến giờ vẫn chưa tìm được lối ra.

“Minh, chúng ta liệu có khả năng không đi lên được không?” Tri Hỏa có chút lo lắng hỏi.

“Sẽ không, xem thiết kế nơi này có vẻ như mê cung, nhất định sẽ có lối ra.” Bắc Hoàng Minh trấn an nói, đồng thời cũng thật cao hứng Tri Hỏa bộ dáng hiện tại chính là toàn tâm toàn ý dựa vào mình. Nếu có thể, hẳn còn thật hy vọng bọn họ vĩnh viễn không phải đi ra ngoài.

“Này, cậu có đói bụng hay không?” Tri Hỏa hướng về phía Đoạn Tình Vô Tâm vẫn đi phía trước mà kêu lên.

“Cậu thật đúng là lắm chuyện!” Đoạn Tình Vô Tâm liên tục nhíu mày.

“Tôi cũng đói bụng, nghỉ ngơi một chút đi.”

Thấy Bắc Hoàng Minh cũng mở miệng nói vậy, Đoạn Tình Vô Tâm đành phải đồng ý.

“Minh, sao tôi thấy cái người này thái độ đối với cậu tốt hơn so với tôi gấp vạn lần ấy.” Tri Hỏa có chút thắc mắc hỏi, rất bất mãn.

“Cậu đang ghen phải không?” Bắc Hoàng Minh đột nhiên hỏi.

“Ai, ai bảo thế hả!” Tri Hỏa bối rối phủ nhận, mặt đỏ bừng.

Bắc Hoàng Minh có chút thất vọng, chỉ tiếc hẳn không phát hiện biểu tình Tri Hỏa lúc này, bằng không hẳn sẽ biết kỳ thật lời nói của Tri Hỏa cùng với ý tứ chân chính của cậu hoàn toàn bất đồng.

“Này, Đoạn Tình Vô Tâm, cậu không có đồ ăn sao?” Lấy thức ăn từ túi không gian của mình, Tri Hỏa mới phát hiện Đoạn Tình Vô Tâm hình như không hề động, vẫn ngồi nguyên chỗ đó.

“Không cần cậu quan tâm.” Đoạn Tình Vô Tâm thực không hiểu nổi, tại sao lại có người thích xen vào việc người khác như thế?

“Hừ, cái tên khẩu thị tâm phi.” Tri Hỏa bĩu môi, vẫn là không chịu được tình cảnh thâm hại của hắn, sợ hắn đói chết, đành phải đem thịt nướng đến bên cạnh đưa cho hắn.

“Nè.”

“Không cần.” Chỉ tiếc Đoạn Tình Vô Tâm chẳng buồn tiếp nhận tâm ý của cậu.

“Ồ, cậu cũng không cần coi ý tốt của người khác là rác rưởi nha!” Tri Hỏa tức giận kêu ầm lên.

Hừ lạnh một tiếng, Đoạn Tình Vô Tâm quay đầu không để ý tới cậu nữa.

“Tôi rốt cuộc đắc tội chỗ nào với cậu, cậu cứ thích làm khó dễ tôi thế nhỉ.” Tri Hỏa rất là bất mãn.

“Tôi luôn luôn chán ghét kẻ yếu, càng chán ghét bọn con trai lắm mồm.”

“Cậu!” Tri Hỏa bị chọc giận đến không nói ra lời, “Dù sao tôi để thức ăn ở đây, cậu thích hay không tùy cậu.”

Có vẻ hờn giận đặt thức ăn bên cạnh Đoạn Tình Vô Tâm, Tri Hỏa giậm chân thật mạnh đi về phía Bắc Hoàng Minh.

Thật sự là tức chết!

Gặm điên cuồng thức ăn cho bỏ tức, hai má Tri Hỏa phồng ra, đến là đáng yêu. Trong sơn động ánh sáng le lói như thế, cũng chỉ có Bắc Hoàng Minh dựa vào sát cậu mới thấy được, không khỏi nở nụ cười.

“Làm gì thế.” Tri Hỏa buồn bực quay sang Bắc Hoàng Minh hỏi.

“Không có gì.” Bắc Hoàng Minh không đáp, hẳn chắc chắn sẽ không nói cho Tri Hỏa, là bởi vì mình nhìn cậu thấy quá đáng yêu, nhìn không được mà cười.

“Minh, cậu thật là kỳ quái.” Nhún nhún vai, Tri Hỏa ngoạm hai ba cái liền thôn tính xong chỗ đồ ăn, nhào vào lòng Bắc Hoàng Minh nghỉ ngơi.

Sửng sốt một chút, Bắc Hoàng Minh đành phải bắt đắc dĩ giặt giặt người, để Tri Hỏa nằm thoải mái một chút.

“Hỏa là một người nhiệt tình, nếu cậu không thể kiên nhẫn, tôi sẽ chú ý cậu ấy, bảo cậu ấy không cần đến gần cậu. Nhưng nếu cậu muốn đoi chết, bọn tôi cũng không còn cách nào khác.” Bắc Hoàng Minh trước khi ngủ nói với Đoạn Tình Vô Tâm.

Hơi ngẩn người, chờ đến lúc Đoạn Tình Vô Tâm hồi phục tinh thần, chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều đều của Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh.

Cầm lấy đồ ăn đặt bên cạnh mình, hần xé một miếng thịt bỏ vào trong miệng.

Thật là một kẻ kỳ quặc. Tôi khó gần như vậy, tại sao còn muốn tiếp cận tôi? Chỉ cần giống người khác, không cần để ý đến tôi là được mà.

Tuy rằng trong lòng thâm trách móc, nhưng trên môi Đoạn Tình Vô Tâm lại mơ hồ mang theo ý cười.

65. Quyển 2 - Chương 17

“Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?” Đứng lên, ba người tiếp tục hành trình dò đường, Tri Hỏa thấp giọng, “Xem quy mô vĩ đại thế này, không hiểu dùng để làm gì nhỉ?”

Khó thấy được nhà người có thể phân biệt được chỗ nào không tầm thường. Ta đây muốn biểu lộ vài phần kính trọng với người nha. Lời châm chọc của Đóa Miêu trực tiếp truyền vào trong tai Tri Hỏa.

Không cần mở miệng! Đóa Miêu Miêu trước khi Tri Hỏa chửi ầm lên liền quát lớn. Người nghĩ trong đầu là được rồi.

Mi làm gì vậy chứ. Tri Hỏa tuy rằng không hiểu lắm, nhưng vẫn nghe theo lời Đóa Miêu Miêu.

May mà nơi này tối, Bắc Hoàng Minh cùng Đoạn Tình Vô Tâm đều không nhận thấy vẻ kỳ quái của Tri Hỏa.

Mang người đi ra ngoài, ta cũng không muốn ở cái nơi tối không nhìn thấy đường này thêm một khắc nào nữa. Đóa Miêu Miêu hiển nhiên cũng vô cùng bất mãn. Lại nói đến không phải đều là tại cái đồ ngốc nhà người sao, rảnh rồi sinh nông nổi làm người tốt cái gì chứ, bây giờ còn bị người oán!

Đừng dài dòng, nói mau làm sao để ra ngoài đây. Tri Hỏa ở trong này loay hoay hai ngày trời, tâm tình cũng tồi tệ đến cực điểm rồi.

Đóa Miêu Miêu tức giận thiếu chút nữa định cào mặt Tri Hỏa, nhưng bởi vì nơi này có người ngoài, nó không không muốn để ai trông thấy nó, đành phải cố nhẫn nhịn.

Nhóc con thôi tha, để ra ngoài xem ta xử lý người thế nào!

Nhắm mắt lại, nghe theo ta cảm nhận hướng gió thổi, rồi đi về phía đó. Đóa Miêu Miêu giọng điệu phi thường không tốt đơn giản thuyết minh.

Tri Hỏa làm theo lời nó, hai mắt nhắm nghiền, vừa mới đầu còn không thể cảm nhận được gì, nghĩ thầm có phải Đóa Miêu Miêu lại đùa giỡn cậu rồi hay không. Nhưng sau khi tĩnh tâm lại, quả thực cảm nhận được một luồng gió nhẹ đến mức nhạt nhòa mơ hồ thổi qua.

Tri Hỏa đột nhiên dừng lại, làm Bắc Hoàng Minh đang nắm tay cậu không hề được báo trước bị kéo mạnh về phía sau. Tri Hỏa vội vàng tiến lên đỡ lấy hần cho khỏi bị ngã xuống.

Chóp mũi ngửi được mùi hương thanh lãnh chỉ thuộc về một mình Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa thất thần mất một lúc.

Minh so với cậu cao hơn nửa cái đầu, bả vai Minh thực kiên cường, ***g ngực vững chãi, cảm giác Minh mang lại cho cậu chính là vô cùng đáng tin cậy.

Không biết tại sao, ở nơi tăm tối như thế này, Tri Hỏa mới đột nhiên nhận ra rằng sự tồn tại của Bắc Hoàng Minh đối với cậu quan trọng đến thế nào.

Quả nhiên, hắc ám khiến người ta trở nên yếu đuối phải không?

“Xảy ra chuyện gì?” Ôn định thân mình, Bắc Hoàng Minh nghi ngờ hỏi.

“A, tôi biết làm sao để đi ra ngoài rồi.” Lấy lại tinh thần, Tri Hỏa không hiểu tại sao bản thân lại đỏ mặt, vội vàng trả lời.

Tuy rằng không rõ Tri Hỏa sao phải quay đầu nhìn về phía khác, nhưng Bắc Hoàng Minh cũng không hỏi nhiều, hẩn hiện tại quan tâm nhất chính là nên ra ngoài như thế nào.

“Rốt cuộc nên làm như nào?”

“Đi theo tôi.”

“Các cậu đang làm gì thế?” Đoạn Tình Vô Tâm nghe thấy tiếng bước chân đằng sau mình ngừng lại, hẩn đành phải dừng bước quay đầu hỏi, “Hẩn là Tri Hỏa Ám Diễm cậu lại có vấn đề gì?”

“Này, đừng có chuyện gì cũng đem nguyên cơ đổ lên đầu tôi chứ!” Tri Hỏa bắt măn kêu to.

Tuy rằng lần này đích xác là cậu dừng lại trước tiên...

“Tôi thật sự nghĩ không ra Bắc Hoàng Minh sẽ có vấn đề gì để phải dừng bước.” Đoạn Tình Vô Tâm khoanh tay đứng đó, lạnh lùng nói.

“Đoạn Tình Vô Tâm, sao cậu cứ thích nhằm vào tôi thế!” Tri Hỏa giống mèo bị giẫm phải đuôi, muốn xông lên nói lý với hẩn, nhưng lại bị Bắc Hoàng Minh giữ lấy.

“Chỉ là tôi chán ghét kẻ yếu mà thôi.” Đoạn Tình Vô Tâm hừ lạnh.

“Tôi thấy tên khốn nhà cậu mới là kẻ yếu đuối!” Tri Hỏa tức giận kêu to, “Cậu mới không giống Minh cùng là loại người trời sinh lạnh lùng, cậu cần bản là vờ vịt lạnh lùng mà thôi! Chẳng qua sợ bị thương tổn, nên mới lựa chọn làm tổn thương người khác! Cậu mới là kẻ hèn nhất!”

Tri Hỏa vừa nói xong, Bắc Hoàng Minh cùng Đoạn Tình Vô Tâm đều ngây người.

Nhóc này bình thường không phải là giả ngu chứ? Đóa Miêu Miêu sưng sốt, cảm giác lại sâu sắc đến thế ư?

“Cậu nói lung tung gì hẩn, ngu ngốc mới thấy thế.” Đoạn Tình Vô Tâm theo phản xạ bác bỏ.

“Chính cậu mới là đồ ngu, không dám thừa nhận ý nghĩ của chính mình, đó mới là kẻ nhu nhược! Đồ nhất gan! Kém cỏi!”

“Cậu thử lặp lại xem!” Đoạn Tình Vô Tâm sát khí mười phần nhìn Tri Hỏa.

“Tôi sợ cậu à!” Tri Hỏa cũng không chịu yếu thế, trừng mắt nhìn Đoạn Tình Vô Tâm.

Tuy rằng hai người lúc này đều nhìn không thấy vẻ mặt nhau...

“Các người đều bình tĩnh lại cho tôi!” Bắc Hoàng Minh xoa xoa ấn đường co rút đau đớn, vô cùng quyết đoán gầm lên, “Là lúc nào rồi còn muốn lục đục nội bộ. Có bản lĩnh đi ra ngoài trước đã, tôi mặc kệ các cậu làm loạn cái gì, đánh nhau như nào, tôi cũng sẽ không quản. Nhưng hiện tại các cậu phải đoàn kết đồng lòng lại cho tôi, ra ngoài rồi nói sau!”

Rụt cổ lại, hai kẻ đứng không vững bị bão lốc ập đến, đều buồn bực chẳng dám lên tiếng nữa.

Quả nhiên đây mới là đại ca! Đóa Miêu Miêu vô cùng bội phục.

“Tri Hỏa, cậu nói biết cách ra ngoài, dẫn đường trước đi.” Bắc Hoàng Minh thấy hai người quả nhiên ngoan ngoãn không nháo nữa, ngữ khí mới dịu đi.

“Ừ.” Gật gật đầu, Tri Hỏa tiến lên đi đầu.

“Lại nói thêm, sao cậu phát giác ra suy nghĩ của Đoạn Tình Vô Tâm?” Bắc Hoàng Minh ghé sát tai Tri Hỏa, thì thầm hỏi.

Cảm nhận được hơi nóng phả đến bên tai, Tri Hỏa cảm thấy trái tim có chút tê dại, cảm giác như bị điện giật.

Chẳng lẽ lời điện thuật của Minh đã đạt tới cảnh giới cao như thế? Là tiếng lòng của một tiểu bạch quá ngốc nghếch ở một phương diện nào đó.

“Hỏa?” Bắc Hoàng Minh thấy Tri Hỏa không phản ứng nghi hoặc gọi một tiếng.

“A.” Lấy lại tinh thần, Tri Hỏa có chút bối rối học theo bộ dáng Bắc Hoàng Minh cũng ghé sát tai hắn nói, “Chỉ là trực giác của tôi thôi.”

Đây coi như là bản năng của dã thú sao? Bắc Hoàng Minh có chút vô lực mà cười, dù sao tỉ lệ chuẩn xác tựa hồ rất cao.

Phản ứng của Đoạn Tình Vô Tâm càng làm Bắc Hoàng Minh dễ dàng đoán được Tri Hỏa đã nói đúng.

66. Quyển 2 - Chương 18

Vẫn theo hướng gió thổi mà đi tới, đến lúc ba người đến nơi lại phát hiện ở đó căn bản là không có lối ra, mà từng từng một bức tường thật lớn.

“Đằng ấy định đi đường nào nữa đây.” Đoạn Tình Vô Tâm lập tức châm chọc.

Thật là đồ xấu xa! Tri Hỏa tuy rằng bất mãn, nhưng không thể phản bác lại. Dù sao sự tình xảy ra trước mặt, đành phải tìm thú cưng nhà mình tính sổ.

Đóa Miêu Miêu, đây là chuyện gì hả!

Cầm kiếm mà chém, chém cho bức tường này vỡ ra. Đóa Miêu Miêu lười biếng trả lời.

Mi nói nhẹ nhàng nhỉ. Tri Hỏa cười khổ, tường lớn trước mặt này vừa cao vừa dày, chém làm sao đây.

Tuy rằng nghĩ như thế, Tri Hỏa vẫn triệu tập kiếm, hít sâu đánh về phía tường. Quả nhiên chém xuống một nhát, tường không đâm thủng, tay Tri Hỏa đã tê rần, đau đến rút cả kiếm.

“Cậu làm trò ngớ ngẩn gì thế?” Đoạn Tình Vô Tâm dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn Tri Hỏa.

“Tôi mới không phải ngớ ngẩn.” Bị Đoạn Tình Vô Tâm nhìn vậy, Tri Hỏa liền bạo phát hung tợn trừng lại.

“Loại hành động này của cậu tôi thật sự không nghĩ ra người thứ hai để hình dung.” Đoạn Tình Vô Tâm nhún vai, cười nhạo.

Chết tiệt, trước kia chỉ nghĩ tên này có chút lạnh lùng, ai mà nghĩ cậu ta còn mồm miệng ác độc thế này! Tri Hỏa tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Không buồn nhìn hai người chỉ số thông minh thấp đầu khẩu, Bắc Hoàng Minh quay sang nghiên cứu bức tường, gõ nhẹ mấy chỗ, biểu tình có vẻ suy ngẫm.

Hừ lạnh một tiếng, Tri Hỏa khinh thường không thèm nói lý với Đoạn Tình Vô Tâm, quay đầu chú ý đến hành động quái lạ của Bắc Hoàng Minh.

“Minh, cậu làm gì vậy?”

“Tìm cửa ra.” Bắc Hoàng Minh không có ngừng động tác, nhưng lông mày càng ngày càng nhíu chặt.

“Cậu đang tìm chỗ yếu nhất của bức tường này sao?” Tri Hỏa nghĩ một lúc liền hiểu được ý nghĩa đằng sau hành động của Bắc Hoàng Minh.

“Ừ.” Nhướng mày, Bắc Hoàng Minh có chút kinh ngạc vì Tri Hỏa lại biết được ý tưởng của hắn, nhưng nghĩ tới bối cảnh gia đình của Tri Hỏa thì lập tức hiểu ra.

“Ha ha, tôi giúp cậu cùng tìm cho nhanh.” Tri Hỏa nở nụ cười, đi đến bên cạnh Bắc Hoàng Minh.

Nhà cậu chính là cả dòng họ theo nghiệp vệ sĩ, loại phương pháp lấy lực tối thiểu để tạo ra sát thương lớn nhất cậu đã sớm học đến tám trăm năm, chỉ cần suy nghĩ một chút cậu lập tức hiểu được Bắc Hoàng Minh đang muốn làm gì.

Hai người không nghĩ đến những lời nói thực bình thường như vậy, vào đến tai Đoạn Tình Vô Tâm lại là một chuyện khác.

Bọn họ không cần ngôn ngữ ma có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương sao? Đoạn Tình Vô Tâm có chút kinh ngạc, ánh mắt dừng trên người Tri Hỏa xen lẫn cả hâm mộ cùng ghen tị.

Tuy rằng Bắc Hoàng Minh biết gõ bề mặt đá để tìm nơi yếu nhất, nhưng lại không bằng Tri Hỏa có kỹ năng chuyên nghiệp. Tri Hỏa mới gõ vài cái, lập tức tìm được điểm mấu chốt kia.

“Minh, lùi xuống.” Lại rút kiếm ra, nụ cười của Tri Hỏa lần này tràn ngập tự tin.

Một kiếm đâm tới, nguyên bản bức tường dày lập tức bị xuyên thủng. Tại lỗ hổng này phá bỏ xung quanh một chút, Tri Hỏa cuối cùng làm ra một cái động nhỏ một người có thể chui qua.

“Chúng ta đi thôi.” Dứt lời, cậu dẫn đầu chui qua trước, Bắc Hoàng Minh cùng Đoạn Tình Vô Tâm theo sát phía sau.

.

Xuyên qua vách tường, bọn họ mới phát hiện bên kia có một cái động khác, nơi này hóa ra là một thần điện nguy nga!

“Trong trò chơi sao lại có loại địa phương này?” Đoạn Tình Vô Tâm nghi hoặc lẩm bẩm.

“Đại khái có nhiệm vụ đặc biệt gì đó.” Bắc Hoàng Minh đoán, “Mặc kệ có chuyện gì, đi trước rồi nói sau.”

So với bên kia tường tắm tối vươn tay không thấy được năm ngón, ánh sáng đã lâu không được nhìn thấy ở nơi này hiển nhiên làm ba người vui sướng trong chốc lát.

Nhưng không bao lâu, bọn họ lại phát hiện ra điểm không thích hợp, thần điện này đúng là muốn hù chết người, rốt cuộc đầu mới là lối ra?

“Nên đi sao đây?” Nhìn những cánh cửa rẽ lối mở rộng trước mặt, vò rối đầu, Tri Hỏa buồn bực không thôi.

Đây là cái nơi quỷ quái chết tiệt nào, quyền trục hồi thành không dùng được, lối ra tìm không thấy, thức ăn của bọn họ chỉ còn lại rất ít. Dựa theo quy luật giống với ngoài đời của trò chơi này, nếu đói tới cực hạn, người chơi cũng có thể chết đói... Tri Hỏa không muốn chết vì nguyên do quá sức mất mặt như vậy, huống chi cái giá phải trả nếu bị tử vong lớn đến thế nào, cậu vô cùng rõ ràng.

Mà hiển nhiên hai người bên cạnh cậu càng biết rõ, sắc mặt tối sầm lại.

Thấy Bắc Hoàng Minh cùng Đoạn Tình Vô Tâm đều đang tự nghĩ cách, Tri Hỏa không quấy rầy bọn họ nữa, quay sang hỏi Đóa Miêu Miêu.

Nhóc con người nghĩ ta là bản đồ sống hả. Đóa Miêu Miêu bực bội.

Ta chết, mi cũng không sống yên được đâu. Tri Hỏa uy hiếp, tuy rằng cậu không biết dọa dẫm kiểu này có tác dụng hay không, dù sao cậu bắt đầu vào trò chơi cho đến giờ còn chưa từng bị chết.

Bất quá nghe thấy tiếng làu bàu đồng ý của Đóa Miêu Miêu, cậu biết uy hiếp này đã hữu hiệu.

Ta biết rồi, mặc kệ chút nữa gặp nhiều hay ít lối rẽ, nhà người cứ rẽ trái.

“Chúng ta đi thôi.” Nghe câu trả lời của Đóa Miêu Miêu, Tri Hỏa cắt đứt dòng suy ngẫm của hai người.

“Ừ.”

Bắc Hoàng Minh không có hỏi gì nhiều, liền gật đầu đi theo Tri Hỏa, nhưng Đoạn Tình Vô Tâm lại lên tiếng cự nự.

“Sao cậu biết nên đi thế nào?”

“Cậu quan tâm làm gì, theo tôi đi là được. Vừa rồi không phải tôi đưa cậu ra ngoài đó thôi.” Tri Hỏa không kiên nhẫn trả lời.

“Vừa rồi là cậu vận khí tốt, ai biết lúc này vận khí của cậu còn có thể được vậy nữa không?”

“Cậu có theo hay không thì bảo.” Tri Hỏa cuối cùng bộc phát, rống ra những lời này xong thì xoay người đi luôn.

“Theo kịp đi.” Bắc Hoàng Minh ném những lời này, lập tức đuổi theo Tri Hỏa.

Chần chờ một chút, Đoạn Tình Vô Tâm biết tại cái địa phương quỷ dị này hành động theo tập thể mới là chìa khóa bảo vệ an toàn, cho nên dù hần lòng không hề muốn, vẫn phải ngoan ngoãn đi theo.

“Sao cậu tin tưởng cậu ta vậy?” Đoạn Tình Vô Tâm có chút thắc mắc Bắc Hoàng Minh vì cứ gì lại tin nhiệm Tri Hỏa vô điều kiện đến thế?

“Có đôi khi tại loại địa điểm nguy hiểm thế này, trực giác của dã thú rất chuẩn đấy.” Bắc Hoàng Minh băng quơ nói.

“Hả?” Đoạn Tình Vô Tâm hiển nhiên bị dọa không nhỏ.

“Nói nhảm nhiều làm gì, tin tưởng một người cần lý do sao? Cậu cảm thấy có thể tin được liền tin thôi.” Bắc Hoàng Minh biểu tình chân thành trả lời.

“Không phải ai cũng đáng giá để tin tưởng.” Vẻ tươi cười của Đoạn Tình Vô Tâm có chút ác ý, “Lỡ như không đúng thì sao? Cậu ngay cả vì sao chết cũng chẳng thể biết.”

“Nếu cậu không thể tin nhiệm người khác trước, thì làm sao để người khác tin tưởng cậu?” Bắc Hoàng Minh hỏi lại.

Đoạn Tình Vô Tâm im lặng.

“Cậu nên tự nghĩ kỹ điều này một chút đi.” Ánh mắt Bắc Hoàng Minh có chút thương hại.

Một người nếu ai cũng không thể tin tưởng được, vậy không phải thật sự đáng thương sao?

67. Quyển 2 - Chương 19

Con mèo kia, sao mi không nói cho ta biết nơi này có quái! Tri Hỏa nghiêng răng nghiêng lợi oán giận với Đóa Miêu Miêu.

Vô nghĩa, loại địa phương này sao có thể không có chứ, rõ ràng là do bản thân người quá ngốc thôi. Đóa Miêu Miêu hờ hững phản bác.

Vẫn là cố gắng cho tốt đi, tuy rằng nơi này quái rất mạnh, nhưng cũng coi như có lợi, kinh nghiệm kiếm được nhiều lắm, cố lên đi.

Đáng giận! Tri Hỏa bạo phát.

“Tôi vừa rồi đã định hỏi cậu, có lẽ lấy được gợi ý ở đâu nên mới biết được làm thế nào phải không?” Bắc Hoàng Minh liếc qua thấy bộ dáng tức giận của Tri Hỏa, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, là Đóa Miêu Miêu nói cho tôi biết.” Tri Hỏa thành thật trả lời, “Nhưng cậu đã nghi ngờ, tại sao vẫn có thể tin tưởng tôi mà không hỏi câu nào?”

“Tôi tin cậu mà, không cần lý do.” Bắc Hoàng Minh cười cười.

Không biết tại sao vừa nghe Bắc Hoàng Minh nói những lời này, Tri Hỏa thực vô cùng cảm động.

Minh, quả nhiên là bạn tốt!

Ngư ngốc. Đóa Miêu Miêu cuối cùng vẫn là nhện không nổi sự chậm tiêu của Tri Hỏa.

Sao mi lại mắng ta!

Bắc Hoàng Minh đối với nhóc thật sự chỉ có tình bạn bè thôi sao? Nhà người đối với cậu ta cũng chỉ có cảm tình bè bạn thôi sao? Đóa Miêu Miêu chỉ thẳng ra điểm u mê trong đầu Tri Hỏa.

Cái gì! Tri Hỏa sững sốt, ngây người.

“Ngư ngốc, cậu còn ngơ ngẩn ở đấy hả, muốn chết à!” Đoạn Tình Vô Tâm xô Tri Hỏa qua một bên, đỡ công kích của quái.

Bị đẩy ngã trên mặt đất, Tri Hỏa mới bừng tỉnh đại ngộ.

Còn định chơi đùa gì chứ, hiện tại mọi người đều đang bị nguy hiểm đến tính mạng, loại vấn đề này chờ lúc khác nói sau!

Tri Hỏa rút kiếm gia nhập cuộc chiến.

Tên ngốc này, cũng rất được đấy...

Thấy thân thủ linh hoạt Tri Hỏa phối hợp cùng Bắc Hoàng Minh tác chiến không chê vào đâu được, Đoạn Tình Vô Tâm liền thay đổi suy nghĩ về Tri Hỏa, cũng thật hâm mộ sự tín nhiệm hoàn toàn giữa cậu cùng Bắc Hoàng Minh.

Khó trách hai người kia có thể được xưng là Nhật Quân Nguyệt Đế, bọn họ căn bản là như một thể không tách rời, trời sinh nên ở cùng một chỗ.

“Lần này đổi lại là cậu ngăn người rồi.” Tri Hỏa lao nhanh chắn trước mặt Đoạn Tình Vô Tâm, thay hẳn đỡ công kích của quái.

“Lắm chuyện, chỉ là tôi đang tự ngắm một chút vấn đề thôi.” Đoạn Tình Vô Tâm giúp Tri Hỏa chặn quái tấn công ở phía sau.

“Tự ngắm vấn đề gì?” Tri Hỏa cảm thấy chính mình bây giờ công phu càng ngày càng cao, trong thời điểm chiến đấu cam go này còn có thể tám chuyện cùng người khác.

“Cậu với Bắc Hoàng Minh cảm tình có vẻ rất tốt... hai người là anh em ruột sao?” Mà kỳ quái chính là, hôm nay Đoạn Tình Vô Tâm cũng lại diện cùng Tri Hỏa, một bên đánh, một bên nói chuyện phiếm.

“Sao có thể vậy được.” Tri Hỏa cười nhạo.

“Nếu cậu là con gái thì tốt rồi, hai người nhất định sẽ rất xứng đôi.”

Lời nói của Đoạn Tình Vô Tâm lại khuấy động vấn đề vừa mới tạm lắng xuống trong đầu Tri Hỏa. Đối với Minh, tình cảm của cậu rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là tình bạn thôi ư?

“Sao cậu không nói Minh là con gái thì tốt rồi?” Tri Hỏa phản đối.

“Thì là cảm thấy cậu giống con gái hơn.” Đoạn Tình Vô Tâm cười lạnh.

“Tên khốn!” Tri Hỏa bực bực lửa giận, cậu ghét nhất bị người khác nói mình giống con gái, rõ ràng là con trai đàn ông hoàng thế này, sao giống con gái được!

Mà Đoạn Tình Vô Tâm khôn lanh quăng bom xong liền chạy biến đi mất.

Quay đầu nhìn Bắc Hoàng Minh đứng một chỗ niệm ra từng tầng từng tầng ma pháp, những luồng sáng trắng rọi qua hắc làm lộ ra một loại mỹ cảm thần thánh.

Tri Hỏa giờ đây mới hoàn toàn ý thức được Bắc Hoàng Minh rốt cuộc có bao nhiêu anh tuấn.

Nếu Minh là nữ thì tốt rồi, mình nhất định sẽ để cậu ấy làm bạn gái mình! Tri Hỏa cũng cảm thấy thập phần tiếc nuối, chính là cậu cũng không nhận ra, trong lòng cậu thứ tình cảm kia đã mang tên tình yêu mất rồi.

Đường như chú ý tới ánh nhìn Tri Hỏa chăm chú của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh quay đầu, bốn mắt trong khoảnh khắc gặp nhau, Tri Hỏa cảm giác trái tim mình đập thành thịch, như có dòng điện xẹt qua người.

Nếu Minh là nữ có phải tốt không. Tri Hỏa lại thấy tiếc hận.

“Tốt rồi, cuối cùng đã xong!” Đến khi Đoạn Tình Vô Tâm đánh bại con quái cuối cùng, ba người đều kiệt sức tới nơi.

“Nhẹ cả người.” Tri Hỏa cảm thấy tay của mình đều không nhấc lên được nữa, lui về phía sau dựa vào tường, lại không ngờ bức tường lại lún sâu nuốt người vào, còn chưa chờ Tri Hỏa kịp phản ứng, nửa thân cậu đã bị kéo đến bên kia.

“Hỏa! “Bắc Hoàng Minh vừa thấy, trái tim thiếu điều ngừng đập, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi tới bên người Tri Hỏa, giữ chặt tay cậu. Kết quả hai người cùng nhau bị bước tường nuốt chửng.

Đoạn Tình Vô Tâm đứng cách bọn họ khá xa lập tức lao tới, nhưng lúc này bóng dáng hai người đã biệt tăm.

“Sao lại thế này!” Nặng nắm đấm lên vách tường, Đoạn Tình Vô Tâm ngây ngẩn cả người.

Lần này, lại bỏ rơi tôi một mình sao? Cười khổ, lòng Đoạn Tình Vô Tâm nhói lên đau đớn.

Đột nhiên hần nhớ tới Tri Hỏa lúc cuối còn cố hét lên với mình một câu “Gặp lối rẽ thì đi về bên trái!”, hần lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, đó là phương pháp rời khỏi nơi này mà Tri Hỏa cố ý nói cho hần.

Đồ ngu ngốc này, bản thân sắp gặp nguy hiểm mà còn có thời gian nghĩ cho người khác! Đoạn Tình Vô Tâm mặc dù trong lòng ra sức mắng mỗ, nhưng biểu tình cảm động trên mặt không giấu nổi.

“Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh hai người các cậu là đồ ngu!” Lớn tiếng gầm rú, Đoạn Tình Vô Tâm phát tiết xong bất mãn của chính mình, rồi lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, “Mà có lẽ ở cùng bọn cậu một thời gian, tôi cũng thành hồ đồ rồi. Lần này tôi không thêm đào tẩu một mình đâu, tôi muốn tìm ra hai người các cậu, rồi ba chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi nơi quỷ quái này!”

Quyết định hướng đi của chính mình, về mặt Đoạn Tình Vô Tâm trở nên thực kiên định, khí chất của một thủ lĩnh bỗng lộ ra trọn vẹn.

Chờ tôi, hai đứa ngốc kia. Nhất định phải sống sót đấy!

68. Quyển 2 - Chương 20

Lại nói đến chuyện hai người Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh bị hút về phía bên kia tường.

Lúc này, tư thế có hai người... ừm... có vẻ phi thường ám muội...

Trong nháy mắt sắp sửa bị rút xuống đất, Bắc Hoàng Minh sợ Tri Hỏa té bị thương, liền đem bản thân ra làm đệm thịt. Kết quả tình huống hiện tại chính là Tri Hỏa nằm trên người Bắc Hoàng Minh, vốn là không có gì đặc biệt, nhưng vô tình... Địa phương yếu hại của hai người lại vừa vận dụng vào nhau, tỷ như môi chẳng hạn...

Mái tóc bạc thật dài của người con trai nọ tản ra trên mặt đất, một thiếu niên khác với mái tóc đỏ chói mắt cùng hần dây dưa một chỗ, mắt đen cùng mắt bạc đúng lúc gặp được nhau, trong đồng tử đối phương tràn ngập vẻ kinh hãi.

Thình thịch thình thịch... Tri Hỏa cảm thấy được trái tim như sắp vọt ra khỏi ***g ngực, mặt cũng trở nên đỏ bừng.

Nên đứng lên, hiện tại hẳn là mình phải đứng dậy khỏi người Minh, rồi sẽ nói rằng đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn mà thôi. Nhưng tại sao cơ thể mình lúc này động cũng không thể động được?

Ở trong lòng âm thầm thở dài, Bắc Hoàng Minh cảm thấy đây đích thực là khảo nghiệm vô cùng lớn, tâm tư tràn đầy, hẳn vươn tay chế trụ gáy Tri Hỏa, càng đè thấp đôi môi cậu, làm sâu sắc thêm sự đụng chạm ngoài ý muốn này.

Đầu Tri Hỏa như nổ bùm một tiếng, đôi môi ngơ ngác hé ra làm Bắc Hoàng Minh càng thuận lợi tấn công vào khoang miệng mình, đầu lưỡi dây dưa cùng một chỗ, trong miệng tràn ngập hương vị của Minh.

Tình huống hiện giờ là sao? Mới rồi hai người bọn họ có thể lý giải là vô tình đụng chạm, nhưng còn lần này? Nghĩ thế nào cũng thấy đây là hôn phải không?

Nhưng không bao lâu sau, Bắc Hoàng Minh liền khiến đầu óc Tri Hỏa hoàn toàn mất đi năng lực suy xét, Tri Hỏa cả người vô lực ngồi phịch trong lòng Bắc Hoàng Minh, tay chỉ có thể bắt lực túm lấy quần áo hắn, không còn biết nên làm thế nào nữa.

Nhìn vào đôi mắt đen tràn ngập hơi nước của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh suýt nữa không khống chế được bản thân. May mà vừa lúc nhớ tới nơi này chính là trò chơi, không thể làm ra loại sự tình gì được.

Rời môi, Bắc Hoàng Minh ôm Tri Hỏa ngồi dậy, tựa vào bên tường, hô hấp đôi bên từ dần dần trở nên vững vàng, trong lúc nhất thời hai người đều im lặng.

Tâm tư lo lắng, Tri Hỏa không biết hóa ra con trai với con trai cũng có thể hôn nhau, đột nhiên lúc này, cậu đối với quan hệ của mình cùng Bắc Hoàng Minh càng ngỡ vực.

Thật sự chỉ là bạn bè sao? Tri Hỏa nhớ tới câu hỏi của Đóa Miêu Miêu.

Tình cảm của mình đối với Minh thật sự chỉ là tình bạn sao? Tri Hỏa hoang mang.

Bắc Hoàng Minh không biết Tri Hỏa sẽ phản ứng như thế nào, suy nghĩ luôn luôn nhảy bén giờ không thể nghĩ được biện pháp gì cả. Hắn không hối hận vì đã hôn Tri Hỏa, nhưng lúc này lại sợ sau khi hôn cậu, mối cảm tình mỏng manh hẳn cố gắng duy trì sẽ tan biến dễ dàng. Hắn không muốn ngay cả lý do duy nhất có thể ở bên cạnh Tri Hỏa cũng mất đi, nhưng chính là sự tình hết thảy đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Kỳ thật điều này cũng là cơ hội đột phá không tồi. Nếu Tri Hỏa có thể tiếp nhận, vậy dĩ nhiên là quá tốt rồi. Còn nếu không thể, hẳn cũng nên thừa dịp chính mình lúc còn có thể dứt bỏ được mà rời đi, bằng không đợi đến khi lỡ yêu Tri Hỏa đến không thể thoát ra được nữa, lại bị cậu cự tuyệt, đấy mới tuyệt đối là thống khổ không gì sánh bằng.

Đang lúc Bắc Hoàng Minh không ngừng suy đoán phản ứng của Tri Hỏa, cậu lại cho hắn một đáp án vô cùng ngoài ý muốn.

“Chúng ta đi thôi, nơi này có vẻ rất nguy hiểm.” Tri Hỏa rời khỏi người Bắc Hoàng Minh, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Chắc chỉ có trong lòng Tri Hỏa với rõ ràng, cậu giờ này có bao nhiêu khẩn trương, hai nắm tay siết chặt đều ướt mồ hôi.

“Được, chúng ta đi.” Từ trên mặt Tri Hỏa nhìn không ra sơ hở gì, Bắc Hoàng Minh cũng quyết định thuận theo ý của cậu, hiện tại phải đi từng bước tính từng bước thôi.

Hỏa, cậu đúng là đồ tiểu yêu tinh thích hành hạ người khác, rốt cuộc muốn đem tâm của tôi nhào nặn thành bộ dạng gì mới định dừng tay hả?

—

Hai người một trước một sau chậm rãi đi dọc hành lang có vẻ hơi u ám, không ngừng xem xét chung quanh, muốn tìm ra biện pháp rời đi nơi này.

“Không biết đồ ngốc Đoạn Tình Vô Tâm ra sao rồi.” Bị thứ không khí bí bách này làm cho không thể chịu nổi, Tri Hỏa đành phải lên tiếng.

“Không biết.” Bắc Hoàng Minh một chút đều không muốn thừa nhận, lúc này hắn đang ghen. Hai người bọn họ đi tới nơi này rồi, Tri Hỏa còn có tâm tình lo lắng cho đứa con trai khác!

“Dù sao tôi đã nói cho cậu ta phương pháp rời đi nơi này rồi, hy vọng cậu ta biết đường mà rời đi.” Tri Hỏa gượng gạo cười cười.

Cậu không phải không nhận ra sắc mặt kém tươi của Bắc Hoàng Minh, nhưng cậu nào có hiểu được hắn rốt cuộc sinh khí chuyện gì.

Nhật quân Nguyệt đế vốn luôn luôn nắm rõ suy nghĩ đối phương chỉ có thể đối với chuyện tình cảm mới hiểu lầm hoàn toàn ý tứ của nhau.

“Minh này, cậu thấy nơi này rốt cuộc dùng để làm gì?” Biết đề tài này không ổn, Tri Hỏa theo bản năng quyết định đổi sang chủ đề khác.

Quả nhiên vừa nói sang chuyện khác, sắc mặt Bắc Hoàng Minh liền tốt hơn nhiều, “Nếu căn cứ theo thiết kế ngoài đời, đây có thể là nơi cất giấu kho tàng nào đó, hơn nữa tuyệt đối là bảo vật cực phẩm.”

“Tôi cũng thấy thế.” Gật gật đầu, Tri Hỏa cũng tỏ vẻ đồng ý, “Chính là không biết nơi này lưu giữ thứ gì nhỉ?”

“Cậu muốn tìm ra bảo vật, hay chỉ muốn tìm được lối ra là tốt rồi?” Bắc Hoàng Minh đột nhiên hỏi.

“Rời đi là tốt rồi.” Mím môi, Tri Hỏa nói ngược lại ý muốn của mình.

Bắc Hoàng Minh dừng bước lại, nhìn Tri Hỏa thật lâu, đột nhiên nở nụ cười, đưa tay vò rối tóc Tri Hỏa nói: “Ngốc ạ, cậu trong lòng nghĩ gì tôi không biết sao? Khỏi phải suy nghĩ cho tôi, tôi rất mạnh đấy. Đi, chúng ta đi tìm kho báu.”

“Chính là, Minh, nơi này thật sự rất nguy hiểm.” Tri Hỏa còn muốn ngăn cản.

“Thực ra lần này nếu không làm, tôi cũng sẽ hối hận. Đừng tưởng rằng chỉ bản thân mình có máu mào hiểm nha, Hỏa.” Vẻ tươi cười của Bắc Hoàng Minh mang theo một tia ngang tàng.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Chớp chớp mắt, Tri Hỏa liền tiến lên đuổi kịp bước chân của Bắc Hoàng Minh.

69. Quyển 2 - Chương 21

May mắn lần này dọc hành lang cũng không còn ngã rẽ nữa, là một lối đi thẳng tắp. Đến hơn nửa ngày sau, Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh nhìn thấy một chút ánh sáng từ phía xa.

Liếc nhìn nhau, trong mắt đối phương đều có ý dặn người kia phải tự cẩn trọng.

Hít sâu, Tri Hỏa dẫn đầu đi ra ngoài.

Cậu biết Minh vĩnh viễn sẽ ở phía sau làm chỗ dựa vững chắc cho mình, nên chẳng có gì phải sợ hãi cả. Hết thấy đều sẽ ổn thôi.

Trong khoảng khắc ánh sáng chói lòa ập đến, mắt Tri Hỏa không chịu nổi phải nhắm lại, chính vì thế nên linh cảm cực nhạy của cậu liền mờ nhận ra tiếng một thanh đao đang xé gió lao tới. Cậu muốn tránh ra, nhưng vừa nghĩ tới Bắc Hoàng Minh ở phía sau, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, quyết tâm đỡ lấy công kích.

“Hỏa!” Bắc Hoàng Minh hoảng sợ, lao đến đỡ lấy người Tri Hỏa.

“Tôi còn chưa chết đâu, đừng quá lo.” Nuốt một ngụm máu tanh xuống họng, Tri Hỏa gượng gạo nở nụ cười, cậu không muốn làm Minh lo lắng.

Bỏ rồi đem Tri Hỏa quay trở về hành lang, lấy ra thuốc nước độc vào miệng Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh dùng ánh mắt căm thù nhìn kỹ sĩ cả người phủ trong bộ giáp sắt đen tuyền trước mặt.

Hắn không nên dung túng Tri Hỏa, đều là hắn không tốt!

“Minh, bình tĩnh, tôi không sao mà.” Túm lấy tay Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa nhìn thấu lòng hắn đang tự trách bản thân, “Mọi chuyện là do tôi tự mình gây ra, không quan hệ đến cậu. Nếu cậu thật sự muốn xả hận, vậy giúp tôi giải quyết con quái kia đi, dù gì lần này tôi cũng không thể giúp gì được rồi.”

Nhìn Tri Hỏa vẫn còn tái nhợt nhưng vẫn cố gắng nặn ra nụ cười thật tươi, Bắc Hoàng Minh mỉm cười, ôm Tri Hỏa đến dựa vào tường trên hành lang. Bắc Hoàng Minh đoán nếu bọn họ không chủ động trước, kỵ sĩ kia sẽ không đến công kích, quả nhiên sự thật đúng là như vậy. Từ này tới giờ, kỵ sĩ đứng chắn trước cửa hầu như không có động tĩnh gì cả.

“Vậy ngồi đây xem tôi biểu diễn đi.” Xác định Tri Hỏa ở nơi này được an toàn, Bắc Hoàng Minh lúc này mới đứng dậy ra trận.

Bắc Hoàng Minh tiến vào khu nội điện, kỵ sĩ giáp đen liền xông lên tấn công.

Nhanh nhẹn nhảy qua một bên, Bắc Hoàng Minh lia mắt, xác định kẻ địch của mình chỉ có hai, lúc này mới yên tâm một chút, vung tay lên, hai tia sét liền giáng xuống vị trí của hai kỵ sĩ. Nhưng thật ngoài ý muốn, ma pháp đối với kỵ sĩ không có một chút tác động nào.

Sao lại thế! Tri Hỏa thấy rõ hết thủy kinh hải.

Kỵ sĩ vong linh không chịu thương tổn gây ra bởi ma pháp. Đóa Miêu Miêu giải đáp thắc mắc của Tri Hỏa.

“Vậy nên làm thế nào!” Cả kinh, Tri Hỏa thốt lên.

Cậu không thể ngồi đây mà nhìn Bắc Hoàng Minh chết được! Tuyệt đối không thể! Cho tới bây giờ, Tri Hỏa mới hiểu được Bắc Hoàng Minh với cậu quan trọng đến thế nào. Mặc hệ tình cảm của cậu dành cho Bắc Hoàng Minh là gì, cậu biết mình không thể tuột mất Bắc Hoàng Minh, cho dù lấy mạng cậu đổi cho hắn cũng đáng.

Ngủ gục, với tình trạng thê thảm này mà còn đòi nhảy vào hả, một giây đã bị chém chết! Đóa Miêu Miêu từ trong túi không gian chui ra, túm chặt quần áo Tri Hỏa, không cho cậu xông lên.

“Không được, ta không thể nhìn Minh bị giết như vậy!” Tri Hỏa kích động muốn gạt Đóa Miêu Miêu ra, cũng không nghĩ tới hiện giờ thể lực của cậu ra nông nổi này, ngay cả thú cưng cũng không giằng ra được.

“Hỏa, cậu chẳng có lòng tin với tôi gì cả.” Nhíu mày nhìn về phía Tri Hỏa, những lời Tri Hỏa nói vừa rồi Bắc Hoàng Minh đã nghe được hết, “Quan tâm tôi là tốt, nhưng không được mất lòng tin ở tôi, ngoan ngoãn ngồi một bên nhìn đi.”

“Minh.” Ngẩn người nhìn Bắc Hoàng Minh lộ ra nụ cười tự tin, Tri Hỏa bình tĩnh trở lại.

Cởi hai chiếc vòng trên cổ tay, Bắc Hoàng Minh chap chúng làm một, trong nháy mắt, vũ khí tỏa ánh hào quang chói mắt rồi chậm rãi biến hình thành một thanh kiếm.

“Cái kia... Minh là ma pháp sư mà?” Tri Hỏa sững sờ.

“Hỏi vớ vẩn.” Đóa Miêu Miêu đảo cặp mắt trắng dã.

“Vậy sao cậu ấy dùng được kiếm? Đây là kiếm không phải sao!!!” Tri Hỏa bùng nổ.

Một cho cậu còn lo lắng cho Bắc Hoàng Minh, cái tên kia ngay cả quy tắc trong trò chơi cũng không thèm tuân thủ, làm ma pháp sư còn dùng được kiếm, có cần phải khoa trương thế không!

“Đây không phải là kiếm thật, mà là kiếm nguyên tố do ma pháp tạo ra.” Đóa Miêu Miêu cũng không khỏi bội phục Bắc Hoàng Minh.

Nhóc con này khả năng thật sự sâu không lường được nha.

“Kiếm nguyên tố gì cơ?” Tri Hỏa không rõ.

“Ngủ gục! Tại sao chủ nhân của ta không phải Bắc Hoàng Minh chứ.” Đóa Miêu Miêu xò móng vuốt ôm mặt khóc thét.

“Mi dám lãng nhăng thêm câu nữa, đừng hòng được ăn thịt nướng của ta!” Tri Hỏa thấy tranh cãi vô ích, hung tợn nói.

Sự thật chứng minh uy hiếp thế này vô cùng hữu dụng. Đóa Miêu Miêu so với chủ nhân còn cuồng vọng hơn lần đầu tiên rút cổ lại, tỏ vẻ ngoan ngoãn.

“Trả lời ngay coi.” Tri Hỏa một bộ dáng ác bá nói.

“Ừ thì đó đó.” Cụp hai tai, Đóa Miêu Miêu quyết định khuất phục thế lực đen, “Đơn giản mà nói thì, thanh kiếm kia từ ma pháp của Bắc Hoàng Minh mà hình thành.”

“Nhưng mà không phải con mèo nhà mi nói kỳ sĩ vong linh không sợ công kích của ma pháp sao?” Tri Hỏa lại hỏi.

Nhìn không ra nhóc thối này còn có chút thông minh. Đóa Miêu Miêu cuối cùng cảm thấy một tia an ủi.

“Dù vậy kiếm hình thành từ ma pháp vẫn có lực sát thương vật lý mà.” Nháy mắt mấy cái, Đóa Miêu Miêu cười thần bí, “Nguyên nhân căn cứ, thì nhóc không rõ cũng chẳng sao, chỉ cần biết Bắc Hoàng Minh sẽ không chết là được.”

Gãi gãi đầu, Tri Hỏa cũng quyết định bỏ qua, dù sao Minh không chết là được.

Nghĩ vậy, Tri Hỏa lại yên tâm mỉm cười nhìn Bắc Hoàng Minh vùng kiếm linh hoạt gọn gàng trừng phạt hai kỳ sĩ vong linh kia, dáng người đỉnh đặc thư thái. Nếu nơi này có mấy cô gái gì đó, nhất định sẽ bị mỹ lực của Bắc Hoàng Minh làm cho khuynh đảo.

“Minh, cậu thật lợi hại!” Chắc rằng nguy cơ đã được giải trừ, Tri Hỏa lập tức xông tới nhào vào lòng Bắc Hoàng Minh, lại không ngờ hai người cùng té lăn quay xuống đất.

“Cậu làm sao vậy hả? Minh?” Tri Hỏa lo lắng hỏi.

“Tôi có chút kiệt sức.” Cười khỏ, Bắc Hoàng Minh cảm thấy thực mất mặt.

Sửng sốt, Tri Hỏa cười phá lên.

“Minh, cậu thật đáng yêu.” Ôm lấy Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa đem mặt vùi vào ngực hắn, cảm thụ nhịp đập kiên cường nơi trái tim của Bắc Hoàng Minh, cậu cuối cùng mới yên lòng.

Chần chừ một chút, Bắc Hoàng Minh cũng thả lỏng người để Tri Hỏa dựa vào mình, vươn tay vuốt ve mái tóc đỏ mềm mại của cậu.

Hai người đều quý trọng khoảng khắc bình yên này vô cùng.

70. Quyển 2 - Chương 22

Nghỉ ngơi phút chốc, Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh mới đứng dậy nghiên cứu kỹ nội điện xung quanh, chỉ là...

“Tại sao nơi này cái gì cũng không có!” Tri Hỏa thấy nội điện trống rỗng, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Cậu với Minh, một người bị đánh nặng như thế, một người thì chiến đấu đến vắt vả rồi cuộc là vì cái gì chứ!!!

“Chắc còn có cửa ngầm.” Bắc Hoàng Minh nhíu mày, suy đoán.

Tri Hỏa tỉnh táo lại gật gật đầu, cùng Bắc Hoàng Minh bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng mà cả nội điện thênh thang thế này sẽ có cửa ngầm sao? Tri Hỏa thực nghi ngờ.

Cuối cùng hai người bận bịu nửa ngày, lùng sục mọi góc ngách, mà vẫn chẳng thấy có cơ quan bẫy rập nào, không khỏi tức giận đến nghiến răng.

“Nơi này là dùng để lừa đảo người ta sao?” Tri Hỏa nổi giận, đặt mông ngồi phịch xuống đất, oán giận.

Hắn vẫn luôn hoài nghi về chỉ số IQ ông chú thiết kế game này, hóa ra thiên tài lại là đồ ngớ ngẩn!

“Không biết.” Bắc Hoàng Minh cũng chẳng hiểu nổi.

“Chúng ta nghỉ ngơi một chút xong rồi khỏi đây thôi, không biết Đoạn Tình Vô Tâm kia sao rồi.” Tri Hỏa quyết định buông tha ý niệm muốn tiếp tục thám hiểm trong đầu.

“Cũng tốt, hẳn là nên sớm tìm ra hồ Thiên Sơn Tuyết Liên, rồi về giúp Hải với mấy người kia. Có lẽ hiện tại việc tranh đoạt huy chương đang đến lúc gay go rồi.” Bắc Hoàng Minh cũng hiểu được không thể chần chừ lại nơi này nữa.

“Ừ.” Tựa vào tường, Tri Hỏa nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đóa Miêu Miêu từ trong balo của Tri Hỏa nhảy ra, thông dong dạo trong nội điện.

“Mày có vẻ rất quen thuộc trò chơi này.” Bắc Hoàng Minh nhìn Đóa Miêu Miêu, có vẻ hứng thú hỏi.

“Nào có, ta chỉ là thú cưng mà thôi, nhóc suy nghĩ trật lất rồi.” Đóa Miêu Miêu mắt không động một phân nói.

“Ha ha, thật vậy chăng?” Bắc Hoàng Minh cười đến mờ ám.

Trợn trắng mắt nhìn về phía Bắc Hoàng Minh, Đóa Miêu Miêu tiếp tục di chuyển.

Nó vốn sẽ không mong giấu diếm được người này, nhưng nếu hắn không hỏi, nó cũng chẳng muốn trả lời. Dù sao được ngày nào hay ngày đó, chờ tới lúc không giấu được nữa sẽ nói sau.

Đột nhiên, Đóa Miêu Miêu như là biết rõ mục tiêu của mình, chạy tới một góc trong nội điện, rồi mới thò móng vuốt ẩn viên gạch thứ ba từ dưới lên.

Bức tường trước mặt Đóa Miêu Miêu lập tức mở ra.

Lay người Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh liền đoán được Đóa Miêu Miêu không đơn giản, nhưng hắn cũng nghĩ thôi thì thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Dù sao Đóa Miêu Miêu không hại bọn họ là được, về việc thân phận của nó như thế nào, đến lúc cần biết sẽ biết.

“Ừm? Có chuyện gì?” Dụi dụi mắt, Tri Hỏa mơ màng nhìn Bắc Hoàng Minh.

“Tìm được cửa ngầm rồi.”

“A, thật sự có cửa ngầm sao!” Tri Hỏa hưng phấn kêu to, “Minh, cậu giỏi quá.”

Cười cười, Bắc Hoàng Minh cũng không định sửa lại lời tán tụng của Tri Hỏa, dù sao Đóa Miêu Miêu không muốn để Tri Hỏa biết, vậy hắn coi như giúp con mèo đó vậy.

Đi qua bức tường, bọn họ sờ soạng trong bóng tối một lát, mới tìm được nơi chất đống toàn bảo vật.

Lần này, bọn họ đã tìm được kho báu rồi.

“Nhiều quá.” Nhìn tiền vàng cùng trang bị chất đống trên mặt đất, Tri Hỏa tròng lớn mắt, ngây người.

Bắc Hoàng Minh đi tới, cầm lấy trang bị nhìn một chút, cũng hít một hơi thật sâu.

“Đều là cực phẩm.”

“Khó trách giấu kỹ như thế, mà quái cũng mạnh nữa. Dù sao nhiều bảo bối như vậy, Minh, làm gì bây giờ?”

“Lấy đi thôi.”

“Ừ.” Gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh cùng Tri Hỏa bắt đầu thu gom đồ.

“Minh, này là bản đồ gì đây?” Từ đống vàng chói mắt đào ra một tấm da dê rách nát, Tri Hỏa nghi hoặc hỏi.

Nhận tấm da dê từ tay Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh nghiên cứu một chút, lập tức kinh ngạc nhú mày, “Đây là bản đồ của hồ Thiên Sơn Tuyết Liên.”

“LUCKY!” Tri Hỏa hưng phấn kêu to, “Có thứ này chúng ta không phải phí công tìm đường nữa!”

“Sắp xếp ổn thỏa rồi chứ? Chuẩn bị xong rồi chúng ta ra ngoài đi.”

“Đều xong rồi.”

“Từ từ, các người biết đi ra ngoài thế nào không hả?” Đóa Miêu Miêu im lặng này giờ mở miệng.

“Theo đường cũ mà đi thôi.”

“Ngu ngốc!” Đóa Miêu Miêu sắp bị Tri Hỏa chọc tức phát điên, “Kính mong hai ông tướng nhìn trên tường được không!”

Nghe Đóa Miêu Miêu nói xong, hai người ngược mắt nhìn lên tường, lộ ra biểu tình vui sướng, mặt vách khắc chính là bản đồ của thần điện.

“Đóa Miêu Miêu, mi đúng là mèo may mắn!” Tri Hỏa ôm lấy Đóa Miêu Miêu hôn chụt một cái.

“Giờ mới biết người ta tốt hả.” Đóa Miêu Miêu đắc ý vênh đuôi.

“Được rồi, tôi đã nhớ rõ đường, đi thôi.”

“Mà này, ta nói với Đoạn Tình Vô Tâm cứ hướng trái mà đi, liệu cậu ta đi được ra ngoài không?” Tri Hỏa nhớ tới vấn đề này, không khỏi lo lắng.

“Nhà người mặc kệ nó, dù sao cũng là đối thủ cạnh tranh.” Đóa Miêu Miêu bình thản nói.

“Không thể như thế được, nếu ta không nói cho cậu ta biết đường thì chẳng sao, nhưng đường là ta chỉ, nếu cậu ta không tìm được lối ra, đây là ta hại hắn không phải sao?”

“Yên tâm đi, nếu hắn không chạy loạn, nghe lời người mà cứ rẽ trái, ra ngoài chắc cú luôn.” Đóa Miêu Miêu thấy Tri Hỏa thực sự khẩn trương, liền không trêu cậu nữa.

“Vây là tốt rồi.” Tri Hỏa nhẹ nhàng thở phào.

“Hiện tại có thể đi được chưa?” Bắc Hoàng Minh giọng điệu có chút chua hỏi.

“Đi thôi.” Chỉ tiếc Tri Hỏa không có nghe ra.

Đồ ngu ngốc này. Đóa Miêu Miêu vô lực thở dài, nhảy vào túi không gian của Tri Hỏa.

71. Quyển 2 - Chương 23

“Ai da, không ngờ kẻ nào đó hóa ra là đồ ngốc nha, đã chỉ rõ cách ra ngoài rồi còn bị lạc đường.” Tri Hỏa vừa đi vừa nói mát mẻ.

“Câm miệng!” Đoạn Tình Vô Tâm có chút buồn bực.

Hắn chết cũng không nói cho cái tên vô lương tâm này biết, hắn vì bọn họ mới bị lạc, tuyệt đối không được!

Trở lại lúc Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh lấy được bản đồ xong, liền ghi nhớ lại lộ trình khắc trên tường, không ngờ thời điểm đi được một nửa đường lại gặp Đoạn Tình Vô Tâm đang bị lạc, ba người liền dừng người ngơ ngác đứng nhìn nhau.

Đoạn Tình Vô Tâm thấy hai người bình an vô sự liền nhẹ thở phào, nhưng đến lúc bị hỏi sao còn loanh quanh ở chỗ này, thì lại ngượng không dám nói bản thân đi tìm bọn họ, đành phải lấy cái cớ ngu ngốc là bị lạc đường. May mà nghe cũng có lý, Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh đều tin.

Nhưng hiện tại khổ nhất chính là hắn không thể tránh được bị thằng nhóc Tri Hỏa kia cười nhạo!

“Hê hê, lạc đường thì chấp nhận bị xỉa xối đi.” Tri Hỏa đắc ý cười, cuối cùng còn làm bộ ác độc nói thêm một câu. Ai bảo Đoạn Tình Vô Tâm cái con người này miệng độc như thế, lúc trước làm cậu phiền lòng không ít.

“Cậu có cần phải hẹp hòi thế không hả.” Dù sao Đoạn Tình Vô Tâm đâu có chịu ngồi không, rất nhanh phản kích lại.

“Bảo tôi lòng dạ hẹp hòi là ý gì chứ!”

“Ý ngay trên mặt chữ đó. Quỷ hẹp hòi, nhỏ nhen, đồ thù dai!”

“Cậu, cậu rõ ràng là tên mát dây, lại còn ngu ngốc!” Tri Hỏa bùng nổ.

Nghe thấy màn khắc khẩu vô cùng thiếu muối của hai đứa kia, Bắc Hoàng Minh thấy đau đầu cực kỳ, vươn tay ra kéo Tri Hỏa vào lòng mình, bùm miệng cậu lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Ưm ưm ưm...” Tri Hỏa không cam lòng ú ớ, chỉ tiếc miệng bị bưng kín.

Đoạn Tình Vô Tâm thấy bộ dáng khổ sở của cậu, liền sung sướng, đắc ý đi đằng sau, ai dè Bắc Hoàng Minh chợt quay lại ném qua một ánh mắt lạnh băng, nhất thời làm hấn rét thấu tận tâm can.

Ý niệm bảo vệ Tri Hỏa của Bắc Hoàng Minh thật siêu mạnh luôn. Đoạn Tình Vô Tâm lắc đầu, cũng đành ngoan ngoãn đi theo.

.

Dọc đường đi sau đó, hai tai Bắc Hoàng Minh cuối cùng cũng được yên tĩnh, cước bộ ba người cũng nhanh hơn rất nhiều, không bao lâu liền tìm được cửa ra, rời khỏi mê cung ngầm này.

Hít vào bầu không khí thoáng đãng đã lâu không được tận hưởng, Đoạn Tình Vô Tâm cảm thấy cả người như sống lại. Có thể được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa cảm giác thật tuyệt vời.

“Đã thoát hiểm rồi, chúng ta nên chia mỗi người một ngã.” Bắc Hoàng Minh nói với Đoạn Tình Vô Tâm, hấn ước gì có thể tách khỏi tên kia ngay lập tức.

“Ừ, đúng thế, vậy thì hẹn gặp lại.” Đoạn Tình Vô Tâm cũng có chuyện riêng phải làm, rất sáng khoái nói lời từ biệt với hai người.

Thấy ánh mắt tràn ngập lửa giận của Tri Hỏa, hấn lại nở nụ cười, “Lần sao có cơ hội tôi với cậu tỷ thí một phen đi.”

Nhân tình Tri Hỏa sáng bừng, liều mạng gật đầu.

“Tạm biệt.” Không muốn cho hai người kia dây dưa thêm nữa, Bắc Hoàng Minh kéo Tri Hỏa xoay người rời đi.

.

Mới đi được vài bước, lại thấy một đồng người từ cách đó không xa chạy tới, vài người còn gào lớn, “Bang chủ!”

Dừng bước lại, Bắc Hoàng Minh cùng Tri Hỏa nghi hoặc nhìn Đoạn Tình Vô Tâm còn đứng đằng kia, đoán là người của bang hấn.

Quả nhiên, đám người kia chẳng thèm liếc đến Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh một cái, lập tức vọt tới trước mặt Đoạn Tình Vô Tâm, kích động kêu lên: “Bọn em rất cuộc cũng tìm được anh rồi, bang chủ.”

“Không thể tưởng tượng nổi tên đáng chết kia lại được người dưới trướng tôn sùng thế.” Tri Hỏa cảm thán với Bắc Hoàng Minh.

“Cậu cho bang chủ nào cũng làm mấy chuyện mất hình tượng giống cậu hả.” Bắc Hoàng Minh nhin không được phun trào.

“Cái gì chứ, tôi đâu có làm chuyện gì quá đáng.” Tri Hỏa bất mãn kháng nghị, quyết tâm chứng minh năng lực của mình kỳ thực vẫn vô cùng xuất sắc.

“Thôi đi.” Bắc Hoàng Minh bắt đắc dĩ lắc đầu, lại ngẩng đầu nhìn bên phía Đoạn Tình Vô Tâm, đột nhiên phát hiện bộ dáng Đoạn Tình Vô Tâm tựa hồ có chút khác.

Bất đồng với một Đoạn Tình Vô Tâm khi còn dưới lòng đất tính tình ưa gây sự, mồm miệng ác độc, Đoạn Tình Vô Tâm lúc này lại khôi phục nguyên vẹn dáng vẻ như lần đầu tiên bọn họ gặp hần, lạnh như băng không chút cảm xúc.

Sao có thể tương phản lớn đến thế? Bắc Hoàng Minh có chút nghi hoặc.

“Bang chủ, phó bang lo lắng cho anh muốn tong cả cái mạng, đang mang những người khác lục tung cả phía bên kia tìm anh, chúng ta nhanh đi hội tụ cùng bọn họ thôi.”

Bắc Hoàng Minh nhanh chóng nhận ra ngay lúc Đoạn Tình Vô Tâm nghe được mấy từ ‘phó bang’ này, biểu tình trong nháy mắt khê biến, nhưng rất nhanh lại trở về như cũ.

“Chúng ta đi thôi.” Gật gật đầu, Đoạn Tình Vô Tâm theo mấy người tìm hần rời đi.

Từ đầu tới cuối, Đoạn Tình Vô Tâm đều không có liếc qua Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh lấy một lần, như thể coi bọn họ thành người xa lạ. Tri Hỏa muốn xông lên nói phải trái với hần, lại bị Bắc Hoàng Minh ngăn cản.

Đến lúc đám người kia đi xa rồi, Tri Hỏa mới gất lên với Bắc Hoàng Minh: “Sao cậu lại ngăn tôi, tên đáng chết kia bị đập rồi phải không?”

“Cậu cũng nhận ra?” Bắc Hoàng Minh biểu tình có vẻ thực giật mình.

“Vô nghĩa, cậu nghĩ tôi thần kinh thô tới mức giáo đâm không thủng hã.” Tri Hỏa trợn mắt, bắt đắc dĩ nói.

Là tôi đích thực nghĩ thế đó, Bắc Hoàng Minh thầm khẳng định trong lòng, bằng không sao đến bây giờ cậu còn chưa nhận ra tình cảm tôi dành cho cậu chứ?

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cậu ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Tri Hỏa có chút lo lắng.

“Không biết, mỗi người ai chẳng có bí mật của riêng mình. Nếu lần sau gặp lại, có lẽ hỏi cậu ta một chút thử xem.”

“Ừm, hy vọng sẽ gặp lại cậu ta. Tuy rằng miệng lưỡi có chút độc địa, nhưng làm người không tồi.” Tri Hỏa gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Cậu rất thích cậu ta?” Sắc mặt Bắc Hoàng Minh có chút mất tự nhiên .

“Sao thế được, chỉ là không ghét thôi.” Tri Hỏa thuận miệng đáp, “Được rồi, mình nên đi thôi.”

“Ừ, đi thôi.” Thở dài, Bắc Hoàng Minh biết Tri Hỏa cũng không rõ ý tứ trong lời nói của hần, càng phiền muộn.

Cứ bị chèn ép thế này, hần thật sự sẽ có lúc phải liều mạng đi thổ lộ với Tri Hỏa mất. Nhưng ai mà biết được, điều đó sẽ tạo ra mối rạn nứt giữa hai người không biết chừng. Hần không mong mọi chuyện cuối cùng sẽ thành ra như thế, cho nên, chỉ đành nhẫn nại thêm vậy.

72. Quyển 2 - Chương 24

Giữa cuộc chiến, Hàn Ly y phục nhẹ bay, Bích Tinh trong tay tỏa ra vàng bạch quang nhu hòa nhưng chẳng thể giấu nổi khí chất sắc bén của nó. Mà đối thủ bên kia nhìn thấy một Hàn Ly như vậy, mồ hôi lạnh đã túa ra trên trán.

Đám người vây quanh bị bao trùm bởi bầu không khí ngột thở theo dõi trận đấu kịch liệt, đều cảm thán màn PK này thực quá mức đẳng cấp.

Mà phía bên kia, Lưu Ly nhàn nhã đến phát ngán lôi ra một cái quạt phẩy phẩy, nhìn mọi người về mặt khăn trương mà nhin không được bật cười.

“Cái ông Hàn Ly này cũng thực nhàm chán, mỗi lần độ sức đều bày ra bộ dáng bí bí hiểm hiểm, cứ khoái chơi trò tâm lý chiến, ai tỷ thí cùng ông cứ xác định sẽ thảm thôi rồi.”

“Thực ra anh thấy như vậy cũng tốt. Chắc chắn so với em vừa lên đài chưa được một giây đã quạt con nhà người ta xuống đất vẫn là tốt hơn, ít nhất người ta bị đả kích còn nhẹ nhàng bao nhiêu.” Hải nhìn cái người vừa đấu trận trước, về mặt này giờ vẫn ngơ ngác, vì người ta mà âm thầm đồng cảm.

“Trời nóng nực mà, tốc chiến tốc thắng lại chẳng thích hơn. Em không muốn đổ mồ hôi đâu.” Lưu Ly chẳng thèm để ý trả lời, tựa hồ không hề nhận ra đả kích lòng tự trọng của một người nam nhân chính là chuyện rất quá đáng. Dù sao đối với nhỏ các soái ca dễ nhìn mới đáng được cưng yêu, chứ như cái ông kia vừa to con lại mang thái độ trọng nam khinh nữ, loại đàn ông đó phải dạy cho một bài học mới là đạo lý.

Hải nhún vai, cũng không để ý nhiều, ai bảo người kia vừa lên đài thấy Lưu Ly nhỏ xinh lên bắt đầu buông lời trêu ghẹo. Cũng khó trách Lưu Ly không hạ thủ lưu tình, là người đó đáng bị thế, khinh thường con gái thì cứ chuẩn bị chịu trừng phạt đi.

Và rồi ngay lúc không khí căng thẳng nhất, Hàn Ly bắn cung, chỉ thấy mũi tên xé gió lao vun vút về phía đối phương, chệch mũi tên của người đó, cuối cùng vẫn theo hướng đó nhằm về phía bả vai, chỉ làm người nọ bị thương nơi cánh tay mà thôi.

Thu cung, Hàn Ly mỉm cười đáp lễ đối thủ, lấy được huy chương rồi, mấy người liền rời đi.

.

“Vừa rồi rõ ràng Hàn Ly có thể bắn trúng ngực người nọ, tại sao lại bắn trật?” Nguyệt Lượng bắn khoắn hỏi.

Híp mắt, Hàn Ly cười hỏi: “Em biết anh bắn trật sao??”

“Lấy thị lực ngắm chuẩn trăm phát trăm trúng của anh sao có thể bắn lệch được.” Nguyệt Lượng đối với Hàn Ly tràn ngập tin tưởng.

“Đúng là Nguyệt Lượng vẫn hiểu anh rõ nhất.” Cười lớn ôm lấy bả vai Nguyệt Lượng, Hàn Ly hôn chụt vào má cô.

“Ầy ầy, không được dụ dỗ nhi đồng nha.” Lưu Ly xem không nổi, bốn cợt nói.

“Nơi này sao lại có nhi đồng?” Hàn Ly nghi hoặc.

“Nguyệt Lượng đó, em bé ngây thơ vậy sao có thể bị anh bắt cóc, đến đến, Nguyệt Lượng, em nhất định sẽ tìm một tấm chồng tốt cho chị!” Lưu Ly vẫy vẫy tay với Nguyệt Lượng, về mặt đen tối nói.

“Đứa con gái xấu xa này, không được lừa gạt Nguyệt Lượng nhà người ta.” Hàn Ly chán nản.

“Hừ, ai cần anh lo.” Lưu Ly hừ lạnh.

“Được, không cần anh đây lo phải không, anh gọi Dật Sử nhà cô đến lo, thế được chưa?” Hàn Ly đâu phải loại người vĩnh viễn chịu thiệt thòi, nhanh chóng phản kích.

Lưu Ly mặt đỏ lên, bướng bỉnh nói: “Cái người này nói lung tung gì thế hả!”

“Hờ hờ, anh nói lung tung hay không tìm người làm chứng chẳng phải sẽ rõ sao? Mấy ngày trước chính mắt anh nhìn thấy hai-người-nào-đó giữa ban ngày ban mặt tình tứ, bộ dáng còn thân mật vô cùng nha.” Hàn Ly chớp mắt, tiếp tục đả kích Lưu Ly.

“Thôi thôi, anh vẫn chưa trả lời em đâu?” Không đành lòng nhìn Lưu Ly về mặt bị dồn ép đến buồn bực không chịu nổi, Nguyệt Lượng đổi đề tài.

“Còn có thể vì sao chứ? Không phải vì đồ nha đầu thối này sao hả, không thèm nể mặt phó bang đối phương. Nếu anh không giữ lại mặt mũi cho bang chủ người ta, chúng ta làm sao dễ dàng rời đi được như thế? Đám đó cam tâm sao” Hàn Ly hừ lạnh.

Thề lười, Lưu Ly cũng biết hôm nay là nhỏ có chút bức xúc, thế nào cũng là hơi quá phận rồi. Nhưng ai bảo dám khinh thường nhỏ chứ!

“Được rồi, cảm ơn ông anh.” Lưu Ly tuy rằng ngoài miệng không cam lòng nói lời cảm tạ, nhưng bên trong là thực rất cảm kích Hàn Ly đã thay nhỏ thu thập phiền toái.

“Hừ, hiện tại mới biết nể mặt anh nha.” Hàn Ly cốc đầu Lưu Ly một cái, “Nha đầu ngốc.”

“Tui bị ông gõ sắp ngu đến nơi rồi đó.” Ôm cái trán, Lưu Ly oán giận.

“Vốn ngốc sẵn rồi, không phải tự tìm có lỗi tránh.” Hàn Ly cười khẩy.

“Được rồi, không làm loạn nữa. Hiện tại chúng ta đã có 85 huy chương, cùng năm bang đứng trước kém không nhiều nữa, tất cả đều đang gấp rút rút ngắn đuôi nhau. Có lẽ sau khi phá được mức 90 là đến giai đoạn gay cấn rồi.” Hải bình tĩnh phân tích.

“Lo lắng như thế nhiều làm gì, dù sao chỉ có một chút vượt qua là tốt rồi.” Hàn Ly không có vẻ lo lắng.

“Cũng đúng.” Nghĩ nghĩ, Hải nở nụ cười, “Chẳng biết Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh bao giờ mới quay lại, hy vọng có thể kịp, bằng không chúng ta sẽ khó xoay sở đó.”

“Hai tên kia hiện tại hẳn là đang làm nhiệm vụ? Nếu mà không hoàn thành, em phải tận lực khinh bỉ cười nhạo một phen mới được.” Lưu Ly đối với Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh vẫn rất tin tưởng.

“Mặc kệ như thế nào, trước khi hai đứa trở về, chúng ta phải bảo toàn bang sao cho thật tốt nha.”

“Đương nhiên không thành vấn đề.”

Chớp mắt nhìn nhau, mấy người phá lên cười.

73. Quyển 2 - Chương 25

Tri Hỏa cảm thấy bản thân mình thực xui xẻo, quá mức xui xẻo, xui xẻo tột bậc!

Ở ngoài đời cho tới bây giờ đều là một thân nhanh nhẹn linh hoạt, thế mà vào đến trò chơi lại bị trật mắt cá chân!! Hơn nữa còn ngay lúc đang đi đường thẳng băng rộng rãi như vậy, vô ý liền bị vấp vào tảng đá, quả thực đã kích lòng tự trọng của cậu cực kỳ!

Nhìn Tri Hỏa ngồi trên ghế bực tức hậm hực, Bắc Hoàng Minh bắt đầu dĩ lắc đầu, vuốt vuốt mái tóc cậu nói: “Tôi ra ngoài tìm đường trên bản đồ này xem sao, cậu phải ngoan ngoãn ngồi đây chờ tôi nhé.”

“Biết rồi.” Rầu rĩ đáp lại, Tri Hỏa hung tợn cắn phập xuống một miếng thịt nướng như để hả giận, chẳng biết được rốt cuộc cậu tức vì sơ sẩy mất mặt của mình, hay là bực lây cả cái tảng đá kia.

Đứng lên, Bắc Hoàng Minh rời khỏi khách sạn.

Tri Hỏa ăn uống no say xong ngồi phịch trên ghế chờ Bắc Hoàng Minh, nhưng đến nửa ngày sau vẫn không thấy Bắc Hoàng Minh trở về, Tri Hỏa có chút lo lắng, cũng không nề hà chân mình đang bị thương, lết từng bước một ra cửa khách sạn định ra ngoài thành tìm Bắc Hoàng Minh.

Mới đi một đoạn đường, Tri Hỏa liền chống tay lên vách tường thở hổn hển, trên trán đã rịn một tầng mồ hôi lạnh.

Đau chết mất! Chỉ là bị trật chân thôi, sao lại đau thế chứ!

Nhưng vừa nghĩ tới Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa chỉ có thể cố nhấc cái chân mình lên, phát huy ý chí kiên cường đã được rèn luyện từ nhỏ của hậu nhân Hàn gia, liều mạng ra khỏi cửa thành.

Nhưng mới vừa đến ngoại thành, cậu bắt đầu lo lắng. Bản đồ chỉ mới có Bắc Hoàng Minh xem qua, cậu còn chưa rõ ràng đến cả phương hướng, hiện giờ nên đi nơi nào tìm Minh đây?

“Ngu ngốc, không phải có thể mật thoại với tên nhóc đó sao.” Đóa Miêu Miêu thò đầu từ trong balo ra, gấp một cái nhắc nhở.

Vỗ đầu, Tri Hỏa lúc này mới nhớ còn có phương pháp nọ. Không trách cậu được, ai bảo Bắc Hoàng Minh vẫn luôn ở bên cậu, hai người từ xưa tới nay đã dùng qua mật thoại bao giờ đâu.

“Minh.”

“Tri Hỏa?” Giọng Bắc Hoàng Minh tựa hồ có chút sững sốt.

“Cậu ở đâu rồi? Tôi tới tìm cậu.”

“Không phải tôi đã bảo cậu ngoan ngoãn chờ ở khách sạn sao?”

“Tôi ra khỏi thành rồi.” Tri Hỏa chẳng thèm quan tâm Bắc Hoàng Minh có đang bực mình hay không, cậu hiện tại quan tâm nhất chính là hần rớt cuộc ở nơi nào.

Thở dài, Bắc Hoàng Minh thành thật trả lời: “Ở tọa độ XXX,XXX.”

“Tốt, tôi lập tức tới tìm cậu.”

“Biết...”

Tri Hỏa không để cho Bắc Hoàng Minh nói thêm gì nữa liền đóng kênh tán gẫu, rồi mới hưng phấn bùng bùng hướng về phía Bắc Hoàng Minh mà đi đến.

Vừa mới đi vài bước, cậu chợt nghe phía lùm cây ven đường hình như có tiếng người cãi nhau, căn bản không nghĩ xen vào việc người khác. Nhưng chợt nghe thấy giọng nói của Cổ Lam, sững sốt, vội vàng vạch tán cây ra để xem rõ ràng hơn.

Mới vừa vạch đám cây cối ra, Tri Hỏa liền nhìn thấy một màn làm cậu khiếp sợ.

Cổ, Cổ, Cổ Lam thế mà lại đang hôn cái người tên Cung Thịnh Lạc lần trước!

Tri Hỏa lập tức hóa đá ngay tại chỗ, hóa ra hai người con trai cũng có thể hôn môi. Thấy cảnh này khiến cho Tri Hỏa nhớ tới ngày còn ở trong mê cung ngầm, cậu với Bắc Hoàng Minh trong lúc vô ý chạm môi nhau. Tuy rằng đến cuối cùng Bắc Hoàng Minh nhấn sâu thêm nụ hôn kia, làm va chạm đơn thuần trở nên không còn thuần khiết, nhưng Tri Hỏa theo bản năng không muốn tìm hiểu rõ, bởi cậu sợ nếu hỏi rõ ràng, quan hệ của mình với Minh trong lúc đó sẽ lập tức tan vỡ.

Nhưng hôm nay khung cảnh trước mắt tác động mạnh, làm Tri Hỏa không thể không nhìn thẳng vào mối quan hệ không bình thường của cậu cùng Bắc Hoàng Minh. Hai người bọn họ thật sự chỉ là bạn bè sao?

“Tiểu Lam.” Cung Thịnh Lạc thở dài, đẩy Cổ Lam ra.

“Sao anh cứ phải tận lực chạy trốn như thế, anh là đồ hèn nhát!” Ánh mắt Cổ Lam lúc này đỏ vằn.

“Chúng ta làm thế này là không đúng.”

“Tôi mặc kệ đúng hay không, chỉ biết là tôi thích anh, tôi yêu anh, tôi muốn ở bên cạnh anh cả đời!” Cổ Lam lớn tiếng nói lên suy nghĩ của mình, đồng thời làm chấn động hai người Cung Thịnh Lạc và Tri Hỏa.

Hóa ra, con trai với con trai cũng có thể yêu nhau? Tri Hỏa trong phút chốc thông suốt được điều gì đấy.

“Mặc kệ như thế nào, tôi sẽ không ở cùng một chỗ với cậu. Cứ làm loạn như thế, đừng trách tôi không cho cậu chơi game này nữa.” Cung Thịnh Lạc trấn định lại, không nhìn tới vẻ mặt bi thương của Cổ Lam, tàn nhẫn nói.

“Được rồi, anh không để cho tôi ở trong trò chơi này nữa, như vậy anh vĩnh viễn sẽ không phải gặp tôi. Thật đúng với mong muốn của anh còn gì, anh cứ làm vậy đi, để tôi tuyệt vọng triệt để đi!” Cổ Lam giống như đem toàn bộ oán hận tích tụ cả thời gian dài phát tiết ra, phần nộ rống to.

Tiểu Lam... Nhìn Cổ Lam thương tâm muốn chết, Cung Thịnh Lạc siết chặt nắm đấm mới có thể khống chế được bản thân xông lên ôm lấy cậu ấy, an ủi cậu.

“Cậu vẫn nên từ bỏ hy vọng đi, tôi sẽ không ở bên cậu đâu.” Bỏ lại những lời này xong, Cung Thịnh Lạc liền phi người chạy khỏi.

Lần này Cổ Lam không có đuổi theo anh nữa, cậu ngồi xồm dưới đất, vùi mặt vào đầu gối, bả vai rung khẽ, dường như đang khóc?

Tri Hỏa im lặng một lát, xong mới đi ra, ngồi xuống vỗ về bả vai Cổ Lam, lời an ủi nào cũng nói không được, dù sao loại chuyện này cậu không có tư cách nói gì cả.

Ngẩng đầu, đôi mắt Cổ Lam quả nhiên đỏ hồng, nhưng những giọt lệ lại kiên cường quẩn quanh nơi hốc mắt, bướng bỉnh không chịu chảy ra.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tình cờ đi qua thôi.”

“Đều nhìn thấy?”

“Đều nhìn thấy.” Tri Hỏa cũng không giấu diếm.

“Quên đi, dù sao cậu không có khả năng đi khắp nơi rêu rao về bộ dáng chật vật của tôi lúc này.” Cổ Lam bĩu môi, không có vẻ nghiêm túc mà uy hiếp.

“Tôi biết mà.” Gật gật đầu, Tri Hỏa tỏ vẻ hiểu được, rồi mới hơi chần chừ nhìn Cổ Lam, tựa như muốn nói gì đó, lại ngượng không dám mở miệng.

“Tôi là đồng tính luyến ái.” Cổ Lam lại rất phóng khoáng thừa nhận. “Dù sao tôi chính là yêu anh ấy thôi, ai quan tâm anh ấy giới tính gì chứ.”

“Cậu cũng thật dũng cảm.” Tri Hỏa bội phục.

“Cũng bình thường.” Đứng lên, duỗi thẳng lưng, Cổ Lam xóa bỏ biểu tình thương tâm vừa nãy, ánh mắt lại kiên định, “Tôi vô cùng rõ ràng mình muốn cái gì, chỉ là người kia lại quá sợ hãi. Chẳng hiểu đại nam nhân như anh ấy rốt cuộc sợ cái gì!”

“Cho nên cậu vẫn sẽ truy đuổi người ấy?”

“Đúng vậy, dù sao không muốn tôi theo đuổi nữa chỉ còn cách nhận lời kết giao với tôi, hoặc nói ra rốt cuộc đang sợ cái gì. Nếu cái gì cũng không muốn nói, thì cứ xác định sẽ bị tôi bám theo mãi thôi.” Cổ Lam sờ cái mũi, cười nói, “Dù sao da mặt tôi dày lắm.”

“Chúc cậu thành công.” Nhìn nụ cười tự tin của Cổ Lam, Tri Hỏa đột nhiên cảm thấy chuyện cậu ta là đồng tính luyến ái thực chẳng có gì khó tiếp nhận cả.

“Gửi lời tới Bắc Hoàng Minh hộ tôi nhé, tôi cũng chúc cậu ta có thể thành công.” Nhìn ra Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh đến giờ vẫn không có gì tiến triển, Cổ Lam quyết định giúp bọn họ một phen.

Dù sao hai người bọn họ không giống cậu cùng Cung Thịnh Lạc, rõ ràng đối với người kia đều có ý tứ. Phải có người phá thủng vách ngăn mỏng manh ở giữa kia mới được, mà nếu bọn họ không đủ dũng khí, vậy phải nhờ người khác giúp một tay thôi.

“A?” Trừng mắt nhìn, Tri Hỏa có chút không hiểu ý tứ trong lời Cổ Lam, vừa định hỏi cho rõ, Cổ Lam lại chạy mất.

Ý của Cổ Lam là... Minh cũng có người mình thích sao?

74. Quyển 2 - Chương 26

Xa xa, Bắc Hoàng Minh trông thấy Tri Hỏa tập tễnh vất vả đi về phía mình, có chút đau lòng vội đi lên đỡ lấy cậu.

“Không phải đã nói cậu cứ ngoan ngoãn chờ tôi ở khách sạn sao?”

“Tôi thấy cậu đi mãi không trở về, nên hơi lo.” Cười cười, Tri Hỏa ý bảo Bắc Hoàng Minh không cần quá lo lắng, “Tôi cũng không phải búp bê sứ, chút thương thế nhỏ nhỏ đó đáng là bao đâu.”

Thở dài, Bắc Hoàng Minh đã sớm đoán được Tri Hỏa là người không chịu ngoan ngoãn nghe lời ai cả, cũng không phí hơi sức nói thêm gì nữa.

“Được rồi, tôi đã tìm ra hướng đi, cậu đi được không?”

“Không thành vấn đề.”

“Đừng cậy mạnh, lên đây đi.” Ngồi xổm xuống, Bắc Hoàng Minh nói với Tri Hỏa.

“A?” Sững sốt một chút, Tri Hỏa không biết nên làm gì.

“A cái gì mà a, lên nhanh một chút, chúng ta đang rất gấp đó.” Bắc Hoàng Minh thúc giục.

“Ừ, được.” Thật cẩn thận leo lên lưng Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa vươn tay ôm cổ Bắc Hoàng Minh, tựa đầu vào vai hắn, mỉm cười.

Nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa lưỡng lự không biết có nên mở miệng hỏi Bắc Hoàng Minh hay không.

Minh thật sự đã có người cậu ấy thích rồi sao? Vậy người cậu ấy thích là ai? Cậu ấy cũng dịu dàng với người kia như thế ư?

Tưởng tượng ra tấm lưng dày rộng vững chãi này cũng từng có người khác tựa vào, trong lòng Tri Hỏa có chút không thoải mái.

“Cậu muốn kẹp chết tôi sao?” Dừng bước lại, Bắc Hoàng Minh bất đắc dĩ quay đầu hỏi.

“A!”

Tri Hỏa này mới phát hiện mình hóa ra đã vô thức siết chặt vòng tay đang ôm lấy cổ Bắc Hoàng Minh, lập tức kinh hãi thả lỏng tay ra, lại quên mất mình đang được Bắc Hoàng Minh công, cả người liền ngã ngửa về phía sau, may mà Bắc Hoàng Minh phản ứng nhanh nhẹn đỡ được cậu.

“Cậu đó, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Có tâm sự?”

“Không, không có đâu.” Không dám nhìn đôi mắt xám bạc của Bắc Hoàng Minh dường như có thể xuyên thấu mọi thứ, Tri Hỏa không được tự nhiên dời tầm mắt.

“Cậu định lừa người khác may ra còn được, lừa tôi thì tôi đi. Thật ra đã có chuyện gì, nói đi?” Bắc Hoàng Minh không thích Tri Hỏa mang bộ dáng giấu diếm mình như thế này, làm hắn cảm thấy Tri Hỏa không còn tin tưởng mình nữa. Nếu là trước kia dĩ nhiên hắn không quan tâm, nhưng hiện tại hắn sẽ không thể chịu đựng nổi.

Cẩn cẩn môi, Tri Hỏa quyết định vẫn nói chuyện rõ ràng, bằng không cứ để mãi trong lòng, cậu cũng chẳng hề thoải mái.

“Lúc này tôi có tình cờ gặp Cổ Lam, cậu ấy nói cho tôi biết cậu có người thương rồi, phải không?” Tri Hỏa giấu nhẹm việc cậu đã nhìn thấy cảnh Cổ Lam hôn Cung Thịnh Lạc, cậu cảm thấy Bắc Hoàng Minh có lẽ sẽ không chấp nhận được chuyện này.

Nhíu mày, Bắc Hoàng Minh không nghĩ tới Cổ Lam lại làm thế, chần chờ một chút mới chậm rãi gật gật đầu.

“Là ai?” Trong giọng nói của Tri Hỏa một chút vội vàng cùng ghen tị mà ngay cả chính cậu cũng không nhận ra.

“Tự cậu nghĩ đi.” Thấy Tri Hỏa bộ dáng như cũ cái gì cũng không biết, Bắc Hoàng Minh thực sự nổi giận. Tên ngu ngốc này, trong trò chơi tôi ngoại trừ việc luôn ở bên cạnh cậu thì còn có thể thân thiết với ai đây!

“Là Nguyệt Lượng phải không?” Tri Hỏa thử hỏi.

“Chị ấy có Hàn Ly rồi!”

“Phải chăng là Lưu Ly?”

“Tôi không hứng thú với nhỏ đó!” Bắc Hoàng Minh suýt nữa bị bức tử.

“Vậy còn có ai đâu?” Tri Hỏa biểu tình không cách nào tìm ra đáp án.

“Tự suy nghĩ đi!” Bắc Hoàng Minh thở phì phì quay đầu bước đi.

“Này, Minh, cậu chờ tôi với chứ!”

Tôi chỉ là đoán sai thôi mà, không cần nổi cáu thế chứ. Khẽ than thở, Tri Hỏa thực gian nan lết cái chân đau đuổi theo Bắc Hoàng Minh đang trong cơn thịnh nộ.

Dọc đường đi, hai người đều im lặng. Kỳ thật chỉ Bắc Hoàng Minh một người lạnh như đá tảng mà thôi. Tri Hỏa thật ra vẫn muốn nói chuyện với hắn, chỉ tiếc Bắc Hoàng Minh chẳng thèm để ý tới cậu.

Đừng tức giận nữa được không, tôi chỉ là không tìm được muốn biết người cậu thích là ai mà thôi. Chán nản cúi đầu đi theo sau Bắc Hoàng Minh, trong lòng Tri Hỏa có chút chua chát, cậu thích người ấy đến thế sao?

Ngư ngốc, Đóa Miêu Miêu âm thầm lắc đầu, đổi thành ta là Bắc Hoàng Minh cũng nhất định phát điên luôn. Rõ ràng đã thấy qua cảnh nam nam tình ý, mà tên nhóc này sao vẫn không thể liên tưởng một chút đến mình hả hả hả! Thật đúng đủ ngu ngốc!

Nhưng mà Đóa Miêu Miêu cũng không định tốt bụng lên tiếng vạch trần, cứ nói thẳng ra đâu có ý nghĩa nữa. Nhìn coi Bắc Hoàng Minh bất lực giận dữ với Tri Hỏa buồn rầu ủ rũ thế kia cũng rất có ý vị nha.

Nghĩ xong xuôi, Đóa Miêu Miêu liền thoải mái yên tâm ngậm miệng mà ngồi coi kịch vui.

75. Quyển 2 - Chương 27

Dựa vào tấm bản đồ tìm được dưới mê cung ngầm, hai người rất nhanh đã đến được đích – núi Thiên Sơn. Nhìn Thiên Sơn cao ngất chìm trong mây mờ, Tri Hỏa nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng cậu đã hiểu vì sao nơi này lại có nghĩa là ‘Núi Trời’, cao thật là cao!

“Cậu ở đây chờ tôi đi, một mình tôi lên là được rồi.” Bắc Hoàng Minh nhìn xuống chân Tri Hỏa đề nghị.

“Không cần.” Tri Hỏa không buồn nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Ai biết trên đó sẽ xảy ra chuyện gì, cậu lên một mình tôi lo lắng.”

“Nhưng chân cậu bị như vậy thì lên cũng vô dụng thôi.”

“Minh, cậu ghét bỏ tôi làm vướng chân cậu sao?” Tri Hỏa cúi đầu, rầu rĩ nói.

Nhìn chòng chọc Tri Hỏa một lúc lâu, Bắc Hoàng Minh mới bất đắc dĩ thở dài, “Không phải.”

“Vậy cậu không phải định bỏ mặc tôi ở đây sao?” Tri Hỏa hiển nhiên không tin, oán giận nói.

“Tôi không có bỏ mặc cậu mà.”

“Cậu có.”

Thấy Tri Hỏa bắt đầu giở tính cố chấp để ý mấy chuyện vụn vặt, Bắc Hoàng Minh càng không biết nên làm sao, tay xoa xoa cái trán co rút phát đau, trong lòng giằng co rốt cuộc có nên dẫn cậu đi hay không.

Tuy rằng nơi này thoát nhìn có vẻ an toàn, nhưng ai biết sẽ có cạm bẫy hiểm nguy gì rình rập hay không, nếu mình ở bên cạnh, cậu ấy nhờ đâu gặp bất trắc thì còn có mình gánh vác. Nghĩ đi nghĩ lại đến nửa ngày, Bắc Hoàng Minh cuối cùng mới cắn răng đáp ứng.

“Chúng ta đi thôi.”

“Được.” Tri Hỏa vừa nghe Bắc Hoàng Minh đồng ý, lập tức ngẩng đầu lộ vẻ tươi cười rạng rỡ.

Thất thần chìm đắm trong nụ cười của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh lúc tỉnh táo lại chỉ còn biết cười khổ.

Thôi thôi, dù sao cùng lắm là chết, chỉ cần cậu ấy cao hứng là tốt rồi.

—

Tuy rằng hai người đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng những trắc trở lúc leo núi thực sự vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ.

Tốt nhất là nên có thứ tốt ở trên đó, bằng không ông nhất định phải tìm được cái gã thiết kế trò chơi này, dạy dỗ gã một phen cho hả giận! Tri Hỏa rét cóng đến thâm tím cả môi hung tợn thề với lòng.

“Lạnh thì nói một tiếng, không phải tỏ vẻ.” Vươn tay ôm lấy hông Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh kéo cậu vào trong lòng mình.

Cảm nhận được nhiệt độ ấm áp thấm qua lớp áo của Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa có chút tham luyến. Người họ Hàn không được ý lại vào người khác bởi bọn họ là vệ sĩ, phải thành chỗ dựa cho người khác, Tri Hỏa từ nhỏ tới lớn đều tuân theo quy tắc này. Chỉ là lúc này cậu rất muốn được dựa vào Bắc Hoàng Minh.

Ngón tay siết chặt áo Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa vùi mặt vào trong ngực hắn, rầu rĩ nói: “Minh, tôi muốn được gặp cậu.”

Trái tim đột nhiên run rẩy, nếu hắn không phải là An Chấn Vũ thì nhất định sẽ thật cao hứng gặp mặt Tri Hỏa. Nhưng hắn không thể và cũng không dám tưởng tượng nổi một khi Tri Hỏa biết được người bạn tốt cậu vẫn tin tưởng chính là kẻ thù không đội trời chung của mình, cậu sẽ có phản ứng như thế nào. Có lẽ khi đó cậu ấy nhất định sẽ cho rằng bản thân đang đùa bỡn cậu ấy, từ nay về sau không bao giờ lại gần hắn nữa.

Không, không được, hắn đã không thể rời xa được Tri Hỏa, cho nên hắn tuyệt đối không chịu đựng chuyện Tri Hỏa có ý định xa rời hắn.

Mặc dù có chút lừa mình dối người, nhưng hắn hy vọng rằng Tri Hỏa vĩnh viễn không phát hiện ra sự thật.

“Nói gốc gác gì vậy. Tôi ở nước ngoài, sao gặp được cậu hả.” Hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh, Bắc Hoàng Minh cười nói.

“Tiếc thật đấy.” Tri Hỏa có chút thất vọng.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, chúng ta nên đi nhanh một chút, nếu không thật sự sẽ chết cóng.” Bắc Hoàng Minh vội vàng đổi đề tài. Nếu tiếp tục bị hỏi thêm cái gì nữa, hắn không chắc mình có thể kìm chế được cảm xúc. Ai mà ngờ Bắc Hoàng Minh luôn tự chủ đỉnh đạc tài trí hơn người lại có lúc mất kiểm soát như ngày hôm nay.

“Được.” May mắn thay Tri Hỏa cũng có chút lạnh chịu không nổi, quyết định nghe lời Bắc Hoàng Minh mau chóng chạy đi, không có hỏi lại chuyện kia.

Vội vàng đi cả ngày trời, tới buổi tối hai người mới lên đến đỉnh núi. Khác với khí hậu băng giá dưới chân núi, đỉnh núi tuy rằng nơi nơi mênh mông tuyết phủ nhưng không còn lạnh lẽo như thế nữa.

“Hồ Tuyết Liên ở nơi nào?”

“Để xem xem.” Lấy bản đồ ra, Bắc Hoàng Minh nghiên ngẫm, “Hắn là ở ngay bên này, chúng ta tìm thử đi.”

“Ừ, đi thôi.” Gật gật đầu, Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh tách ra một đoạn tìm kiếm trên đỉnh núi.

Kỳ vậy? Nơi này sao có thể có hồ nước được? Nhìn mặt đất nâu xộp phía dưới, Tri Hỏa nghi ngờ.

Ngẩng đầu nhìn lại, cậu trông thấy một mảng đất tuyết phủ rất rộng, chiếm tới một phần ba diện tích đỉnh núi. Không quá mức để ý, Tri Hỏa lập tức đi tới, lại không ngờ nơi này căn bản không phải mặt đất phủ tuyết, mà chính là hồ nước!

Bước chân rơi vào khoảng không, Tri Hỏa không hề phòng bị liền rớt vào mặt hồ lạnh như băng.

“Minh!” Trước khi bị nước nhấn chìm, Tri Hỏa chỉ có thể thốt lên một tiếng này.

Bắc Hoàng Minh nghe thấy tiếng kêu lập tức ngẩng đầu nhìn lại, đỉnh núi không lớn nay chỉ còn lại một mình hắn.

“Tri Hỏa! Tri Hỏa! Cậu ở đâu rồi??” Bắc Hoàng Minh sợ hãi kêu lớn.

Tri Hỏa chìm dưới đáy nước nghe được tiếng gọi của Bắc Hoàng Minh, muốn đáp lại, nhưng vừa mới hé môi thì nước hồ lạnh lẽo liền tràn vào miệng cậu, ý thức cũng dần dần mơ hồ, chỉ có thể tuyệt vọng khua hai cánh tay. Từ lòng hồ nhìn lên, tuyết rơi phủ kín hồ hóa ra chính là từng mảng từng mảng hoa sen trắng muốt, mà lúc này chúng vô tình che khuất hoàn toàn tín hiệu cầu cứu của Tri Hỏa.

“Tri Hỏa!” Bắc Hoàng Minh lo lắng đi khắp đỉnh núi tìm kiếm bóng dáng Tri Hỏa, nhưng không có kết quả.

Không được, mình phải bình tĩnh, tỉnh táo đã! Bóp trán, Bắc Hoàng Minh buộc mình trấn định lại tinh thần.

Nơi này chỉ rộng đến thế, Tri Hỏa nếu không ở trên mặt đất, chẳng lẽ ở dưới mặt đất sao?

Nghĩ tới loại khả năng này, Bắc Hoàng Minh liền chăm chú quan sát xung quanh, muốn tìm ra điểm bất thường. Tựa hồ ông trời cũng định giúp hai người bọn họ, lúc này một cơn gió chợt thổi qua, mặt hồ nổi lên từng gợn sóng nhẹ, hoa sen trắng theo đó mà khẽ lay động. Bấy giờ Bắc Hoàng Minh mới chú ý tới hồ nước phủ đầy hoa trắng.

Tìm được rồi! Bắc Hoàng Minh mừng rỡ.

76. Quyển 2 - Chương 28

Nhảy xuống nước, Bắc Hoàng Minh lập tức cảm thấy một cơn rét buốt thấu xương ập về phía mình, nhưng lúc này hắn cũng chẳng buồn để ý đến, chỉ lo tìm bóng dáng Tri Hỏa.

May mà hồ nước này không quá lớn, Bắc Hoàng Minh rất nhanh liền tìm được Tri Hỏa, bơi tới bên người Tri Hỏa, cậu đã sắp hôn mê bất tỉnh đến nơi rồi.

Lần sau nhất định không thể để cho cậu ấy tùy tiện xuống nước nữa, Bắc Hoàng Minh bắt đắc dĩ thở dài, hôn lên môi Tri Hỏa, độ khí cho cậu.

Thật vất vả Bắc Hoàng Minh mới mang được Tri Hỏa ướm nhẹp lên gần bờ, cả người hắn đều kiệt sức. Cúi đầu muốn xem tình trạng của Tri Hỏa, không ngờ lại gặp một đôi mắt trong veo bình thản đang nhìn lên, nhất thời ngẩn cả người.

Tri Hỏa trèo lên bờ trước, rồi vươn tay về phía Bắc Hoàng Minh. Bắc Hoàng Minh nắm lấy tay cậu mà lên, toàn bộ quá trình này hai người đều không nói gì, cũng không nhìn nhau lấy một lần, một bầu không khí kỳ dị lúc này bao phủ lấy hai người.

“Cậu có bị chóng mặt không?” Một lúc lâu sau, Bắc Hoàng Minh mới mở miệng trước.

“Không, lúc này có bị, nhưng sau lúc cậu độ khí thì tôi liền tỉnh táo lại.”

Nói đến chuyện lúc này được độ khí, Tri Hỏa mặt ửng đỏ. Cậu không thể trốn tránh chuyện này được nữa, trước kia không biết con trai với nhau cũng có thể ở cùng một chỗ, liền đơn giản bỏ qua nụ hôn trước. Nhưng hiện giờ cậu cho qua không được sự thật rành rành ra trước mắt này.

“Vậy tốt rồi.” Bắc Hoàng Minh ủ rũ đáp lại một câu, không nói gì nữa.

“Minh, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện thẳng thắn với nhau một lần.” Tri Hỏa cảm thấy bản thân mình cứ tiếp tục phiền não thế này nhất định sẽ phát điên mất, cho nên cậu quyết định nói chuyện rõ ràng với Bắc Hoàng Minh.

“Cậu muốn nói cái gì?” Bắc Hoàng Minh cũng không biết được hiện giờ bản thân hẳn nghĩ như thế nào, nhưng không thể phủ nhận, mặc kệ kết quả ra làm sao, hẳn biết nhất định mình sẽ thấy thoải mái hơn.

“Người cậu thích rốt cuộc là ai?”

“Tôi nghĩ cậu biết rất rõ.”

“Chẳng lẽ... là tôi ư?” Mặc dù có chút mơ hồ linh cảm được, nhưng Tri Hỏa vẫn không thể tin được.

“Đúng vậy.” Thăng thần thừa nhận, Bắc Hoàng Minh không còn muốn chờ đợi trong vô vọng nữa.

Đối mặt với thái độ thẳng thắn của Bắc Hoàng Minh như vậy, Tri Hỏa cũng sững sờ.

Minh thích mình ư? Biết được điều này, Tri Hỏa cảm giác thật cao hứng, trong lòng ngập tràn ngọt ngào.

“Nếu cậu nghĩ chuyện này ghê tởm, vậy có thể nói thẳng với tôi. Tôi sẽ không xuất hiện trước mặt cậu nữa.” Thấy Tri Hỏa một hồi lâu không có phản ứng, Bắc Hoàng Minh cho là mình bị cự tuyệt, cười khổ nói.

“Tôi không có thấy cậu ghê tởm.” Tri Hỏa vội vàng giải thích, “Chỉ là tôi hơi bất ngờ.”

Khóe miệng hơi động, Bắc Hoàng Minh rũ mắt không nói gì.

“Tôi không biết mình đối với cậu là tình cảm gì, chỉ là tôi biết rõ bản thân rất thích cảm giác ở bên cạnh cậu, không muốn để cậu rời xa. Sau lúc biết cậu có người cậu thích, tôi rất khổ sở. Khi cậu hôn tôi... tim liền đập rất nhanh rất nhanh... Nếu những điều đó là bởi vì tôi thích cậu, thì tôi nghĩ đúng vậy, là tôi thích cậu.” Tri Hỏa một hơi nói ra suy nghĩ của mình, đột nhiên cảm thấy thực nhẹ nhõm.

Nghe xong lời Tri Hỏa nói, Bắc Hoàng Minh kinh ngạc ngẩng đầu, không thể tin những gì tai mình vừa nghe thấy.

Vốn hẳn cứ tưởng hẳn chẳng có chút hy vọng vào, vậy mà Tri Hỏa đột nhiên nói rằng, cậu ấy cũng thích hẳn? Thứ cảm giác này thật sự tuyệt vời như thế hẳn đang nằm mơ.

“Nè, Minh, dù gì cũng là lần đầu tiên tôi tỏ tình, cậu phản ứng một chút có được không?” Tri Hỏa quơ quơ tay trước mặt Bắc Hoàng Minh, có chút ủ rũ nói.

Vươn tay nắm lấy bàn tay Tri Hỏa trước mặt mình, Bắc Hoàng Minh nở nụ cười.

“Chỉ là tôi không ngờ được thôi, tôi không nghĩ đến cậu cũng sẽ thích tôi mà.”

“Hóa ra Minh cậu đối với bản thân mình không hề có tự tin nha.” Tri Hỏa cười nhạo.

“Ở trước mặt cậu, cho tới bây giờ tôi đều chưa từng tự tin.” Kéo Tri Hỏa lại gần hôn nhẹ lên môi người ta, Bắc Hoàng Minh thâm tình nhìn cậu nói.

Làm cho Tri Hỏa ngay lập tức mặt đỏ ửng, tim đập rộn ràng.

“Chúng, chúng ta vẫn nên nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi quay về đi.” Tri Hỏa bối rối chuyển chủ đề.

“Ha ha, được.” Nhìn bộ dáng thẹn thùng của người yêu, Bắc Hoàng Minh cũng cưng chiều thuận theo ý cậu.

“Nhưng phải làm sao đây? Không phải cứ thế đem quả dành dành ném vào trong hồ chứ?” Nếu vậy nhất định bọn họ sẽ không tìm lại được trái cây kia nữa.

“Tôi cũng không biết nữa.” Tri Hỏa đồng tình lộ vẻ mặt đau khổ, đột nhiên cậu như là nhớ ra cái gì, mắt sáng lên, lời Đóa Miêu Miêu từ trong balo ra.

“Lại cái gì thế?” Đóa Miêu Miêu đang ngủ ngon bị đánh thức dậy, giọng điệu cực kỳ khó chịu.

“Nhiệm vụ này phải làm sao với hoàn thành được?” Tri Hỏa dùng ánh mắt tràn ngập mong chờ nhìn Đóa Miêu Miêu.

“Ta không phải hướng dẫn viên du lịch game online a a a!!!” Đóa Miêu Miêu phát điên.

“Cóc quan tâm, nói mau.”

“Không nói.” Đóa Miêu Miêu hừ lạnh một tiếng, nó tuyệt đối sẽ không khuất phục nhóc con Tri Hỏa lạm quyền kia, nó là một con mèo kiêu hãnh kiên cường!

“Vậy từ hôm nay trở đi mi đừng hòng ngủ, ta làm thịt nướng cũng không được ăn.” Tri Hỏa âm hiểm cười, uy hiếp.

Ta nhện! Đại trượng phu phải tùy thời thế mà ứng biến! Đóa Miêu Miêu cắn răng.

“Đặt quả dành dành trên mấy cái đài sen là được.”

Nghe được đáp án vừa ý, Tri Hỏa ném Đóa Miêu Miêu trở về balo.

Bắc Hoàng Minh vừa nắm rõ phương pháp cũng thả quả dành dành lên một đóa sen, mới vừa buông tay, đóa sen kia liền chìm xuống làn nước, qua một hồi lâu, mới lại một lần nữa trôi lên.

Lúc này hệ thống thông báo: quả dành dành siêu cấp hoàn thành.

“Dành dành siêu cấp? Cái tên nghe đủ đẳng cấp rồi, Minh, có công dụng gia tăng cái gì không?” Tri Hỏa phi thường hứng thú hỏi.

“Ăn hết quả này có thể gia tăng giá trị cơ bản!” Bắc Hoàng Minh kinh ngạc nói.

Phải biết rằng trong trò chơi này gia tăng giá trị cơ bản chính là gia tăng chỉ số IQ của người chơi trong hiện thực, khiến người đó thực sự biến thành thiên tài.

Hai người kinh ngạc liếc nhìn nhau, Bắc Hoàng Minh cảm nó đưa tới trước mặt Tri Hỏa.

“Cậu ăn luôn đi này.”

“Không cần, cậu ăn đi, vốn là của cậu mà.” Tri Hỏa lắc đầu từ chối.

“Tôi không muốn cậu bị thương hay bị làm sao nữa, nên mong cậu mạnh hơn thôi.” Bắc Hoàng Minh yêu thương nhìn Tri Hỏa nói.

“Tôi, tôi đâu có yếu chứ.” Tri Hỏa bị Bắc Hoàng Minh nhìn đến đỏ cả mặt. Cậu không có thói quen được Bắc Hoàng Minh thâm tình nhìn mình như thế, nhưng mà vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Thở dài, Bắc Hoàng Minh bỏ qua dành dành vào trong miệng, rồi đột nhiên cúi đầu hôn Tri Hỏa.

Thừa dịp Tri Hỏa còn đang ngây người, liền đem quả dành dành trong miệng đẩy vào miệng cậu, đến khi chắc chắn cậu đã nuốt hết, mới rời môi.

Ôm cái miệng, Tri Hỏa đỏ bừng mặt nhìn Bắc Hoàng Minh kêu to: “Cậu xấu lắm!”

“Cảm ơn đã chiêu đãi.” Khẽ liếm môi, Bắc Hoàng Minh cười thỏa mãn.

“Bắc Hoàng Minh!”

Trên đỉnh Thiên Sơn đột nhiên truyền tới một tràng tiếng gào tức giận.

77. Quyển 2 - Chương 29

Nhận được thư khiêu chiến, Hải chỉ cảm thấy đau đầu không thôi.

Bang của bọn họ sao cứ phải dây dưa mãi với Bất Nhược Cẩm Sắc vậy? Rõ ràng chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt, mà từ bao giờ lại biến thành thâm cừ đại hận thế này?

“Anh làm sao vậy, Hải?” Nguyệt Lượng để ý thấy vẻ mặt không tự nhiên của Hải, nhẹ nhàng hỏi thăm.

“Có người thách đấu chúng ta.”

“Chỉ là thách đấu thôi, anh khẩn trương như thế làm gì?” Hàn Ly cười to, “Chúng ta cũng đâu phải chưa bị khiêu chiến lần nào.”

“Chẳng qua lần này đối tượng gửi thư có chút đặc biệt, xem như cũng tính là bạn cũ của chúng ta.” Giọng Hải tràn đầy bất đắc dĩ.

“Hả? Là ai cơ? Hỏa Luyện sao?” Hàn Ly nhướn mày, hứng thú hỏi.

“Không phải, là Bất Nhược Cẩm Sắc.”

“Là thằng nhóc đó hả! Nó cũng đi lập bang sao?” Lưu Ly rất kinh ngạc.

Tuy rằng chán ghét thái độ làm người của Bất Nhược, nhưng dù sao cùng là đạo tặc, Lưu Ly vẫn không thể không bội phục hẳn.

“Ừ, đúng vậy, ai nghĩ cậu ta lại làm thật.” Hải cũng cảm khái không thôi.

Chỉ là nói đùa vậy thôi, ai dè người kia còn coi là chuyện nghiêm túc. Sớm biết sẽ có hậu quả thế này, lúc trước tuyệt đối không nên khiêu khích làm gì, thật sự là thất sách. Hải hiện tại phi thường hối hận.

“Hắn là không có việc gì đâu, chỉ là bang mới lập thôi mà, chúng ta nhất định có thể xử lý gọn ghẽ.” Hàn Ly thấy ý chí chiến đấu của mọi người có chút xù xuống, mở miệng kích động bọn họ.

“Tuy rằng mới lập, nhưng anh cứ có linh cảm không lành, dường như khó đối phó đấy chứ không phải đùa đâu. Giá như Minh với Tri Hỏa lúc này ở đây thì tốt rồi.” Giọng Hải đầy vẻ lo lắng.

“Mà cũng chẳng hiểu hai đứa kia rốt cuộc chạy đi đâu rồi. Lúc khẩn cấp như thế này mà còn lè mề không chịu về sớm, thật là.” Nhắc tới hai người kia, Hàn Ly có chút trách cứ.

“Em tin bọn Tri Hỏa nhất định sẽ nhanh về kịp.” Nguyệt Lượng cười khuyên nhủ, giọng nói tràn ngập tin tưởng vào hai người kia.

“Mong là thế.” Những người khác thì không lạc quan được như Nguyệt Lượng.

—

Vốn mọi người cũng chỉ lo lắng mà thôi, nhưng đến hiện tại thì nổi giận bừng bừng rồi. Bọn họ chẳng ngờ Bất Nhược Cẩm Sắc lại đi loan báo khắp nơi chuyện bang hội hai bên tỷ thí, giờ thì toàn bộ trò chơi đều biết đến vụ này, có thể đoán được đến ngày thi đấu sẽ có bao nhiêu người đến xem.

“Chết tiệt, bọn chúng tin có thể đánh bại chúng ta sao?” Hàn Ly nghe được tin, nổi giận thiếu chút nữa định lao đi tìm Bất Nhược Cẩm Sắc tính sổ.

“Có lẽ bọn họ nắm được tin Minh với Tri Hỏa đang không ở đây nên mới dám mạnh bạo khiêu khích thế.” Hải nói, cũng phải cố nén giận.

“Thật là quá mức kiêu ngạo!” Lưu Ly cũng phát hỏa, “Em nhất định phải làm chúng nó thua bẽ mặt trước tất cả mọi người, để cái đám chúng nó đã huênh hoang gọi tới tận mắt chứng kiến cái bộ dạng thảm bại đó!”

“Nói thì nói vậy, nhưng nếu bọn họ dám làm như thế, nhất định đã có chuẩn bị kỹ lưỡng, mà ngược lại chúng ta thì, haiz...” Hải tức thì tức, nhưng suy nghĩ vẫn rất thấu đáo.

“Lũ người đê tiện a a a!!” Lưu Ly rống to.

“Mặc kệ như thế nào, chúng ta nhất định phải kiên trì. Anh tuyệt đối sẽ không để huy chương bang mình rơi vào tay những kẻ như thế!” Ánh mắt Hải vô cùng cương quyết.

Đây cũng không phải chuyện quan hệ đến sự vụ bang, mà còn ảnh hưởng tới lòng tự trọng của bọn họ! Cuộc chiến lần này chỉ có thể được phép thắng mà thôi.

Nhất định phải thắng! Đây là lời hứa giữa bốn người!

—

Vài ngày kể, bốn người liên miết mài thảo luận chiến thuật. Lưu Ly vẫn thường ra ngoài thăm dò thực lực đối phương hoặc thói quen chiến đấu vân vân, nhưng dường như bên đó đã sớm có phòng bị, Lưu Ly chỉ có thể nghe được mấy tin vụn vặt còn sót lại. Điều này càng làm trì trệ kế hoạch tác chiến của mấy người.

“Không được, không được, cách này cũng không được.” Hàn Ly ném bút, buồn bực vò rối tóc.

“Không được thì vẫn phải nghĩ tiếp.” Trong mắt Hải tràn đầy mệt mỏi.

“Hỏa Luyện, Vô Ngữ cùng Thiếu Ảnh đều gửi lời nhắn hỏi về chuyện thách đấu lần này. Xem ra tới ngày đó bọn họ cũng sẽ tới coi, càng không nói tới các bang hội ít người hơn, nếu như thua thì thanh danh của chúng ta thật sự sẽ bị hủy hoàn toàn.” Lưu Ly cười khổ, “Chiêu này của Bất Nhược Cẩm Sắc quả nhiên đủ thâm hiểm, xem ra thắng nhóc đó đã mảy mò cách đối phó từ lâu rồi, chỉ chờ tới hôm đó nhìn chúng ta bị bẽ mặt thôi.”

“Nhìn ai xấu mặt cơ?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên ngoài cửa, làm mấy người đang mệt rũ như bị tiêm thuốc kích thích, liền quay ngoắt đầu lại. Khi bọn họ nhìn thấy hai người đứng nơi ngưỡng cửa, mấy đôi mắt liền bốc lửa.

“Minh! Tri Hỏa! Hai đứa cuối cùng cũng về rồi!”

Vừa trông thấy bốn người kích động nhào về phía mình, Tri Hỏa hoảng sợ trốn ra sau lưng Bắc Hoàng Minh.

“Mấy người không cần phải nhiệt tình như thế chứ?”

“Không nhiệt tình làm sao được, mau tới mau tới, có chuyện khẩn cấp phải bàn!” Hải không chần chừ một giây liền túm lấy Tri Hỏa núp sau Bắc Hoàng Minh, kéo đến trước bàn.

“Em biết rồi, anh cứ bình tĩnh đã Hải, không cần gấp gáp thế đâu. Có chuyện gì cứ giao cho bọn em xử lý! Đợi lát nữa nói rõ sự tình xong, mấy người đều đi nghỉ ngơi cho khỏe đi đã.” Nhìn bộ dạng tươi tắn của bốn người, Tri Hỏa cực kỳ quyết đoán ra lệnh.

Bốn người quay sang nhìn nhau, đột nhiên nở nụ cười, gạt đầu cái rụp: “Đã rõ, bang chủ ~ “

“Không được kêu tôi như thế, kỳ quái lắm.” Tri Hỏa che hai cái má, ngượng ngùng nói.

“Thôi không nói lung tung nữa, lại đây nhanh lên, để nói lại chi tiết sự tình cho hai người rõ.”

“Ừ.”

Nguyệt Lượng nhìn bầu không khí trong bang đã khác hoàn toàn lúc trước, mỉm cười.

Quả nhiên, có hai người bọn họ là có thể yên tâm rồi, bọn họ cho tới bây giờ vẫn chưa từng để chúng ta thất vọng. Thật tốt, hai người đã ở đây rồi.

78. Quyển 2 - Chương 30

Nhận được thư khiêu chiến, Hải chỉ cảm thấy đau đầu không thôi.

Bang của bọn họ sao cứ phải dây dưa mãi với Bất Nhược Cẩm Sắc vậy? Rõ ràng chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt, mà từ bao giờ lại biến thành thâm cừ đại hận thế này?

“Anh làm sao vậy, Hải?” Nguyệt Lượng để ý thấy vẻ mặt không tự nhiên của Hải, nhẹ nhàng hỏi thăm.

“Có người thách đấu chúng ta.”

“Chỉ là thách đấu thôi, anh khẩn trương như thế làm gì?” Hàn Ly cười to, “Chúng ta cũng đâu phải chưa bị khiêu chiến lần nào.”

“Chẳng qua lần này đối tượng gửi thư có chút đặc biệt, xem như cũng tính là bạn cũ của chúng ta.” Giọng Hải tràn đầy bất đắc dĩ.

“Hả? Là ai cơ? Hỏa Luyện sao?” Hàn Ly nhướn mày, hứng thú hỏi.

“Không phải, là Bất Nhược Cẩm Sắc.”

“Là thằng nhóc đó hả! Nó cũng đi lập bang sao?” Lưu Ly rất kinh ngạc.

Tuy rằng chán ghét thái độ làm người của Bất Nhược, nhưng dù sao cùng là đạo tặc, Lưu Ly vẫn không thể không bội phục hẳn.

“Ừ, đúng vậy, ai nghĩ cậu ta lại làm thật.” Hải cũng cảm khái không thôi.

Chỉ là nói đùa vậy thôi, ai dè người kia còn coi là chuyện nghiêm túc. Sớm biết sẽ có hậu quả thế này, lúc trước tuyệt đối không nên khiêu khích làm gì, thật sự là thất sách. Hải hiện tại phi thường hối hận.

“Hắn là không có việc gì đâu, chỉ là bang mới lập thôi mà, chúng ta nhất định có thể xử lý gọn ghẽ.” Hàn Ly thấy ý chí chiến đấu của mọi người có chút xui xuống, mở miệng kích động bọn họ.

“Tuy rằng mới lập, nhưng anh cứ có linh cảm không lành, dường như khó đối phó đấy chứ không phải đùa đâu. Giá như Minh với Tri Hỏa lúc này ở đây thì tốt rồi.” Giọng Hải đầy vẻ lo lắng.

“Mà cũng chẳng hiểu hai đứa kia rốt cuộc chạy đi đâu rồi. Lúc khẩn cấp như thế này mà còn lè mề không chịu về sớm, thật là.” Nhắc tới hai người kia, Hàn Ly có chút trách cứ.

“Em tin bọn Tri Hỏa nhất định sẽ nhanh về kịp.” Nguyệt Lượng cười khuyên nhủ, giọng nói tràn ngập tin tưởng vào hai người kia.

“Mong là thế.” Những người khác thì không lạc quan được như Nguyệt Lượng.

—

Vốn mọi người cũng chỉ lo lắng mà thôi, nhưng đến hiện tại thì nổi giận bừng bừng rồi. Bọn họ chẳng ngờ Bất Nhược Cẩm Sắc lại đi loan báo khắp nơi chuyện bang hội hai bên tỷ thí, giờ thì toàn bộ trò chơi đều biết đến vụ này, có thể đoán được đến ngày thi đấu sẽ có bao nhiêu người đến xem.

“Chết tiệt, bọn chúng tin có thể đánh bại chúng ta sao?” Hàn Ly nghe được tin, nổi giận thiếu chút nữa định lao đi tìm Bất Nhược Cẩm Sắc tính sổ.

“Có lẽ bọn họ nắm được tin Minh với Tri Hỏa đang không ở đây nên mới dám mạnh bạo khiêu khích thế.” Hải nói, cũng phải cố nén giận.

“Thật là quá mức kiêu ngạo!” Lưu Ly cũng phát hỏa, “Em nhất định phải làm chúng nó thua bẽ mặt trước tất cả mọi người, để cái đám chúng nó đã huênh hoang gọi tới tận mắt chứng kiến cái bộ dạng thảm bại đó!”

“Nói thì nói vậy, nhưng nếu bọn họ dám làm như thế, nhất định đã có chuẩn bị kỹ lưỡng, mà ngược lại chúng ta thì, haiz...” Hải tức thì tức, nhưng suy nghĩ vẫn rất thấu đáo.

“Lũ người đề tiện a a!!” Lưu Ly rống to.

“Mặc kệ như thế nào, chúng ta nhất định phải kiên trì. Anh tuyệt đối sẽ không để huy chương bang mình rơi vào tay những kẻ như thế!” Ánh mắt Hải vô cùng cương quyết.

Đây cũng không phải chuyện quan hệ đến sự vụ bang, mà còn ảnh hưởng tới lòng tự trọng của bọn họ! Cuộc chiến lần này chỉ có thể được phép thắng mà thôi.

Nhất định phải thắng! Đây là lời hứa giữa bốn người!

Vài ngày kể, bốn người liền miệt mài thảo luận chiến thuật. Lưu Ly vẫn thường ra ngoài thăm dò thực lực đối phương hoặc thói quen chiến đấu vân vân, nhưng dường như bên đó đã sớm có phòng bị, Lưu Ly chỉ có thể nghe được mấy tin vụn vặt còn sót lại. Điều này càng làm trì trệ kế hoạch tác chiến của mấy người.

“Không được, không được, cách này cũng không được.” Hàn Ly ném bút, buồn bực vò rối tóc.

“Không được thì vẫn phải nghĩ tiếp.” Trong mắt Hải tràn đầy mệt mỏi.

“Hỏa Luyện, Vô Ngữ cùng Thiếu Ảnh đều gửi lời nhắn hỏi về chuyện thách đấu lần này. Xem ra tới ngày đó bọn họ cũng sẽ tới coi, càng không nói tới các bang hội ít người hơn, nếu như thua thì thanh danh của chúng ta thật sự sẽ bị hủy hoàn toàn.” Lưu Ly cười khổ, “Chiêu này của Bất Nhược Cẩm Sắc quả nhiên đủ thâm hiểm, xem ra thằng nhóc đó đã mày mò cách đối phó từ lâu rồi, chỉ chờ tới hôm đó nhìn chúng ta bị bẽ mặt thôi.”

“Nhìn ai xấu mặt cơ?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên ngoài cửa, làm mấy người đang mệt rũ như bị tiêm thuốc kích thích, liền quay ngoắt đầu lại. Khi bọn họ nhìn thấy hai người đứng nơi ngưỡng cửa, mấy đôi mắt liền bốc lửa.

“Minh! Tri Hỏa! Hai đứa cuối cùng cũng về rồi!”

Vừa trông thấy bốn người kích động nhào về phía mình, Tri Hỏa hoảng sợ trốn ra sau lưng Bắc Hoàng Minh.

“Mấy người không cần phải nhiệt tình như thế chứ?”

“Không nhiệt tình làm sao được, mau tới mau tới, có chuyện khẩn cấp phải bàn!” Hải không chần chừ một giây liền túm lấy Tri Hỏa núp sau Bắc Hoàng Minh, kéo đến trước bàn.

“Em biết rồi, anh cứ bình tĩnh đã Hải, không cần gấp gáp thế đâu. Có chuyện gì cứ giao cho bọn em xử lý! Đợi lát nữa nói rõ sự tình xong, mấy người đều đi nghỉ ngơi cho khỏe đi đã.” Nhìn bộ dạng tởm của bốn người, Tri Hỏa cực kỳ quyết đoán ra lệnh.

Bốn người quay sang nhìn nhau, đột nhiên nở nụ cười, gạt đầu cái rụp: “Đã rõ, bang chủ ~ “

“Không được kêu tôi như thế, kỳ quái lắm.” Tri Hỏa che hai cái má, ngượng ngùng nói.

“Thôi không nói lung tung nữa, lại đây nhanh lên, để nói lại chi tiết sự tình cho hai người rõ.”

“Ừ.”

Nguyệt Lượng nhìn bầu không khí trong bang đã khác hoàn toàn lúc trước, mỉm cười.

Quả nhiên, có hai người bọn họ là có thể yên tâm rồi, bọn họ cho tới bây giờ vẫn chưa từng để chúng ta thất vọng. Thật tốt, hai người đã ở đây rồi.

79. Quyển 2 - Chương 31

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, bang hội hai đúng hẹn bên tập trung ở lối vào rừng Chết. Hai người đại diện mỗi phe đi theo đường khác vào sâu trong khu rừng, mang theo huy chương của bang mình để ở nơi được chỉ định sẵn.

Tới lúc hai người này quay lại, mười hai người tham dự thi đấu lần này nghỉ ngơi tại chỗ, một giờ sau, bọn họ chọn ra từ đám người xem năm trọng tài điều khiển trận đấu, rồi bắt đầu tiến vào khu rừng Chết.

Đội Bất Nhược Cẩm Sắc sau khi vào rừng thì tách nhau ra, một số người phụ trách cản đường đám Tri Hỏa, những người khác có nhiệm vụ đi tìm huy chương.

Đội của Tri Hỏa cũng bị chia ra, chỉ chốc lát sau, mười hai người đã tản ra làm nhiều nhóm lẻ, tự mình hành động. Bọn họ không chỉ phải đề phòng tấn công từ phía đối địch, mà còn phải tự bảo vệ mình khỏi đám quái cao cấp lẫn sau trong rừng Chết.

—
“Chết tiệt.” Quệt mặt, Tri Hỏa có chút chán ghét những vết máu dính trên người mình.

“Không có việc gì chứ?” Bắc Hoàng Minh giải quyết xong quái bên mình, đi về phía Tri Hỏa.

“Đương nhiên không việc gì rồi.” Hết sức hạnh phúc với mối quan hệ tình nhân này, Tri Hỏa nở nụ cười tươi.

Từ sau khi Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh xác định rõ tình cảm với nhau, không khí gượng gạo mờ nhạt giữa hai người đều rất nhanh biến mất, hiện giờ còn thân mật ngọt ngào đến mức người khác đỏ mặt tía tai, thường xuyên bị bọn Lưu Ly bốn cọt.

“Không sao là tốt rồi.” Vươn tay giúp Tri Hỏa lau khô vết máu trên mặt cậu, Bắc Hoàng Minh vẫn luôn tin tưởng vào thực lực của Tri Hỏa.

“Không biết những người khác thế nào nhỉ.” Tri Hỏa có chút lo lắng nhìn vào phía sâu trong rừng Chết.

“Yên tâm đi, bọn họ nhất định sẽ không gặp vấn đề gì đâu.”

“Ừ, cũng đúng, họ là những đồng đội giỏi nhất của chúng ta mà.” Tri Hỏa cười cười, cũng bớt lo hơn.

“Thay vì lo lắng, chúng ta vẫn nên tập hợp lại cùng bọn họ đi.”

“Ừ, đi thôi.”

Dứt lời, Tri Hỏa vội vàng định vọt tới phía trước, lại bị Bắc Hoàng Minh nắm lấy tay, nghi hoặc quay đầu nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa không hiểu hẳn muốn làm gì.

“Không muốn bị lạc, tốt nhất vẫn là cầm tay nhau mà đi.” Bắc Hoàng Minh tuy rằng cố lấy vẻ trấn định, nhưng ánh mắt vẫn thoáng có chút bối rối.

“Hi hi.” Nhìn thấu tâm tư Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa nhin không được nở nụ cười.

“Cười gì mà cười.” Vỗ bọc lạnh lùng của Bắc Hoàng Minh cuối cùng vẫn không giữ được, liền có chút chán nản.

“Muốn nắm tay tôi thì cứ nói đi, đàn ông con trai còn bày đặt ngại ngùng gì chứ.” Tri Hỏa hoàn toàn tự nhiên quay lại cầm tay Bắc Hoàng Minh, rồi mới xoay người, nắm tay Bắc Hoàng Minh dắt về phía trước.

Ngại ngùng ư? Không phải cậu cũng thế sao.

Mỉm cười nhìn vành tai đỏ ửng của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh trong lòng vui vẻ, cũng không định vạch trần cậu.

—
Hàn Ly chém đứt cành lá chằng chịt trước mặt, mở đường cho hai cô gái đi phía sau.

“Nhớ theo sát nhé.”

“Được.” Nguyệt Lượng cùng Lưu Ly gật đầu, đi ngay phía sau Hàn Ly.

“Ba người chúng ta ở một nơi, Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh với Hải không biết có cùng một chỗ không.” Nguyệt Lượng có chút lo lắng.

“Có lẽ vậy, nơi này cũng không liên lạc được với bọn họ.” Gãi gãi đầu, Lưu Ly có chút không chắc chắn.

“Nếu bị tách ra thật thì sẽ rất nguy hiểm.”

“Ha ha.” Lưu Ly cười, “Nguyệt Lượng chị đừng nói gở thế chứ, mấy người đó sao có thể bị tách ra được.”

“Chị cũng hy vọng thế.” Nguyệt Lượng nãy giờ vẫn nhúu chặt mày, cô cảm giác được Hải có lẽ đã bị lạc.

“Bây giờ nói chuyện đó cũng vô ích, phải nhanh tìm ra bọn họ mới là ưu tiên số một.” Hàn Ly quay đầu lại chỉ ra phương pháp giải quyết thực tế nhất.

“Đúng vậy đó.” Hai người cũng biết đây là biện pháp duy nhất, nhanh chóng lấy lại tinh thần bước nhanh hơn.

Mọi người nhất định phải bình an nhé.

—

Cùng lúc đó, Hải – người duy nhất bị rút lại đang cùng một tên con trai vô cùng đáng ghét nào đó mất to mắt nhỏ trừng nhau.

Nhìn cái người đang bưng bưng nổi giận trước mắt này, Hải bất đắc dĩ thở dài nói: “Cậu còn muốn nắn ná ở trong này đến bao giờ?”

Biết cậu ta sẽ bực tức như thế, mình còn lâu mới nhiều chuyện đi cứu cậu ta. Hải hiện tại rất hối hận về hành động mới rồi của anh.

“Tôi sẽ không cảm ơn đâu!” Bất Nhược hét lớn.

“Được được hiểu rồi, tôi không cần cậu giải thích.” Hải bóp cái trán đang co rút.

Mới đầu năm, làm người tốt quả nhiên thật khó nha.

“Đây đều là anh thừa hơi rảnh việc, tôi không có van cầu gì anh.” Bất Nhược hấp tấp nói tiếp.

“Được được đã biết, là tôi nhầm chán.” Hải nhin không được đảo mắt trắng dã, “Rốt cuộc cậu có muốn đi hay không hả? Không đi thì tôi đi trước.”

“Tôi không muốn đi cùng anh.”

“Vậy chúng ta tách ra thôi.” Hải dường như chờ những lời này đã lâu, vừa nghe thấy Bất Nhược nói thế, anh liền lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Mà Bất Nhược vừa thấy Hải thật sự tính đi một mình, lập tức vươn tay kéo anh lại.

Nghi hoặc cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình, Hải không hiểu nổi tên nhóc này rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Cái thứ nhạc công nhà anh làm sao có thể bình yên đi lại trong loại địa phương quỷ quái này hả. Để tôi báo đáp lại công anh đã cứu tôi vừa rồi, tôi sẽ hộ tống anh đi qua.” Bất Nhược vội vàng đem lý do mới vừa nghĩ được nói ra, giải thích cho hành động này của chính mình.

Con người này tính tình sớm nắng chiều mưa thất thường thật. Hải trong lòng thở dài.

“Vậy còn không mau lên? “

Hải chắc là không cần nhắc nhở Bất Nhược, hai người bọn họ bây giờ chính là kẻ địch của nhau. Dù sao Bất Nhược nói cũng đúng, một người lẻ loi như anh thực chất không thể rời khỏi rừng Chết. Dù sao có người tự nguyện làm vệ sĩ, tội gì phải từ chối chứ?

“Đi thôi.” Vẫn nắm chặt lấy cổ tay Hải không buông, Bất Nhược đứng dậy kéo anh rời khỏi.

Nhìn cổ tay bị Bất Nhược nắm lấy, Hải lại một lần nữa thở dài, quyết định cho qua việc thuyết phục Bất Nhược buông tay. Dù sao cũng sẽ là chuyện vô ích thôi, anh thì chẳng muốn phí lời nữa.

80. Quyển 2 - Chương 32

“Cậu xác định lối này đúng đường chứ?” Hải từ nãy tới giờ bị Bất Nhược lôi đi theo rốt cục nhin không nổi mở miệng hỏi.

“Đương nhiên.” Bất Nhược có chút mất kiên nhẫn trả lời.

“Chính là...” Không phải Hải không muốn tin tưởng hắn, nhưng mà vì sao cái đường này càng đi càng hoang vu vậy chứ? Dù sao anh còn chưa hỏi cho rõ đã bị Bất Nhược chặn ngang.

“Đây là đường tắt.”

Ngờ vực liếc qua Bất Nhược, Hải hoài nghi phải chăng hắn đang nói dối, bằng không làm sao biết đây là lối tắt được? Nghĩ đến loại khả năng này, sắc mặt Hải trở nên có chút khó coi, dừng bước lại, anh không muốn tiếp tục đi nữa.

Bất Nhược nắm cổ tay Hải này giờ cũng bị ép dừng lại, mới vừa quay đầu, hắn liền thấy đôi mắt vô cùng ngờ vực của Hải, không khỏi có chút ảo não.

“Anh không tin tôi ư?”

“Cậu thấy bản thân mình có chỗ nào đáng để tôi gửi gắm lòng tin hả?” Hải đơn giản nói rõ ràng, dù sao anh tuyệt đối không tin tưởng Bất Nhược một chút nào.

“Anh!” Bất Nhược buồn bực. Tuy rằng hắn hiểu mình cùng người của Minh Giáo ngay từ khi mới quen biết luôn không ngừng tranh đoạt, hắn cũng chẳng buồn để ý có ai tin tưởng hắn hay không, nhưng duy chỉ có Thanh Âm Hải Dương, chỉ có lúc đối mặt với người này, hắn không hy vọng bản thân mình bị khinh thường.

“Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên tách ra thì hơn.” Hải nhẹ nhàng gạt tay Bất Nhược ra, lạnh lùng nói.

“Tôi không cho phép!” Bất Nhược lại túm lấy tay Hải, hét lớn.

“Cậu không biết phân rõ phải trái hả!” Hải tính tình vốn hiền hòa cũng dần lớn giọng.

“Không thích phân rõ thì làm sao.” Bất Nhược hừ lạnh, dù sao hình tượng của hắn trong lòng Hải đã kém tới cực điểm rồi, có thêm chút nữa cũng chẳng hề gì.

“Cậu...” Hải chỉ về phía đồ vô lại Bất Nhược, nhưng cũng chẳng biết làm gì với hắn.

“Đi thôi.” Lần đầu tiên ép Hải tức giận đến không nói ra lời, Bất Nhược có vẻ rất hứng khởi, khoe môi nhin không được hơi nhếch lên, tay dùng lực một chút, lại kéo Hải tiếp tục đi tới.

Cẩn môi, Hải chỉ có thể cố gắng hít một hơi thật sâu, muốn ổn định tâm tình của mình, nhưng vừa trông thấy Bất Nhược thì cơn giận của anh liền không cách nào xẹp xuống nổi. Rõ ràng bình thường tính anh cũng đâu phải loại nóng nảy gì.

Hải ngây thơ dùng sức bóp chặt bàn tay Bất Nhược đang nắm lấy mình như để hả giận. Chợt thấy lòng bàn tay có cảm giác đau đớn, Bất Nhược khó chịu quay đầu định lên án Hải một trận, nhưng vừa thấy biểu tình giận dữ con nít kia của Hải, không biết vì cái gì cơn tức biến mất chẳng còn dấu vết, còn nhin không được muốn cười.

Đột nhiên lúc này, hắn thấy Hải thật đáng yêu.

“Làm gì hả!” Trùng mắt lườm Bất Nhược, Hải bắt mồm nói.

“Không có gì.” Cười cười, Bất Nhược quay đầu, tiếp tục nhìn về phía trước, mà tay cũng để Hải mặc sức hành hạ, Bất Nhược không có nhận ra chính mình đang dung túng Hải.

Đại khái thấy Bất Nhược tỏ vẻ không thèm để ý tới mình, Hải cũng phát giác ra bản thân thật trẻ con, liền hậm hực một lúc rồi ngoan ngoãn đi theo sau Bất Nhược.

Dù vậy trong lòng anh đã hạ quyết tâm phải tìm cơ hội đào tẩu, tuyệt đối không thể tiếp tục ở bên cạnh Bất Nhược. Giác quan thứ sáu của Hải mách bảo anh vậy.

.

Cơ hội rất nhanh liền đến, có thể là Hải sau đó rất an phận nên Bất Nhược đối với anh thực yên tâm, nghĩ anh đã hiểu chuyện rồi, rằng ở nơi rừng rậm hiểm nguy rình rập này chỉ có ở cùng hắn mới được an toàn tuyệt đối, cho nên buổi tối nghỉ đã chiến bên ngoài cũng không buồn coi chừng Hải nữa mà vô ưu chìm vào giấc ngủ.

Xác định Bất Nhược đã ngủ say rồi, Hải mới lặng lẽ đứng lên, ngồi xổm xuống trước mặt Bất Nhược nhìn hẩn một lúc lâu. Mãi đến khi hoàn toàn chắc chắn hẩn tạm thời sẽ không tỉnh giấc mới đứng lên, rón rén bước từng bước rời đi.

Có lẽ là Hải suy nghĩ muốn rời khỏi Bất Nhược quá gấp gáp, cho nên đầu óc luôn cơ trí của anh hoàn toàn quên mất rừng rậm ban đêm nguy hiểm cỡ nào! Đi qua lối mòn nhỏ tối như mực, đừng đột gió âm u thổi qua, Hải không khỏi rét run ôm chặt lấy mình.

Đây chỉ là trò chơi mà thôi, chỉ là trò chơi nên sẽ không chết người được đâu. Tự nhủ với chính mình, Hải một bên củng cố lòng can đảm, một bên cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh, phòng ngừa nguy hiểm ập tới.

Nhưng trốn cũng trốn không được, mặc cho Hải cẩn thận đến mức nào, nguy hiểm vẫn nhảy xổ tới trước mặt anh.

Nhìn con hổ trắng đứng chặn phía trước, Hải tuyệt vọng nhắm mắt lại, thở dài.

Đừng vậy chứ! Sao lại là tiểu BOSS thế này!

Lúc này Hải cực kỳ hối hận bản thân mình trước kia vì sao không chọn chức nghiệp uy phong một chút, không cần lợi hại quá mức nhưng ắt hẳn vẫn đỡ hơn hiện tại, nguyên một bộ dáng vô dụng tay trái gà không chặt.

Tiết nuối tự oán thán xong, Hải hít một hơi sâu, cầm lấy chiếc vòng cổ buông trước ngực mình.

“Lê!” Cùng với lời triệu tập của Hải, vũ khí mang hình dạng một cây tỳ bà hiện ra trong tay Hải, cả thân đàn lam sáng mờ mờ hiện ra hoa văn những cánh sen màu đen, trông rất tao nhã.

Nên xài cái gì đây? Trong đầu Hải nhanh chóng rà soát lại các kỹ năng của mình, ánh mắt không hề sợ hãi nhìn chằm chằm Bạch Hổ.

Chỉ cần có thể ru ngủ nó là thoát thân rồi... Nhưng rốt cuộc nên dùng cái gì?

Đột nhiên Hải chợt nhớ ra cái gì, một nụ cười tràn ngập tự tin hiện lên trên khuôn mặt anh. Anh thông dong ôm lấy tỳ bà, mười ngón tay thon dài nhẹ nhàng gảy đàn, tiếng nhạc trong vắt vang lên trong khu rừng già âm trầm, xua tan màn đêm u ám.

Hải một bên chuyên chú đàn nhạc, một bên cẩn thận quan sát phía Bạch Hổ, chỉ chốc lát sau, một nụ cười nhạt lặng lẽ hiện trên môi Hải.

Có tác dụng rồi.

Đôi mắt Bạch Hổ vốn đang vẫn lên dữ tợn đột nhiên giãn ra, thân hình có hơi lắc lư, bộ dáng có vẻ như sắp ngủ gục đến nơi rồi. Ngay lúc Hải nghĩ đã thành công, chợt có tiếng chim kêu bén nhọn cắt ngang màn đêm, phá tan sự yên lặng, Bạch Hổ giật mình, lập tức thanh tỉnh trở lại.

Tựa hồ biết rõ người trước mặt thực giảo hoạt, Bạch Hổ một khắc cũng không trì hoãn, lập tức nhảy lên về phía Hải.

Xong rồi... Hải thầm than thở.

81. Quyển 2 - Chương 33

“Ngu ngốc.” Một giọng nói quen thuộc vang bên tai Hải, ngay lập tức Hải bị một người nào đó ôm ngã xuống đất, lăn mấy vòng, đến đầu cũng bị đập choáng váng. Lúc mở mắt ra vừa vận gặp phải đôi mắt màu xám khói của Bất Nhược Cẩm Sắc, trái tim đột nhiên đập mạnh liên hồi.

Ngay sau đó, Hải cảm giác được có chất lỏng gì đó nhỏ giọt trên tay mình, giơ tay lên mới phát hiện hóa ra là máu tươi, hoảng sợ sờ ra phía sau lưng Bất Nhược, nơi đó giờ có một vết thương rất lớn đang toác miệng.

“Không được sờ soạng lung tung.” Hơi hơi đỏ mặt, Bất Nhược nắm lấy tay Hải, đứng lên.

Hải cũng đứng dậy theo, vừa định hỏi Bất Nhược có sao không, lại bị hấn kéo về phía sau lưng, mà trước mặt hai người Bạch Hồ đang chăm chăm nhìn bọn họ.

Khẽ giật giật ống tay áo Bất Nhược, Hải nhẹ giọng: “Chúng ta chạy đi.”

Kinh ngạc quay đầu nhìn Hải, Bất Nhược nghĩ thế nào cũng không hiểu sao Hải lại nói thế, có chút bực tức nói: “Tôi không thềm làm chuyện mất mặt như vậy.”

Quả nhiên là trẻ con, Hải bắt đắc dĩ thở dài. Khoái làm anh hùng tốt xấu gì cũng phải có thực lực chứ, nếu chỉ có một mình thì chẳng làm sao, chết thì chết thôi, nhưng ở đây có sinh mệnh của cả hai người, vậy nên càng phải thận trọng, hơn nữa. . .

Ánh mắt Hải dừng lại ở vết thương trên lưng Bất Nhược, mắt xám khê híp lại, dù có bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ không để đứa nhóc kiêu ngạo này phải chết!

Nghĩ như thế, Hải liền một tay túm chặt cổ tay Bất Nhược, rồi quay đầu chạy thục mạng.

Người này bị ngốc hả? Bất Nhược suýt nữa hộc máu. Hấn không khinh thường Hải nhất cây muốn chạy trốn, nhưng chỉ dựa vào hai cẳng người này mà có thể thoát khỏi bốn cái chân bự của con hổ kia sao? ? ?

Uổng cho người này là kẻ thông minh nhất Minh Giáo, đến thời khắc mấu chốt như thế này đầu óc cũng hỏng rồi sao?

“Biết trèo cây không?” Hải vừa chạy vừa quay đầu hỏi.

“Hử?” Bất Nhược hơi giật mình nhìn Hải.

“Ai, mặc kệ, nhanh lên nào.” Cấp bách chạy tới sát một gốc cây cổ thụ cao lớn, Hải dùng sức đẩy Bất Nhược, muốn đỡ hấn trèo lên cây.

Vô lực thở dài, Bất Nhược không còn biết nói gì hơn.

Hấn đột nhiên ôm lấy Hải, cứ như vậy trực tiếp nhảy lên cành cây đầu tiên, đáp qua mấy nhánh cây nữa, lúc sau hai người đã đứng tít trên ngọn rồi.

Bị Bất Nhược ôm vào trong ngực, Hải tròn mắt nhìn, hiển nhiên vẫn chưa thể tiếp nhận được màn hành động y chang khinh công được miêu tả trong tiểu thuyết kiếm hiệp vừa rồi.

Dưới tàng cây, Bạch Hồ gầm thét nhưng cũng đành bất lực.

Nhàn nhã ngồi trên cành, Bất Nhược ôm lấy Hải còn đang ngơ ngẩn kéo vào trong lòng mình, khoái trá nhìn Bạch Hồ ở dưới kia có vẻ bất lực mà đi tới đi lui, nhịn không được nở nụ cười, như một đứa trẻ đùa dai đạt được mục đích của mình.

Nhưng Hải rốt cuộc vẫn là Hải – quân sư chủ chốt của Minh Giáo, chỉ chốc lát sau anh liền khôi phục bình tĩnh, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn chiếm thế thượng phong, vì thế anh mở miệng dò hỏi: “Cậu luyện kỹ năng gì vậy?”

“Kỹ năng?” Bất Nhược châm chọc cười, “Đương nhiên không phải, chỉ là một chút công phu tôi học được trong hiện thực thôi.”

Bất Nhược với Túy Hồn đều giống nhau, xuất thân từ dòng dõi Âm Dương Sư (1) của Nhật Bản, chỉ tiếc hấn tách ra ở riêng, hơn nữa Bất Nhược thích cuộc sống tự do nên không muốn dính dáng đến chuyện gia tộc, cho dù hấn chính là thiên tài trăm năm khó gặp của cả dòng họ.

Vậy nên mới nói: loại chuyện nhảy lên cây này đối với hấn chẳng qua chỉ là vật vãnh, trước đây hấn còn chịu qua huấn luyện khắc nghiệt hơn rất nhiều.

“Một khi đã như vậy, vì cái gì cậu còn thích làm mấy trò trộm cắp kia? Yên ổn du ngoạn trong game không tốt sao?” Hải thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của Bất Nhược.

“Vì tôi thích.” Bất Nhược trả lời thẳng thừng.

“Cậu...” Hải thiếu chút nữa bị bức chết, liền ra sức giãy dụa định thoát khỏi hắn, mà Bất Nhược lại không cho anh rời khỏi. Trong lúc tranh chấp, Bất Nhược làm miệng vết thương phía sau bị toạc ra thêm, hai mày đều nhíu chặt lại.

“Đau.”

Thấy Bất Nhược kêu lên như thế, Hải mới nhớ Bất Nhược vì cứu mình mà bị thương, lập tức cũng không định giằng co cùng hắn nữa, đành phải mở miệng nói: “Buông ra.”

“Không thích.” Bất Nhược lúc này y như một đứa con nít bướng bỉnh.

“Cậu...” Hải giờ cũng không biết làm thế nào, chẳng lẽ cứ giãy dụa mãi như vậy, nhưng lại sợ làm đau Bất Nhược nên anh đành phải từ bỏ, ngoan ngoãn để người ta ôm lấy.

Thấy Hải không phản đối nữa, Bất Nhược càng siết chặt hai tay, tựa đầu vào vai Hải, thoải mái híp mắt lại hết như một con mèo nhỏ khiến Hải đỏ khóc đỏ cười.

“Nè, phải băng bó vết thương một chút chứ.” Hải không quen bầu không khí lặng yên lúc này, tìm đề tài nói chuyện.

“Không sao đâu, cũng chỉ là trò chơi, sẽ khỏi nhanh mà.” Bất Nhược không thèm để ý.

“Chẳng lẽ cậu không đau?”

“Đương nhiên đau rồi, anh nghĩ tôi là đầu gỗ hả.” Bất Nhược trêu chọc, “Nhưng mà nếu anh để tôi ôm thì sẽ không đau nữa.”

Hải không biết làm sao với Bất Nhược, đành phải ngoan ngoãn làm búp bê bị ôm lấy.

Thật là, trẻ con bây giờ đứa nào cũng thích làm nũng vậy sao. Hải tuy rằng không biết tuổi chính xác của Bất Nhược, nhưng qua vài lần tiếp xúc thì anh tin chắc Bất Nhược nhất định nhỏ hơn mình nhiều.

“Nè, không phải cậu ghét tôi sao?”

“Tôi không phải là nè.” Bất Nhược bắt mãi phản đối.

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Hải trực tiếp lờ đi kháng nghị của Bất Nhược.

“Thực chất là không thể nào thích được.” Bất Nhược rầu rĩ đáp.

“Vậy sao còn muốn ôm tôi?” Hải thắc mắc.

“Vì tôi thích.”

Ba chữ liền làm cho Hải tức đến hộc máu. Ngậm miệng, Hải quyết định không thèm để ý tới nhóc quỷ đáng ghét này nữa!

82. Quyển 2 - Chương 34

Bước từng bước nhàn nhã, coi rừng Chết khủng bố thành sân vườn nhà mình có lẽ chỉ có Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh, đương nhiên quang minh chính đại như vậy vẫn chưa thể lột tả hết vẻ ung dung của bọn họ, Tri Hỏa còn muốn nhân lúc này nói chuyện phiếm.

“Minh, cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi.” Liếc mắt nhìn Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh đáp.

“Cùng tuổi với tôi nha, thật tốt.” Tri Hỏa phấn khích kêu lớn.

Cười cười, Bắc Hoàng Minh không trả lời. Hắn đương nhiên biết nhiều hơn về Tri Hỏa rồi, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể vờ như cái gì cũng không biết. Bọn họ trừ bỏ việc là người yêu trong trò chơi, ngoài đời chỉ là người xa lạ. Nghĩ vậy, Bắc Hoàng Minh cười khổ.

À không, nếu thật sự chỉ là người lạ thì tốt quá rồi, nhưng bọn họ còn là kẻ thù của nhau. Thật là trở trêu, khi mà hai người trong trò chơi gắn bó như keo sơn, ở ngoài đời lại luôn luôn đối nghịch.

“Minh, có phải cậu không thích nói về chuyện của mình với tôi?” Tri Hỏa hơi tụt hứng hỏi.

“Không có mà, cậu sao lại nghĩ thế?” Miến cưỡng lấy lại tinh thần, Bắc Hoàng Minh bình tĩnh hỏi.

Kỳ thật Tri Hỏa đoán cũng đúng, Bắc Hoàng Minh thực sự không hề muốn Tri Hỏa hỏi đến chuyện của hắn. Dù sao đều là lừa gạt cả, hắn càng không muốn lừa dối Tri Hỏa thêm nữa. Hạnh phúc giữa hai người lúc này mỏng manh đến vậy, chỉ cần giữ gìn không cẩn thận sẽ ngay lập tức bị phá hủy mà thôi...

“Về mặt cậu đều nói cho tôi biết cả.” Tri Hỏa sắc bén nhìn Bắc Hoàng Minh, cậu đâu phải ngu ngốc, một hai lần có lẽ còn bị gạt, mà qua thời gian dài, cậu dần dần cũng cảm thấy được.

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi.” Bắc Hoàng Minh sờ sờ đầu Tri Hỏa, cười nói.

“Tôi không thích người khác có chuyện gì giấu tôi.” Tri Hỏa bất mãn nói, giống như một con mèo nhỏ đang tức giận.

Tôi biết, nhưng tôi không thể không dối gạt cậu. Bắc Hoàng Minh cười khổ.

Thở dài, Bắc Hoàng Minh nói: “Vậy được rồi, cậu muốn hỏi gì thì hỏi luôn một lần đi, tôi sẽ trả lời cậu.”

Tri Hỏa trừng mắt nhìn Bắc Hoàng Minh một hồi lâu, hừ một tiếng liền quay đầu đi. Bắc Hoàng Minh vội vàng đuổi theo, túm được cổ tay cậu bắc đẩu hỏi: “Cậu lại làm sao thế?”

“Một khi đã không muốn trả lời như vậy, vì cái gì cậu còn ở bên cạnh tôi!” Tri Hỏa tính tình trẻ con oán giận, trong mắt có một tia bất an.

Chính vào lúc này, Bắc Hoàng Minh mới hiểu được lo lắng của Tri Hỏa. Hai người bọn họ yêu nhau rất cuộc chỉ là ở trong trò chơi, ngoài đời bọn họ không có một chút liên hệ nào với nhau cả. Thứ tình cảm như vậy thật dễ dàng chặt đứt, huống chi cả hai đều làm nam, Tri Hỏa cậu ấy là cần một thứ để làm tin, hiểu hơn một chút về hắn đối với Tri Hỏa mà nói, chính là nhiều hơn một phần chân thực.

Bắc Hoàng Minh rất muốn giao Tri Hỏa thứ ấy, chỉ là hắn biết mình không thể. Mỗi ngày lừa gạt thân phận thật sự của mình với Tri Hỏa, là một ngày bọn họ càng không thể thẳng thắn với nhau được nữa. Tình yêu của bọn họ mỏng manh tựa như bọt biển, chỉ cần chạm nhẹ thì sẽ vỡ tan.

“Hỏa...” Bắc Hoàng Minh không thể mở miệng giải thích, chỉ có thể kêu to tên Tri Hỏa.

“Đừng có gọi tôi.” Tri Hỏa lần này giận thật sự. Cậu không thể hiểu nổi trái tim Bắc Hoàng Minh, một khi đã như vậy, chỉ bằng sớm dứt ra thì hơn.

Đang lúc hai người lâm vào cục diện bế tắc, đột nhiên không trung truyền đến tiếng chim kêu thét xé tai, hai người vừa ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một con phượng hoàng đỏ rực bay qua bọn họ, dường như chú ý tới hai người, nó quay lại lao xuống phía dưới, muốn tập kích Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh.

“Cẩn thận.” Bắc Hoàng Minh phản ứng nhanh hơn Tri Hỏa, lập tức đẩy cậu ngã xuống đất, bản thân thì đỡ lấy công kích. Phượng hoàng bay qua thét ra một luồng lửa đỏ rực, sau lưng Bắc Hoàng Minh bị thiêu đốt cả mảng lớn, mà Tri Hỏa bị hắn ôm vào người không tổn hại một cọng tóc nào.

“Cậu không sao chứ?” Bắc Hoàng Minh lo lắng hỏi.

“Bị làm sao là cậu mới đúng.” Tri Hỏa chán nản nói, mỗi lần đều là như vậy, mỗi lần đều là cậu được Minh đơn phương bảo vệ. Rõ ràng hai người bọn họ đều là đàn ông con trai nha! Vì cái gì cậu yếu kém đến vậy! Tri Hỏa có chút ghét bỏ chính mình.

“Chúng ta lánh đi đã.” Bắc Hoàng Minh lão đạo muốn đứng dậy.

Tri Hỏa thuận theo hấn, đỡ hấn lên tìm một nơi an toàn ngồi xuống, cậu lấy thuốc từ trong túi ra đưa cho Bắc Hoàng Minh.

“Cậu ở đây đợi, tôi giải quyết xong việc sẽ về.”

“Hỏa!” Đến khi Bắc Hoàng Minh hiểu được ý định của Tri Hỏa, vươn tay muốn kéo cậu lại thì chậm một bước rồi, Tri Hỏa đã vọt tới trước mặt con phượng hoàng kia. Bắc Hoàng Minh bị thương quá nặng, căn bản không thể nhúc nhích được, đành phải liều mạng dốc thuốc vào miệng, muốn nhanh khôi phục càng sớm càng tốt.

Tri Hỏa tay cầm vũ khí xông lên, dùng sức một chút, cậu chém thẳng xuống bụng phượng hoàng. Phượng hoàng rít lên một tiếng, nổi giận tấn công Tri Hỏa.

Ánh mắt Tri Hỏa chợt thay đổi, đột nhiên vươn tay tóm lấy móng vuốt của nó. Nhìn Tri Hỏa đang lơ lửng giữa không trung, Bắc Hoàng Minh bị dọa đến chết khiếp, độ cao như này nếu bị ngã xuống chắc chắn sẽ chết, nhưng Bắc Hoàng Minh chỉ có thể không ngừng lo lắng mà thôi, cái gì cũng không làm được.

Dùng miệng cắn kiếm, Tri Hỏa buông hai tay ra, bắt lấy lông phượng hoàng. Cảm thấy lòng bàn tay bị thiêu đốt, Tri Hỏa không dừng lại một giây, tiếp tục bò lên lưng phượng hoàng.

Mà phượng hoàng lúc này cũng cảm nhận được nguy hiểm, không ngừng bay loạn trên không trung. Nhiều lần Tri Hỏa thiếu chút nữa giữ không vững mà rớt xuống, nhưng dựa vào ý chí kinh người, Tri Hỏa cuối cùng trèo tới lưng phượng hoàng, sau đó giương cao kiếm, mạnh mẽ đâm xuống.

Ngay sau đó, hai người chỉ nghe thấy tiếng rít gào hấp hối của phượng hoàng, sau đó nó liền trực tiếp rơi từ trên cao xuống. Tri Hỏa kinh hãi, nhưng không cách nào thay đổi được việc bản thân sắp bị quăng xuống đất, đành phải nhắm mắt lại phó mặc cho số phận.

Nhưng khó hiểu chính là, cậu không cảm nhận được mặt đất cứng rắn như đã nghĩ, mà thấy mình đáp xuống một thứ gì đó rất êm ái, mở mắt ra vừa vặn thấy Bắc Hoàng Minh đứng lúc đỡ được Tri Hỏa, lại thành đệm thịt của cậu.

“Cậu đó, đừng làm mấy chuyện nguy hiểm thế nữa được không?” Bắc Hoàng Minh vừa tức vừa giận lên tiếng dạy dỗ.

“Chúng ta là ngang hàng, cậu có thể vì tôi mà không màng mọi thứ, vì cái gì tôi lại không thể?” Tri Hỏa kiêu ngạo đáp lại.

Sửng sốt một chút, Bắc Hoàng Minh cũng chỉ có thể thở dài, hấn thiếu chút nữa đã quên Tri Hỏa là người có lòng tự tôn mãnh liệt thế nào.

“Thích tôi thì nên tin tưởng năng lực của tôi chứ.” Tri Hỏa bắt mẫn việc Bắc Hoàng Minh luôn coi cậu thành thứ đồ dễ vỡ mà đối đãi, cậu không thích bị bảo vệ quá mức như vậy.

“Được rồi, cậu nói cũng đúng.” Bắc Hoàng Minh đành thỏa hiệp, hấn không thể không thừa nhận, Tri Hỏa luôn luôn hành động nhanh hơn suy nghĩ lúc này nói cũng rất có đạo lý.

Nghe thấy Bắc Hoàng Minh đồng ý với lời nói của mình, Tri Hỏa cao hứng cười, có thể được người mình thích thừa nhận, đó chính là chuyện vô cùng hưng phấn.

Đột nhiên, thanh kiếm trong tay Tri Hỏa phát ra một luồng sáng đỏ chói mắt.

(1) Âm Dương Sư (Onmyouji) còn gọi là thầy pháp – chuyên nghiên cứu về Âm Dương Đạo

83. Quyển 2 - Chương 35

Hệ thống thông báo: vũ khí Hồng tiến hóa lên cấp độ hai.

Nhìn thanh kiếm đỏ trong tay chậm rãi biến đổi hình dáng, Tri Hỏa ngẩn người, lại nghe thấy tiếng hệ thống vang lên, cậu mang vẻ mặt hoang mang quay sang nhìn Bắc Hoàng Minh.

“Sao lại thế này?”

Bắc Hoàng Minh sờ sờ cằm, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ đây chính là vũ khí tiến hóa mà ông lão trong thôn Tân thủ kia đã nói.”

“Vũ khí tiến hóa?” Tri Hỏa trong đầu vẫn còn mờ mịt.

“Hóa, lúc còn trong thôn Tân thủ rốt cuộc cậu có nghe qua giới thiệu không hả?” Bắc Hoàng Minh chán nản hỏi.

Xấu hổ cười cười, Tri Hỏa thúc giục: “Mau nói cho tôi biết đi.”

“Thì là vậy đó,” Bắc Hoàng Minh đáp, “Ông lão trong thôn Tân thủ đã từng nói qua, ngay cùng lúc nhân vật của chúng ta được tạo ra, hệ thống sẽ cung cấp cho mỗi người một vật phẩm trang sức. Thứ này khi đeo lên sẽ trở thành vũ khí của cậu, mà hình dạng vũ khí của mỗi người cùng với khả năng của chúng đều khác nhau hoàn toàn. Vũ khí cao cấp nhất hệ thống đặt ra còn có linh hồn của riêng mình, chính là vũ khí có suy nghĩ độc lập.”

“Còn nữa, vũ khí tổng cộng chia làm bốn cấp, vũ khí cấp ba chính là loại những người chơi khác đang dùng hiện tại, là vũ khí cấp thấp nhất.

Vũ khí cấp hai, là thứ Tri Hỏa nhóc đang dùng đây, vũ khí loại như này chắc hẳn qua thời gian ngắn nữa sẽ có rất nhiều người chơi có thể nâng cấp lên, thuộc loại bình thường.

Mà vũ khí cấp một thì chỉ có một số cao thủ trong game mới có thể nâng cấp lên. Về phần vũ khí thần thánh, chắc toàn bộ trò chơi chỉ chưa đầy năm người may ra đạt được tới.” Đóa Miêu Miêu đột nhiên ló ra, giải thích thêm.

“Hóa ra còn có chuyện như vậy nha.” Hiểu biết gật gật đầu, Tri Hỏa vung thử thanh kiếm vừa mới hoàn thành tiến hóa, cảm giác so với trước kia càng thêm thuận tay, “Nhưng mà tôi muốn biết rốt cuộc làm sao nó mới tiến hóa.”

“Tôi cũng chịu, có lẽ là hên xui thôi.” Bắc Hoàng Minh lắc đầu, ý bảo chính mình cũng không rõ lắm.

“Ta không biết gì đâu.” Thấy hai người quét mắt về phía mình, Đóa Miêu Miêu trả lời ngay tắp lự. Tuy rằng không hoàn toàn tin tưởng lời Đóa Miêu Miêu, nhưng bọn họ cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

Dù sao trải qua một quãng dài ở chung như vậy, Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh cũng đã sớm nắm rõ tính cách Đóa Miêu Miêu. Nếu có thể nói nhất định nó sẽ lập tức nói ra, còn là chuyện không thể, cho dù ép chết nó cũng vô dụng.

—

Tri Hỏa có được vũ khí mới dường như rất phấn khởi, cũng không định cãi vã cùng Bắc Hoàng Minh nữa. Hai người tiếp tục lên đường, muốn nhanh chóng lấy được huy chương.

Vừa khéo Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh mới đi được một chốc lại gặp được mấy người Hàn Ly đang bị dây leo chằng chịt quấn lấy. Vừa thấy bọn họ gặp nguy, hai người lập tức chạy qua giúp giải quyết đám cây cối phiền phức kia.

“Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh, rốt cuộc tìm được mấy người rồi!” Lưu Ly vừa thấy hai người, có vẻ thật cao hứng.

“Không có việc gì chứ?” Hàn Ly thở hắt ra hỏi thăm.

“Dòm qua thì anh trông mới giống có việc gì ấy.” Tri Hỏa liếc qua Hàn Ly một cái.

Hàn Ly bởi vì phải bảo vệ hai cô gái kia, cho nên có vẻ cực kỳ chật vật.

“A, Hải không ở cùng một chỗ với bọn em sao?” Nguyệt Lượng hoảng hốt kêu.

Mọi người lúc này mới phát hiện sáu người hiện tại thiếu mất Hải.

“Không có.” Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh cũng có vẻ rất kinh ngạc, “Bọn em tưởng anh ấy ở cùng chỗ với mấy người.”

“Một mình anh ấy chắc sẽ không sao chứ.” Giọng Lưu Ly tràn đầy lo lắng.

“Không sao đâu mà, Hải cũng không phải người đơn giản, anh ấy nhất định có thể bảo vệ chính mình an toàn.” Hàn Ly an ủi mọi người.

“Hy vọng thế.” Những người khác thì không có vẻ lạc quan lắm.

“Ở đây lo lắng không thôi cũng vô ích, chúng ta nên vừa đi vừa tìm sẽ tốt hơn.” Tri Hỏa quát to một tiếng, phá tan bầu không khí trầm mặc.

“Nói cũng phải, hành động mới là vương đạo.” Tất cả cùng đồng ý.

84. Quyển 2 - Chương 36

Nhìn Bất Nhược Cẩm Sắc đi ở phía trước, Hải đột nhiên ý thức được mối quan hệ hòa bình của hai người bọn họ đến lúc tìm được huy chương sẽ chấm dứt, lối đi chung cũng có ngày chia ngã rẽ. Nghĩ vậy, Hải cảm thấy có chút tiếc nuối, tuy rằng Bất Nhược tính tình vô cùng trẻ con, nhưng nói chung cũng không phải kiểu hư hỏng như anh đã tưởng tượng trước kia. Chỉ là cái tính thích đùa cợt của hắn đã ngấm sâu vào máu mà thôi.

“Bất Nhược.”

“Gi?”

“So tài lần này kết thúc, cậu định vẫn đối nghịch với bang bọn tôi sao?” Hải hỏi mà lòng lo lắng, nếu có thể, anh thật sự không muốn phải đấu với Bất Nhược lần nữa.

Quay đầu nhìn Hải, Bất Nhược vẻ mặt nghiền ngẫm hỏi ngược lại: “Anh mong tôi và bọn anh tiếp tục đối đầu sao?”

“Đương nhiên không mong rồi.” Hải vội vàng phủ nhận.

“Vậy để tôi suy nghĩ một chút đã.” Bất Nhược nói ra một cái đáp án mơ hồ.

Trùng mắt nhìn, qua hơn nửa ngày Hải mới kịp phản ứng, đuổi theo hỏi: “Vậy rốt cuộc cậu có đồng ý hay không hả.”

“Dài dòng, đã nói với anh tôi sẽ suy nghĩ mà.”

“Là đàn ông con trai thì đừng có bày đặt vòng vo nữa, cứ trả lời thẳng thắn xem nào.”

“Không thích.”

“Này, Bất Nhược Cẩm Sắc!”

“Phiền muốn chết.”

Nghe tiếng người phía sau lo lắng hỏi dò câu trả lời của mình, Bất Nhược lặng lẽ nhếch môi cười.

Kỳ thật đáp án đã sớm có trong lòng Bất Nhược rồi, chẳng qua hắn thấy trêu Hải như vậy rất thú vị. Dù sao người này bình thường luôn tính kế đủ đường, mà thỉnh thoảng có thể làm anh ấy lộ ra vẻ mặt bất đồng với thường ngày, đây là chuyện khiến người khác thấy rất thích thú đó.

Chỉ ở trước mặt mình mới có vẻ giống như người bình thường thôi. Nhận thức được điều này nên Bất Nhược rất là đặc ý.

—

Oan gia ngõ hẹp, đây là miêu tả đúng nhất để hình dung về tình cảnh đám Tri Hỏa lúc này.

Nhìn đại tiểu thư quen được nuông chiều trước mắt, mọi người liền có cảm giác đau đầu. Nhưng cùng là đại tiểu thư nên Lưu Ly chính là ngoại lệ, thấy có người khiêu khích mình như vậy, Lưu Ly tất nhiên không chịu yếu thế rồi, liền đứng ra đối diện với cô nhóc kia, vẻ mặt kiên cường cực kì giống nhau.

“Nè, bà chị đáng ghét này sao vậy.” Túy Hồng chịu không nổi ánh mắt vô lễ của Lưu Ly, mở miệng giáo huấn.

“Vậy cô em cho là bản thân mình không đáng ghét sao?” Hừ một tiếng, Lưu Ly đáp trả.

“Bà có ý gì!” Đạo hạnh của Túy Hồng so với Lưu Ly có lẽ còn tu chưa đủ, căn bản hẳn không được khiêu khích, lập tức lộ vẻ tức giận.

“Chị đây có ý gì! Em gái hỏi một chút mấy anh hộ sĩ phía sau không phải biết rõ hơn sao.” Lưu Ly nhún vai trả lời.

Vừa nghe Lưu Ly nói thế, Túy Hồng lập tức quay đầu nhìn đội cận vệ của mình, “Hồng, anh nói!”

“Đại tiểu thư à...” Hồng có chút bất đắc dĩ kêu lên, trải qua bao ngày đi theo khuyên bảo, Hồng cảm thấy Túy Hồng đích thực rất bốc đồng.

“Tôi bảo anh nói!” Túy Hồng cắn môi, mặt đỏ gay hỏi dồn.

“Này đừng có ép người khác nói trái với lương tâm mình chứ, xem vẻ mặt anh ta thì đã rõ rồi mà.” Lưu Ly còn ở một bên châm dầu vào lửa.

“Chị ngậm mồm lại cho tôi!” Túy Hồng kiềm chế không nổi cơn giận, đột nhiên ra tay, một quả cầu lửa liền lao tới phía Lưu Ly.

“Em gái có biết xấu hổ là gì không đấy.” Lưu Ly chúc nghiệp đạo tặc đương nhiên không để thuật hỏa cầu này ở trong mắt, nhẹ nhàng lách người một cái đã tránh được công kích.

“Ồ lắm mồm!” Túy Hồng thẹn quá hóa giận phát động công kích.

Nhìn hai người đang giằng co, mọi người ở đây không một ai ra tay ngăn cản. Tri Hỏa đương nhiên rất sung sướng vì cô nhóc điêu ngoa kia có người dạy dỗ, Hồng với Phách tuy muốn ngăn cản nhưng lại bị Hàn Ly giữ lại.

“Tốt nhất nên dạy cho tiểu thư đây một bài học, bằng không về sau cô bé không biết trời cao đất rộng như này sẽ rất dễ gặp chuyện không may. Các cậu rút cuộc muốn giúp đỡ hay là muốn hủy hoại cô bé?”

Chần chừ một chút, Hồng cùng Phách đành lẳng lặng đứng sang một bên.

Thấy không ai chịu đến giúp mình, mà bản thân còn rơi vào thế hạ phong, Túy Hồng thấy tủ thân vô cùng, ma pháp trên tay tan biến, liền khóc òa lên.

Cô nhóc này vừa khóc toáng thì tất cả đều bị dọa giật mình, Lưu Ly cũng không giao chiến nữa mà kêu lớn: “Nè nè nè. Đánh không lại thì nói xem nào, khóc cái gì mà khóc hả!”

Túy Hồng là thiên tài trong lĩnh vực pháp thuật của gia tộc, từ nhỏ được tất cả yêu thương bảo bọc mà lớn lên, làm sao chịu được nỗi uất ức này, càng nghĩ càng thấy không cam lòng, khóc càng lợi hại.

“Đại tiểu thư!” Hai anh em Hồng Phách vội vàng nhào lên đỡ dành Túy Hồng.

“Các người tránh ra, tôi không cần các người quan tâm!”

“Nè, nhóc bao nhiêu tuổi hả?” Tri Hỏa ngồi trên tảng đá bên kia, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Mười hai tuổi, mắc mớ gì tới anh.” Túy Hồng khóc đến sưng húp cả mắt, còn không quên trừng mắt nhìn Tri Hỏa.

“Tiểu quỷ quả nhiên là tiểu quỷ.” Tri Hỏa lớn tiếng cảm thán.

“Ai nói tui là tiểu quỷ hả!” Túy Hồng giống như mèo bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên.

“Đánh không lại, thấy mình bị ủy khuất liền bực tức không phải mấy đứa tiểu quỷ hư đồn sao, thế giới này cũng không phải luôn xoay quanh nhóc nha.”

Cẩn môi, lý trí của Túy Hồn lúc này mới bắt đầu phục hồi, kinh ngạc phát giác ra bản thân hôm nay thật không biết kiềm chế. Bình thường nhỏ tuy luôn thích gây náo loạn, nhưng không giống lúc này yếu ớt thế, lại còn khóc lóc nữa, quả thực là làm mất mặt dòng họ Nam Cung mà!

Túy Hồn tỉnh táo lại lau khô nước mắt, cố gắng giữ vẻ lạnh lùng, nhưng nội tâm vừa giận vừa thẹn.

“Tốt rồi tốt rồi, nín khóc là được rồi, đi tìm mấy người còn lại đã.” Nhảy từ trên tảng đá xuống, Tri Hỏa nói lớn.

Mặc dù không cam lòng, nhưng bị Hồn lôi kéo, Túy Hồn đành phải ngoan ngoãn đi theo bọn họ.

“Không ngờ ông còn biết cách đối phó với mấy bé gái kiểu đó nha.” Lưu Ly huých Tri Hỏa tỏ ý khen ngợi.

“Cũng là trẻ con nghịch ngợm thôi mà. Chỉ cần biết chúng hay để tâm vào thứ gì thì chuyện thu phục quá đơn giản rồi, như cô bé này kiêu ngạo này càng dễ mắc bẫy.”

“Gian quá đi.”

“Tầm tàm thôi, há há.”

85. Quyển 2 - Chương 37

Bất Nhược cùng Hải là hai người đầu tiên đến được nơi đặt huy chương, nhìn hai cái huy chương trước mắt, hai người có chút do dự nhìn qua, đều đang nghĩ xem nên lo liệu như nào.

Ai cũng muốn lấy huy chương của bang đối phương đi, nhưng đồng thời cả hai lại e ngại cảm nhận của nhau nên cứ chần chờ mãi.

Cuối cùng Bất Nhược lên trước cầm lấy huy chương bang của mình, để lại huy chương Minh Giáo.

Mở to mắt, Hải kinh ngạc nhìn Bất Nhược.

“Phiền muốn chết, so tài lần này cứ coi như là hòa nhau đi, anh lấy huy chương bang mình về là xong.” Bất Nhược quay đi thô lỗ nói, nhưng Hải chú ý ngay vành tai hần giờ hơi ửng đỏ, không khỏi nở nụ cười.

Quả nhiên mới chỉ là con nít thôi, lúc nào cũng khẩu thị tâm phi, mà tâm địa thực tình rất tốt.

“Cười cái gì mà cười, anh rút cuộc có lấy không hả, không thì để tôi cầm đi!” Bất Nhược hung tợn trừng mắt nhìn Hải.

“Lấy chứ.” Dứt lời, Hải vội vàng quơ lấy huy chương nắm chặt trong lòng bàn tay, sợ Bất Nhược đổi ý.

Hừ một tiếng, Bất Nhược vừa mới quay đầu, liền nhìn thấy đám người cả hai bang của hắn với Hải đang trợn mắt há mồm ngó qua đây, bản thân cũng giật nảy mình. Hải chú ý tới biểu tình khác thường của Bất Nhược, xoay người lại thì cũng ngó người ra, trong lúc nhất thời đôi bên đều mắt to mắt nhỏ đứng nhìn nhau.

Qua một lúc thật lâu sau, Bắc Hoàng Minh mới phản ứng lại đầu tiên, ho khan một tiếng, vẻ mặt trêu chọc nói: “Thế giới này quả nhiên không có kẻ địch vĩnh viễn ha.”

“Thật sự nói không sai một chút nào nha.” Tri Hỏa chớp chớp mắt gạt đầu đồng ý.

“Cũng không biết mấy ngày nay rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà coi điệu bộ thân mật của người ta thay đổi mau thế nhỉ.” Lưu Ly cũng góp một chân.

“Đúng vậy đúng vậy, người ta thiệt tình tò mò đó.” Hàn Ly đương nhiên không chịu thua kém.

Nguyệt Lượng mỉm cười hạ câu chốt, “Hải quả nhiên rất có ích nha.”

Nghe đám bạn nói xong, Hải không khỏi cười khở. Có phải bình thường anh bắt nạt bọn họ quá đáng lắm không? Hôm nay lại còn liên hợp lại đùa giỡn anh, thật là... tác phong tiểu nhân a a!

“Anh họ!” Túy Hồn cũng không thể tin được những gì mình nhìn thấy, “Đây rốt cuộc là chuyện gì hả?”

“Đoán thế nào thì là vậy, hai đội hòa, thôi thôi, về nghỉ ngơi cho khỏe.” Ho khan một tiếng, Bất Nhược lảng tránh không trả lời.

“Anh!” Túy Hồn bất mãn, quần lấy Bất Nhược còn muốn thuyết phục hắn, nhưng lại bị Bất Nhược lôi đi.

“Bất Nhược.” Thấy Bất Nhược chuẩn bị rời khỏi, Hải gọi hắn lại.

“Làm gì thế?” Giọng điệu tuy có vẻ không kiên nhẫn, nhưng thực ra Bất Nhược như đang mở cờ trong bụng.

“Cám ơn cậu.” Hải chân thành nói lời cảm tạ.

“Người đâu mà dài dòng.” Bất Nhược bĩu môi tỏ vẻ khó chịu, nhưng trong mắt tràn đầy tiểu ý, “Lần sau gặp nhé.”

Nhìn Bất Nhược phất phất tay đi xa, ý cười trên mặt Hải càng sâu.

“E hèm.”

Nghe thấy âm thanh, Hải mới lấy lại tinh thần, vừa quay đầu liền nhìn thấy nụ cười tà ác của đám bạn, không khỏi rùng mình một cái.

“Hải, hình như anh thiếu bọn em cả một đồng lời giải thích nhé.” Lưu Ly cười đến ngọt ngào.

“Hành trình kỳ thú của anh mấy ngày này làm người ta vô cùng tò mò đó.” Nụ cười tươi rói của Tri Hỏa không hề có chút nhân hậu.

“Ừ ừ.” Bắc Hoàng Minh, Hàn Ly cùng Nguyệt Lượng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trong mắt lóe ra biểu tình sẵn sàng hóng chuyện.

Nhìn một hàng năm người đang cười tươi rộ khiến kẻ khác phải sồn gai ốc, Hải bất lực nhìn trời, không còn gì để nói.

Tại sao người trong bang mình lại bà tám như thế a a a!

Tuy rằng Hải đã nghĩ thôi thì còn nước còn tát, muốn chạy trốn khỏi hòng thoát thân, nhưng đối mặt với năm người đã đuổi gần tới nơi, anh dự cảm được bản thân mình sẽ phải trải qua một quãng thời gian phi thường thảm khốc.

86. Quyển 2 - Chương 38

Cùng với tiếng chuông reo, Hàn Phi Tường đang nằm gục xuống bàn ngáp một cái tỉnh lại, dụi dụi mắt, vừa định tiếp tục ngủ lại bị Lý Dật đập một cái làm cho giật mình tỉnh hẳn.

“Làm gì thế hả.” Mặt mũi nhăn nhó xoa cái bả vai, Hàn Phi Tường oán giận nói, “Đồ tồi sao cậu xuống tay nặng vậy.”

Cười một cái cho qua chuyện, Lý Dật vội vàng chuyển chủ đề, “Đại ca, nói thật xem nào, tỷ thí trong rừng lần này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì là chuyện gì?” Hàn Phi Tường tỏ vẻ không hiểu, chẳng phải là tìm huy chương sao, còn có thể phát sinh cái gì nữa?

“Vậy sao bọn cậu lại cùng với bang Bất Nhược Cẩm Sắc hóa thù thành bạn hở? Cái vụ hòa nhau lừa người khác còn được, còn bọn tớ hiểu rõ sự tình như vậy sao gạt được hả, nhanh lên coi, thành thật trả lời xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện hay ho gì?”

“Lý Dật, cậu là đồ bà tám.” Hàn Phi Tường nhắm mắt lại không buồn trả lời.

“Thật sự là làm người khác ngạc nhiên mà, hơn nữa bọn cậu không chỉ cùng bọn họ hóa thù thành bạn, mà còn làm bọn họ thay đổi rất nhiều! Trước kia bọn họ rất đáng ghét đó.”

“Thời gian từ lúc lập bang đến giờ cũng chưa lâu, sao bọn họ lại đố kỵ các cậu được?” Thấy biểu tình chán ghét của Lý Dật, Tri Hỏa cảm thấy hứng thú, bèn dò hỏi.

“Cậu không biết hả?” Lý Dật kinh ngạc nhìn Hàn Phi Tường, thấy cậu vẻ mặt mờ mịt, mới trả lời: “Đám đó dùng tiền mua số lượng lớn thần khí cùng dược phẩm, cho nên trong thời gian ngắn mới có thể phát triển nhanh như vậy, nhưng mà đây cũng chính là chuyện người chơi đều cảm ghét nhất.”

“Thần khí? Vũ khí không phải mặc định cho từng người sao?”

“Đại ca, ra ngoài hoàn thành cái nhiệm vụ xong cậu thành kẻ lạc hậu tin tức thế hả.” Lý Dật chịu không nổi kêu lớn.

“Dài dòng, trả lời cho tớ xem nào.”

“Vũ khí là cố định, vậy còn đồ phòng bị thì sao? Thứ bọn họ thu mua chính là thần khí của người khác, tất nhiên là ngoại trừ vũ khí rồi.”

“Thì ra là thế.” Gật gật đầu, Hàn Phi Tường cuối cùng cũng hiểu được .

“Đại ca, cái gì biết tớ cũng nói rồi, cậu nên trả lời tớ đi chứ.” Lý Dật chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy cứu.

“Mỹ nam kế.” Nhớ tới bộ dạng Hải hôm qua bị bọn họ hời hợt đến chết vật, Hàn Phi Tường nhin không được nở nụ cười.

Mỹ nam kế??? Lý Dật vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi, nhưng thấy Hàn Phi Tường hai mắt nhắm nghiền, rõ là không muốn nhiều lời nữa, cậu đành phải bực tức ngậm miệng lại.

Quên đi, hỏi đại ca không được mình sẽ đi hỏi Lưu Ly, nhỏ nhất định sẽ nói cho mình biết! Tự an ủi một chút, Lý Dật không quấy rầy giấc ngủ của Hàn Phi Tường nữa, bằng không Hàn Phi Tường bị dồn đến phát hỏa chính là vô cùng đáng sợ đó.

.

Ngắm Hàn Phi Tường một lần nữa lại ngủ say, An Chấn Vũ trong lòng tự hỏi có nên hạn chế thời gian chơi game của cậu hay không, bởi cứ thế này thì sẽ tổn hại đến sức khỏe mất. Nhưng lập tức hấn lại nhớ ra, nếu như vậy thì nên lấy thân phận gì để nhắc nhở cậu?

Trong trò chơi, có lẽ hẳn là người yêu của cậu, mà ngoài đời hai người bọn họ chính là kẻ địch... Đúng là thứ quan hệ rối rắm mà. Cười khổ, An Chấn Vũ buồn phiền không thôi, chẳng biết nên đối mặt thẳng thắn với Hàn Phi Tường như thế nào.

—

“ . . . Chín tư, chín lăm, chín sáu, chín bảy, ha ha, chúng ta đã có chín bảy cái huy chương , còn thiếu ba cái nữa thôi!” Tri Hỏa cao hứng kêu lên.

“Những bang khác hiện kém ba cái, chúng ta đang dẫn đầu rồi.” Hải mỉm cười thông báo bảng xếp hạng mới nhất.

“Quá tuyệt!” Những người khác vừa nghe xong liền đập tay nhau, hô lớn.

“Còn ba cái nữa thôi, không thể để người khác lật ngược tình thế được, chúng ta nhất định phải lập ra thành thị đầu tiên của người chơi trong Âm Vô Dạ!” Tri Hỏa thập phần tin tưởng động viên mọi người.

“Đương nhiên, lúc trước thành lập bang đã nói qua rồi, đã dựng là phải dựng bang hội số một Âm Vô Dạ.” Lưu Ly cười to nói ra mục tiêu trước kia của sáu người.

“Chúng ta đã liên kết lại, còn ai có thể so bì được chứ.” Lời Tri Hỏa nói mang đầy ý tán thưởng cả nhóm, nếu như không có cố gắng đồng tâm hiệp lực của tất cả mọi người, tuyệt đối sẽ không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà vượt qua được ngũ đại bang hội.

“Hiện tại cũng đừng cao hứng quá sớm, chờ đến lúc thực sự lập được thành thị đầu tiên trong Âm Vô Dạ chúc mừng nhau sau cũng chưa muộn.” Bắc Hoàng Minh là người duy nhất trong đám miến cường còn duy trì được một chút tỉnh táo.

“Minh, nói chuyện với cậu thật mất hứng.” Tri Hỏa giả vờ giận dữ nói, “Những gì cậu nói đương nhiên bọn tôi cũng rõ mà.”

“Vậy giờ còn không mau thảo luận một chút chiến thuật tiếp theo, mọi người nghĩ các bang các ngôi không coi mình sao? Chúng ta nhất định phải thừa thắng xông lên, tranh thủ trong mấy ngày này chiếm được ba cái huy chương kia.” Hải nhắc nhở.

“Đã rõ, nhanh nào, qua thảo luận bước tiếp theo nên hành động ra sao đi.” Tri Hỏa triệu tập mọi người vây quanh cùng nhau bàn bạc.

Nhìn bạn bè vẻ mặt ai cũng tươi cười, Bắc Hoàng Minh biết quyết định chơi trò chơi này thật đúng đắn.

Rất thú vị không phải sao, có thể gặp mọi người, có thể được chơi trong Âm Vô Dạ, thật sự... rất tuyệt vời đó.

87. Quyển 2 - Chương 39

Giải quyết xong BUG phát sinh trong game, Cung Thịnh Lạc vừa mới chuẩn bị rời đi lại cảm giác phía sau có người tới gần, không khỏi thở dài.

“Tiểu Lam, việc gì phải như vậy?”

“Anh thích trốn, tôi cam tâm tình nguyện đi tìm, không cần anh quan tâm.” Cổ Lam bậm môi, vẻ mặt bướng bỉnh.

“Cậu mệt tôi cũng nào khá hơn, biết rõ không có kết quả còn cố kiết làm gì?” Cung Thịnh Lạc không quay đầu lại nhưng chẳng thể cất bước rời đi, rõ ràng muốn nói với cậu ấy hãy buông tay, nhưng mỗi lần bị đuổi kịp trong lòng lại hết sức ngọt ngào, tâm tình thật sự vừa mâu thuẫn vừa phức tạp.

“Vậy sao anh không cho chúng ta một cơ hội nữa?” Cổ Lam nài nỉ, “Chẳng có chuyện gì là không thể, vì có gì không thử một chút chứ?”

“Vô dụng thôi, chúng ta quá khác biệt nên không có cách ở bên nhau.” Cung Thịnh Lạc vẻ mặt tràn ngập chua xót.

“Anh là đồ nhất chết!” Cổ Lam tức giận quát lớn, “Tôi còn không sợ thì anh rốt cuộc sợ cái quái gì hả!”

“Cậu còn trẻ, sau này nhất định sẽ hối hận thôi.”

“Vậy sao anh không tin tưởng chúng ta sẽ có tương lai tốt đẹp chứ!”

“Chuyện không có khả năng.” Cung Thịnh Lạc không hề suy nghĩ liền phủ định.

“Được rồi, tôi chỉ hỏi anh một câu này nữa thôi. Cung Thịnh Lạc, anh có còn yêu em nữa không?”

“Tiểu Lam, bây giờ nói đến chuyện đó còn có ích gì?” Trong mắt Cung Thịnh Lạc toát ra biểu tình thống khổ.

“Anh trả lời em đã! Nếu anh dám nói thẳng là không còn yêu em, em cũng không lãng phí thêm thời gian nữa.” Giọng Cổ Lam vô cùng kiên định, “Cung Thịnh Lạc, nếu có bản lĩnh anh hãy trả lời em đi.”

Hít sâu một hơi, Cung Thịnh Lạc đánh cuộc một phen quay lại, trông thấy gương mặt thân thuộc của Cổ Lam liền mất hết dũng khí, lời đến miệng rồi nhưng không biết làm sao để nói ra.

“Anh không nói được phải không?” Cổ Lam nở nụ cười, “Hãy tin em, chúng ta nhất định có thể vượt qua khó khăn mà ở bên nhau, cho em một cơ hội nữa thôi, cũng như cho anh thêm một cơ hội, được không?”

Rũ mắt, Cung Thịnh Lạc thật không biết nên làm sao, anh sớm phải biết đứa nhỏ này vĩnh viễn luôn quật cường như vậy.

“Nếu em có thể hoàn thành được một nhiệm vụ này, tôi sẽ một lần nữa cân nhắc về chuyện hai chúng ta.” Cung Thịnh Lạc muốn Cổ Lam biết khó mà lui.

“Anh nói đi.”

“Trò chơi này có một nhiệm vụ cuối cùng, chỉ cần em có thể giải quyết thành công thì tôi sẽ không trốn tránh nữa. Nhưng trước khi làm xong nhiệm vụ em không được đến tìm tôi, tôi hy vọng trong khoảng thời gian này bình tâm một chút, em hãy hưởng thụ những vui thú trong trò chơi, cuộc đời em không nên chỉ có mình tôi, phải không?”

“Em nhất định sẽ làm được.” Cổ Lam hứa.

Mỉm cười, Cung Thịnh Lạc xoay người rời đi.

Tuy rằng đưa ra yêu cầu khó khăn như vậy, nhưng trong lòng anh vẫn chờ mong Cổ Lam có thể hoàn thành nó. Cung Thịnh Lạc cần một cái cớ để có thể được ở bên cạnh Cổ Lam, anh muốn một lần nữa cho mình cơ hội, bởi vì trừ bỏ Cổ Lam, anh không biết mình còn có thể yêu ai được nữa.

—

Giận giữ nhìn kẻ địch, Tri Hỏa quả thực muốn bùng phát.

“Buông Lưu Ly ra!” Tri Hỏa muốn xông lên, lại nhìn thấy đối phương kẻ kiểm sát cổ họng Lưu Ly thêm vài phần, đành từ bỏ, mà kẻ địch vậy quanh đều đang cầm kiếm chìa vào bọn họ.

“Hừ, Minh Giáo huyền thoại hóa ra cũng chỉ thế mà thôi, đánh bại bọn mày, chúng tao có thể nổi danh ở Âm Vô Dạ được rồi.” Bang chủ phe địch cười phá lên, vẻ mặt đắc ý dào dạt.

“Tại sao người ta cứ thích làm mấy trò quái đản thế chứ.” Hàn Ly nhìn trời, quả thực không biết nói sao.

“Bởi vì có loại người luôn luôn thích đập lên người khác để đòi hư danh.” Bắc Hoàng Minh hừ lạnh, “Một lũ ngu xuẩn.”

“Mày nói cái gì!” Một kẻ trong đám kia chịu không nổi nữa, giận giữ trợn mắt nhìn Bắc Hoàng Minh.

“Không đúng sao? Lại còn dùng biện pháp đê tiện như thế, sáu người bọn tôi lên đài muốn so tài công bằng, ai ngờ bang các người vì không muốn thất bại, mấy chục con người đều lao hết cả lên, còn chọn Lưu Ly yếu ớt nhất mà ra tay.” Nguyệt Lượng cũng phát hỏa, chầm chọc nói.

Nguyệt Lượng với Hải là hai người yếu nhất trong bang, cho nên Hàn Ly ở lại bảo vệ bọn họ. Chủ lực chiến đấu giao trọng trách cho Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh cùng Lưu Ly, mà Lưu Ly lại chính là người yếu nhất, bang địch vừa lao lên liền có năm kẻ vây lấy Lưu Ly, lấy cô nhỏ ra uy hiếp những người khác.

“Hừ, quan trọng nhất là kết quả, quá trình thế nào ai cần quan tâm.”

Nghe bang chủ đối phương nói xong câu đấy, đám người Minh Giáo đều nhất loạt trợn trắng mắt, sao cả một đồng lời vô sỉ đều bị cái tên mặt dày này phun ra hết vậy!

“Đừng nghĩ kéo dài thời gian, định lo liệu sao, ngoan ngoãn giao ra huy chương hay là nhìn người bang chúng mày đi chết đây?”

Cấn môi, Tri Hỏa cũng không biết nên lựa chọn thế nào. Bảo cậu đem huy chương giao cho loại tiểu nhân đê tiện này đánh chết cậu cũng không muốn, nhưng Lưu Ly còn đang gặp nguy hiểm thế kia, không giao không được.

“Tri Hỏa, đừng nghe lũ này nói vớ vẩn, cùng lắm tôi chết một lần thôi!” Lưu Ly rống to với Tri Hỏa.

“Còn lắm mồm hả!” Bang chủ bên kia không hề lưu tình dùng kiếm chọc xuyên qua lòng bàn tay Lưu Ly.

“A!”

“Dừng lại ngay!” Tri Hỏa kêu to.

“Vậy đã suy nghĩ kĩ chưa?” Lộ ra vẻ tươi cười dữ tợn, bang chủ đối địch dường như đã thấy thắng lợi chắc trong tay.

“Đồ tiểu nhân dê tiện.” Tri Hỏa cắn răng thấp giọng nguyên rủa, chỉ có thể không cam lòng lấy ra huy chương.

“Tri Hỏa nói một chút cũng không sai đâu.” Đột nhiên một giọng nói không biết từ nơi nào vang lên, đám người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy tên bang chủ kia ngay sau đó toàn thân đầy máu ngã vật xuống đất, một vết thương xuyên thủng ngay giữa tim, mà Lưu Ly bị bắt cóc đã được đưa về nơi an toàn.

“Là ai hả!” Thấy bang chủ bị thương nặng như thế, những tên khác không khỏi hoảng loạn.

“Chúng mày còn không xứng để biết đâu.”

Dứt lời, cùng với hàng loạt tiếng kêu gào thảm thiết, toàn bộ kẻ địch ngã xuống mặt đất, một thân ảnh mới chậm rãi hiện ra từ trong không khí, đầu tiên là trong suốt rồi mới dần dần biến thành thực thể.

“Cổ Lam!” Thấy rõ người đã trợ giúp mình, Tri Hỏa kinh ngạc kêu to.

“Yo, đã lâu không gặp.” Cổ Lam mỉm cười đáp lại.

“Đúng là bạn tốt!” Tri Hỏa hưng phấn vọt tới trước mặt Cổ Lam, mạnh mẽ chụp lấy vai cậu mà cười, “Sau cậu lại ẩn thân được hả?”

“Đạo tặc có kỹ năng cao cấp là thuật ẩn thân mà.” Cổ Lam cười trả lời.

“Thực sự rất cảm ơn cậu.” Bắc Hoàng Minh cũng đi tới trước mặt Cổ Lam, thật lòng cảm kích.

“Nếu tôi lập được đại công như thế, vậy Nhật quân Nguyệt đế có thể xem xét cho tôi gia nhập Minh Giáo, được không?” Nháy mắt, giọng Cổ Lam mặc dù có vẻ đùa cợt, nhưng vẻ mặt cậu rất nghiêm túc.

“Cậu mà đến bọn tôi tuyệt đối sẽ không từ chối rồi.” Hơi sững sốt, Tri Hỏa không biết được rốt cuộc Cổ Lam đang nói thật hay đùa, nhưng vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

“Vậy mong được giúp được nhiều hơn, bang chủ.” Cổ Lam cười vươn tay.

“Cậu là nói thật đấy nhé?” Tri Hỏa kinh hãi.

“Đương nhiên, cậu không định đổi ý chứ?”

“Không có đâu.” Tri Hỏa cười phóng khoáng, cũng vươn tay ra bắt, “Chào mừng cậu, Cổ Lam.”

88. Quyển 2 - Chương 40

Lấy huy chương từ bang hội dê tiện kia là đủ một trăm cái, đám Tri Hỏa cũng không chần chừ nữa, lập tức tiến thẳng về toà tháp ngay trung tâm của thành thị trung ương, nơi đó chính là địa điểm đăng kí lập nên thành phố của người chơi.

Đi vào cổng tháp khổng lồ, mấy người cố gắng kiềm chế tâm tình kích động, đưa tay đẩy cánh cửa.

“Hoan nghênh các bạn đã đến.” Một NPC yêu tinh xinh đẹp mỉm cười nói, “Mời.”

Nhìn nhau, mấy người Tri Hỏa ngoan ngoãn theo sau NPC lên lầu, dọc theo đường đi NPC không có nói gì thêm, chỉ nhanh nhẹn bước tới cầu thang, mục tiêu có vẻ là đỉnh tháp.

Nhìn đỉnh tháp mênh mông xa tít tắp phía trên, bọn Tri Hỏa có cảm giác muốn ngất luôn cho xong, nhưng đành phải cắn răng mà đi. Dù sao bây giờ sắp trở thành những người đầu tiên lập nên thành thị trong Âm Vô Dạ, đến leo cầu thang cũng không nổi thì nói ra chẳng phải mất mặt muốn chết sao.

Cuối cùng ngay lúc mấy người sắp tắt thở, đỉnh tháp đã hiện ra trước mặt.

“Chúc mừng các bạn hoàn thành thử thách cuối cùng.” NPC mỉm cười chúc mừng.

“Ừa? Vậy là sao?” Tri Hỏa nghi hoặc hỏi, những người khác vẻ mặt cũng hoang mang.

“Các bạn có biết vừa rồi đã đi qua bao nhiêu bậc thang không?”

Mồ mịt lắc đầu, bọn họ vừa rồi đều leo mệt đến chết, ai còn rảnh óc tính toán số bậc nữa chứ.

“Chín nghìn chín trăm chín mươi chín bậc.”

NPC mới vừa nói ra con số này, sắc mặt cả đám đều trắng bệch.

“Thử thách này để khảo nghiệm ý chí quyết tâm của các bạn, các bạn đều xuất sắc vượt qua được rồi, tốt lắm, hiện tại mời bang chủ cùng bang phó đi theo tôi, các thành viên khác vui lòng ở đây nghỉ ngơi.”

Đỉnh tháp trang hoàng có điểm giống văn phòng hiện đại, bên ngoài có xô pha chờ, bên trong là một phòng nữa, mấy người Hải an vị trên ghế nghỉ ngơi, Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh liền đi theo NPC vào phòng.

.

Nam yêu tinh NPC chờ trong phòng vừa nhìn thấy Tri Hỏa liền có chút sửng sốt, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, không có ai phát hiện ra vẻ khác thường trong nháy mắt của người đó.

“Vui lòng đặt một trăm huy chương để lên bàn.” Nam NPC nói, thu thập xong huy chương, xem xét kỹ càng một chút rồi mới gật đầu nói, “Không có vấn đề gì nữa, mời nộp một nghìn đồng vàng, sau đó điểm chỉ nơi các bạn muốn thành lập đô thị thuộc bốn phía của đại lục.”

Trò chơi này thật đúng là suýt tiên. Trong lòng than thở một câu, Tri Hỏa vẫn là ngoan ngoãn giao tiền ra, rồi mới cùng Bắc Hoàng Minh đứng trước bản đồ thật lớn mà chọn địa điểm thành lập đô thị.

“Tôi muốn làm ở phía nam, cậu đáp ứng rồi.” Tri Hỏa xuống tay trước, nhắc nhở.

“Được được, ở phía nam đi.” Bắc Hoàng Minh có chút bất đắc dĩ đồng ý, thấy Tri Hỏa mừng rỡ cười toe toét mới tiếp tục cúi đầu nghiên cứu xem nên chọn nơi nào mới tốt.

“Chúng tôi chọn chỗ này.” Sau khi cân nhắc kỹ càng, Bắc Hoàng Minh lựa ra một nơi có lợi thế ưu việt, phòng thủ tốt mà công kích cũng khó.

“Tốt, các bạn sẽ có hai tháng để kiến tạo thành thị, ngày thứ năm của tháng thứ ba trở đi sẽ có công thành chiến, lần đầu công thành phía địch sẽ là quái vật trong game, nếu các bạn không bảo vệ được, thành thị giao cho các bạn sẽ bị trò chơi thu hồi. Còn có vấn đề gì không?”

“Vậy lần đầu tiên công thành khi đó có thể nhờ bang khác giúp đỡ không?” Bắc Hoàng Minh dò hỏi.

“Đương nhiên có thể, nhưng nhân lực bị hạn chế, không thể vượt qua 80 người.”

“Được rồi, chúng tôi không còn thắc mắc gì nữa.”

“Mời bọn họ rời đi được rồi.”

“Vâng.” Nữ yêu tinh NPC này giờ vẫn đứng một bên kéo cửa ra, đưa tay mời bọn họ ra ngoài.

.

Tiến đám người Tri Hỏa rời đi, từ thân thể nam yêu tinh NPC bay ra một linh hồn mỹ nam tử hào hoa phong nhã, nếu Cổ Lam ở trong này nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi người nọ chính là Cung Thịnh Lạc!

Không nghĩ lại trùng hợp như vậy, lần trước tôi rảnh rỗi chạy tới hội tuyển chức nghiệp làm nghĩa vụ lao công đụng phải cậu, lần này lại gặp nữa rồi. Cung Thịnh Lạc nở nụ cười.

Tiểu Lam gia nhập bang các cậu, nhiệm vụ kia khả năng hoàn thành được sẽ cao hơn rất nhiều phải không, tôi mong chờ vào các cậu vậy.

—

Bọn Tri Hỏa vừa mới ra khỏi tháp, liền thấy một đám đông người chơi đứng ở cửa, không khỏi ngăn người, đi đầu chính là người ngũ đại bang hội.

“Chúc mừng các cậu nhé, thành lập đô thị người chơi đầu tiên trong Âm Vô Dạ.” Thiếu Ảnh mỉm cười nói, mặc dù có chút không cam lòng nhưng y không phải người ích kỷ, rất tự nhiên mà chấp nhận thành công của người khác.

“Đại ca, cậu làm được rồi!” Dật Sử vọt tới bên người Tri Hỏa, kéo cổ cậu hứng phần kêu to.

“Nhẹ thôi nhẹ thôi, bị cậu kẹp sắp chết rồi!” Tri Hỏa kêu to.

“Đến đến đến, nếu lập được đô thị đầu tiên thì phải chiêu đãi rồi.” Hỏa Luyện ồn ào, đương nhiên mọi người đều đồng ý, thế là người Minh Giáo đành phải nhận mệnh chủ trì.

“Chúng tôi cũng sẽ không chịu thua đâu, chờ thành lập được thành thị rồi cùng so tài cao thấp nhé.” Đoạn Tình Vô Tâm cũng tới.

“Sẽ chờ cậu.” Bắc Hoàng Minh mỉm cười, tiếp nhận lời khiêu chiến của Đoạn Tình Vô Tâm.

“Mấy chuyện đó nói sau đi, hiện tại quan trọng nhất là ăn mừng!” Hỏa Luyện kéo Tri Hỏa liền chạy như bay về phía quán rượu cao cấp nhất trong thành trung ương.

“Cậu chậm một chút có được không hả.” Tri Hỏa kêu gào thảm thiết.

“Cùng đi đi.” Bắc Hoàng Minh mời Đoạn Tình Vô Tâm.

“Đi thôi.”

.

Cung Thịnh Lạc đứng ở trên tháp cao, nhìn người chơi phía dưới đang cười rất vui vẻ, không khỏi nở nụ cười thỏa mãn.

Có thể làm cho người chơi cảm thấy hứng khởi, đây mới là điều thú vị của trò chơi.

Lúc này, toàn bộ đại lục cùng bốn đảo phụ lớn đồng thời vang lên âm thanh thông cáo: “Thành thị đầu tiên của người chơi trong Âm Vô Dạ được xác lập, thành thị đầu tiên của người chơi trong Âm Vô Dạ được xác lập!”

QUYỂN BA

89. Quyển 3 - Chương 1

“Đội thứ nhất lập rào cản! Ma pháp sư chuẩn bị phát động ma pháp!”

“Bảo vệ cửa Nam! Chết tiệt, bấy rập rồi cuộc có chuẩn bị tốt không đấy hả!” Hàn Ly rống lớn.

“Đừng quá lo lắng, chúng ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng lắm rồi, nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu.” Tri Hỏa trấn an Hàn Ly, “Nhất định có thể bảo vệ được thành, không sao cả.”

Nụ cười tự tin của Tri Hỏa trong nháy mắt xóa tan nỗi bất an của mọi người, không còn hoảng loạn như trước nữa, ai nấy đều dựa theo kế hoạch thủ thành đã dự liệu trước đó, đúng nhiệm vụ mình được giao mà làm.

Nhìn đội hình bố trí rồi một lần nữa khôi phục ổn định, Tri Hỏa vừa lòng nở nụ cười. Mọi người mất bình tĩnh như vậy cũng bởi đây là lần đầu tiên công thành, tất cả đều không có kinh nghiệm. Nhưng nếu đã trấn an được quân thì có chút quái vật sẽ chẳng đáng là gì. Đứng ở nơi cao nhất trong thành, cậu nhìn một đợt quái nữa xông lên tấn công lại bị ngăn trở về, ý cười bên môi càng sâu.

Không biết Minh bên kia sao rồi. Quay đầu nhìn cửa Bắc, biểu tình Tri Hỏa không khỏi có chút lo lắng.

Cùng trong lúc đó, Bắc Hoàng Minh ở cửa Bắc bình tĩnh trầm ổn chỉ huy quân, mỗi người đều đang phát huy lực chiến đấu cao nhất của mình, quái bao vây cửa thành chưa đến gần một thước đã bị diệt gọn.

Nhìn Bắc Hoàng Minh mặt không biểu tình, Thiếu Ảnh thật sự rất khâm phục hắn. Có lẽ không có mấy bang bọn họ tới giúp đỡ, Minh Giáo cũng vẫn có thể bảo vệ được thành phố này.

Kết thúc hai giờ công thành như quy định, mọi người lần đầu tham dự sự kiện này trong Âm Vô Dạ nên tỏ vẻ vô cùng phấn khởi, đều vỗ tay chúc mừng thắng lợi.

“Xong rồi, chúng ta nên đi họp lại cùng đám Tri Hỏa thôi.” Hỏa Luyện đến trước mặt Bắc Hoàng Minh cười tủm tỉm nói.

“Đi.” Dẫn đầu đoàn người xuống cầu thang, Bắc Hoàng Minh hướng về phía Tri Hỏa mà đi.

—

Ở trung tâm thành thị, ngay trước cửa căn cứ Minh Giáo, Bắc Hoàng Minh gặp Tri Hỏa.

“Minh, tôi lấy được thứ này.” Vừa trông thấy Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa liền nở nụ cười toe toét, giơ tay lên quơ quơ.

“Cái gì vậy?” Biểu tình trên mặt Bắc Hoàng Minh tuy rằng không đổi, nhưng mọi người đi bên cạnh có thể cảm nhận được hơi thở quanh hắn trở nên ôn hòa rất nhiều.

“Lần này ngăn chặn được công thành, kết thúc thử thách rồi, hiện tại thành này đã là của chúng ta nên có thể đặt tên cho nó. Lấy tên gì được nhỉ?”

“Cậu là chủ thành, giao cho cậu đặt tên đi.” Bắc Hoàng Minh đề nghị, những người khác cũng không có ý kiến.

“Lấy tên gì nha.” Tri Hỏa nhún mày, tựa hồ có chút khó nghĩ, suy ngẫm hơn nửa ngày cuối cùng mới nở nụ cười nói: “Vậy đặt là Minh Kính đi.” (1)

Viết ba chữ Minh Kính thành trên giấy, Tri Hỏa giao cho Bắc Hoàng Minh. Bắc Hoàng Minh đưa tay nhận tấm giấy, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trong nháy mắt đốt cháy nó.

Hệ thống thông báo: Thành thị thuộc sở hữu người chơi đầu tiên của Minh Giáo được mệnh danh là “Minh Kính thành”, tên thành không thể sửa đổi.

Nghe thấy thông báo, Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh nhìn nhau cười, bọn họ biết mình đã tạo ra một bước ngoặt mới trong Âm Vô Dạ.

“Nhật quân Nguyệt đế!” Không biết là ai, có lẽ nhìn thấy cử chỉ vô cùng ăn ý của hai người sau đó, đột nhiên kêu lên, rồi tựa như một hiệu ứng domino, trên quảng trường mọi người bắt đầu hô lớn.

“Nhật quân Nguyệt đế!”

“Nhật quân Nguyệt đế!”

“Nhật quân Nguyệt đế.”

Bị không khí hùng hồn kinh người này làm cho bất ngờ, Tri Hỏa cười tuyên bố: “Để cảm tạ mọi người đã hỗ trợ, hôm nay chúng ta hãy ở lại đây, mở tiệc chúc mừng chiến thắng trận công thành lần này!”

“Được.” Ngay sau đó lại là một trận hoan hô.

“Tốt rồi, nên ăn mừng thôi nhỉ, khoản đãi mọi người vì đã trợ giúp.” Nhìn bang chủ các bang khác, Tri Hỏa cười mở lời.

“Chờ anh nói câu này mãi.” Hỏa Luyện cười to đi theo Tri Hỏa vào phòng chủ thành.

“Anh đi đâu?” Thấy những người khác đều đi vào phòng chủ thành, mà Hải lại đi về hướng khác, Bất Nhược kéo tay anh lại hỏi.

“Tôi muốn sắp xếp những người bên kia đã, đợi lát qua sau, cậu đi trước đi.” Hải cười trả lời.

“Tôi đi cùng anh.”

Sửng sốt một chút, Hải gật gù đầu, cười nói: “Vây tùy cậu, đến lúc đó hết đồ ăn ngon rồi đừng nhõng nhẽo với tôi nhé.”

“Tôi cũng không phải trẻ con.” Bất Nhược bắt mồm than thở, nhưng vẫn theo sát phía sau Hải.

Trong mắt Hải tràn đầy ý cười, anh sẽ không nói cho Bất Nhược biết đâu, đối với anh mà nói, hẳn chính là một đứa nhỏ đáng yêu như vậy đây.

90. Quyển 3 - Chương 2

Mọi người tụ tập một chỗ, chuyện được quan tâm nhất đương nhiên là quá trình kiến thành đám Tri Hỏa đã trải qua. Dù sao chẳng ai ở đây không có dã tâm cùng năng lực tạo ra thành thị riêng của bang mình cả, trước tiên thu thập chút kinh nghiệm cũng rất có ích.

Hơn nữa, bọn họ bị Hải lên kế hoạch kéo vào làm hộ vệ trong lần thủ thành này, tất nhiên cũng muốn lấy chút báo đáp, coi như thăm dò tin tức này nọ cũng chẳng có gì đáng kể.

Thấy mọi người tỏ vẻ tò mò như vậy, Tri Hỏa cũng không giấu diếm, hào phóng kể lại những chuyện bọn họ trong lúc kiến thành đã phải vượt qua.

“Kỳ thật các cậu đừng nhìn cảnh vật Minh Kính hiện tại mà lầm, lúc trước mấy người bọn tôi tới được cái nơi này, thiếu chút nữa ngất luôn.” Nhớ tới chuyện cũ, Tri Hỏa cực kỳ cảm khái, những người khác thấy thế cũng rất tò mò, đều thúc giục Tri Hỏa nói tiếp.

Uống một ngụm trà, Tri Hỏa hắng giọng, bắt đầu kể lại tỉ mỉ.

Lúc mới đặt chân đến nơi nhìn phần đất trước mắt, mọi người chỉ cảm thấy gió lạnh thổi qua, một mảnh thê lương. Nơi này căn bản chỉ là một khối đất trống hoác, không có phòng ốc, không NPC, ngay cả cửa thành là thứ tối thiểu nhất cũng không có, chỉ toàn mảnh mông cát vàng bay.

“Hai tháng, muốn chúng ta biến đám đất hoang này thành đô thị có thể chống lại quái vật vây công á? Đùa ấy hả?” Tri Hỏa khoé miệng co giật.

“Xem ra cũng không phải nói giỡn.” Hải tuy vẫn tươi cười, nhưng hiển nhiên cũng không biện pháp tiếp nhận được sự thực phũ phàng.

“Đùa cái gì vậy a a a!” Tri Hỏa bùng nổ, những người khác tuy rằng không khoa trương như cậu, nhưng hiển nhiên tâm tình chẳng khá hơn chút nào.

“Hiện tại nói gì cũng vô ích, nên nghĩ biện pháp kiến lập thành thị cho tốt đã. Mọi người cũng không mong thành thị thật vất vả mới có được này sẽ cứ thế bị tuột mất chứ.” Bắc Hoàng Minh thật không hổ là Bắc Hoàng Minh, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, phân tích rõ ràng.

Quả nhiên, vừa nhắc tới chuyện thành thị sẽ bị thu hồi, mọi người liền lập tức tỉnh lại, nói giỡn cái gì chứ, bọn họ khổ ải lắm mới cày được 100 cái huy chương, chiếm lấy thành, hiện tại sao có thể vì mấy chuyện cón con mà bị đánh bại được!

“Xem ra đã nghĩ thông suốt rồi.” Bắc Hoàng Minh vừa lòng nhìn tất cả đã rũ bỏ bộ dáng thiếu não vừa rồi, khôi phục sức sống, “Bây giờ nên nghiên cứu kĩ càng chuyện kiến thành đi đã.”

“Công ty tôi làm chuyên về thiết kế công trình, chuyện kiến thành để tôi lo liệu đi.” Hàn Ly chủ động xin ra trận.

“Vây anh am hiểu rõ nhất rồi, giao cho anh chuyện này đi.” Tri Hỏa vừa nghe Hàn Ly là dân trong nghề, yên tâm hơn rất nhiều.

“Nhưng mà vấn đề chủ yếu hiện tại chính là tài chính, kiến thành cần rất nhiều tiền.” Nguyệt Lượng phụ trách tiền tài đưa ra khó khăn trước mắt.

“Bây giờ gom lại thì được khoảng bao nhiêu tiền?”

“Kiến thành ngay lúc này thì có thể tạm ứng phó trong một thời gian ngắn. Nhưng muốn dùng tiền chúng ta đang giữ mà xây nên cả một tòa thành thì không có khả năng.” Nguyệt Lượng đáp.

“Được rồi, Nguyệt Lượng, Hải, Hàn Ly ba người trước hết phụ trách việc kiến thành. Tôi, Tri Hỏa, Cổ Lam cùng Lưu Ly sẽ lo đi kiếm tiền.” Bắc Hoàng Minh rất nhanh liền phân công công việc phù hợp cho từng người.

“Không có vấn đề gì đâu, chuyện tiền nong cứ để bọn tôi phụ trách đi, các anh cứ yên tâm thiết kế thành thị cho tốt là được.” Tri Hỏa vỗ vai Hàn Ly ý bảo y không phải lo lắng.

“Vậy mấy đứa cứ chờ xem một tòa thành vĩ đại chuẩn bị mọc lên đi.” Hàn Ly hiển nhiên vô cùng tự tin vào bản lĩnh của mình.

Nhìn nhau cười, ai nấy đều rất tin nhiệm đối phương nên không trì hoãn thêm nữa, tất cả mọi người phân công nhau gấp rút thực hiện.

Mấy ngày kế tiếp, đám Tri Hỏa cảm thấy mình như bị giam trong địa ngục, ngày đêm tiếp nhận những nhiệm vụ lặp đi lặp lại, hoàn thành nhiệm vụ, lấy tiền, lại tiếp tục lĩnh nhiệm vụ tuần hoàn như vậy, thiếu chút nữa đều phát điên.

May mà nghe theo đề nghị của Nguyệt Lượng, bọn họ bắt đầu tuyển thêm thành viên vào bang, lúc này mới giảm bớt được áp lực nhân sự cùng tài chính.

Rốt cục sau những nỗ lực của mọi người, trong vòng hai tháng, một thành thị cơ bản đã được kiến tạo.

Nhưng kế tiếp còn có một đồng công việc vụn vặt chờ bọn họ phải giải quyết, chiến lược thủ thành, kế hoạch phát triển đô thị, bố trí thành viên trong bang, đến mức tất cả làm việc quần quật không động nổi tay chân nữa thì thôi. Nhưng nhìn lại công sức cho chính tay mình gây dựng nên, cảm giác thỏa mãn đó hoàn toàn bù lại những vất vả đã qua.

Tuy rằng thành thị cơ bản đã hoàn thành, nhưng đám Tri Hỏa đương nhiên sẽ không ngây thơ nghĩ rằng bọn họ có thể bảo vệ được thành phố này. Thủ thành cần đến rất nhiều người, vậy nên, bọn họ đã bày tỏ chủ ý với các bang khác có mối giao hảo với Minh Giáo nhờ trợ giúp, nếu trong tương lai bang đó có thủ thành thì Minh Giáo nhất định sẽ ra mặt tương trợ, sau đó thành công mang về những viện binh vô cùng tinh nhuệ. Cũng nhờ vậy Minh Kính thành mới được bảo vệ an toàn.

Nghe Tri Hỏa bình thản kể lại, những người khác tự nhiên có thể cảm nhận được gian khổ trong đó. Dù vậy bọn họ càng thêm quyết tâm phải đạt được khát vọng thành lập đô thị của chính mình, hơn nữa những bang hội khác tuy là bạn bè, lại cũng chính là đối thủ cạnh tranh. Bọn Tri Hỏa đã lập nên thành thị của mình, đây không nghi ngờ gì chính là hành động khiêu chiến với bọn họ, Tri Hỏa có thể làm được, bọn họ vì cái gì không làm được? Cảm giác không phục đè nặng trong đầu, vài bang chủ ở trong lòng đã tính toán kế hoạch làm sao để thu thập được những huy chương còn lại.

“Thôi nào thôi nào, không nói chuyện này nữa, vất vả lắm mới giải quyết được phiền toái. Bây giờ nên ăn mừng mới phải đạo chứ.” Tri Hỏa quát to một tiếng, bầu không khí nặng nề mới rồi liền sôi động trở lại.

“Hôm nay các anh là nhân vật chính, bảo gì bọn tôi nghe nấy.” Hỏa Luyện cười toét, giơ lên ly rượu trong tay.

Chuyện lập thành chờ sau đêm nay nói sau, hiện giờ, hấn chính là với tư cách một người bạn đến chúc mừng họ!

“Đúng đó, Hỏa Luyện, hôm nay nhất định tôi sẽ chúc cậu say khướt thì thôi.” Tri Hỏa vẻ mặt háo hức muốn độ sức.

“Hừ, ai chúc say ai còn chưa biết đâu.” Hỏa Luyện cũng lộ ra vẻ mặt khiêu khích.

Kết quả Tri Hỏa mặt búp bê cùng Hỏa Luyện bộ dáng con nít nâng chén rượu đối ẩm, trận chiến này nhìn thế nào cũng làm người ta cảm thấy buồn cười.

Bắc Hoàng Minh định đi khuyên can Tri Hỏa, tuy đây là rượu trái cây, nhưng dù sao cũng là rượu có thể bị say. Nhưng không ngờ Cổ Lam lúc đó lại ra tay ngăn cản.

“Cậu không muốn coi thử bộ dáng say rượu của Tri Hỏa sao?” Cổ Lam cười, vẻ mặt gian tà.

Nội tâm giằng xé giữa lý trí cùng tình cảm, rốt cục lý trí Bắc Hoàng Minh đành đầu hàng, nhịn không được hấp dẫn mà quyết định tùy ý để Tri Hỏa uống rượu.

Quay đầu lại nhìn xem những người khác, thấy tất cả đã sớm phát cuồng mà bày đủ trò rồi. Hải với Bất Nhược vừa mới trở về cũng chen vào trong mà náo loạn không biết trời đất gì nữa, tuy rằng mới đầu Bất Nhược có chút gượng gạo không quen, nhưng có Hải tận tình ở bên làm bạn, cũng dần thoải mái hơn, kết quả còn máu lửa hơn bất cứ ai khác.

Tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, Bắc Hoàng Minh uống trà, mỉm cười nhìn mọi người hò hét vui vẻ, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Ngay cả ở những bữa tiệc xa hoa nhất ngoài hiện thực, cũng không thể vui vẻ đến thế này.

Chú thích:

(1) Minh Kính thành (): thành Gương Sáng. Minh này () không phải là Minh () trong Bắc Hoàng Minh. có nghĩa là sáng (bình minh), còn của bạn Minh có nghĩa là tầm tối (u minh), nghĩa ngược nhau dù đọc lên thì giống @@.

91. Quyển 3 - Chương 3

Ăn chơi náo loạn thâu đêm, đến hôm sau login, cả đám đều mang bộ dạng tơi tả phờ phạc. Ai bảo thiết lập của Âm Vô Dạ chân thật như vậy, trong trò chơi mà cảm giác kiệt sức cũng y chang ngoài đời.

Trong bảy người thâm nhất chính là Tri Hỏa, tối hôm qua uống rượu cùng Hỏa Luyện uống đến mức giờ đầu vẫn còn đau, cậu ngã vào trong lòng Bắc Hoàng Minh, không muốn động cựa một chút nào.

“Không uống được thì đừng cố kiệt vậy chứ.” Bắc Hoàng Minh bất đắc dĩ xoa xoa ấn đường nhăn lại vì đau của Tri Hỏa, làm cậu thoải mái rên nhẹ một tiếng.

“Ai mà biết rượu kia mạnh như thế.” Tri Hỏa híp mắt than thở.

Bắc Hoàng Minh đột nhiên ngậm miệng không đáp, dù sao hôm qua Tri Hỏa uống rượu một phần không nhỏ là do hấn cố tình không ngăn cản. Nhưng Tri Hỏa lúc say thực rất đáng yêu đó, lại còn vô cùng... nhiệt tình... Đầu ngón tay chạm nhẹ môi, Bắc Hoàng Minh khẽ mỉm cười, vậy mà lại đi chủ động hôn mình, đúng là chuyện ngoài sức tưởng tượng mà.

Cổ Lam lia mắt nhìn ngay ra ý cười nhạt khó có thể nhận ra của Bắc Hoàng Minh, cũng cười lên theo.

Đột nhiên, cậu dường như nhớ đến chuyện gì, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ừm, bọn cậu có thể giúp tôi chuyện này được không?”

“Chuyện gì cơ?” Tri Hỏa tò mò ngẩng đầu hỏi.

“Có ai biết gì về nhiệm vụ cuối cùng của trò chơi này không?”

“Nhiệm vụ cuối hả? Đúng là có nghe nói qua, nhưng rốt cuộc nó là thế nào?” Tất cả mọi người có vẻ mờ mịt, kỳ thật không thể trách được, dù sao trò chơi đến hiện tại đều chưa công bố chút tin tức gì về nhiệm vụ cuối cả.

“Tôi cũng không biết, nhưng tôi phải đi giải quyết nhiệm vụ này.” Cổ Lam tỏ vẻ sầu não, trong lòng không ngừng oán trách Cung Thịnh Lạc gian trá, một chút manh mối cũng không thêm lộ ra. Trang web của trò chơi chỉ đơn giản viết qua có thứ gọi là nhiệm vụ cuối cùng, sau rồi cũng không nói thêm gì, thế nên người chơi cũng coi đó như đồ trang trí mà thôi, không ai buồn để ý.

“Tại sao nhất định phải đi hoàn thành nhiệm vụ cuối đó?” Lưu Ly nghi hoặc, có loại nhiệm vụ bắt buộc phải hoàn thành sao? Dù sao đây cũng chỉ là trò chơi thôi mà.

“Cũng khá quan trọng.” Cổ Lam cười khổ, ngẫm nghĩ một lúc mới nói, “Nếu muốn nhờ mọi người hỗ trợ, tôi cũng không định giấu diếm nữa.”

“Sao sao??” Mọi người tò mò nhìn Cổ Lam, chờ cậu nói tiếp.

“Tôi đang đánh cược với một người, nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ này, tôi sẽ có cơ hội bắt đầu lại lần nữa với người ấy. Nếu không thì hai chúng tôi vĩnh viễn sẽ không thể quay lại được với nhau.”

Nghe thấy chuyện Cổ Lam kể dính dáng đến cuộc sống thực ngoài đời, tất cả đều có vẻ nghiêm túc hẳn.

“Chuyên gia thiết kế chính của game này tên là Cung Thịnh Lạc, từng là gia sư riêng của tôi. Trong quá trình quen biết chúng tôi yêu nhau, nhưng bởi vì bị người nhà tôi phản đối, hai người bọn tôi bị ép xa nhau. Cung Thịnh Lạc vì không muốn liên lụy đến tiền đồ của tôi, đáp ứng sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa... Mà tôi đi tìm hiểu biết được Cung Thịnh Lạc đang tham gia chế tác game này, thường thường vào trò chơi để tìm vá BUG, cho nên tôi mới tạo nhân vật trong trò chơi. Lúc tách mấy cậu là vì tôi đã tìm ra tung tích của người ấy, sau đấy liền tìm mọi cách truy đuổi, nhưng người ấy không ngừng tránh né tôi, cuối cùng mấy ngày trước tôi đã ép người ta đánh cược với mình.”

“Chính là hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này?” Bắc Hoàng Minh đã thông suốt mọi chuyện.

“Đúng vậy, chỉ cần tôi có thể giải quyết được nhiệm vụ, người ấy sẽ đáp ứng cho hai người chúng tôi một cơ hội nữa. Cho nên nhất định tôi phải hoàn thành được nhiệm vụ này!” Trong mắt Cổ Lam lộ ra sự kiên định làm người khác không khỏi cảm thấy bội phục.

“Thế nhưng mà, cha mẹ cậu sao phải chia rẽ cậu với Cung Thịnh Lạc?” Tri Hỏa nghi ngờ hỏi.

Mà kỳ quái thật, cái tên Cung Thịnh Lạc này sao nghe quen vậy nhỉ?

“Bởi vì người đó là nam.” Cổ Lam cười khổ.

Lời này vừa nói ra, nhất thời làm cho những người ở đây khiếp sợ, đồng thời Tri Hỏa cũng nhớ ra người thanh niên trong trò chơi luôn bị Cổ Lam đuổi theo mà cậu đã gặp qua vài lần.

Nghe xong lời Cổ Lam, Bắc Hoàng Minh liền dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tri Hỏa.

Có lẽ bọn họ đã đơn giản hóa tình yêu rồi chăng? Trong trò chơi không ai ngăn cản bọn họ kết giao cả, nhưng còn ngoài đời? Tận sâu trong lòng Bắc Hoàng Minh cảm thấy suy nghĩ hai người thật ngây thơ, chỉ một mực lo làm sao để hiện tại được hạnh phúc bên nhau, mà không hề nghĩ đến những khó khăn phải đối mặt về sau này.

Tình cảm của Bắc Hoàng Minh đối với Tri Hỏa không phải chỉ là vui đùa thoáng qua. Nếu có thể, hẳn thật sự hy vọng được bên cạnh Tri Hỏa cả một đời, nhưng rắc rối cả hai phải đối mặt có vẻ không hề ít. Trước tiên không nói đến những tác động từ bên ngoài, ngay đến quan hệ đối địch của hắn cùng Tri Hỏa ngoài đời đã đủ làm Bắc Hoàng Minh đau đầu không thôi.

Nhìn ra ánh mắt phức tạp của Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa cũng đột nhiên im lặng.

Cậu thích Bắc Hoàng Minh, nhưng cậu chưa một lần tính tới chuyện ngoài đời. Hiện giờ tình cảnh của Cổ Lam lập tức đem thứ hạnh phúc như không có thật của cậu ném về hiện thực lạnh lẽo. Cậu với Minh rốt cuộc phải làm sao đây?

Cùng lâm vào trầm tư còn có Hải.

Thấy mấy người đồng loạt yên lặng, trong bầu không khí ngột ngạt này, Nguyệt Lượng, Lưu Ly cùng Hàn Ly cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm. Lựa chọn con đường này thì họ sẽ phải đối mặt với rất nhiều áp lực,

trọng hiện thực yêu nhau còn khó có thể đảm bảo sẽ được ở bên nhau, huống chi đây chỉ là mạng ảo, bọn họ thật sự sẽ có tương lai sao?

Làm bằng hữu, ba người vì bọn họ mà vô cùng lo lắng.

92. Quyển 3 - Chương 4

“Thôi nào thôi nào, đều trưng ra cái vẻ mặt đầy làm gì hử, hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta chính là giúp Cổ Lam giành lại được hạnh phúc mà.”

Tri Hỏa quát to một tiếng đập tan bầu không khí u ám.

Chớp chớp mắt, Cổ Lam cũng mỉm cười. Cậu biết Tri Hỏa không muốn người khác lo lắng, cũng không muốn làm khó Tri Hỏa nữa, vì thế hòa theo nói đùa: “Đúng đó nha, hạnh phúc của tôi giờ phó mặc cho mấy người đó!”

“Ấy nha, trọng trách đội mình gánh vác lần này lớn lắm đó nhé.” Lưu Ly cười nói.

“Nếu thành công, tôi sẽ phát cho mấy ông tơ bà mối đây mỗi người một phong bao lì xì.” Cổ Lam hào phóng nói.

“Cậu nói vậy bọn tôi cũng tò mò lắm rồi đấy.” Những người khác đồng loạt cười.

“Thế nhưng trên mạng chính phủ cũng không thấy công bố manh mối gì. Tốt nhất chúng ta nên tách ra hành động đi, tự tìm biện pháp dò ra thông tin.” Hải đưa ra kế sách khả thi nhất hiện tại.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Cổ Lam gật gù đầu, đồng ý xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi, bước tới cửa rồi cậu mới quay người lại cười với mọi người ở trong phòng: “Thừa dịp này ai có đôi có cặp nên tận dụng hên hò luôn nhé.” Dứt lời, thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng cậu liền phóng vụt ra ngoài.

“Cái tên này!” Tri Hỏa đỏ mặt kêu to, nhưng chẳng thể ra tay với người đã đào tẩu mất dạng.

“Kỳ thật Cổ Lam nói cũng không sai, chúc các vị đây hên hò vui vẻ nha.” Hàn Ly nắm tay Nguyệt Lượng chạy theo.

Mấy người còn lại hai mặt nhìn nhau, Hải với Lưu Ly sau đó cũng đứng lên đi khỏi, trước lúc đó còn nháy mắt với Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh, làm Tri Hỏa mặt đỏ bừng bừng.

“Vậy không thể lãng phí ý tốt của mọi người rồi, đi nào.” Bắc Hoàng Minh cười cười đến trước mặt Tri Hỏa, đưa tay mời.

Nâng mắt nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa đưa tay cho hắn, trong mắt để lộ một tia ngượng ngùng, làm hắn không nhịn được cười khẽ.

“Cười cái gì mà cười!” Tri Hỏa bất mãn kêu to.

“Không gì cả chỉ là... Hỏa, cậu thật sự rất rất đáng yêu nha.” Chợt nhẹ cái mũi Tri Hỏa một cái, Bắc Hoàng Minh không thể ngừng cười.

“Không được dùng từ đáng yêu với tôi! Tôi là nam!” Tri Hỏa lớn tiếng kháng nghị.

“Đúng vậy đúng vậy, đương nhiên tôi biết cậu là nam.” Nụ cười của Bắc Hoàng Minh liền trở nên nhạt dần, “Thực sự nếu có thể, tôi ước sao cậu là con gái.” Như vậy, những khó khăn chúng ta phải đối mặt sẽ không nhiều thế này...

Tri Hỏa nghe Bắc Hoàng Minh nói xong, cũng mím môi trầm mặc.

Đột nhiên, cậu nắm chặt tay Bắc Hoàng Minh bình thần đi về phía cửa, ánh mắt kiên định không chút do dự, “Không có sao hết, mặc kệ là khó khăn gì, tôi cũng sẽ không buông tay cậu đâu. Cho nên Minh à, cậu

đừng có buông tay trước nhé, đừng lo lắng những chuyện lung tung gì đó, chỉ cần tin tưởng là tôi thật lòng thích cậu, muốn được ở bên cậu là được. Nếu cậu dám buông tay, cả đời này tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa! Đã hiểu chưa hả!”

Nghe được những lời gần như là uy hiếp của Tri Hỏa, Bắc Hoàng Minh có chút sững sốt, rồi nở nụ cười nhàn nhạt, cũng nắm chặt tay Tri Hỏa.

“Được, tôi hiểu rồi mà, tôi hứa sẽ không bao giờ buông tay cậu.” Nhưng tôi sợ người buông tay trước sẽ là cậu, một khi cậu đã biết được thân phận của tôi...

Bắc Hoàng Minh lo lắng không thôi, nhưng bên ngoài hắn vẫn cố giữ vững tinh thần. Hắn không muốn để Tri Hỏa phải bận tâm, hắn hy vọng mình có thể che chắn Tri Hỏa khỏi những bão táp mưa gió kia. Tri Hỏa chỉ cần vĩnh viễn luôn lạc quan, luôn cười tươi như ánh mặt trời, chỉ cần thế thôi là tốt rồi...

Bị Bắc Hoàng Minh siết chặt tay có chút đau, Tri Hỏa quay đầu mờ mịt nhìn hắn. Cười cười, Bắc Hoàng Minh không trả lời, hai người cứ như vậy ra khỏi phòng chủ thành.

93. Quyển 3 - Chương 5

Hải bước chậm rãi trên đường, hỏi thăm những người chơi khác manh mối về nhiệm vụ cuối cùng của Âm Vô Dạ, nhưng đến nửa ngày sau vẫn không thu được tin tức gì. Không khỏi nản lòng, anh đang định out khỏi game trước để lên mạng chính phủ hoặc diễn đàn khác xem sao, thì bị vài người chặn đường.

“Là người Minh Giáo phải không?” Người dẫn đầu giọng không hề có thiện chí hỏi.

“Đúng vậy, cho hỏi có chuyện gì sao?” Gặp phải loại người bất lịch sự như vậy, Hải vẫn mang vẻ mặt tươi cười ôn hòa đáp lại.

“Ông đây muốn PK với mày có sao không?”

Nhú mày, Hải lắc đầu từ chối: “Không được, tôi không thuộc chức nghiệp chủ công, không thể nhận thách đấu của các anh được.”

“Đừng dài dòng, không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng!” Vừa dứt lời, tên cầm đầu lập tức triển khai tấn công về phía Hải.

Miễn cưỡng tránh được một đòn, Hải không hiểu nổi hỏi: “Tôi với các anh có thù gì hả?”

“Hừ, mày không biết sao? Chỉ cần có thể đánh bại được sáu người cầm đầu Minh Giáo, bọn ông sẽ nổi danh thiên hạ rồi.”

Cái gì chứ? Hải không khỏi rớt mồ hôi hột, bọn họ từ lúc nào lại thành danh tiếng lẫy lừng vậy? Nhưng hiển nhiên đối phương chẳng định đáp qua đáp lại với Hải, ngay sau đó cả ba người còn lại đều cùng lao lên tấn công anh.

Hệ thống thông báo: người chơi Ta Là Lưu Manh Ta Sợ Ai tập kích người chơi Thanh Âm Hải Dương, hồng danh.

Bị lấy vết thương trên cánh tay, sắc mặt Hải có chút trầm xuống: “Hèn hạ, đi đánh hội đồng một nhạc công!”

“Hê hê, dù sao đến lúc nói lại, chỉ cần biết bọn tao đã đánh bại mày là tốt rồi, ai cần biết dùng biện pháp gì chứ.”

Bởi vì nơi này vô cùng vắng vẻ, xung quanh đều không có người chơi nào qua lại, Hải nếu thật sự chết ở đây, có lẽ cũng chẳng ai biết.

Ý thức được điểm ấy, Hải nghiêm túc hẳn lên. Bị loại tiểu nhân hèn hạ này giết, nói thế nào cũng là chuyện rất mất mặt, lòng tự tôn không cho phép anh chết một cách vô nghĩa như vậy.

Trong đầu không ngừng tính toán kế sách, Hải cẩn thận quan sát thể tấn công của kẻ địch, lấy ưu thế của mình chống đỡ lại công kích của bọn chúng. Kết quả chứng minh đôi khi thật sự không thể xem thường chức nghiệp yếu ớt, đặc biệt là Hải vốn dĩ rất thông minh. Hải bằng trí tuệ của mình bù lại những khuyết điểm của chức nghiệp, kiên cường đánh bại được hai tên.

Bên kia còn lại hai mạng vừa thấy tình hình không ổn, công kích càng thêm hung tàn. Nói đùa cái gì chứ, nếu để lộ ra bốn chiến sĩ như chúng bị một tên nhạc công đánh bại, vậy thì chết còn hơn.

Thở hổn hà hổn hển, cho dù Hải không chịu cam lòng cũng chẳng còn cách nào khác, thể lực của anh đã cạn kiệt rồi. Tuy rằng đầu óc đã tính được tiếp theo phải hành động thế nào, nhưng thân thể không còn theo kịp tiết tấu nữa. Mắt thấy thanh kiếm bổ tới đầu mình, Hải tuyệt vọng nhắm nghiền mắt.

“Hải, nhắm mắt giả chết không hợp với phong cách của anh đâu.”

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, Hải kinh ngạc mở mắt ra liền thấy Hàn Ly đang chắn phía trước đỡ lấy công kích.

“Sao bọn cậu lại ở đây?” Hải vô cùng kinh ngạc hỏi.

“À thì đang sung sướng hò hẹn với Nguyệt Lượng mà, tình cờ lại đi qua đây thuận tiện cứu được anh luôn.” Hàn Ly một bên đánh đấm cùng đối phương một bên đáp lời.

“Làm phiền bọn em rồi.” Hải ngượng ngùng nói, Nguyệt Lượng cười cười, thi triển pháp thuật trị liệu cho Hải.

“Hey, phá đám đôi lứa hẹn hò là chuyện rất thiếu đạo đức đó nha, mấy cưng nói, anh đây nên thiết đãi các cưng kiểu gì nhỉ? Đội tiểu nhân đề tiện này.” Hàn Ly cười lạnh.

Nhất thời, mấy tên kia đều rung mình một cái. Bọn chúng sao có thể ngờ ở nơi hẻo lánh thế này mà người Minh Giáo cũng tình cờ đến được.

“Hải là nhạc công nên không tính đi, có anh đây đến cùng các cưng chơi đùa cho thoải mái rồi. Nếu thấy một mình anh không thể thỏa mãn được thì cứ yên tâm, anh đây sẽ gọi giùm mấy người khác nữa. Đồng thời có thể đánh bại sáu người bọn này, cái bang hội rẻ rách bên đó sẽ càng nổi danh có phải không hả?” Hiển nhiên Hàn Ly cũng bởi vì lời đồn đãi kia mà chịu nhiều đau khổ, trước đó đã bị khiêu chiến không ít lần.

Vừa nghĩ tới bang chủ cùng bang phó khùng bố của Minh Giáo, bốn người kia mặt xám ngoét lại, để cố tìm đường sống, cả đám cùng lao lên vây công Hàn Ly.

Tuy rằng Hàn Ly chỉ có một người, nhưng có Nguyệt Lượng làm tế tự đằng sau, y liền chẳng khác gì quái vật bất tử, một mình nhàn nhã đấu lại bốn tên kia. Không tốn bao nhiêu thời gian, kẻ địch phải bỏ chạy toán loạn.

Hàn Ly nhanh chóng đuổi theo, ở đường rẽ y tình cờ gặp Bất Nhược Cẩm Sắc cùng thành viên bang hắc.

“Bất Nhược, giúp anh bắt lại mấy thằng đang chạy đằng kia, đám hèn mạt đó dám quần công một mình Hải!” Hàn Ly là một người thông minh, đương nhiên biết nên làm sao để ngay lập tức tìm được hỗ trợ.

Quả nhiên, Bất Nhược Cẩm Sắc vừa nghe được Hải bị tấn công, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

“Đuổi theo, giết bọn chúng quay về cấp đầu cho tôi.” Bất Nhược lạnh lùng ra lệnh cho các thành viên đứng cạnh hắn.

“Vâng.” Nhận được mệnh lệnh, mấy người liền lập tức đuổi theo, dù sao giết kẻ bị hồng danh sẽ không tổn hại gì cả.

Hải với Nguyệt Lượng đuổi theo kịp Hàn Ly, thở hổn hển dừng bước.

“Bất Nhược, sao em lại ở đây?” Vừa ngẩng đầu Hải liền nhìn thấy Bất Nhược Cẩm Sắc, kinh ngạc hỏi.

Không nói gì cả, Bất Nhược Cẩm Sắc đi tới bên Hải, thấy quần áo anh bị tổn hại một chút, ánh mắt không khỏi lạnh thêm vài phần.

“Vết thương em đã chữa lành rồi nhé, hai người chậm rãi nói chuyện đi, em với Hàn Ly tiếp tục hẹn hò đây.” Cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘hẹn hò’, Nguyệt Lượng cười dịu dàng đi về phía Hàn Ly, hai người sánh bước rời khỏi.

.

“Anh một mình chạy lung tung làm gì hả.” Bất Nhược giọng điệu hung tợn hỏi.

“Hôm nay mấy người bọn anh tách ra hành động, ngoài ý muốn mới gặp phải loại tiểu nhân hèn hạ này. Bình thường không có chuyện gì đâu, yên tâm đi.” Hải biết Bất Nhược giận dữ cái gì, lập tức an ủi.

“Thế sao không tới tìm em?” Sắc mặt Bất Nhược vẫn không hề dịu lại.

Ngẩn người, Hải có chút ngơ ngác đáp: “Anh định out game mà.”

“Minh Giáo nhà các anh mãi mới có dịp đi hẹn hò riêng tư với nhau, thế mà anh định out game!” Bất Nhược hoàn toàn phát điên, hẳn đương nhiên không xem nhẹ tin tức vừa rồi Nguyệt Lượng để lại. Nếu bọn họ nhàn nhả đi chơi như thế, mà người trong bang hôm nay đều chia ra hành động có nghĩa là cả đám đó đều đang hẹn hò riêng với nhau, cho nên Bất Nhược càng để bụng chuyện Hải không thèm hẹn mình đi chơi.

“À... Vậy bây giờ chúng ta cùng đi hẹn hò nhé.” Cúi gầm mặt, Hải đưa tay nói, biểu tình thấy không rõ nhưng vành tai lộ ra ngoài đã có chút đỏ ửng.

Trợn mắt lườm Hải một cái, Bất Nhược thô lỗ nắm lấy tay Hải kéo anh đi khỏi.

“Lần sau nếu chỉ có một mình lúc đó phải liên lạc với em, không có em bên cạnh, cảm tuyệt đối không được tự ý đi lung tung!” Bất Nhược cương quyết hạ lệnh.

“Anh đâu phải trẻ con.” Hải bất đắc dĩ nhắc nhở.

“Ở trò chơi này, anh nghĩ nhạc công yếu ớt như anh cùng trẻ con có gì khác nhau?” Thấy Hải còn dám cự nự, Bất Nhược lại hung hăng trừng mắt nhìn Hải.

Nghẹn lời, Hải đến đây không còn lời nào để phản bác, lại tiếp tục hối hận lúc trước sao anh không chọn chức nghiệp nào uy phong một chút.

“Em không muốn thấy anh bị thương.” Bất Nhược đột nhiên lên tiếng.

Nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Bất Nhược, Hải đi phía sau không nhìn được vẻ mặt hắn, chỉ cảm nhận được bàn tay Bất Nhược đang nắm tay mình có chút run rẩy, trái tim lập tức mềm nhũn, nhẹ nhàng cầm tay hắn, hứa hẹn: “Sau này nếu phải ra ngoài một mình, nhất định sẽ liên lạc với em.”

“Đây là anh đáp ứng nhé.” Bất Nhược lại giả thối trẻ con nhắc lại.

“Đúng vậy, là tự anh đáp ứng.” Hải cương chiều nở nụ cười.

94. Quyển 3 - Chương 6

Sau khi cùng Hải tách ra, Lưu Ly lên thẳng hướng đi đến căn cứ bang Hải Âu. Dật Sử đang xử lý công việc đột nhiên bị người khác huých nhẹ, nghi hoặc nhìn người nọ chỉ chỉ về phía cửa thì thấy Lưu Ly đứng nơi đó, Dật Sử có vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Lưu Ly? Sao cậu lại tới đây?”

“Đầu gối ngọc, lần trước cậu nói sẽ mời tôi đi ăn Túy Tiên lâu gì đó mà, hôm nay rảnh không?”

“Hôm nay hả?” Chớp mắt, Dật Sử lộ vẻ khó xử, hôm nay công chuyện không ít đâu nha.

“Cứ đi đi.” Thiếu Ảnh chủ động giải vây cho cậu.

“Cảm ơn bang chủ!” Mắt sáng rỡ, Dật Sử vừa cảm ơn Thiếu Ảnh vừa chạy về phía Lưu Ly.

Quay qua Thiếu Ảnh gật đầu cười, Lưu Ly đi theo Dật Sử rời khỏi bang Hải Âu.

“Ấy dà, bên Minh Giáo bây giờ rảnh rang quá ha.” Một người trong bang hâm mộ nói, bọn họ vì tận dụng cơ hội cuối để kiếm thêm huy chương, mấy ngày nay đều chạy khắp nơi đến phát điên luôn rồi.

“Nếu hâm mộ thế thì cố gắng làm cho tốt vào, chờ thành lập được đô thị, các cậu cũng sẽ được vui chơi nhàn nhã vậy thôi.” Thiếu Ảnh khẽ cười nói.

“Tuân mệnh, bang chủ!” Hưởng ứng lại đầy vẻ khoa trương, các thành viên trong bang lại tất bật việc ai người ấy làm.

Bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, Thiếu Ảnh sau đó cũng tiếp tục làm việc, hòa mình vào nhịp độ khẩn trương cùng với mọi người.

—

“Hôm nay sao cậu rảnh rỗi đến tìm tôi vậy?” Dọc đường Dật Sử phá vỡ không khí yên lặng giữa hai người.

“Thì rảnh nên mới qua kiểm cậu.” Lưu Ly cười nói, tim đập rộn ràng trong ngực.

“Là muốn bòn rút tiền trong ví tôi chứ gì.” Dật Sử cười nói đùa.

“Hừ, biết là tốt rồi, chờ ăn xong cậu lại chịu khổ thêm lần nữa, đưa tôi đến chỗ khác đi.” Lưu Ly vênh mặt kiêu ngạo cười.

“Ừ được rồi mà”. Dật Sử đáp lại, trong mắt ánh lên sự cứng chiều, “Vậy đi đâu trước đây?”

“Ừm ~ để tôi nghĩ coi.” Vuốt cằm, Lưu Ly chăm chú suy ngẫm, một lúc sau mới nói, “Vậy đi ăn Túy Tiên lâu đã, tôi sắp chết đói rồi.”

“Vậy đi thôi.”

May mắn Túy Tiên lâu cũng gần đó, gần đến giữa trưa đúng giờ cơm, hai người kịp chạy tới Túy Tiên lâu thưởng thức cao lương mỹ vị.

Ngồi yên vị, Lưu Ly với Dật Sử nhàn nhã vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

“Đúng rồi, Lưu Ly sao hôm nay cậu lại rảnh rỗi vậy?” Dật Sử có chút tò mò, nhớ rõ mấy hôm trước Lưu Ly còn bận bịu đến mức hai người chẳng có thời gian gặp nhau.

“Hôm nay bang bọn tôi chia nhau đi thăm dò tin tức, thuận tiện hẹn hò luôn.” Nháy mắt, Lưu Ly cười nói.

“Hẹn hẹn hẹn. . . Hẹn hò!?” Mặt Dật Sử trong nháy mắt đỏ bừng như sắp xuất huyết.

“Ha ha.” Lưu Ly bên kia phá lên cười.

Nhìn Lưu Ly ôm bụng cười đến không còn chút hình tượng nào, Dật Sử có chút ảo não nói khẽ: “Đừng có cười nữa.”

“Được được được, tôi không cười, không cười nữa.” Đưa tay quạt nước mắt chảy ra vì cười, Lưu Ly miễn cưỡng bày ra vẻ mặt đoan trang, nhưng lại nhịn không được tiếp tục trêu chọc cậu. “Nhưng mà Dật Sử nè, không ngờ cậu còn thanh khiết quá nha.”

“Tôi là nam đó, không được dùng ‘thanh khiết’ gì đó để miêu tả tôi.” Dật Sử vô cùng quẫn bách.

“Nhưng vậy cũng rất tốt nha.” Lưu Ly chớp chớp mắt, cười đến thực vui vẻ.

“Tốt cái gì mà tốt?” Dật Sử tức giận nói.

Cười khẽ một tiếng, Lưu Ly không đáp.

“Đúng rồi, cậu nói người trong bang toàn bộ đi hò hẹn, vậy còn đại ca thì sao?” Dật Sử nhớ tới vấn đề trọng yếu này, “Chẳng lẽ cậu ấy cũng có bạn gái?” Nói xong lời cuối cùng, biểu tình Dật Sử có vẻ rất tò mò.

Lưu Ly tỏ vẻ kinh ngạc đánh giá Dật Sử, giống như đang nhìn quái vật.

“Làm gì mà nhìn tôi vậy?” Sờ sờ mặt, Dật Sử nghi ngờ hỏi.

Hít hơi thật sâu, Lưu Ly cố ép bản thân không được hét rống lên với tên Dật Sử ngu ngốc này.

“Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh đang cặp kè vậy mà cậu còn không biết hả hả???” Lưu Ly cuối cùng vẫn là nhịn không được lớn giọng.

Cho dù hai người không có công khai quan hệ, nhưng ai có mắt mà chẳng nhìn ra một chút mối quan hệ mờ ám của bọn họ chứ, như thế nào lại rút ra một tên trì độn không hiểu chuyện thế này? Uống công cậu ta là bạn thân của Tri Hỏa!

“Không phải đâu!” Lần này đổi thành Dật Sử kêu lớn, nhưng cậu lập tức trấn định lại, “Chẳng lẽ ngoài đời Bắc Hoàng Minh là con gái??”

Nhịn xuống, nhịn xuống, nhưng mà trời ơi tui không thể nhịn được nữa!

“Chẳng lẽ ông nội không biết trên cái thế giới này còn có một loại người gọi là đồng tính luyến ái sao???” Lưu Ly bị ai nghĩ vì có gì mình lại thích một cục gỗ bự chẳng thế này, phải chẳng là hạng người gì thì sẽ có loại bạn bè y như vậy sao? Nhớ tới Tri Hỏa đôi khi có vẻ ngờ ngẩn đột xuất, Lưu Ly thở dài thật lớn, cũng có thể đẩy chứ chẳng đùa. Đành tới nhờ Bắc Hoàng Minh truyền kinh nghiệm vậy.

“Cậu nói cái gì!!!” Dật Sử kích động đến mức suýt nhảy dựng khỏi ghế.

Đại ca là đồng tính luyến ái hả? Đại ca là đồng tính luyến ái sao?? Đại ca lại là đồng tính luyến ái??... Tin tức này có vẻ làm Dật Sử sợ đến sắp xỉu.

Đỡ lấy cái trán, Lưu Ly lại thở dài, nhìn một bàn đầy mỹ thực đột nhiên không còn hứng thú ăn uống nữa.

“Ngốc ạ, đừng nghĩ nhiều nữa, theo giúp tôi tìm hiểu chút tin tức đi.” Ném tiền lại, Lưu Ly kéo Dật Sử vẫn còn đang ngờ ngẩn ngẩn rời khỏi Túy Tiên Lâu.

95. Quyển 3 - Chương 7

Chẳng biết có phải ông trời nhìn không vừa mắt sự trì độn của Dật Sử, quyết định làm tên đầu đất như cậu tỉnh ngộ hay không, đúng lúc hai người ra khỏi thành chuẩn bị tới thành khác, qua một nơi vắng vẻ thừa người lại gặp một màn siêu cấp mãnh liệt: một anh chàng nọ đang cưỡng hôn một chàng trai khác!

Thấy được rõ ràng diện mạo tuấn mỹ của hai người kia, Lưu Ly cảm thấy như lâng lâng, vô cùng kích động, nhưng vừa nghĩ tới Dật Sử lại vội vàng quay đầu nhìn qua, quả nhiên thấy cậu đã hoàn toàn lâm vào trạng thái thất hồn lạc phách.

“Nè nè, Dật Sử cậu tỉnh lại đi!” Lưu Ly luống cuống, vội vàng vỗ vỗ má Dật Sử định lay tỉnh cậu.

“Cậu ta sao vậy?” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên cạnh Lưu Ly, nhỏ quay đầu liền thấy chàng trai mới rồi cưỡng hôn người ta đang cười đến ôn hòa nhìn mình, mà cái người bị cưỡng hôn thì bày vẻ mặt khó chịu đứng một bên.

“A a a! Là cậu!” Càng ngó hai người càng thấy quen mắt, Lưu Ly kêu lớn, “Đoạn Tình Vô Tâm!!!”

“A, hóa ra em gái quen biết Tiểu Tình sao.” Chàng trai ôn hòa kia mỉm cười hỏi.

“Đồ khốn, đã nói bao nhiêu lần nghe không thủng hả, không được gọi ông là Tiểu Tình, ghê tởm muốn chết!” Đoạn Tình Vô Tâm gầm nhẹ.

“Vậy gọi là Tiểu Tình Tình nha?” Người kia không sợ chết tiếp tục khiêu khích.

“Anh muốn chết hả? Tuyệt Vân Phi!” Trán nổi gân xanh, Đoạn Tình Vô Tâm quyết không bỏ qua.

“Ai nha, Tiểu Tình Tình thực rất nhẫn tâm đó, lại còn định mưu sát chồng.” Tuyệt Vân Phi cố tình đưa tay ôm lấy ngực tỏ vẻ đau lòng, nhưng ý cười trên mặt ngày càng rõ nét.

Lưu Ly bị màn tranh cãi của hai người làm cho á khẩu, sau hồi lâu mới thốt ra được một câu, “Không thể tin được, Đoạn Tình Vô Tâm hóa ra cậu là thụ hả??”

Lời này vừa nói ra, Đoạn Tình Vô Tâm chỉ cảm thấy thần kinh mình đứt phụt một cái, rút kiếm ra chia về phía Tuyết Vân Phi, hét lớn: “Quân đồn mặt kia!”

“Ấy kìa kìa, Tiểu Tình Tình cũng lại giận lẫy rồi, nói mấy lời này đâu phải là anh chứ.” Tuyết Vân Phi thân thủ linh hoạt lách được công kích, vừa ung dung tránh đòn vừa nói: “Thế nhưng tiểu cô nương em cũng thật tinh mắt nha, anh thích.” Dứt lời, còn nháy nháy mắt với Lưu Ly.

Khổ cho Lưu Ly lập tức đỏ bừng mặt. Tuy rằng ở trong game bên cạnh nhỏ cũng toàn soái ca, nhưng một người có loại khí chất độc đáo như Tuyết Vân Phi này vẫn là lần đầu tiên nhỏ được gặp.

Nhìn nhìn Đoạn Tình Vô Tâm lạnh lùng anh tuấn, lại ngó qua Tuyết Vân Phi vẫn còn đang mỉm cười, bộ dáng có vẻ yếu nhược hơn hẳn, cũng chẳng trách Lưu Ly mới vừa rồi lại hỏi một câu như vậy.

Nhưng chỉ một lúc sau, Lưu Ly đã biết được vì cái gì Đoạn Tình Vô Tâm phải chịu bị người ta áp, thực lực của hai người này quá cách xa nhau. Đối mặt với công kích như vũ bão của Đoạn Tình Vô Tâm, Tuyết Vân Phi lại giống như đang trên chọc hắc, tỏ vẻ ung dung vô cùng.

Nhìn trúng được sơ hở trong nháy mắt, Tuyết Vân Phi liền lấy tay không đỡ đòn của Đoạn Tình Vô Tâm. Đoạn Tình Vô Tâm kinh hãi vội vàng thu lại thế đánh, nhưng kiếm vẫn rạch một đường trên tay Tuyết Vân Phi. Đoạn Tình Vô Tâm không khỏi sửng sốt, Tuyết Vân Phi thừa dịp hắc còn đang ngây người một chỗ, ôm lấy hắc không cho làm loạn nữa.

“Nha, anh biết Tiểu Tình Tình không nhẫn tâm giết anh mà.” Dứt lời, Tuyết Vân Phi rất đắc ý khê liếm vành tai Đoạn Tình Vô Tâm.

“Ông đây nhất định phải giết người!” Đoạn Tình Vô Tâm tức giận đến phát run.

“Ha ha, muốn giết lần sau cho cứng giết, đi coi xem cái vị vẫn còn đang hóa đá kia đã.” Cười khan vài tiếng, Tuyết Vân Phi vội vàng đánh lạc hướng sự chú ý của Đoạn Tình Vô Tâm.

Thỉnh thoảng khiêu khích một chút thì không sao, nhưng phải hiểu được lúc nào nên lui binh, nếu không thực sự bị vợ chém chết thì chẳng phải lỗ sao. Tuyết Vân Phi vẫn luôn quan niệm như vậy.

Nghe Tuyết Vân Phi nhắc, Đoạn Tình Vô Tâm mới nhớ ra Lưu Ly cùng Dật Sử còn đang đứng một bên, khê nhú mày, gầm nhẹ: “Đã biết vậy còn không buông ra đi cứu người.”

“Tuân mệnh.” Nghe lời buông tay, Tuyết Vân Phi cười hì hì đi tới trước mặt Dật Sử.

“Anh ta có tin được không đấy?” Lưu Ly có chút không yên lòng hỏi.

“Tên đó là bang phó bang bọn tôi, không phải lo đâu, chỉ là đầu óc có chút suy nghĩ lệch lạc. Giao cho anh ta yên tâm đi.” Đoạn Tình Vô Tâm giọng điệu tuy có vẻ coi thường, nhưng cũng làm Lưu Ly bớt lo lắng hơn nhiều.

Sờ sờ cằm, Tuyết Vân Phi nhìn chăm chú Dật Sử một hồi, đột nhiên cười lên một tràng đầy quỷ dị. Sau đó chỉ thấy y phi thường thô bạo nện một cú trời giáng xuống đầu Dật Sử.

“Đau quá!” Cùng với tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng Dật Sử cũng hoàn hồn.

“Giải quyết xong.” Tuyết Vân Phi xoay người qua phía Lưu Ly cùng Đoạn Tình Vô Tâm cười đến phi thường sáng lạn, nhất thời làm hai người đầu đầy hắc tuyến.

“Dật Sử, cậu không sao chứ?” Lưu Ly vội vàng chạy đến cạnh Dật Sử, ân cần hỏi thăm.

“Tôi choáng đầu quá.”

“Cậu thật vô dụng.” Bất đắc dĩ mắng, Lưu Ly luống cuống xoa bóp đầu cho cậu, “Chẳng qua thấy hai gã đàn ông hôn môi nhau mà cũng bị dọa ngất xỉu.”

“Lưu Ly, làm ơn đừng có nói nhẹ hều vậy chứ.” Dật Sử cười khỏ, cậu từ nhỏ đã được giáo dục nghiêm khắc, cho tới giờ chưa từng nghĩ tới nam với nam cũng có thể yêu nhau, hôm nay chịu kích thích liên tiếp làm cậu bị đả kích không nhỏ.

“Nếu em trai này không có sao nữa thì nhờ em gái chăm sóc nhé, bọn anh đi trước đây.”

“Cám ơn hai người.” Chần chừ một chút, tuy rằng Dật Sử ra nông nổi này cũng là do bọn họ, nhưng Lưu Ly cảm thấy dù sao vẫn nên nói lời cảm ơn cho phải đạo.

“Không phải khách khí.” Tặng cho hai người một cái hôn gió, Tuyết Vân Phi cười hì hì khoác lấy cánh tay Đoạn Tình Vô Tâm.

“Buông ra. ” Đoạn Tình Vô Tâm lạnh lùng ngắt gọn phun ra hai chữ.

“Không thích.” Người trả lời cũng không kém phần súc tích.

Kết quả một người trừng mắt, một người tủm tỉm cười đáp lại. Cuối cùng Đoạn Tình Vô Tâm nổi giận, biến thành một màn người sau rượt đuổi người trước, làm Lưu Ly với Dật Sử đứng xem mà toát mồ hôi.

Hai cái kẻ này... Thật là người yêu sao?

96. Quyển 3 - Chương 8

Dật Sử bị đả kích mấy lần liên tiếp rồi cuộc nhện không nổi, “Không được, nhất định tôi phải tìm đại ca hỏi cho rõ, cậu ấy MAN như vậy sao có thể biến thành đồng tính luyện ái a a a!!”

Cười khan vài tiếng, Lưu Ly ngẫm nghĩ nửa ngày cũng không thấy Tri Hỏa MAN chỗ nào. Trong lúc nhỏ đang bận suy tư, Dật Sử liên lạc với Tri Hỏa.

“Dật Sử tìm tớ có chuyện gì đây?” Giọng nói sang sảng của Tri Hỏa vang bên tai Dật Sử.

“Đại ca, cậu đang ở đâu thế? Tớ có việc tìm cậu.”

Lần đầu tiên thấy Dật Sử giọng nghiêm túc nói chuyện với mình, Tri Hỏa ngạc nhiên một lát sau mới nói: “Tớ ở thành phía Đông.”

“Chờ tớ, tớ đến bây giờ!” Dứt lời, Dật Sử không để Tri Hỏa kịp hỏi thêm liền tắt kênh liên lạc.

Nghi hoặc gãi gãi đầu, Tri Hỏa không hiểu gì cả.

“Làm sao vậy?” Thu hồi ánh mắt nhìn về phía xa, Bắc Hoàng Minh vừa quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Tri Hỏa.

“Tôi cũng không biết, Dật Sử nói muốn tới tìm tôi.”

“Vậy ở nơi này chờ đi, đợi cậu gặp cậu ấy sao, chúng ta đi đảo Hải Dương nhé.”

“Ừ, cũng được, mà nói mới nhớ, thành Đông chúng ta đi qua nhiều lần như vậy, nhưng chưa bao giờ tham quan riêng cùng nhau.” Nhìn thành phố cảng phía Đông tấp nập người qua lại, Tri Hỏa hưng phấn bồng bồng nói.

“Nếu cậu muốn thì đi thôi.” Sự cứng chiều ánh lên trong mắt, Bắc Hoàng Minh mới vừa cầm lấy tay Tri Hỏa, đã bị cậu kéo chạy về phía trước.

Thành Đông vì có hải cảng, lại là nơi duy nhất liên kết với bốn đảo phụ lớn, cho nên nơi này luôn rất náo nhiệt, thương nhân cũng đủ loại, thứ kỳ trân dị bảo gì cũng có. Tri Hỏa dường như không biết mệt xuyên qua khu chợ, có lúc còn cầm thứ hàng nào đó lên đánh giá, chăm chú ngắm nghía.

Đúng là trẻ con. Bắc Hoàng Minh tất nhiên cũng tùy ý cậu.

“Minh, bọn cậu ở đâu đấy?” Giọng Lưu Ly thông qua kênh riêng tư truyền vào tai Bắc Hoàng Minh.

“Ồ chợ, để bọn tôi ra tìm hai người nhé?”

“Không cần, tôi qua đó được rồi.”

Trong chợ tuy rằng tấp nập nhưng may lại là một con phố thẳng tắp, không có lối rẽ quanh co gì khác, cho nên tìm được người cũng nhanh chóng, hướng chỉ là một đôi nổi bật như Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh.

Vừa thấy được hai người, Dật Sử liền bước nhanh hơn đi qua, tới cách vài bước thì dừng lại, vừa định mở miệng gọi Tri Hỏa, đột nhiên ngậm miệng lại.

“Làm sao vậy?” Không phanh kịp, đầu Lưu Ly đụng luôn phải lưng Dật Sử. Xoa xoa cái trán đau, Lưu Ly ló đầu từ phía sau nhìn thấy khung cảnh hai người Tri Hỏa và Bắc Hoàng Minh, cũng trở nên im lặng.

Tri Hỏa đang cầm một chiếc vòng tay thủ công bên từ cổ giờ lên trước mặt Bắc Hoàng Minh, mà Bắc Hoàng Minh luôn luôn lạnh lùng lúc này lại nở nụ cười nhàn nhạt, sự dịu dàng ánh lên trong mắt làm người khác khó có thể quên. Hắn ôm Tri Hỏa cả người gần như đang dựa vào ngực mình, cúi đầu tới gần bên tai cậu nhỏ giọng thì thầm gì đó. Nụ cười của Tri Hỏa lập tức trở nên vô cùng rạng rỡ, gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh liền lấy tiền đưa cho người bán hàng.

Người bán hàng đưa cho Bắc Hoàng Minh một chiếc vòng nữa. Tri Hỏa cầm chiếc vòng đeo lên tay Bắc Hoàng Minh, mà Bắc Hoàng Minh cũng đem vòng trên tay mình đeo lên cổ tay Tri Hỏa. Ngắm đôi vòng trên tay đối phương, hai người nhìn nhau cười.

“Dật Sử.” Lưu Ly khẽ gọi Dật Sử, trong giọng nói tràn đầy khẩn cầu, “Cậu nhất định đừng chia rẽ bọn họ nhé, có được không?”

Mím môi, Dật Sử không đáp lại, mà lớn tiếng gọi: “Đại ca!”

Vừa quay đầu lại, Tri Hỏa nhìn thấy Dật Sử cùng Lưu Ly liền cao hứng giơ tay lên vẫy. Chiếc vòng tay dưới ánh mặt trời đang đưa qua lại, lúc này hai người mới nhìn rõ, treo liền với nó là một viên ngọc hình trăng khuyết. Theo bản năng đưa ánh mắt nhìn đến cổ tay Bắc Hoàng Minh, quả nhiên trên vòng của hắn là viên ngọc hình mặt trời.

Dần lòng lại, Dật Sử nói: “Đại ca, cậu qua đây một chút, tớ có lời muốn nói với cậu.”

Nghi hoặc nhìn biểu tình nghiêm trọng trên mặt Dật Sử, Tri Hỏa vẫn bước về phía cậu, mới vừa đi tới gần Dật Sử đã bị cậu giữ chặt kéo ra khỏi chợ.

Lưu Ly cùng Bắc Hoàng Minh cũng vội vàng đuổi theo.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Bắc Hoàng Minh vừa đuổi theo vừa hỏi Lưu Ly.

“Thực xin lỗi, tôi đã nói chuyện cậu với Tri Hỏa là người yêu cho cậu ấy biết.” Lưu Ly vẻ mặt áy náy nói, nhỏ không ngờ Dật Sử lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, không hề có chút ý định chấp nhận sự thực này.

Mím chặt môi, Bắc Hoàng Minh đột nhiên dừng bước.

“Cậu không đuổi theo nữa sao?”

“Không cần đâu, để bọn họ nói chuyện thẳng thắn một lần, tôi tin Tri Hỏa có thể giải quyết được.” Bắc Hoàng Minh đáp, nhưng hai tay buông xuống bên người đã vô thức xiết chặt lại.

Hắn đánh cuộc lần này, nếu Tri Hỏa đến ngay cả cửa ải Dật Sử cũng không thể vượt qua, vậy bọn họ chắc sẽ không cần... tiếp tục nữa phải không? Thừa dịp hiện tại tổn thương còn chưa lớn nên kịp thời buông tay thôi, tuy rằng Bắc Hoàng Minh đã hứa với Tri Hỏa tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, nhưng hắn vẫn sợ, bởi vì hắn biết hết thấy sự thật, cho nên hắn so với Tri Hỏa càng sợ hãi.

Hắn sợ Tri Hỏa nếu khám phá ra mọi chuyện, so với trước sẽ càng chán ghét hắn, thông hận hắn. Nếu kết cục thật là như thế, vậy hắn cam tâm tình nguyện trú ngụ trong cái lốt Bắc Hoàng Minh giả dối này, vĩnh viễn không để Tri Hỏa biết mình chính là An Chấn Vũ.

97. Quyển 3 - Chương 9

Kéo Tri Hỏa tới một góc vắng người, Dật Sử nhìn chăm chăm Tri Hỏa làm cậu cả người không được tự nhiên.

“Cậu làm cái gì đấy? Dật Sử?”

“Đại ca, cậu thích đàn ông hả?”

Đối mặt với câu hỏi thẳng thừng của Dật Sử, Tri Hỏa suýt nữa sắc nước miếng, ho khan vài tiếng với định thần lại được: “Đúng vậy”. Ánh mắt không mấy may sợ hãi nhìn thẳng Dật Sử, Tri Hỏa bình tĩnh trả lời không một chút chần chừ.

Giật mình, Dật Sử đột nhiên ý thức được sự tình tựa hồ so với cậu tưởng tượng còn khó xử lý hơn nhiều, nhưng với tư cách bạn bè, cậu không thể không nhiều lời vài câu.

“Đại ca, tên đó là con trai nha! Vả lại đây chỉ là trò chơi thôi, hai người bọn cậu ngay cả hình dáng thật của đối phương còn chưa thấy qua, nói gì đến chuyện yêu đương?”

“Nhưng mà yêu chính là yêu thôi, làm sau còn nghĩ được nhiều vậy.” Rạng rỡ cười, Tri Hỏa trả lời vô cùng thẳng thắn, nhưng vì thế cũng làm Dật Sử tức đến hộc máu.

“Thôi đi, đại ca, cậu đã là thanh niên hai mươi tuổi rồi đấy! Không còn là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi mơ mộng cả ngày nữa đâu!!!” Dật Sử cảm thấy mình tựa như bà mẹ già vì lo cho con mà muốn rụng cả tim.

“Ai nha, Dật Sử so đo nhiều như vậy làm gì chứ, chút xiu lãng mạn cũng không có, Lưu Ly sao chịu nổi cậu hả.”

“Ai cần cậu lo!” Dật Sử theo phản xạ quát lớn, một hồi sau bình tĩnh lại bèn phiên muện vò rối tóc, “Hiện giờ chúng ta đang nói đến vấn đề của cậu, cậu đừng có đánh lạc hướng tớ!”

Âm thầm thè lưỡi, kỹ xảo đánh lạc hướng của Tri Hỏa hiển nhiên đã thất bại.

“Được, cũng không nói đến những chuyện khác. Chỉ cần để ba mẹ cậu biết cậu thích một thằng con trai, không chém chết cậu mới lạ đó.” Chợt nhớ đến thân thủ ác liệt của người nhà họ Hàn, Dật Sử nhin không được rùng mình một cái.

Sờ sờ cằm, Tri Hỏa tỏ vẻ trầm tư nói: “Ừ cũng có vẻ đáng lo, nhưng điều kiện trước tiên là hai người bọn họ còn chút xiu quan tâm nào đến đứa con này đã.”

Nghĩ tới hai vị phụ mẫu Hàn gia huyền thoại chỉ nghe danh chưa bao giờ thấy mặt kia, lần đầu tiên trong cuộc nói chuyện hôm nay Dật Sử có vẻ đồng ý với lời Tri Hỏa.

“Ai nha, dù sao binh đến tướng cản, nước ập vào lấy núi ngăn, tớ còn chưa lo lắng, cậu lo làm cái gì cho một người.” Tri Hỏa vỗ vỗ bả vai Dật Sử an ủi.

“Hay cậu cảm thấy đồng tính luyến ái như tớ thật ghê tởm?”

“Đương nhiên không phải!” Dật Sử kịch liệt phản bác, “Mặc kệ cậu như thế nào, cậu vẫn là đại ca của tớ.”

“Đúng là bạn tốt, vậy ủng hộ tớ đi, đừng có quay lưng lại với tớ, dù sao tớ với Minh cũng sắp phải đối mặt với không ít khó khăn rồi.” Nói đến đây, nụ cười của Tri Hỏa đột nhiên có chút khổ sở.

“Đại ca...” Lần đầu tiên thấy bộ dạng bất an của Tri Hỏa, Dật Sử có chút không đành lòng, “Mọi chuyện sẽ ổn thôi, tớ tin tưởng dù có khó khăn gì cậu nhất định cũng giải quyết được hết! Cậu là đại ca của tớ cơ mà!”

“Ha ha, nói cũng phải.” Gãi gãi đầu, Tri Hỏa lập tức lại khôi phục tinh thần, phá lên cười.

A, thật không hổ là đại ca thần kinh thô ráp. Thấy Tri Hỏa một lần nữa tươi cười, Dật Sử cuối cùng mới yên tâm.

“Thôi được, đi tìm Minh với Lưu Ly thôi, bằng không bọn họ sẽ lo lắng lắm đó.” Dứt lời, Tri Hỏa xoay người bước đi.

“Không cần, bọn họ đã đến đây rồi.” Dật Sử nhìn về phía hai người đứng sau lưng Tri Hỏa cách đó không xa lắm, tuy rằng đã quyết tâm không để bụng chuyện Tri Hỏa là đồng tính luyến ái nữa, nhưng khi trông thấy Bắc Hoàng Minh cậu vẫn có cảm giác không được tự nhiên, theo bản năng cúi đầu đá đá mấy viên sỏi dưới chân, không nhìn tới hai người.

“Minh.” Chạy vội đến bên người Bắc Hoàng Minh, nụ cười của Tri Hỏa càng thêm rực rỡ.

Nhìn Tri Hỏa, từ đáy mắt Bắc Hoàng Minh tự nhiên toát ra vẻ ôn nhu, chỉ vì riêng mình Tri Hỏa mà bộc lộ sự dịu dàng ấy.

“Hai người muốn đi đâu?” Lưu Ly hỏi.

“Đi đảo Hải Dương, bà sao rồi? Có tìm ra manh mối nào không?” Tri Hỏa hỏi lại.

“Nào đã có đâu.” Xấu hổ cười cười, Lưu Ly là chột dạ a, thời gian vừa rồi nhỏ hoàn toàn sa đà vào mấy chuyện hẹn hò, chỉ lo chơi bời cho thỏa thích. Để ngăn không cho Tri Hỏa dò hỏi thêm gì nữa, Lưu Ly cắt ngang: “VẬY chia nhau hành động đi, tôi đi trước nha.”

Dứt lời bèn lập tức kéo Dật Sử đi thẳng.

Nhìn theo hai kẻ lúc tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, Tri Hỏa quả thực bất đắc dĩ, đúng là một đôi dở hơi mà.

“Được rồi, chúng ta cũng nên đi.” Ngẩng đầu nhìn Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa nói.

“Ừ.” Gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh đi theo Tri Hỏa chậm rãi hướng về phía hải cảng.

“Đúng rồi, Minh, vừa rồi có phải cậu lại có ý định buông tay đúng không? ” Tri Hỏa đột nhiên lên tiếng hỏi.

Trong lòng cả kinh, Bắc Hoàng Minh không nghĩ tới Tri Hỏa luôn luôn chậm tiêu mà cũng có thời điểm nhạy cảm như vậy.

“Dám làm thế lần nữa, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho cậu đâu.” Quay đầu cười với Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa nửa thật nửa giả uy hiếp, “Cậu đã nói sẽ cùng tôi đi đến cùng, để một mình tôi đối mặt với nhiều khó khăn như vậy, cậu cam tâm sao?”

“Tất nhiên là không thể.” Nhếch cao khóe môi, Bắc Hoàng Minh cười đáp, cầm lấy tay Tri Hỏa, “Tôi vĩnh viễn sẽ không để cậu chịu đựng đau khổ gì hết.”

Khóe môi càng giương cao, mặt Tri Hỏa có chút hồng hồng.

Tay cầm tay thật chặt, hai chiếc vòng tay va vào nhau vang lên những âm thanh trong veo, tựa như sinh ra vốn là để ở bên nhau.

98. Quyển 3 - Chương 10

Ngồi thuyền tới đảo Hải Dương thần bí nhất trong bốn đảo phụ, Tri Hỏa lập tức bị cảnh vật tuyệt đẹp nơi này làm cho mê mẩn.

Giống như Atlanta trong truyền thuyết, Hải Dương cũng là một đảo nhỏ chìm dưới đáy biển, bốn phía là nước. Trên đảo nhỏ ngổn ngang những cột đá cùng các khối kiến trúc hoang phế, lại mang theo vẻ đẹp tàn khốc, ngập chìm trong biển nước trông càng thêm thần bí.

“Thật đẹp quá.” Tri Hỏa thì thào nói, đây là lần đầu tiên cậu đặt chân tới đảo Hải Dương.

“Cậu thích nơi này?” Bắc Hoàng Minh tuy rằng cũng bị khung cảnh xinh đẹp nơi này làm cho rung động, nhưng còn chưa tới mức mê mẩn như Tri Hỏa.

“Ừ, rất rất thích.” Tri Hỏa không hề che giấu bộc lộ sự yêu thích của mình đối với nơi này.

Cười cười, Bắc Hoàng Minh cũng không nói thêm cái gì, chỉ lẳng lặng cùng Tri Hỏa du lãm toàn bộ đảo Hải Dương, nhìn Tri Hỏa mỗi khi trông thấy một cảnh đẹp nào khác lại lộ ra bộ dáng kinh ngạc không tin nổi, Bắc Hoàng Minh càng thấy cậu thật vô cùng đáng yêu, nhịn không được đột nhiên ôm lấy Tri Hỏa.

“Minh?” Tri Hỏa bị dọa sợ chớp chớp mắt, không hiểu gì nhìn về phía Bắc Hoàng Minh.

“Chụt”, Bắc Hoàng Minh hôn lên mặt Tri Hỏa một cái, cười gian tà.

“A.” Theo phản xạ che lại chỗ bị hôn trộm, mặt Tri Hỏa nhất thời trở nên đỏ bừng, nơi này chính là chốn công cộng đó nha!

“Nào, nghĩ xem muốn đi đâu ngắm cảnh nữa?” Bắc Hoàng Minh thông minh lựa nói sang chuyện khác.

“Không biết, đi đó đây thôi, thuận tiện tìm xem có manh mối nào hay không. Thật là, Âm Vô Dạ rộng lớn như vậy rốt cuộc đến nơi nào mới kiếm được cái thứ dính dáng đến nhiệm vụ cuối cùng kia chứ? Cái người Cung Thịnh Lạc đó không thể gọi ý chút gì khác sao? Anh ta nói cho cùng có định quay lại với Cổ Lam không hả.” Nói đến đây, Tri Hỏa liền oán giận.

Cực kỳ, cực kỳ khó chịu đó.

“Chuyện yêu đương của người ta, cậu không quản được nhiều vậy đâu.” Bắc Hoàng Minh tốt bụng khuyên nhủ.

“Ai dà, thì chỉ khó chịu thôi, hừ, chờ hai người đó quay lại với nhau xong, tôi nhất định phải cho Cung Thịnh Lạc biết tay, dám trêu người chúng ta.” Bất mãn hoàn bất mãn, oán giận hoàn oán giận, Tri Hỏa đi tìm manh mối mà trong lòng vẫn cực kỳ buồn bực.

Bất tri bất giác, hai người càng đi càng thấy xung quanh hoang vắng, tới một nơi hầu như không còn người chơi nào nữa, nhìn thần điện đồ sộ trước mắt, Tri Hỏa thất vọng nói: “Đường cùng rồi, chúng ta về đi thôi.”

“Ừ.” Gật gật đầu, Bắc Hoàng Minh vừa mới chuẩn bị xoay người đi theo Tri Hỏa trở về, tự dưng có vẻ nhớ tới điều gì lại dừng bước.

“Làm sao vậy?” Tri Hỏa đã đi được một đoạn cũng đứng lại, nghi hoặc xoay người nhìn hắn.

“Liệu có thứ gì giấu trong đó không nhỉ?” Bắc Hoàng Minh nhếch môi, trong mắt mang theo một tia hưng phấn, giống như đứa nhỏ đang trong cơn háo hức muốn tìm được kho báu.

Nhượng mày, Tri Hỏa cười bước về phía hắn, “Vây diên cùng cậu một chút nào.”

“Sẽ không để cậu thất vọng đâu, tin tưởng giác quan thứ sáu của tôi đi.” Vươn tay, mười ngón đan vào nhau, hai người đi vào trong thần điện.

.

Bắc Hoàng Minh lần đầu tiên cảm thấy chính mình kỳ thật vô cùng xui xẻo, cũng tự nhủ về sao không được tùy tiện dẫn Tri Hỏa vào mấy nơi nhìn qua có vẻ bình thường nhưng thực chất lại giấu giếm rất nhiều bí ẩn thế này nữa.

Ví như bọn họ lúc này chỉ đơn thuần muốn vào trong thần điện tìm kiếm manh mối, vậy mà lại gặp cơ quan, bị đẩy đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Đứng thẳng người, Tri Hỏa dùng sức gõ lên bức tường phía sau, vẻ mặt không cam lòng chút nào. Chỉ là trong lúc vô ý tựa vào mặt tường này, lại tình cờ đụng phải tượng thiên sứ bên cạnh, vì cái gì bức tường này liền đảo lộn lại, khiến cho bọn họ bị đẩy về phía bên kia?

“Làm sao bây giờ?” Bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau, Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh cảm thấy hai người quả thực có thể tìm ra toàn bộ cơ quan ám khí ẩn trong trò chơi, mà còn tìm một lần trúng ngay chóc.

“Chỉ còn cách vừa đi vừa tính tiếp.” Sau khi dùng hồi thành quyển không có tác dụng, Bắc Hoàng Minh đành chịu thua nói.

“Kỳ thật như vậy cũng không tồi nha.” Chán nản qua đi, Tri Hỏa lại phần khởi lạc quan trở lại, tính cách ưa thích mạo hiểm trời sinh của cậu vào lúc này đều bộc lộ ra. Dù sao đâu phải người chơi nào cũng có vận khí tốt như bọn họ, lần nào cũng tìm được địa điểm ẩn giấu.

“Cậu đó, thật đúng là lạc quan.” Bắc Hoàng Minh cứng chiều nói.

Cười cười, hai người dọc theo đường nhỏ tiếp tục hướng về phía trước, đi chưa được mấy bước mới phát hiện nơi này có một động thiên khác, hơn nữa còn chẳng có gì đáng mạo hiểm như đã dự đoán, chỉ là một lâu đài thủy tinh xinh đẹp đang im lìm nằm đó.

Lâu đài thủy tinh hiện ra trong làn nước biển dập dềnh mơ mơ hồ hồ, hệt như một ảo ảnh hoàn mỹ, chỉ cần vươn tay chạm nhẹ là sẽ tan thành bọt biển.

“Thật đẹp quá.” Nếu như nói cảnh tượng trên đảo Hải Dương vừa rồi làm Tri Hỏa cảm thấy kinh ngạc, thì lâu đài thủy tinh trước mặt lại làm trái tim cậu rung động, tâm hồn như lâng lâng.

“Ở trong này mà mở tiệc thì tuyệt lắm đấy.” Vuốt cằm, Bắc Hoàng Minh đột nhiên thốt ra một câu.

So với Tri Hỏa bình thường vẫn an phận ở nhà làm con trai ngoan ngoãn, Bắc Hoàng Minh gia thế giàu có từ nhỏ đã được đi khắp nơi thưởng lãm cảnh đẹp các nước, do đó đương nhiên không bị khung cảnh mỹ lệ trước mắt dọa cho ngáy người đến vậy.

Xoa cái trán, lần đầu tiên, Tri Hỏa đối với lời nói của Bắc Hoàng Minh mà cảm thấy vô lực.

“Các đồng chí, ở đâu hết rồi?” Giọng của Cổ Lam đột nhiên truyền ra từ kênh bang hội.

“Làm sao vậy?” Chuyển qua kênh bang phái, Tri Hỏa tò mò hỏi.

“Tôi có manh mối, lập tức trở về bang.”

“Không thành vấn đề, quay lại ngay đây.” Các thành viên khác đồng thanh nói.

“Thôi, chúng ra cũng trở về thôi.” Tuy rằng không muốn rời khỏi nơi này, nhưng Tri Hỏa may mắn còn giữ lại chút lý trí.

“Lần sau sẽ cùng cậu đến.” Bắc Hoàng Minh nhìn thấu suy nghĩ của Tri Hỏa, an ủi.

“Ừ, được.” Quả nhiên vừa nghe Bắc Hoàng Minh nói, Tri Hỏa vui vẻ trở lại.

Quay đầu rời đi, Tri Hỏa vẫn nhịn không được quay đầu lại nhìn một chút, ngay tại lúc này, cậu tựa hồ nhìn thấy trong lâu đài thủy tinh kia phản chiếu ra một bóng người, nhưng trong nháy mắt lại biến mất. Hoài nghi có phải chính mình bị hoa mắt, Tri Hỏa cũng không để tâm nữa, đi theo Bắc Hoàng Minh rời khỏi nơi này.

99. Quyển 3 - Chương 11

Chuông điện thoại vang lên từng hồi cho đến khi Hàn Phi Tường không thể ngủ tiếp được nữa, vươn tay lên đầu giường sờ soạng một hồi lâu mới vớ được chiếc di động, mơ mơ màng màng nhấn nút nhận cuộc gọi, vừa ngáp vừa mở miệng nói: “Alo?”

“Tiểu Tường, giờ này con vẫn còn ngủ sao?” Giọng của mẫu thân đại nhân từ đầu bên kia truyền đến, làm Hàn Phi Tường sợ tới mức lập tức tỉnh cả ngủ, vội vàng bật dậy định nhìn lịch bàn coi ngày hôm nay là ngày hoàng đạo gì mà có thể làm ba mẹ luôn biệt vô âm tín tự dưng gọi điện thoại hỏi thăm mình.

“Mẹ??? Sao tự dưng mẹ lại gọi điện vậy?” Hoàn toàn thanh tỉnh rồi, giọng Hàn Phi Tường vẫn mang theo vẻ nghi ngờ tuyệt không muốn tin vào sự thật.

“Mấy ngày nữa không phải đến sinh nhật hai mươi tuổi của con sao, mẹ với ba con trước sinh nhật sẽ trở về.”

Tay đang nhàm chán đảo qua đảo lại mấy tờ lịch đột nhiên dừng lại, con số quen thuộc in trên đó làm Hàn Phi Tường nhớ ra. Quả nhiên sinh nhật cậu sắp tới rồi.

“Vâng, con đã biết.” Tùy ý đáp lại một câu, Hàn Phi Tường thật tâm cũng không quá để bụng chuyện ba mẹ có trở về vì sinh nhật mình hay không.

Cúp điện thoại, Hàn Phi Tường có chút không hiểu sao lần này ba mẹ lại sốt sắng trở về vì cậu như thế? Nhưng mà suy nghĩ kỹ đến nửa ngày, vẫn là không thể lý giải được hai vị có tư duy khác hẳn người thường nhà mình rốt cuộc đang tính toán gì, nên cậu đơn giản cho qua không nghĩ nữa.

Nhìn đồng hồ phát hiện đã sắp đến giữa trưa, Hàn Phi Tường liền rời giường đánh răng rửa mặt, ăn qua bữa cơm sớm, sau đó cậu lập tức login.

.

Bởi vì hôm qua sau khi trở lại bang mới out game, cho nên hôm nay vừa đăng nhập khung cảnh hiện ra là bên trong căn cứ.

“Yo, Tri Hỏa, online rồi.” Vừa thấy Tri Hỏa, Hàn Ly lên mạng sớm đợi đến phát chán lập tức tiếp đón cậu nồng nhiệt.

“Sao có mỗi mình anh thế này?” Tri Hỏa nhìn xung quanh, tò mò hỏi.

“Đoán chừng đám đó hiện tại đều đang ngủ.” Hàn Ly nhún vai nói.

Ngày hôm qua vừa nhận được thông tin của Cổ Lam, mọi người tản ra khắp trò chơi đều lên đường trở về bang. Bởi vì hành trình dài ngắn khác nhau, hơn nữa cũng đã khuya, những người đến trước đều out game hết nên Cổ Lam mới quyết định để sang hôm nay nói sau, dù vậy hầu hết mọi người lúc này vẫn còn đang say giấc nồng.

Trong lúc hai người Tri Hỏa với Hàn Ly một hỏi một đáp nói chuyện phiếm, những người khác cũng lục tục login, kết quả Bắc Hoàng Minh là kẻ đến muộn nhất.

Vừa nhìn thấy tất cả đã có mặt đông đủ, hắn có chút ngượng ngừng cười cười nói: “Thật có lỗi, vừa rồi vướng chút việc.”

“Không có chi, nếu đã có mặt hết rồi thì bắt đầu nói chuyện chính luôn đi.” Cổ Lam tùy tiện phát phát tay, tỏ vẻ không cần để ý.

“Ừ, cậu nói tìm được manh mối rồi, là cái gì?” Đều tự tìm lấy chỗ, bảy người ngồi rải rác trong phòng, tuy rằng bộ dáng có vẻ thực lười nhác, nhưng biểu tình trên mặt đều rất nghiêm túc.

“Ngày hôm qua tôi có đi tìm Cung Thịnh Lạc.” Cẩn môi dưới, Cổ Lam tiếp tục nói, “Sau đó thì tìm hiểu chút thông tin từ miệng anh ấy, anh ấy nói NPC tiếp nhận nhiệm vụ cuối cùng ở trên đảo Hải Dương.”

Cổ Lam nói ra, Tri Hỏa liền kêu lớn lên, “Đảo Hải Dương!”

Ngay lập tức mọi người đều quay đầu nhìn cậu, thề lưỡi, Tri Hỏa lúc này mới ý thức được bản thân kích động đến cỡ nào, “Hôm qua tôi với Minh mới vừa từ đó về.”

“Thế có phát hiện ra cái gì không?” Lần này đổi lại là Cổ Lam kích động.

“À, bọn tôi không chú ý lắm đến NPC.” Tri Hỏa vẻ mặt áy náy nói, cậu với Minh dành toàn bộ thời gian để thăm thú phong cảnh nơi đó, nào có để ý tới NPC gì gì chứ.

“Quên đi, bây giờ nên lập tức đến đảo Hải Dương, tra rõ những NPC nơi đó!” Cổ Lam siết chặt nắm đấm, ý chí chiến đấu sục sôi nói.

“Ừ ừ.” Mọi người rớt mồ hôi.

Quả nhiên, tình yêu thật vĩ đại, mặc kệ là nam hay nữ, đều có thể làm con người ta sôi trào nhiệt huyết mà ||||

100. Quyển 3 - Chương 12

Người của Minh Giáo đều theo phái hành động, quyết định đi đảo Hải Dương vừa nói ra, ngay sau đó toàn bộ thành viên đã đặt chân lên đảo.

Trừ bỏ Tri Hỏa cùng Bắc Hoàng Minh, những người khác đều là lần đầu đến đảo Hải Dương, nên phản ứng giống hệt Tri Hỏa lúc trước, bọn họ cũng bị cảnh đẹp nơi này làm cho mê mẩn, mãi đến khi Bắc Hoàng Minh mở miệng thúc giục mới dần lấy lại tinh thần.

Theo lời Nguyệt Lượng mới biết được tin Hải bị tập kích, để bảo đảm an toàn cho các thành viên, Bắc Hoàng Minh quyết định áp dụng phương thức ghép hai người một tổ. Bởi vì Lưu Ly với Hải yếu hơn một chút, cho nên Cổ Lam sẽ đi cùng bọn họ, cứ như vậy, ba nhóm phân nhau ra hành động, truy tìm NPC khởi động nhiệm vụ trên đảo Hải Dương rộng lớn.

“Đúng rồi, Minh, sinh nhật của cậu ngày mấy?” Tri Hỏa buồn chán đột nhiên hỏi.

“25 tháng 12 đó, sao tự dưng hỏi vậy?” Dừng bước lại, Bắc Hoàng Minh khó hiểu hỏi.

“A, trùng hợp vậy!” Tri Hỏa kinh ngạc, “Sinh nhật tôi là 24 tháng 12 nha.”

Nhường mảy, Bắc Hoàng Minh đáp lại: “Đúng vậy, thật trùng hợp.”

Kỳ thật Bắc Hoàng Minh đã sớm biết ngày sinh của Tri Hỏa. Nhớ rõ khi trước mới vừa biết được cậu ấy sinh sớm hơn mình chỉ một ngày, bản thân còn oán giận không thôi mối nghiệt duyên giữa hai người, nhưng đến hiện tại trong lòng đương nhiên vô cùng cao hứng.

“Vậy tổ chức tiệc sinh nhật trong trò chơi được không?” Tri Hỏa đột ngột thốt lên, cậu muốn được cùng Minh tổ chức sinh nhật, rất rất muốn, cho dù trong hiện thực tất cả mọi người đều quên ngày sinh cậu cũng được, chỉ cần ngày đó Minh có thể ở bên cậu là tốt rồi.

“Cậu định tổ chức ở đâu?” Bắc Hoàng Minh mỉm cười khê hỏi, ngầm đồng ý với đề nghị của Tri Hỏa.

Dù sao chỉ cần trong giới hạn những gì mình làm được, hắn sẽ dùng mọi cách để thỏa mãn yêu cầu của Tri Hỏa, hướng chỉ là một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ chứ?

“Ừ, để tôi nghĩ xem nha.” Tri Hỏa vừa đi vừa đá mấy viên sỏi ven đường, cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ, muốn tìm ra một nơi thật tốt.

“Hay là tổ chức ở lâu đài thủy tinh?” Bắc Hoàng Minh đột nhiên nói.

“Ừ nhỉ, vậy mà tôi không nghĩ ra!” Tri Hỏa mắt sáng rực, nhất thời vui vẻ hẳn, “Đúng là một nơi tuyệt vời, chẳng những ít người mà cảnh vật còn rất đẹp, tổ chức sinh nhật thì quá hợp rồi! Vậy thì mau chóng chuẩn bị thôi, chẳng còn mấy ngày nữa đâu.”

“Không cần.” Bắc Hoàng Minh kéo Tri Hỏa lại rồi ôm cậu vào trong lòng, khê cười nói, “Cái gì cậu cũng không cần làm, mọi việc cứ giao cho tôi, tôi sẽ chuẩn bị cho cậu một bữa tiệc long trọng nhất để chúc mừng cậu tròn hai mươi tuổi.”

“Làm sao cậu biết tôi tròn hai mươi tuổi!” Tri Hỏa nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Bắc Hoàng Minh.

Giật mình phát hiện ra mình lỡ lời, Bắc Hoàng Minh vội vàng chữa cháy, “À, là tôi đoán bừa thôi, hóa ra cậu còn chưa tới hai mươi tuổi nha.”

Đoán bừa cũng chuẩn được như vậy sao? Tri Hỏa tuy rằng trong lòng nghi ngờ, nhưng cũng không có nán lại chủ đề này nữa, mà hỏi sang chuyện khác.

“Vậy giờ cậu đang làm gì?”

“Tôi chỉ đang làm mấy việc vặt ở một công ty thôi.”

“Thật là người làm công sao?” Tri Hỏa hiển nhiên không tin.

“Đương nhiên rồi.” Dùng vẻ tươi cười che dấu nỗi chột vạt của chính mình, Bắc Hoàng Minh vội vàng dời đề tài, “Bây giờ hẳn là nên tiếp tục tìm NPC chứ?”

Nếu cứ bị Tri Hỏa gặng hỏi mãi như này, Bắc Hoàng Minh không biết mình còn có thể cố gắng duy trì trả lời không chút sơ hở đến lúc nào nữa.

Tri Hỏa còn muốn tiếp tục gặng hỏi tiếp, lại bị Bắc Hoàng Minh kéo đi, trong lòng hoài nghi càng nhiều. Đã không chỉ một lần, mỗi khi hỏi chuyện ngoài đời của Bắc Hoàng Minh thì hắn luôn lựa chọn trốn tránh, không phải không nghi ngờ mà là bản thân cậu muốn tin vào hắn, cho nên mới nhẫn nại không hỏi gì thêm. Chỉ là nỗi bất an trong lòng giờ đây càng lúc càng mãnh liệt.

Cùng với bất an còn có lo sợ, cậu sợ Bắc Hoàng Minh lừa dối tình cảm của mình, dù sao tình yêu giữa hai thằng con trai ngoài hiện thực rất khó khăn để có thể tồn tại. Chỉ cần Bắc Hoàng Minh không còn đủ kiên trì, chỉ cần hắn rời khỏi trò chơi, nếu vậy Tri Hỏa biết đi đâu tìm hắn đây? Chỉ là sự dè dặt của Minh dành cho bản thân không hề có chút giả tạo, những hành động mâu thuẫn đó càng làm Tri Hỏa thêm phiền muộn.

Mím môi, Bắc Hoàng Minh không phải không chú ý tới sự bất an của Tri Hỏa, nhưng hắn căn bản không thể hứa với cậu điều gì để cậu an lòng. Siết chặt nắm đấm, thứ Bắc Hoàng Minh có thể làm duy nhất lúc này chỉ là tiếp tục giữ im lặng.

101. Quyển 3 - Chương 13

Tuy rằng Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh lần này xảy ra chút mâu thuẫn, nhưng Bắc Hoàng Minh đã hứa là làm, buổi tối ngày 24 tháng 12 đều chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Mấy người còn lại trong khoảng thời gian này thiếu đều lực tung cả đảo Hải Dương nhưng vẫn không tìm được NPC, vừa vặn bữa tiệc sinh nhật lần này có thể làm cả bọn thư giãn nghỉ ngơi một chút.

Tiệc sinh nhật tất nhiên phải mời bạn tốt, không chỉ có toàn bộ thành viên Minh Giáo góp mặt đầy đủ, ngay cả bằng hữu trong game đều được mời tới. Tất cả theo chỉ dẫn của Bắc Hoàng Minh mà đến được thần điện, cho đến khi mọi người tập trung đông đủ, Bắc Hoàng Minh mới ấn xuống cơ quan, đưa mọi người đến lâu đài thủy tinh nọ.

Mới vừa vì cơ quan bí mật mà cảm thấy hiếu kỳ, đến lúc nhìn thấy lâu đài thủy tinh, tất cả đều ngây người, trầm trồ tán thưởng.

“Tri Hỏa, tên nhóc nhà anh cũng quá lợi hại đi, tổ chức tiệc sinh nhật mà cũng tìm được nơi tuyệt thế này.” Hỏa Luyện cảm giận oán thán.

“Ờ ờ, cứ hâm mộ đi.” Tri Hỏa đắc ý cười.

“Hứ, Bắc Hoàng Minh cứng anh đến thế là cùng.” Hỏa Luyện không cam lòng lẩm bẩm.

Nghe được ba chữ Bắc Hoàng Minh, Tri Hỏa lại trầm mặc. Cậu vẫn còn đang chiến tranh lạnh với Bắc Hoàng Minh, hai người mấy ngày nay đều không nói chuyện với nhau.

Mà đối với chuyện hai người bọn họ giận đối nhau, người trong bang càng không thể chịu đựng được, trong lòng lúc nào cũng run sợ chỉ lo lỡ chọc giận hai kẻ này thì chẳng khác gì kích phải bom nguyên tử. Nhưng mà cũng thật may hôm nay có thể tạo cơ hội cho bọn họ làm lành với nhau, tất cả đồng lòng quyết tâm nhất định phải làm cho Tri Hỏa với Bắc Hoàng Minh khôi phục lại quan hệ như bình thường!

Sau khi vào trong lầu đài thủy tinh mọi người lại thêm một phen choáng ngợp, lần này ngay cả Tri Hỏa cũng ngậy người. Toàn bộ lầu đài được trang hòa vô cùng tráng lệ, giống hệt như yến hội xa hoa của tầng lớp thượng lưu.

“Minh, sao cậu làm được hay vậy?” Lưu Ly tò mò hỏi dồn, “Mấy ngày nay cậu còn chẳng chịu cho chúng tôi giúp cơ mà.”

Mím môi, Bắc Hoàng Minh đáp: “Bí mật.”

“Đồ keo kiệt.” Lưu Ly bực mình, đang định tiếp tục gặng hỏi, nhưng vừa nhìn thấy Bắc Hoàng Minh đang ngắm Tri Hỏa đến chăm chú, liền ngoan ngoan câm miệng lại. Dù sao nhỏ vẫn là người biết nắm rõ thời thế, vấn đề kiểu như này để hôm nào tìm tiện hỏi cho ra đáp án cũng không sao, còn chuyện giải hòa cho hai người đâu phải lúc nào cũng có thể làm được.

“Thôi nào, bắt đầu tiệc đi, hôm nay mọi người cứ thoải mái nhé!” Tri Hỏa cố ý lơ đi ánh mắt của Bắc Hoàng Minh, đi đến trung tâm nói.

Cố gắng đi nào, cố một chút nữa đi! Những người khác đều đang ráo riết dán ánh mắt nóng rực về phía Bắc Hoàng Minh, hy vọng hắn có thể chủ động tiến tới. Nhưng làm người ta thất vọng chính là Bắc Hoàng Minh đều không có chút động tĩnh nào! ! !

Thất vọng nào nê, ai nấy đều bỏ cuộc, hoàn toàn nhận thức được chuyện người ta yêu đương thế nào người ngoài cũng không thể quản nổi, đành để mặc hai tên đó vậy.

Tuyên bố bắt đầu bữa tiệc xong, Tri Hỏa liền túm tụm một chỗ với đám Thiếu Ảnh, Hỏa Luyện, không hề tỏ vẻ lạc lõng một chút nào, mà Bắc Hoàng Minh chỉ đứng lặng một góc nhìn theo cậu.

“Không đi giải thích sao?” Cổ Lam đột nhiên hiện ra bên cạnh Bắc Hoàng Minh, tò mò hỏi.

Rũ mắt, Bắc Hoàng Minh ngẩng ngửa chiếc vòng trên tay nói: “Vì sao lại là tôi giải thích?”

“Ai mà chẳng biết lần này là cậu có lỗi, bằng không đổi lại tên nhóc Tri Hỏa kia thì sẽ bõ chồn không yên, ngốc nghếch dán mắt nhìn cậu cả ngày rồi.” Cổ Lam tỏ vẻ hiểu biết nói.

Bắc Hoàng Minh hết nói nổi, giữa hai người bọn họ nhìn ra kẻ có lỗi rõ ràng vậy sao?

“Tất bật chuẩn bị tiệc sinh nhật như vậy, cậu chẳng lẽ đành để Tri Hỏa cứ thế mà giận mình luôn hở? Nghe nói là tiệc sinh nhật Tri Hỏa tròn hai mươi tuổi, cả đời chỉ có một lần thôi đó nha, cậu bỏ lỡ vậy coi được sao?” Cổ Lam tiếp tục cổ vũ.

Lời nói của Cổ Lam làm Bắc Hoàng Minh bắt đầu dao động. Hắn đương nhiên không nghĩ sẽ lãng phí ngày quan trọng như thế này, không chỉ vì đây là sinh nhật hai mươi tuổi của Tri Hỏa, hơn hết đây là lần đầu tiên hắn được chúc mừng ngày sinh của Tri Hỏa, thật sự rất đáng để kỷ niệm.

“Ai nha, cái con người này sao lè mề vậy chứ.” Cổ Lam đâm vào lưng Bắc Hoàng Minh làm hắn ngã người về phía trước, phải vội vàng đứng vững lại.

“Cậu thật là thô bạo. ” Bắc Hoàng Minh bắt đầu dĩ cười.

“Nào có đâu, cậu mà còn không qua đó, đừng trách tôi thô bạo đá cậu qua phía Tri Hỏa. Cậu cũng không muốn dùng cái cách mất mặt đó xuất hiện trước Tri Hỏa đúng không?” Cổ Lam cười tươi rói.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán, Bắc Hoàng Minh thở dài coi như nhận mệnh, sải bước về phía Tri Hỏa.

“Thật xin lỗi, có thể cho tôi mượn Tri Hỏa một chút không?” Cắt ngang cuộc nói chuyện của mấy người, Bắc Hoàng Minh không buồn chờ bọn họ trả lời liền nắm lấy cổ tay Tri Hỏa, kéo cậu ra ngoài.

“Cậu làm gì?” Bị bất ngờ nên đứng không vững, Tri Hỏa liền ngã vào trong lòng Bắc Hoàng Minh.

“Tìm người nói chuyện.” Dứt lời, Bắc Hoàng Minh liền kéo cậu rời khỏi lầu đài thủy tinh.

Nhiều người dùng ánh mắt vừa kỳ quái vừa ngưỡng mộ nhìn theo Bắc Hoàng Minh siêu cấp đẹp trai nọ kéo theo Tri Hỏa đang không ngừng giầy dụa rời đi, có mấy người tò mò định đuổi theo nhìn một chút, lại bị Cổ Lam đột nhiên chắn trước cửa ngăn cản.

“Mấy người biết rõ kết cục ra sao không? Nếu bị hai người kia phát hiện có người nhìn lén, chắc chắn sẽ vô cùng thâm hiểm đấy.” Cổ Lam cười tủm tỉm nhắc nhở, nhất thời làm tắt cả đẹp ngay ý định này trong đầu. Dù sao lòng hiếu kỳ có lớn đến mấy, so ra cũng kém cái mạng quý giá vài phần.

Phải cảm ơn tôi đấy nhé. Quay đầu nhìn hai người khuất dần trong màn đêm, Cổ Lam nở nụ cười.

102. Quyển 3 - Chương 14

Đi mãi đến ven một hồ nước nhỏ, Bắc Hoàng Minh mới dừng chân lại. Tri Hỏa lập tức vùng tay ra khỏi hần, nổi giận đùng đùng chất vấn: “Cậu làm gì thế hả!”

“Chỉ muốn nói chuyện với cậu một chút thôi.” Bắc Hoàng Minh bình tĩnh đáp.

“Chúng ta làm gì có chuyện để nói.” Tri Hỏa ngoảnh mặt sang chỗ khác, cự tuyệt ánh nhìn của Bắc Hoàng Minh. Ánh mắt của hần vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến nỗi bản thân cậu không thể không chế được mà sa vào đó, rồi đến lý trí của chính mình cũng không thể giữ vững được nữa.

“Tri Hỏa, tôi biết cậu có rất nhiều việc muốn hỏi tôi, nhưng mà tôi cũng có nỗi khổ riêng của mình. Hiện tại tôi không thể nói hết được với cậu, nhưng đợi đến lúc nhất định tôi sẽ để cậu biết.”

“Vậy lúc nào thì mới là lúc?” Tri Hỏa gay gắt hỏi.

Bắc Hoàng Minh im lặng, ngay cả hần cũng không biết khi nào mới là thời điểm thích hợp.

“Thấy không, cậu lại không trả lời được.” Tri Hỏa tự giễu nở nụ cười, “Nếu không thể trả lời, cần gì phải nói với tôi như vậy?”

“Tri Hỏa, cậu hãy tin tưởng tôi, nhất định tôi sẽ nói hết mọi chuyện cho cậu biết, nhưng không phải hiện tại. Tình cảm của tôi đối với cậu cũng là thật sự, tuyệt đối không hề dối trá. Xin cậu, hãy tin tôi được không?” Bắc Hoàng Minh nắm chặt tay Tri Hỏa khẩn nài.

Không đành lòng nhìn Bắc Hoàng Minh luôn luôn cao ngạo lộ ra vẻ mặt này, Tri Hỏa quay đầu đi, giọng khổ sở, “Minh, tôi rất muốn thông cảm cho cậu, chính là tôi cũng sợ, thực sự rất sợ hãi. Tôi chỉ mong cậu có thể hứa hẹn với tôi một lời thôi cũng được, để tôi an lòng, nhưng cậu làm không được.”

Bàn tay đang nắm chặt buông lỏng ra, Bắc Hoàng Minh biết Tri Hỏa nói đúng. Ngay cả lời hứa đơn giản nhất hần cũng không thể giao cho Tri Hỏa, sao có thể bắt cậu ấy tin tưởng mình? Hai người bọn họ vốn chỉ là hai người trẻ tuổi mới bước vào tuổi hai mươi, còn non nớt và rất dễ bị tổn thương. Bọn họ căn bản không có khả năng nắm giữ được hạnh phúc của chính mình, cho nên mới luôn bất an lo sợ như vậy.

Thở dài, Tri Hỏa luôn luôn lạc quan đến lúc này cũng không nén nổi vẻ bi thương, đối mặt với tình yêu thì ai cũng sẽ thành kẻ ngốc mà thôi. Siết chặt nắm đấm, cậu buông tay khỏi Bắc Hoàng Minh, cố dẫn lòng quay người rời khỏi.

Nhìn lại bàn tay trống trơn của mình, Bắc Hoàng Minh tự giễu nở nụ cười. Ngồi xuống đất, hần tự ôm lấy mình, ngơ ngác nhìn mặt hồ.

Thật sự... Vẫn không thể ở bên nhau được ư?

—

Không biết qua bao lâu, đến khi Bắc Hoàng Minh lấy lại tinh thần chuẩn bị trở về, đột nhiên thấy trước mắt xuất hiện một đôi giày. Nghi hoặc ngẩng đầu lên, hần kinh ngạc nhìn thấy người đó hóa ra là Tri Hỏa.

“Hỏa...” Ngơ ngác kêu lớn, Bắc Hoàng Minh quả thực hoài nghi có phải mình gặp ảo giác rồi hay không.

“Tôi là thằng ngu mà.” Tri Hỏa đột nhiên nói.

“A?” Bắc Hoàng Minh không hiểu.

“Tôi là một thằng siêu cấp ngu ngốc, đã biết rõ ràng cái gì cậu cũng không thể cho tôi, nhưng mà... Nhưng mà, tôi không có cách nào để rời xa cậu, rõ ràng trong lòng luôn bất an mà chỉ cần được ở bên cạnh cậu thì như quên hết thấy mọi thứ, trong lòng vô cùng hạnh phúc, vô cùng vui vẻ. Thật sự rất muốn được cùng cậu, cả đời ở bên nhau, vĩnh viễn không bao giờ rời xa.” Tay áp lên mặt che lấy đôi mắt của mình, giọng Tri Hỏa nghe vô cùng khổ sở, nhưng trên môi lại nở nụ cười.

“Phải làm sao bây giờ? Tôi thật quá ngu ngốc, có phải không?”

Tay nắm chặt lại buông ra, Bắc Hoàng Minh không thể kìm chế được, lao đến ôm Tri Hỏa vào trong lòng, ôm chặt lấy cậu, như thể muốn đem hai người nhập thành một, vĩnh viễn không xa rời nhau.

“Hỏa, thực xin lỗi, thực xin lỗi, không phải cậu ngu ngốc, chính tôi mới là một tên khốn.” Ghé sát bên tai Tri Hỏa nhận lỗi hết lần này đến lần khác, trong một thoáng Bắc Hoàng Minh đã định nói cho Tri Hỏa biết thân phận của mình, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén được. Bởi vì hắn biết chỉ cần nói ra những lời đó, hắn sẽ hoàn toàn mất đi Tri Hỏa.

“Hãy tin tôi, Hỏa, mặc cho sau này gặp phải chuyện gì, chỉ cần cậu biết tôi yêu cậu là đủ, cậu phải tin tôi nhé!”

“Không tin cậu cũng đâu còn cách nào khác.” Ngắc đầu, Tri Hỏa cười khổ, “Tôi thật sự bị cậu ép vào đường cùng rồi.”

“Cám ơn cậu, Hỏa, nhất định tôi sẽ không phụ lòng cậu.” Vào giờ khắc này, Bắc Hoàng Minh quyết định chuyển từ thế bị động sang chủ động, bằng mọi giá hắn phải làm hòa với Tri Hỏa ngoài đời. Như vậy đến lúc hắn nói ra thân phận của mình, phản ứng của Tri Hỏa có lẽ sẽ đỡ hơn một chút.

“Ngu ngốc.” Rũ mắt, Tri Hỏa vẫn không thể quen được với mấy lời tuyên bố kiểu đó của Bắc Hoàng Minh, mặt lập tức đỏ bừng.

“Ha ha, ầm ỉ một hồi lâu làm tôi thiếu chút nữa quên mất.” Khẽ cười, Bắc Hoàng Minh vẽ mặt chân thành nghiêm túc nói.

“Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, Hỏa.”

Nhìn thời gian hiển thị trong game, Tri Hỏa cũng nở nụ cười, “Vừa đúng mười hai giờ, như vậy lúc này nên đổi là tôi nói với cậu, sinh nhật vui vẻ, Minh.”

Mỉm cười tựa trán vào nhau, Bắc Hoàng Minh nhẹ hôn lên môi Tri Hỏa, một lần lại một lần mút lấy môi cậu, dịu dàng đến tận cùng.

Sinh nhật hai mươi tuổi này, chúng ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

103. Quyển 3 - Chương 15

Nghe thấy tiếng cửa mở, Hàn Phi Tường nghi hoặc ló đầu từ trong bếp ra, còn chưa thấy rõ người vào là ai đã bị phi tiêu tiếp đón, vội gơ nôi đỡ được đám phi tiêu, Hàn Phi Tường bắc đẩu dĩ kêu: “Ba mẹ, vừa mới về nhà đừng đùa mấy thứ giật gân vậy được không?”

“Chao ôi, Tiểu Tường lâu rồi không thấy, con vẫn đáng yêu như vậy mà, mau để mẹ con ngắm xem nào.” Mẹ Hàn quẳng hành lý sang một bên, lập tức lao đến ôm lấy Hàn Phi Tường, hôn chụt một cái thật to.

“Mẹ, con đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có coi con là trẻ con nữa!” Cố gắng giãy dụa mà không thoát khỏi cái ôm nồng nhiệt của mẫu thân đại nhân, Hàn Phi Tường chịu không nổi trợn trắng mắt.

“Ai nha, dù con có qua hai mươi tuổi rồi nhưng trong mắt mẹ, con sẽ mãi chỉ là một đứa bé thôi.” Mẹ Hàn vui tươi hơn hở nói.

“Mẹ còn không thêm áy náy nữa cơ đó, nói muốn nhanh chóng trở về mừng sinh nhật con, cuối cùng về muộn luôn.” Hàn Phi Tường bắt mẫn trách cứ.

“Rồi rồi, thật có lỗi, con ngoan, ba mẹ có chút việc phải hoãn lại.” Chắp hai tay, mẹ Hàn vẻ mặt có lỗi nói.

“Quên đi, con vốn chẳng trông mong gì vào mấy người.” Lại vô lực đảo trắng mắt, Hàn Phi Tường quyết định không thêm dạy dỗ hai vị phụ mẫu nhà mình nữa, “Ba mẹ đã ăn cơm chưa?”

“Còn chưa có.”

“Chờ, để con đi làm.” Một lần nữa trở vào nhà bếp, Hàn Phi Tường nhìn cái nồi trong tay đã anh dũng hy sinh vì hứng phải phi tiêu, thở dài một tiếng, ném nó vào thùng rác rồi lại cầm một cái khác đi ra.

“Lần sau còn dám phá phách đồ đạc, hai người cứ biết tay!”

Nghe tiếng rống giận dữ truyền ra từ bếp, ba mẹ Hàn liếc mắt nhìn nhau, đều tỏ vẻ hơi sợ hãi, rồi lại lập tức phá lên cười.

.

Bận rộn một lát, sau đó Hàn Phi Tường liền bày ra một bàn đầy ắp các món ăn đủ hương sắc.

“Đã lâu không được ăn đồ Tiểu Tường làm, thật sự rất hoài niệm đó.” Mẹ Hàn biểu tình vô cùng cảm động.

“Loại chuyện này không phải đáng lẽ là mẹ làm sao? Đúng là bà mẹ không hợp cách.” Hàn Phi Tường còn cố ý nhấn mạnh ba chữ ‘không hợp cách’.

“Ai nha, Tiểu Tường sao phải so đo nhiều vậy làm gì chứ.”

Nghe xong người mẹ bề ngoài thành thực xinh đẹp thanh tao nhưng bên trong lại hệt như một đứa nhỏ không lớn nổi nói ra mấy lời đó, Hàn Phi Tường lại bất lực đảo trắng mắt. Cậu rốt cuộc đã gây nên tội tình gì mà lại gặp phải ba mẹ kiểu này chứ.

May mắn ba Hàn động lòng thương hại, cảm thấy vợ mình trêu cợt con trai hơi quá đà rồi, lúc này mới ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tiểu Tường, lần này chúng ta trở về là vì có chuyện quan trọng muốn nói với con.”

“Ba nói đi.” Hàn Phi Tường quả thật không hề đem biểu tình đứng đắn nọ của ba mình để vào mắt, hờ hững nói.

“Con cũng đã hai mươi tuổi rồi nên ta và mẹ con bàn bạc quyết định sẽ cho con chính thức tham gia vào sự vụ của dòng họ, vừa vặn lần này có một nhiệm vụ rất thích hợp với con, chúng ta nghĩ muốn cho con thử sức.”

Nhú mảy, Hàn Phi Tường cũng không quá bất ngờ. Dù sao người họ Hàn luôn theo nghiệp vệ sĩ, cậu từ nhỏ đã biết vậy, hơn nữa đều chuẩn bị kĩ càng cả rồi.

“Vậy nhiệm vụ đầu tiên của con là gì?”

“Bảo hộ người kế nhiệm mới của gia tộc Wesley, dù sao con cũng sắp được nghỉ đông rồi, vừa lúc có thể làm vệ sĩ trọn vẹn 24 giờ.” Ba Hàn tiện tay đưa ra mấy tờ tư liệu.

Nhận lấy tư liệu cẩn thận lật xem một lượt, Hàn Phi Tường càng đọc càng nhú chặt mày.

“Cái gì thế này, đây căn bản không có viết chút gì về cái người con phải bảo vệ, ngay cả ảnh chụp đều cũng không, chỉ có mỗi cái tên Wesley này thôi!”

“Xin con đẩy con trai, con có biết dòng họ Wesley đại diện cho cái gì không hả? Chính là tiền bạc cùng quyền lực đó nha. Nói đến gia tộc Wesley hùng mạnh bên Anh, có người nào mà không biết chứ? Xem ra ta phải bổ túc cho con mấy khóa về mặt này mới được, kiến thức trong đầu ít ỏi quá.” Ba Hàn vô cùng đau xót nói.

Bực tức, Hàn Phi Tường bắt mẫn kêu: “Đương nhiên con biết gia thế của Wesley rồi, nhưng nếu bọn họ muốn họ Hàn chúng ta bảo vệ thì ít nhất cũng phải có chút thành ý chứ! Ngay cả người được bảo vệ cũng không có chút thông tin nào, vậy coi như khinh thường chúng ta sao?”

“Không không không, con trai à, cái này là do bọn họ cẩn trọng thôi, ta thấy cũng rất phải mà.” Ba Hàn biểu tình không vui vẻ lắm nói, “Nói coi, rốt cuộc con có muốn nhận nhiệm vụ này không? Nghe nói người mới kể nhiệm bên đó tuổi cũng xấp xỉ con đấy.”

“Con nhận, con thật muốn trông xem cái tên chết dẫm kia rốt cuộc mặt mũi dài ngắn ra làm sao.” Ném tài liệu, Hàn Phi Tường khí thế mười phần nói.

“Ha ha, chúng ta trông chờ vào biểu hiện của con đó.” Vỗ vỗ tay, ba Hàn mẹ Hàn hết sức nhiệt tình cổ vũ con trai.

“Ba mẹ cứ chờ mà xem, nhất định con sẽ xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ.” Trong mắt Hàn Phi Tường sáng ngời sự tự tin.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-vo-da-online>